

Tiểu Bạch Liên, Đại Thần Thương Em!

Contents

Tiểu Bạch Liên, Đại Thần Thương Em!	2
1. Chương 1: Sự Tồn Tại Của Tiểu Bạch Liên	2
2. Chương 2: Làm Sao Quen Biết Được Đại Thần?	8
3. Chương 3: Đại Thần Xuất Hiện	13
4. Chương 4: Đại Thần Tiếp Kịch, Anti Khóc Ròng	18
5. Chương 5: Vân Phi Nhà Đại Thần	25
6. Chương 6: Khúc Nhạc Đạo Cầu Huyết	31
7. Chương 7: Đại Thần Nổi Giận	37
8. Chương 8: Bí Mật Bị Đại Thần Khám Phá	43
9. Chương 9: Thích Hống Hốt Jq	51
10. Chương 10: Ném Đá Thành Thói Quen	59
11. Chương 11: Thân Phận Thật Của Ông Hoàng Kỹ Thuật	65
12. Chương 12: Đại Thần Ở Bên Em	71
13. Chương 13: Đó Nèn Gọi Là Bất Nạt Be	80
14. Chương 14: Sói Xám Bự Ăn Thỏ Trắng Nhỏ	89
15. Chương 15: Ham Muốn Độc Chiếm	96
16. Chương 16: Anh Sẽ Che Chở Em	101
17. Chương 17: Sự Chủ Động Của Thỏ Nhỏ	107
18. Chương 18	114
19. Chương 19: Hãm Hại Và Lừa Gạt	118
20. Chương 20	124
21. Chương 21: Tâm Ý	131
22. Chương 22: Ủ Mưu Đã Lâu	137
23. Chương 23: Vạch Trần Sự Thật (1)	143
24. Chương 24: Vạch Trần Sự Thật (2)	147
25. Chương 25: Động Cơ	152
26. Chương 26: An Ủi	159
27. Chương 27: Chủ Nhân Mới	166
28. Chương 28: Sói Xám Bự, Thỏ Nhỏ, Nhóc Con	172
29. Chương 29: Thử	181
30. Chương 30: Gặp Mặt	187
31. Chương 31: Tiến Dần Từng Bước	193
32. Chương 32	198
33. Chương 33	204
34. Chương 34	211
35. Chương 35	216
36. Chương 36	224
37. Chương 37	232
38. Chương 38: Phiên Ngoại 01 – Bà Ngoại	247
39. Chương 39: Phiên Ngoại 02	249
40. Chương 40: Phiên Ngoại 03	251
41. Chương 41: Phiên Ngoại 04	253

Tiểu Bạch Liên, Đại Thần Thương Em!

Giới thiệu

Tựa gốc: [Võng phối] Tiểu bạch liên, đại thần đông nhi!Edit: ỐcThể loại: Võng phối, đam mỹ, hiện đại, đại thần công x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-lien-dai-than-thuong-em>

1. Chương 1: Sự Tồn Tại Của Tiểu Bạch Liên

ASK: Sama, người ta gọi cậu là Tiểu Bạch Liên từ khi nào? — Fan qua đường.

ANS: Tôi cũng không biết từ lúc nào nữa QAQ — Bạch Tiểu Vân.

**

Ngày hè nắng chói chang, cho dù đứng trong phòng điều hòa cũng cảm thấy khó chịu trong lòng, vì thế cậu mở bài post mới đăng được hai tiếng đã đứng ở trang đầu diễn đàn võng phối.

2L: Kịch mới của sama, đăng o(*^~^*)o

10L: Nói nhiều ngày như vậy, tôi khinh, không ngờ được chọn, thụ là Tiểu Bạch Liên.

11L: Nói nhiều ngày như vậy, mấy anti tới làm loạn ngay trong post kịch là bị điên rồi!

30L: Ha ha ha, ngồi đợi hủy topic.

50L: Ủng hộ kịch tổ, ngay cả các CV ngoài cũng ủng hộ, ngoại trừ Tiểu Bạch LiênO(_)O~

78L: Ngược CRY, công quân Điểm Chạp phối tốt như vậy, kết quả bị Tiểu Bạch Liên làm hỏng (_)

111L: Tôi cùng đám bạn mình đều sợ đến ngây người, không ngờ Tiểu Bạch Liên ảo lá thế, tổ kịch tuyển người kiểu gì vậy _

243L: Cùng ngược CRY, mẹ nó Tiểu Bạch Liên làm hỏng kịch của tôi, diễn xuất kém như vậy còn không mau nhẹ nhàng rút khỏi giới võng phối đi!!

345L: Tiểu Bạch Liên ngoan ngoãn tiếp hài kịch đi thôi. Mấy chính kịch(1) này không thích hợp với tính cách của cậu. OOC(2) chết đi được, ảo lá chết đi được, không biết ngoài đời có phải bóng lộn không (_)

365L: Bên trên uống canh gà sâm để tỉnh lại đi, Tiểu Bạch Liên có quá nhiều kẻ địch!

366L: Lầu trên ơi, không làm thì không sao, làm ra JP(3) như vậy bị ném đá là đáng đời ()

Vừa tan tầm trở về, cậu nhận được tin nhắn do chuẩn bị gửi tới “Tiểu Bạch Liên”, thấy topic kịch bị ném đá toi bởi như vậy, cậu yên lặng xóa đi những lời chúc mừng kịch tổ định post.

Tắt trang mạng đi, cậu gõ QQ của cô bạn chuẩn bị.

Bên trên chỉ viết một câu —

Xin lỗi, vì tôi mà liên lụy tới tổ kịch.

...

Trong giới vông phổi, mỗi CV đều có biệt danh riêng, ví dụ như Cố mỹ nhân, Lâm Thành bệ hạ, VIVI, Thái tử chờ một chút,... Đương nhiên, những CV này đều tương đối nổi tiếng nên biệt danh mới thân thiết như vậy.

Nhưng cũng có những biệt danh mang đậm tính chê bai, chế giễu, ví dụ như bên trên nhắc tới Tiểu Bạch Liên.

Ý nghĩ như tên, chỉ những CV có thuộc tính mà đại đa số mọi người đều ghét — Bạch Liên Hoa(4).

Có một câu nói rất hay, Tiểu Bạch Liên, đóa Bạch Liên Hoa thuần khiết, hoàn mỹ, thánh mẫu độc nhất vô nhị trong giới vông phổi.

Từ cái biệt danh này có thể đoán được mức độ bị kỳ thị.

Nhưng mà ID của Tiểu Bạch Liên thực ra là Bạch Tiểu Vân.

Trong giới vông phổi từng có người nói thế này, đây là thụ âm gì chứ, tuyệt đối không thể trở thành đại hồng, đại tử(5).

Thật đúng là bất hạnh, mấy cô nàng kia nói trúng rồi. Danh hiệu tử hồng thụ, đại hồng thụ đại diện cho vô số XFX(6) đối với Bạch Tiểu Vân sama mà nói, cho tới bây giờ vẫn luôn là điều vô cùng xa vời. Ngay cả trong các topic mắng mỏ, chê bai các phần hồng thụ tiêu biểu của các cô gái trong giới vông phổi cũng chưa từng có ai nhắc tới tên Bạch Tiểu Vân.

Gia nhập giới hai năm, giờ Bạch Tiểu Vân vẫn không có chút tiếng tăm. Nói trắng ra là kinh nghiệm nhiều hơn người mới một tý, vào giới sớm hơn người mới một tý.

Nhưng mà Tiểu Bạch Liên, à không, Bạch Tiểu Vân tuy không có nhiều fan, nhưng trình độ XFXY không thua bất cứ tử hồng thụ nào.

Nguyên nhân là cậu bị anti cực nhiều. Số lượng anti fan gấp mười lần, gấp trăm lần lượng fan... Mức độ dũng mãnh cùng tàn bạo tuyệt đối là số một giới võng phối.

Kỳ thực ban đầu cũng chỉ có vài người anti Tiểu Bạch Liên, nhưng chẳng thể nào thay đổi được sự cố chấp, cứng đầu của đám anti. Chỉ cần là nơi có Tiểu Bạch Liên, đám anti liền tới mắng người đến trời đất mù mịt, không ai can nổi, cố gắng hết sức...

Mấy cô gái trong giới võng phối rất thích nghe gió bảo là mưa, ngày này qua ngày khác, dưới sự cố gắng không ngừng nghỉ của anti hơn một năm, họ cũng cảm thấy mệt. Từ người qua đường ban đầu nói “Nói nhiều ngày như vậy, anti fan của Bạch Tiểu Vân thật quá phiền phức nha” biến thành “Tiểu Bạch Liên lại tới tự quảng cáo sao, dù thế nào cũng không hồng nổi đâu, ngược CRY (”) Muốn hồng phải đi tìm một đại thần công làm CP nha, đảm bảo một phát từ tử hồng thành đen sì luôn _ ”

Về phần vì sao Bạch Tiểu Vân lại bị người trong giới võng phối DJ(7), quả thực cậu rất oan.

Khi đó Bạch Tiểu Vân chỉ là một người mới, đồng thời cậu cũng như các CV khác, có một “mẹ đẻ(8)” đối xử với cậu khá tốt. Đương nhiên, “mẹ đẻ” trong giới võng phối không thể xem như rất tốt, cũng không phải kẻ nào cũng làm được.

Tục ngữ có câu, “không có khoan kim cương thì đừng mong ôm nghề đồ gốm”(9). Vô số tiền lệ từ người đi trước đã cho chúng ta biết, “mẹ đẻ” không phải ai muốn làm có thể làm. Một người không hiểu rõ chính con em nhà mình sẽ đưa nó tới con đường chết.

Năm đó, mẹ đẻ của Bạch Tiểu Vân chẳng thể chê được vào đâu, một lòng chỉ muốn đưa Bạch Tiểu Vân thì tử hồng thụ mấy vạn fan hâm mộ. Lúc ấy cậu mới vào giới, mặc kệ là pia kịch hay chọn kịch đều là cô ta làm, điều giáo, dạy dỗ diễn xuất của Bạch Tiểu Vân lên một đẳng cấp còn cao hơn mấy người mới cùng thời.

Thế nhưng cô ta quá nóng ruột, nếu như lúc đó cô xem xét cẩn thận thì bây giờ cũng không đến nói Bạch Tiểu Vân có nhiều anti như vậy.

Thời gian quay ngược lại ba năm trước đây—

Đó là một buổi chiều ánh nắng tươi sáng lại nhàn nhạt ưu thương, khụ khụ, xem đoạn đối thoại dưới đây.

Đâu Đâu: Tiểu Vân, Tiểu Vân~~~

Bạch Tiểu Vân: Nhào tới Đâu Đâu —3—

Đâu Đâu: Emma(10) o(*//// ///*)q Tiểu Vân nhà ta thật là bé ngoan.

Đâu Đâu: Được rồi, bạn tôi có một bộ kịch, thụ kỳ một quá OOC, còn kéo âm mãi không giao, chuẩn bị không còn cách nào khác, phải đổi người. Giờ cần ra kịch gấp, cậu tới thể thân chút đi. Tuy rằng không phải bắt đầu từ kỳ một sẽ có chút ảnh hưởng, nhưng trong kịch có đại thần công $\sim o(*)$ Có muốn tiếp không?

Lúc đó Bạch Tiểu Vân mới vào giới, cái gì cũng do Đâu Đâu định đoạt, cũng không hiểu rõ đại thần công là gì, càng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghĩ Đâu Đâu sẽ không lừa mình. Hơn nữa dường như chuẩn bị kịch kia rất gấp gáp, nên cậu đồng ý.

Vì vậy ngồi nổ XFXXY cứ thế sắp đặt.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Vân giao âm, còn cắt âm rất gọn, miễn cho hậu kỳ đại nhân phải mất công cắt âm của cậu.

Nói thật, Bạch Tiểu Vân là một CV không tệ, những staff đã từng hợp tác đều rất thích cậu.

Lúc ấy chuẩn bị cũng rất thích Bạch Tiểu Vân, bởi vì người mới này chịu khó giao âm lại kiên nhẫn PIA, nói thể nào cậu cũng không tức giận, bình thường bảo cậu hát, cậu liền hát, bảo cậu ghi âm, cậu ghi âm, rất dễ bắt nạt.

Rất nhanh đã làm xong kịch, không thể không nói thanh tuyến và âm sắc của Bạch Tiểu Vân thích hợp với vai này còn hơn CV đã bị thay ra kia. Sau khi chuẩn bị nghe xong, cô rất thỏa mãn, vì vậy đặc ý dặt dào lên diễn đàn vồng phối post kịch.

Vấn đề tới rồi.

Fan của CV bị thay kia bùng nổ!

5L: Tuyên truyền đại nhân có phải ghi nhầm ID của thụ quân không? Thụ của bộ kịch này là Cố Tả Ý sama, không phải Bạch Tiểu Vân sama...

10L: Thế này là chính kịch đổi thụ??

Chuẩn bị vừa nhìn ra sự tình, ngay lập tức đưa ra lý do thoái thác đã chuẩn bị từ trước.

30L Chuẩn bị: Xin lỗi, bởi vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ mà tổ kịch phải đổi Cố Tả Ý. Biểu hiện của

Bạch Tiểu Vân cũng không tệ, mong mọi người ủng hộ m(__)m

40L: Mẹ nó! Tổ kịch JP không cần giải thích!

Lúc đó, chuẩn bị cùng mẹ đẻ của cậu làm việc đúng là JP, chưa xác định rõ ràng tình huống của chủ dịch cũ đã đổi người, cuối cùng còn mắng ngược lại CV, bị ném đá cũng xứng đáng!

Kết quả công quân trong kịch vì thụ quân vô tội bị hoán đổi mà rời tổ kịch, quần chúng nổi giận.

Tình hình ném đá kinh khủng như vậy, Bạch Tiểu Vân ý thức được sự tình, chạy tới hỏi Đâu Đâu, kết quả cô gái này chỉ khóc. Cậu vẫn mềm lòng, không nỡ trách cô, đành phải nhận lỗi về mình.

1555L Bạch Tiểu Vân: Xin lỗi mọi người, xin lỗi Cố Tả Ý đại nhân, xin lỗi Lâm Thành đại nhân. Chuẩn bị đại nhân vốn chỉ có ý tốt, nhưng không ngờ thêm tôi vào lại dẫn đến tình trạng này. Tôi quyết định rời khỏi tổ kịch, nhường vị trí lại cho Cố Tả Ý đại nhân... Xin mọi người đừng gạch đá nữa, xin lỗi, xin lỗi... Tôi thay mặt tổ kịch xin lỗi.

Thật ra làm CV, sáng suốt nhất là đừng tỏ thái độ, dù sao khi đó ném đá cũng là tổ kịch chứ không liên quan đến CV.

Chính vì cái bài xin lỗi này mà dẫn tới không ít người ghét.

Tuy rằng CV Cố Tả Ý bị thay ra không thêm để tâm, nhưng fan của anh ta cùng người qua đường đều khó chịu. Về mọi mặt từ kinh nghiệm đến độ nổi tiếng, Cố Tả Ý hoàn toàn áp đảo Bạch Tiểu Vân, bỏ xa cậu đến mười con đường. Câu “Tôi quyết định rời khỏi tổ kịch, nhường vị trí lại cho Cố Tả Ý đại nhân” của Bạch Tiểu Vân càng khiến người ta hận.

Hơn nữa, chuẩn bị quyết định đổi người là do mẹ đẻ của Bạch Tiểu Vân tác động, như vậy dù Bạch Tiểu Vân có biết chuyện hay không, cậu cũng là đối tượng để người ta thỏa mại.

Cuối cùng, mẹ đẻ của Bạch Tiểu Vân không chịu được áp lực đổ lên đầu mình, chấp nhận lui giới. Cô vốn tưởng rằng như vậy sẽ giải quyết được mọi chuyện, nào đâu biết sự kiện đó ảnh hưởng quá mức ác liệt, khiến không ít người chán ghét. Mọi người căn bản không chịu đơn giản từ bỏ.

Đương sự biến mất, lửa giận của quần chúng còn chưa tắt, vì vậy lập tức chuyển đối tượng công kích sang Bạch Tiểu Vân còn ở trong giới.

“Cậu ta nói sao mà Bạch Liên Hoa thế, mẹ đẻ cậu ta tiếp kịch, chẳng lẽ cậu ta không biết? Hơn nữa cậu ta nói gì thế? Cậu là cái mẹ gì? Xách dép cho Cố mỹ nhân còn không kịp (”) ”

Lúc đó tuy Bạch Tiểu Vân bị ném đá, nhưng trong lòng vẫn nghĩ là mình có lỗi với mấy vị đại nhân kia,

nếu như cậu không tiếp kịch sẽ không xảy ra loại chuyện như vậy. Đối với người khởi xướng ra vụ JP này, Đâu Đâu, dù Bạch Tiểu Vân nghĩ cô sai thật, nhưng vẫn không nỡ trách cô. Dẫu sao cô cũng vì cậu mới làm ra chuyện đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, cho dù bị oan uổng liên lụy, cậu cũng không biện giải cho chính mình, bởi thực chất cậu cũng không biết rõ sự thật. Hơn nữa tình hình lúc đó quá kinh khủng, những người biết rõ đầu đuôi không hề có ý định giải thích.

Vì vậy tất cả mọi người ngầm thừa nhận rằng Bạch Tiểu Vân là một tên JP hãm hại người khác còn giả vờ là Bạch Liên Hoa!

*Chú thích:

(1) Chính kịch: một loại kịch chính, gồm bi kịch và hài kịch. Lấy xung đột làm nội dung, mâu thuẫn trong kịch rất phức tạp, thường phản ánh sinh hoạt xã hội.

(2) OOC: Out of character, diễn sai tính cách nhân vật.

(3) JP: Cực phẩm (thường mang ý tiêu cực)

(4) Bạch Liên Hoa: ý chỉ những người thuần khiết, ngây thơ vô (số) tội, kiểu nữ chính phim Hàn Quốc ý.

(5) Đại hồng, đại tử, tử hồng, phấn hồng, trong suốt: mức độ nổi tiếng trên mạng TQ, chia theo màu gồm đại hồng (đỏ đậm), tử hồng (đỏ tím), đại tử (tím đậm), phấn hồng (hồng nhạt), trong suốt. Màu càng đậm thì càng nổi tiếng.

(6) XFXF: tinh phong huyết vũ

(7) DJ: đả kích.

(8) Mẹ đẻ: người dẫn nhân vật chính vào giới võng phối, giúp đỡ tìm kịch, nhận kịch, làm quen với giới võng phối. (kiểu giống trong “Này đến YY đi” thì Trái Ớt hay nhận mình là mẹ đẻ của Tịch Du ý)

(9) Không có khoan kim cương thì đừng mong ôm nghề đồ gốm: ý chỉ người không có năng lực thì đừng ham hố.

(10) Emma: trời ơi.

2. Chương 2: Làm Sao Quen Biết Được Đại Thần?

ASK: Sama, làm sao cậu cấu kết được với đại thần vậy? — Anti fan qua đường.

ANS: Cấu kết? Σ(° °a Cô bạn này, cô gõ sai chữ đúng không? — Bạch Tiểu Vân.

**

Không phải Bạch Tiểu Vân không biết trên mạng có rất nhiều người anti cậu, hơn nữa đa phần họ đều mắng rất khó nghe, thậm chí có không ít người tùy ý dùng ngôn ngữ độc ác công kích cậu.

Không phải cậu chưa từng tức giận, nhưng tức giận có thể giải quyết được vấn đề sao? Trang web không có chế độ đăng kí, làm sao biết được người ở phía sau màn hình kia là ai? Hơn nữa, cậu cũng không thể tính toán với con gái, nếu như lộ mặt ra trả lời họ, đám anti hung hăng kia sẽ càng mãnh liệt hơn. Chỉ cần tóm được một câu thôi cũng có thể mắng một đoạn thời gian dài.

Vậy nên mấy lời của anti fan, từ trước tới nay cậu không bao giờ trả lời.

Có những CV bởi vì nhiều XFXY mà lui giới, đôi khi cậu cũng nghĩ tới cách này. Nhưng mà tình yêu cuồng nhiệt của mình với phối âm đã chiến thắng tất cả, đối mặt với mấy chuyện anti này, chậm rãi cậu cũng tập thành thói quen.

Nhưng mà lần này cậu thật không ngờ vì mình mà liên lụy tới toàn bộ tổ kịch đều bị ném đá.

Nghiêm túc mà nói, Long đăng là bộ kịch đầu tiên cậu tiếp có truyện gốc vô cùng nổi tiếng, là một bộ kịch có đội staff tốt nhất. Lúc đó, kịch tổ đăng tuyển thành viên trên diễn đàn võng phối, cậu cũng ôm hy vọng gửi âm thử.

Nào ngờ chuẩn bị thêm QQ cậu, nói cậu được nhận vai thụ.

Có thể hiện tại không ít người mới vài giới không biết vị chuẩn bị tên “Cảnh Trình” này cùng hậu kỳ độc quyền Gió Thổi Hương Hoa Lúa của cô là ai, nhưng là fan NC của đại thần Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân rất quen thuộc với ID của hai vị staff này.

Đại thần Kỳ Tu ngoại trừ mấy bộ kịch nổi tiếng kinh điển, chỉ cho ra dự cáo hoặc đệ nhất kì của một số kịch khác. Có hai bộ kịch duy nhất được hoàn thành đều là do vị chuẩn bị và hậu kỳ này làm. Đồng thời, hai bộ kịch đó cũng được xếp trong hàng ngũ sáu bộ kịch kinh điển của giới võng phối.

Bởi vậy Bạch Tiểu Vân có thể gặp được hai vị staff cấp thần thánh này làm cậu kích động không thôi O(_)O~

Nhưng mà cậu không ngờ toàn bộ tổ kịch đều vì cậu mà gặp rắc rối.

Cậu gửi vài lời cho chuẩn bị đại nhân, đang định tắt máy tính, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Bạch Tiểu Vân nhìn tên hiện trên màn hình, nhú mày.

Tiếng chuông vang vọng giục già, cậu không tình nguyện nghe máy, “Dì.”

Một giọng nữ the thé truyền ra từ ống nghe, lửa giận của bà ta dường như cách cái điện thoại cũng có thể cảm thấy được, “Sao lâu thế mới nghe máy, thằng nhóc biến...” Dì đột nhiên ngừng lại, rõ ràng không thể nói được chữ “thái” kia ra khỏi miệng.

Dì là mẹ kế của cậu, bình thường vốn đã không thích cậu, đặc biệt là khi lên đại học, cậu come out, thái độ của dì với cậu càng thêm tệ, luôn treo câu “biến thái chết tiệt, biến thái chết tiệt” ở bên miệng.

Khi Bạch Tiểu Vân ở nhà, không ít lần phải chịu đựng cơn tức giận của bà ta. Bà ta ra vẻ bề trên, mắng cậu không đối xử tốt với bà ta, còn phản kháng, lấy tính cách chanh chua của người đàn bà này, nếu Bạch Tiểu Vân dám cãi lại, bà ta sẽ vừa khóc vừa làm ầm lên. Náo loạn thường kéo dài tới khi ba Bạch Tiểu Vân lấy roi đánh cậu mới kết thúc.

Bây giờ, Bạch Tiểu Vân vẫn nhớ kỹ ánh mắt cao cao tại thượng của mẹ kế nhìn cậu mỗi khi cậu ăn đòn.

Khi đó, mẹ kế không cho cậu đọc sách, dựa theo cách nói của bà, trẻ con nông thôn không cần học, đi làm kiếm tiền mới là tốt.

Cũng may Bạch Tiểu Vân được ông bà ngoại yêu thương đứa cháu duy nhất này, dành tiền mỗ hôi nước mắt cực khổ cả đời cho cậu đi học.

Khi lên cấp ba, Bạch Tiểu Vân bắt đầu làm thuê, trong thôn có không ít người thương hại cậu, có một dì không đành lòng nhìn một đứa trẻ như cậu bị mẹ kế hành hạ, len lén giới thiệu cậu tới làm rửa bát trong hàng cơm của em vợ mình. Bạch Tiểu Vân cứ thế vừa làm thuê vừa học tập, cuối cùng cũng hoàn thành sự nghiệp học hành của mình.

Cũng may cậu rất nỗ lực, sau khi tốt nghiệp đại học, Bạch Tiểu Vân tìm được một công việc không tệ trong thành phố, hiện tại còn thuê nhà ra ở riêng, mắt không thấy, tâm khỏi phiền, cũng lười tính toán với dì.

Bạch Tiểu Vân biết bình thường dì căn bản không muốn thấy cậu, càng không thèm gọi điện thoại cho cậu, ngay cả khi tết đến, cậu không mua được vé xe về nhà, bà ta cũng không gọi điện hỏi một câu.

Bây giờ gọi như vậy chỉ có một nguyên nhân – tiền.

Quả nhiên, mẹ kể bên kia đầu dây không chút khách khí mở miệng, trong giọng nói còn mang theo ý khoe khoang, “Chú hai con giới thiệu cho em trai con một người bạn, ba con cùng đi thấy cô gái này không tệ, chuẩn bị mua một cái nhà trên trấn cho em trai con, một thời gian nữa sẽ kết hôn. Con làm anh trai, cũng là một thành viên trong nhà, hiện tại mua nhà mất hơn mười vạn, con xem mấy năm nay, đi cùng ba con đều không bắt con nuôi dưỡng, giờ em con cưới vợ, con làm anh trai cũng phải ủng hộ nó. Không cần nhiều lắm đâu, bảy, tám vạn là được rồi.”

Nghe ngữ khí hùng hồn của bà tà, cậu thiếu chút nữa muốn ngắt máy. Ở thành phố lớn, tiền lương của cậu không tính là cao, một tháng được sáu ngàn. Thành phố A là thủ phủ, chi phí rất cao, trừ bỏ tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước, phí sinh hoạt, tiền dư mỗi tháng cũng không nhiều lắm. Hơn nữa hàng năm, cậu còn biếu ba, ông bà ngoại hơn năm nghìn đồng. Đi làm vài năm, sổ tiết kiệm của cậu tổng cộng chưa đến, bảy vạn.

Lúc này dì dùng công phu sư tử ngoạm, quả thực coi cậu như máy ATM.

Huống hồ, em trai cũng không phải em ruột của cậu, thằng bé lớn xác kia khi còn bé ỷ vào mẹ nó, đáng về bệ vệ, bắt nạt cậu, giờ nó kết hôn liên quan gì đến cậu?

Dì đúng là kẻ không biết xấu hổ trong truyền thuyết, khi không cần đến tiền, ba người họ có từng coi cậu là người một nhà sao?

Bạch Tiểu Vân không nói gì, coi như chưa từng nghe thấy.

Trong lòng Trương Tuệ Phương ghen tức, nhưng nghĩ mình cần tiền của Bạch Tiểu Vân, đành phải nín nhịn nhẹ nhàng, nói chuyện với Bạch Tiểu Vân cũng nhiệt tình hơn một chút.

Nhưng đợi vài giây vẫn không thấy cậu trả lời, lửa nóng nổi lên phùng phùng.

“Ở thành phố vài năm thì giỏi lắm sao? Gọi điện thoại cho mày, ngay cả rắm cũng không đánh một cái! Em trai mày kết hôn, mày cũng không quan tâm. Mày là thằng biến thái chết tiệt cả đời không được kết hôn nên không muốn thấy người khác hạnh phúc. Sao mày có thể độc ác như thế... Ba mày khó khăn lắm mới nuôi mày nên người, đưa chút tiền thì có làm sao? Ông Bạch ơi là ông Bạch, sao ông có thể nuôi ra một thằng vong ân bội nghĩa... Trời ơi, sao số tôi khổ thế này? Quả nhiên thằng biến thái thích đàn ông cũng không phải thứ gì tốt...” Nói rồi, Trương Tuệ Phương còn khóc lóc thảm thiết.

Bạch Tiểu Vân để điện thoại ra xa tai mình, vốn mấy chuyện trên diễn đàn vông phôi đã khiến tâm trạng cậu không tốt, giờ mẹ kể còn âm ỉ như vậy, dù bình thường có tốt tính thế nào cũng tức giận, nghe mấy tiếng “biến thái” càng làm cậu điên ruột, lạnh lùng nói: “Tôi không có tiền.” Nói xong liền cúp máy.

Chuyện tình lộn xộn trên mạng cộng thêm vụ dì vừa nói khiến cả người cậu kiệt sức, ngay cả cơm tối cũng không muốn làm, trực tiếp tắm rửa qua loa rồi nằm lên giường.

Bạch Tiểu Vân nhắm mắt lại, trong đầu đều là tiếng “biến thái chết tiệt” của dì, còn có từng chữ chạy qua,

“Tiểu Bạch Liên ẻo lả chết đi được, chẳng có ai ẻo lả hơn đâu (”) ”

Cậu kéo chăn lên quá đầu, bọc mình lại thật kín, tưởng chừng như thế có thể tự bảo vệ bản thân thật tốt, không bị người khác tổn thương.

Bạch Tiểu Vân vốn rất tốt bụng, hiền lành, đối xử với người khác rất tốt. Thế nhưng từ nhỏ tới lớn, ngoại trừ ông bà ngoại và người mẹ quá cố, rất ít người thật sự đối tốt với cậu. Đồng nghiệp cho rằng sự tốt bụng của cậu là ngây thơ, bên ngoài nói cậu rất tốt, trong lòng vốn coi cậu là đứa ngốc.

Trong giới võng phối, sự nhần nhện của cậu lại bị người khác nói thành cậu là thánh mẫu, cậu là Bạch Liên Hoa, không hề có kị chữ rửa cậu.

Cho tới giờ, cậu toàn phải nghe người khác nói xấu sau lưng mình. Trong lòng cậu vô cùng khát vọng có người sẽ thương cậu, xót cậu, coi cậu như bảo bối, không để cậu bị tổn thương.

Thế nhưng, Bạch Tiểu Vân biết đó chỉ là hy vọng xa vời.

**

Khi phát hành kịch Long đăng , chuẩn bị Cảnh Trình còn đang bận, đó là lý do vì sao cô dùng điện thoại nhắn tin báo cho Bạch Tiểu Vân chứ không dùng tin nhắn QQ.

Khi cô mở máy tính lên QQ, thấy được tin nhắn lại của Bạch Tiểu Vân cùng mẹ đẻ của công quân mà tròn mắt.

Sao thụ quân lại tới xin lỗi mình, nói cậu ấy gây phiền phức cho tổ kịch, nếu cần có thể đổi người?

Còn mẹ đẻ của công quân lại uyển chuyển nói công quân muốn rời khỏi tổ kịch, kỳ hai xin mời tìm người khác làm.

Hai vị chủ dịch làm sao thế này Σ(” a

Cô bạn chuẩn bị phản xạ chậm bấy giờ mới mở diễn đàn võng phối, thấy được post kịch của mình rất nhiều trang. Làm kịch nhiều năm, dưới tình huống chủ dịch không hề nổi tiếng mà có thể mở nhiều trang như vậy, thực khiến cô kinh ngạc vô cùng.

Nhưng mà dưới ảnh hưởng tin nhắn của hai chủ dịch, trong lòng cô vẫn đề phòng, chắc là kịch bị ném đá.

Để tay lên ngực tự hỏi, chất lượng kịch của cô tuyệt đối tốt, nội dung cũng không có tam quan bất chính(1), trao quyền, diễn từ không có vấn đề gì, sao lại bị ném đá chứ?

Cô bạn chuẩn bị mau chóng nhấn mở post kịch.

Vừa nhìn nội dung bên trong, cô sợ đến ngây người...

Tuy rằng bên trong có không ít lâu vì ngôn từ vi phạm mà bị mod xóa bỏ, nhưng những câu còn lưu lại cũng khiến cô muốn chửi người.

Bạch Tiểu Vân này có quá nhiều kẻ thù!

Trước đây từng có người nhắc cô Bạch Tiểu Vân không tệ, thế nhưng tương đối XFXY, lúc đó cô cũng không chú ý. Cảnh Trình lẩn lộn trong giới bảy năm, vẫn luôn thành thật làm kịch, không có chút hứng thú nào với tin đồn thất thiệt, ném đá người khác, hơn nữa, tư tưởng của cô cũng khá bảo thủ.

Ngay cả khi tìm CV cho kịch mới, cô không giống các chuẩn bị khác len lút mời CV tiếp kịch mà dùng cách thức hay dùng nhất, tuyển người công khai trên diễn đàn võng phối.

Đó cũng là vì sao trong Long đăng , CV đều là người mới, tương đối trong suốt. Bởi vì các CV có tiếng tăm đều chờ người khác tới tìm mình, không phải tự mình tìm chuẩn bị trong topic tuyển người của diễn đàn.

Cô bạn Cảnh Trình nhìn kịch bị ném đá như vậy, lập tức nổi giận. Những người này đang bắt nạt người ta mà.

Tiếp xúc lâu với Bạch Tiểu Vân như vậy, đâu có ai nói nhân phẩm cậu có vấn đề. Có mấy người nói năng bừa bãi, giấu tên tung tin bậy bạ trên diễn đàn, cái gì mà thường đi 419, thường ôm đùi đại thần, nói như chính mình tận mắt nhìn thấy vậy.

Trong nội tâm cô vẫn thích bênh vực kẻ yếu, Bạch Tiểu Vân.

Tuy rằng chuẩn bị không tiếp xúc quá sâu với giới, nhưng mạng lưới quen biết tuyệt đối khiến người ta ngưỡng mộ. Chỉ nêu một ví dụ thôi, nam thần của giới võng phối vô số tử hòng, phần hồng – Kỳ Tu, cô chẳng khác gì mẹ đẻ của anh.

Nếu bây giờ mẹ đẻ của công quân đã lên tiếng muốn rời tổ, với tính cách của cô, cô sẽ không giữ lại. Vì thế, cô tìm QQ của Kỳ Tu, trực tiếp gửi tin cho anh.

Cảnh Trình: Đại thần, tôi có một bộ kịch bị ném đá toi bời, chủ dịch công sợ quá bỏ chạy rồi, quý xuống cầu cứu giúp!

*Chú thích:

(1) Tam quan bất chính: tam quan là thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Tam quan bất chính đơn giản là 3 cái quan kia nó vắn vẹo =))) kiểu như trái với thuần phong mỹ tục ấy =)))

3. Chương 3: Đại Thần Xuất Hiện

ASK: Đại thần, ấn tượng đầu tiên của anh về Bạch Liên Hoa là gì? — Anti fan trung thành của Tiểu Bạch Liên.

ANS: Tình yêu các anti fan đối với cậu ấy là tình yêu chân chính. — Kỳ Tu.

**

Sau khi Kỳ Tu tan tằm trở về liền thấy được tin nhắn cầu cứu của cô bạn chuẩn bị.

Trong mắt anh, Cảnh Trình là một cô gái rất độc lập. Mặc dù quan hệ của hai người không tệ, nhưng trong phương diện làm kịch, về cơ bản bình thường cô cũng không tìm đến anh.

Mà lần đầu tiên cô tìm anh lại là cầu cứu, chắc đã gặp phải phiền phức không nhỏ.

Người ta nói tử hòng, tử hòng, không ném đá không hồng nổi(1). Mà mỗi CV được phong làm đại thần đều phải có một quá khứ XFXY.

Anh vốn đã quen với XFXY, sau khi nhìn thấy tin nhắn của chuẩn bị, ngoài cảm thấy chút đồng tình với cô ra, còn hào phóng đồng ý.

Kỳ Tu: OK.

Cô bạn chuẩn bị đang tải tài liệu offline thấy từ “ok” thẳng thắn của Kỳ Tu, tim đập nhanh vài nhịp, bàn tay run rẩy bấm nhầm “cancel” tài liệu đã tải được 99%...

Chuẩn bị chưa kịp tiếc thương cho chỗ yaoi đã khao khát từ lâu bị chính tay mình xóa bỏ, trong lòng lại nổi lên một dấu hỏi thật to.

Lạ thật, từ bao giờ đại thần tiếp kịch thoái mái thể Σ (" a

Không thể trách tại sao cô kinh ngạc, phải biết rằng Kỳ Tu ở trong giới nhiều năm như vậy, vì sao chỉ có hai bộ kịch hoàn thành, ngoài trừ bị staff bỏ bom ra, quan trọng nhất là anh rất kén chọn kịch.

Rất ít chuẩn bị có thể mời anh phối kịch.

Vậy nên bây giờ đại thần chẳng hỏi câu nào đã đồng ý khiến cô sợ hết hồn.

Đương nhiên chuẩn bị làm sao biết được, có đôi khi định mệnh chính là diệu kỳ như thế (”) Nếu không làm sao sinh ra JQ —

Chuẩn bị sợ đại thần đổi ý, ngay lập tức gõ chữ hỏi han.

Cảnh Trình: Đại, đại thần, anh, anh cứ thế mà nhận sao?

Kỳ Tu: Không thì phải làm sao?

Cảnh Trình: *híp mắt cười* Cảm ơn đại thần!

Dù đã đồng ý, Kỳ Tu vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, cái gì đã gây khó khăn cho Cảnh Trình.

Kỳ Tu: Kịch của cô xảy ra chuyện gì?

Cảnh Trình cân nhắc từ ngữ, uyển chuyển kể hết sự thật cho đại thần.

Cảnh Trình: Chủ dịch thụ trong kịch mới của tôi là một đứa bé ngoan, nhưng không biết trước đây cậu ấy đắc tội với ai, có người vẫn anti mãi... Ân nói hơi quá đáng. Lần này không biết bị cái gì kích thích, trực tiếp tới post kịch của tôi ném đá, ném hơn một nghìn lâu. Thụ nghĩ cậu ấy làm liên lụy tổ kịch nên tới xin lỗi chịu tội, nói có thể đổi người thay cậu ấy, đương nhiên tôi không đồng ý.

Cảnh Trình: Sau đó chủ dịch công là người mới, chắc là bị thế trận dọa sợ, mẹ đẻ anh ta lấy cớ không hợp. Tôi đã đảm bảo với tác giả sẽ không hăm hại kịch, hơn nữa kịch bản kỳ hai cũng làm xong rồi, chuẩn bị tháng tới làm, giờ không tìm được công âm thích hợp, tôi thấy thanh tuyến của đại thần rất phù hợp, đành phải tới nhờ anh cứu giúp.

Đương nhiên chuẩn bị chỉ nói đại khái nguyên nhân cùng kết quả, thực ra ý của mẹ đẻ chủ dịch công là ‘nếu chuẩn bị lo cho kịch thì mau chóng đá Bạch Tiểu Vân đi, nếu không con trai nhà người ta sẽ không phối nữa’.

Thế nhưng trong lòng Cảnh Trình rất thích Bạch Tiểu Vân, cậu ấy giao âm nhanh nhất trong tổ kịch, âm thô cũng có chất lượng tốt nhất, bình thường còn chủ động yêu cầu PIA, thái độ hiền lành, nghe lời không cãi, có thể thấy cậu ấy rất dễ tâm đến kịch. Một CV nghiêm túc như vậy, Cảnh Trình thích vô cùng.

Lần này gặp chuyện không may, cậu ấy còn gửi tin nhắn cho cô. Không biết vì sao cô lại cảm thấy đau

lòng thay Bạch Tiểu Vân.

Vậy nên Cảnh Trình tình nguyện thay đổi công một lần nữa, tìm Kỳ Tu tới giúp, chứ nhất quyết không thay Bạch Tiểu Vân.

Tuy rằng cô không có quá nhiều hứng thú với mấy cái tin đồn, nhưng không có nghĩa là cô không biết.

Những người ném đá người ta lại chạy tới trong post kịch để ném như thế này nhiều năm qua rất ít thấy trong giới vông phổi. Loại chuyện này thật ra rất JP, người ta hay nói ‘ghét người chứ không ghét kịch’, thường sẽ không ai ném đá cả tổ kịch. Vậy nên Bạch Tiểu Vân bị người ta ghét, rất có khả năng đã gây thù chuốc oán rất sâu sắc.

Ai nha, không biết sao cậu ấy lại đắc tội với những người đó.

Kỳ Tu tắt cửa sổ chat với chuẩn bị, hiện tại đúng lúc rảnh rồi, đã lâu anh không lên diễn đàn vông phổi dạo một vòng. Tìm được cái kịch của Cảnh Trình, anh xem từng trang từng trang, không khỏi nhú mày.

Mấy lời công kích CV ngay cả anh còn thấy khó coi, không biết đương sự sẽ cảm thấy thế nào?

Ngón tay Kỳ Tu khẽ di chuyển, lên lầu 0 xem danh sách thành viên tìm ID của thụ.

Rất nhanh, anh đã thấy được ID tên “Bạch Tiểu Vân”.

“Bạch Tiểu Vân?” Kỳ Tu nhẹ nhàng đọc thành tiếng.

Hóa ra những người đó gọi cậu ấy là Tiểu Bạch Liên vì ID của cậu ấy đảo ngược đọc là Tiểu Bạch Vân sao?

ID mềm mại như thế, bị ném đá kinh khủng như vậy, cậu ấy bình thường nhất định bị bắt nạt không ít nha...

Kỳ Tu ma xui quỷ khiến nhấn mở tổ kịch Cảnh Trình mới kéo anh vào, tìm thấy ava QQ của Một đám mây trắng, suy nghĩ một chút, gửi cho cậu một câu.

**

Tối hôm qua cả đêm Bạch Tiểu Vân ngủ không ngon, bây giờ cậu không có dũng khí xem câu trả lời của chuẩn bị.

Cậu rất thích Long đăng , nhưng không dám nghĩ kỳ hai sẽ lại cho cậu phổi nữa. Cậu vào giới hai năm,

chưa từng có chuẩn bị tìm cậu phối chính kịch. Đây là bộ chính kịch dài kỳ đầu tiên của cậu, thế nên cậu nỗ lực phối âm gấp trăm lần bình thường, mỗi âm thô gửi cho chuẩn bị đều có thể tìm thấy không dưới hai mươi bản demo có cùng nội dung trong máy tính của cậu... Hơn nữa, chuẩn bị còn là bạn thân của thần tượng, hợp tác với chuẩn bị này cảm giác giống như được đến gần thần tượng hơn một chút.

Vậy nên trong lòng cậu thật sự rất sợ chuẩn bị nói tổ kịch quyết định thay cậu.

Nhưng vì cậu mà cả tổ kịch bị anti, cậu không thể liên lụy tới người khác...

Bạch Tiểu Vân nhìn hai quảng thâm tobury dưới mắt mình, cậu dùng nước đá chườm một chút rồi mau chóng đi làm.

Bởi vì không nghỉ ngơi tốt, cả ngày cậu cứ ngẩn ngơ. Buổi chiều, chị Lý trong phòng làm việc bận gọi điện thoại với khách hàng, tiện tay đưa Bạch Tiểu Vân một phần tài liệu, “Bạch Vân, giúp chị đóng dấu rồi giao cho quản lý.”

Bình thường, Bạch Tiểu Vân sẽ thu dọn phòng làm việc sạch sẽ, còn pha cà phê cho đồng nghiệp, ngoài ra mỗi khi đồng nghiệp vội vàng hẹn hò muốn cậu đổi ca, cậu cũng không từ chối bao giờ.

Bạch Tiểu Vân đầu óc hồ đồ, choáng váng tất nhiên không cự tuyệt, cậu giúp cô đóng dấu tài liệu rồi nộp cho quản lý.

Chờ khi cậu hoàn thành rất cả chỗ công việc lộn xộn, tự pha cho mình một ly cà phê nâng cao tinh thần, giương mắt lại lại thấy chị Lý đang tức giận nói gì đó với đồng nghiệp, còn dùng ánh mắt khó chịu nhìn về phía cậu.

Bạch Tiểu Vân nghi hoặc, có chuyện gì vậy?

Hóa ra vừa rồi phần tài liệu chị Lý đưa cho cậu có lỗi, đương nhiên nguyên nhân không phải tại Bạch Tiểu Vân, mà là do chị ta bận quá, cho rằng đã gõ văn bản rồi, nhưng bên trong không có.

Sau khi quản lý nhận được, tất nhiên mắng cho chị ta một trận.

Nào ngờ chị Lý đổ hết trách nhiệm lên đầu Bạch Tiểu Vân. Chị ta nói rõ ràng chị ta đã gõ văn bản rồi mới đem đi đóng dấu, chắc chắn là Bạch Vân cố ý gõ... một phần tài liệu khác.

Chị ta còn một mực kêu Bạch Tiểu Vân cố ý nộp sai tài liệu để hại chị ta, muốn dẫm đạp lên chị ta.

Chỉ có thể nói ‘sông sâu biển thăm dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng người’, có những người luôn thích ‘lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử’.

Ba người như hổ, lời đồn truyền rất nhanh, đến khi hết giờ, không ít đồng nghiệp đều nhìn Bạch Tiểu Vân khinh thường.

Bạch Tiểu Vân có trăm miệng cũng khó giải thích, đành phải yên lặng thu dọn đồ của mình, cuối cùng rời khỏi công ty.

Cậu không trực tiếp về nhà, mà là tới một ngân hàng gần đó.

Bạch Tiểu Vân nhìn chỗ tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng, tổng cộng có ba vạn ba nghìn tám trăm bốn mươi hai tệ. Cậu thở dài, trực tiếp gửi ba vạn đồng tới tài khoản của ba.

Buổi trưa hôm nay, ba cậu đã gọi điện thoại cho cậu, không hiểu hôm qua dì đã nói gì với ông, trong điện thoại, ông nổi giận đùng đùng mắng cậu đủ nửa tiếng.

Cuối cùng, ba cậu còn nói với cậu mấy câu.

“Nuôi mày lớn bằng chùng này còn không bằng nuôi chó, chó còn biết giữ nhà, mày thì bất hiếu. Sau này đừng có vác mặt về nhà, tao không có loại con biến thái như mày! Mặt mũi tao đều bị mày làm mất sạch!”

Sau đó đối phương hung hăng cúp máy, trong đầu cậu tất cả đều vang vọng mấy câu đó, khiến cậu đau đớn.

Không biết từ lúc nào, tiếng máy bận trong điện thoại cũng trở nên chói tai như thế.

Bạch Tiểu Vân gửi tiền xong, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Cậu nghĩ, phần tình nghĩa cậu nợ những người gọi là người nhà này hãy dùng ba vạn đồng trả hết đi.

Sau này, cậu với gia đình ba người đó không còn liên quan gì hết!

Về đến nhà, cậu nấu cho bản thân một con cá mới mua ở chợ, mặc kệ người khác đối xử tệ với cậu thế nào, cậu không thể không thương chính mình.

Ăn cơm chiều xong, Bạch Tiểu Vân mở máy tính, nghĩ thầm dù sao hôm nay cũng đủ đen đủi rồi, không thể đen hơn được nữa đâu. Cho dù chuẩn bị có thay người, cậu cũng không sao cả.

Thế nhưng cậu không ngờ đến kết quả ngoài ý muốn như vậy.

Bạch Tiểu Vân mở Q, dưới góc phải màn hình đột nhiên nhảy ra không ít avatar, mà ở trên cùng là avatar của một người xa lạ.

Hiếu kỳ mở ra, Bạch Tiểu Vân há hốc vì kinh ngạc.

Đó, đó... Quả nhiên không phải cậu nhìn lầm. Người có QQ tên là Kỳ Tu kia chính là nam thần của cậu, thần tượng của cậu, đại thần của cậu!

Chuyện này khiến ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, ngón tay cậu còn run rẩy, thế này là thế nào QAQ

Bạch Tiểu Vân kích động đến suýt khóc.

Ôi mẹ ơi, sao đại thần lại có QQ của cậu, hơn nữa sao đột nhiên đại thần lại nhắn tin cho cậu?

Gào khóc~

Hiện tại toàn bộ đại não của Bạch Tiểu Vân đã bị tin nhắn của đại thần xâm chiếm, những phiền muộn trước đó đã bị ném hết ra sau đầu.

Bạch Tiểu Vân không dám tin tưởng mà dụi dụi mắt, rất không có tiền đề trả lời ba chữ...

Bạch Tiểu Vân: Đại, đại thần QAQ

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là tử hồng tử hồng, bất khắp bất tử bất khắp bất hồng.

4. Chương 4: Đại Thần Tiếp Kích, Anti Khóc Ròng

ASK: Sama, cậu có biết vì sao năm đó đại thần muốn nhận Long đăng không O(__)O~ — BẠN FAN NHỎ.

ANS: Cái này bạn phải đi hỏi đại thần nha O(__)O~ — Bạch Tiểu Vân.

**

Đầu óc Bạch Tiểu Vân hoàn toàn bị rơi vào trạng thái chết máy, toàn bộ đều nói theo hình thức một fan cuồng lâu năm, còn đi nhằm chuột nhấn nhằm vào nút rung cửa sổ trò chuyện.

Nhìn khung chat trước mặt rung lên, mặt Bạch Tiểu Vân đỏ bừng.

Mẹ ơi, sao lại bấm vào nút buzz chứ QAQ

Đại thần có nghĩ rằng cậu quá nóng ruột hay không? Có nghĩ rằng cậu thích ôm đùi hay không?

Thảm rồi... Ấn tượng của đại thần với cậu chắc chắn sẽ không tốt

Bạch Tiểu Vân sắp bị sự ngu xuẩn của mình làm cho phát khóc, tâm tình thấp thỏm nhìn cái ava của đại thần mà không biết nên làm gì bây giờ.

Vừa vặn lúc này đại thần mới login, đột nhiên nhảy ra một cửa sổ rung động, cho rằng ai đó có việc gấp tìm anh, vì vậy mới gửi lại một dấu chấm hỏi theo phản xạ có điều kiện.

Kết quả Bạch Tiểu Vân còn đang băn khoăn không biết có nên giải thích hay không thì thấy được dấu chấm hỏi của đại thần, thoáng cái không biết phải làm sao.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, vừa rồi em bấm nhầm QAQ Không phải cố ý, xin lỗi.

Giờ Kỳ Tu mới nhìn rõ tên, nhớ ra vị này là ai.

Kỳ Tu: *xoa đầu* Tôi không phải cây ăn thịt người, không cần sợ tôi. *cười gian*

Bạch Tiểu Vân nhìn hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, Kỳ Tu đang nói chuyện với mình QAQ Biểu tình khóc lóc. Vì vậy, cậu mau chóng trả lời.

Bạch Tiểu Vân: QAQ Không phải sợ.

Kỳ Tu: Bây giờ vẫn còn khóc?

Bạch Tiểu Vân: Không phải khóc TAT

Kỳ Tu nhin không được bật cười ra tiếng, anh phát hiện nói chuyện với Bạch Tiểu Vân rất thú vị, nghĩ đến sắp tới hai người phải hợp tác với nhau, vì vậy nhấn vào ava cậu, chọn thêm bạn tốt.

Bạch Tiểu Vân nằm mơ cũng không mơ thấy đại thần chủ động thêm bạn cậu, sợ đến mức tay thiếu chút nữa bấm nhầm từ chối, cũng may bạn chuột quá kiêu ngạo lướt qua.

Nhìn danh sách bạn tốt có thêm tên Kỳ Tu, loại cảm giác tiếp xúc gần gũi với đại thần đột ngột như này khiến cậu thấy như đang nằm mơ.

Trong giới võng phối, vị đại thần đã sớm ẩn thân này là nhân vật mà rất nhiều CV ngưỡng vọng. Có người từng thống kê, danh sách nam thần được các CV trong giới võng phối công khai yêu thích, Kỳ Tu đứng hàng đầu. Thậm chí, không hề ít hậu bối âm chịu sự ảnh hưởng của anh, bắt giắc mô phỏng theo anh.

Vậy nên lúc này, Bạch Tiểu Vân có cảm giác như đại thần từ trên trời giáng xuống, cảm giác phi thực tế khiến cậu rất bất ổn.

Đại thần đang gửi nhầm người sao????

Bạch Tiểu Vân không thể tin được câu nói kia của đại thần, “Xoa đầu, sau này hợp tác vui vẻ nhé” là nói với kẻ không tiếng tăm gì như cậu QAA

Đương nhiên bạn học Bạch Tiểu Vân hoàn toàn chưa biết cô bạn chuẩn bị đã tìm đại thần tới cứu viện, công quân CP trong tương lai của cậu cũng biến thành đại thần Kỳ Tu.

Sự xuất hiện của đại thần đã giúp cậu quên sạch chuyện lo lắng vừa rồi, hiện tại cậu nhìn ava của đại thần mà ngây người, trong đầu đấu tranh kịch liệt, do dự không biết có nên nói gì nữa không?

Muốn hỏi có phải đại thần nhận nhầm người không?

Thế nhưng vất vả lắm mới có cơ hội tiếp cận đại thần QAA

Vậy... Thở lộ được không?

Đại thần chắc chẳng thèm đâu QAA

Hay là... Tiếp tục tìm đề tài để nói chuyện với đại thần?

Liệu đại thần có nghĩ cậu phiền không QAA

Ngay khi Tiểu Bạch Liên do dự, ava của đại thần tối đi _(:3) _

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cậu vẫn vui sướng và kích động như trước O(_)O~

Bạch Tiểu Vân mau chóng tạo ra một nhóm, cẩn thận kéo số QQ của Kỳ Tu vào trong nhóm tên là “Đại thần” kia.

Làm xong, cậu mới nhớ ra chuyện mình muốn hỏi, bởi vậy tìm mở sổ Q của cô bạn chuẩn bị, vừa nhìn đã thấy cô ấy gửi cho cậu mấy tin nhắn, nhưng lúc đó tràn đầy đầu óc cậu đều là đại thần, không chú ý tới ava của chuẩn bị nhấp nháy.

Cảnh Trình: Sama, đó không phải lỗi của cậu QAQ

Cảnh Trình: Cậu rất tuyệt, thật đấy, tôi không đồng ý đổi cậu.

Cảnh Trình: Bọn họ thích ném đá thì cứ ném, kịch của tôi tháng tới lại ra, chọc họ tức chết đi o(o#)

Mấy câu nói đó khiến Bạch Tiểu Vân cảm thấy ấm áp, chuẩn bị hiển nhiên đứng về phía cậu.

Trong giới võng phối, rất ít khi có chuẩn bị vì cậu mà làm vậy, dù sao ai cũng không chấp nhận một CV kéo gạch đá về tổ kịch.

Bạch Tiểu Vân thấy sau mấy câu này, chuẩn bị còn nói một câu cuối cùng làm cho Bạch Tiểu Vân sợ ngây người.

Cảnh Trình: Đúng rồi, công quân có việc không phối tiếp nữa. Tôi tìm Kỳ Tu đại thần tới cứu viện (ˆoˆ)/~

Cảnh Trình: Nam thần của cậu đó, sama o(*ˆˆ*)o

Thảo nào vừa rồi đại thần nói “hợp tác vui vẻ”, hóa ra, hóa ra hai người sẽ làm CP QAQ

Ai tới nói cho cậu biết chuyện vui liên tiếp xảy tới là sao đi QAQ

Bạch Tiểu Vân cảm động phát khóc QAQ

Cô bạn chuẩn bị này thực sự là người tốt

Bạch Tiểu Vân cảm động đến rối tinh rối mù mau chóng mở nhóm tổ kịch, tìm danh sách thành viên bên phải, quả nhiên tìm thấy ID của Kỳ Tu.

Cái này quá phi thực thế!

Bạch Tiểu Vân: Tôi không nhìn lầm chứ QAQ

Lúc này có không ít người online, thấy Bạch Tiểu Vân nói ra câu kia thì trả lời ngay lập tức.

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Sama, cậu không nhìn lầm đâu~

Họa Tiên Tử: Sama, cậu nhìn lầm cái gì?

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Họa Tiên Tử, cậu xem lại danh sách thành viên bên phải đi _

Vì vậy, bắt tri bắt giác, trang trí đại nhân lấy kính mắt của mình ra đeo, tỉ mỉ kéo xuống từng chút... Sau đó...

Họa Tiên Tử: Tôi cùng đám đồng bọn của mình đều sợ ngây người!

Họa Tiên Tử: A a a a! Công quân biến thành Kỳ Tu đại thần rồi!!!!

Trang trí kêu một câu như thế, những thành viên đang lặn cũng bùng nổ.

Bàng Bạch Bất Không Bạch: Kỳ Tu đại thần!!!! Chờ một chút, tin tức này quá kinh khủng rồi, để tôi tiêu hóa đã.

Kiểm Chúc Giám Chế: Đại thần chuyên ẩn thân trong truyền thuyết QAQ Không ngờ khi còn sống có thể thấy được người thật của đại thần QAQ Hơn nữa còn có thể cùng nhau hợp tác QAQ Nhất định do tôi mở sai cách QAQ

Họa Tiên Tử: (O) meo~ Tôi muốn sửa nick để chụp một cái ảnh với đại thần o(*^_^*)o

Bàng Bạch Bất Không Bạch: Vậy nên sama được làm CP với đại thần rồi ^O^/

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Vì thế chúc mừng Tiểu Vân sama, được làm CP với đại thần rồi o(*^_^*)

Bạch Tiểu Vân: O(_)O Cảm ơn.

Bạch Tiểu Vân: Quá kích động, quá thỏa mãn (^)/

Đương nhiên, đại thần bỗng nhiên gia nhập tổ kịch khiến các staff còn lại đều kích động tốt cùng.

Đại bộ phận người nghe kịch thường xem tuổi nghề của các cast, rõ ràng trước đây chỉ là một kịch với dàn cast không danh tiếng, hiện tại nhờ có đại thần, nhờ sự tham gia mang tính quyết định của đại thần mà kịch trở nên rực rỡ hẳn.

Được hợp tác với Kỳ Tu là nguyện vọng của rất nhiều staff và CV, ai ngờ bây giờ được thực hiện rồi!

Bạch Tiểu Vân ở trong nhóm kích động không ngừng, ngay cả các staff cũng không kiềm chế được sự vui sướng, mau chóng đem tin tức tốt lành này chia sẻ cho bạn bè mình.

Chỉ là trong giới võng phối, bạn có bạn tốt, bạn tốt còn có bạn tốt của bạn tốt.

Kết quả là việc Kỳ Tu đại thần tiếp kích Long đăng đã ngay lập tức truyền đi khắp giới.

Có người hoan hô nhảy nhót, có người ao ước đổ kị.

Nhưng mà mặc kệ họ có tâm trạng gì, trên diễn đàn võng phối tức khắc có người thích hóng hớt mở bài post nói lên chuyện này.

Chủ đề: Tôi cùng đồng bọn của tôi sợ đến ngây người, Kỳ Tu đại thần vậy mà lại tiếp kích! Lại còn nhận Long đăng !

Lâu chính: Đại ca, cậu cảm thấy thế nào?

1L: *xoa cằm* Đại ca tỏ ý thích nghe ngóng.

2L: Tin tức của lâu chủ thật nhanh, tôi cũng vừa mới biết đã thấy mở topic rồi __

3L: Vậy chỉ mình tôi là không hiểu chuyện gì sao? Lâu chủ cầu giải thích!!!

4L: Tam ca, không phải chỉ mình cậu, quá bất ngờ, xảy ra chuyện gì vậy? Đại thần tiếp kích thì tốt, nhưng vì sao lại tiếp Long Đăng mới bị ném đá QAQ

5L: Cầu người biết rõ tới giải thích.

6L: Tôi nghe có người nói là anti fan của Tiểu Bạch Liên ném đá trong post kích quá nhiều, ném đến mức mẹ đẻ của Thương Hà không cho Thương Hà tiếp tục phối công nữa, nguyên nhân thì mọi người tự suy đoán nha __ Sau đó, bạn trẻ chuẩn bị quyết đoán tìm đại thần tới cứu viện (”)

7L: 2333333 Chuẩn bị GJ, hiện tại cứ trực tiếp tìm đại thần tới làm CP với Tiểu Bạch Liên, quả thực như tát cho đám anti một cái. Thách các người tiếp tục ném đá post kích 2333333 Tìm một đại thần chuyên ở ẩn tới cứu trận, quả thực quá hâm mộ QAQ

17L: Chúc mừng Bạch Tiểu Vân sama có thể làm CP với đại thần (^o^)/~ Sama cố gắng lên, chúng em ủng

hộ anh!

18L: Fan của Tiểu Bạch Liên siêu phiền phức! Lâu chủ, nói gì đi (”)

19L: Chắc chắc, vậy xem đám anti giậm chân — Đừng quên chuẩn bị của Long Đăng là Cảnh Trình, ai không biết thì về nghiên cứu ba tháng đi 23333

22L: Tôi đoán đám anti nhất định sẽ nói thế này, “Nói nhiều ngày như vậy, đại thần lại muốn làm CP với Tiểu Bạch Liên, ngược CRY” 233333

28L: Nếu thật sự như thế, tôi có thể nói là đáng đời bọn anti không? Trước đây ngang ngược như thế, ném đá kích điên cuồng như vậy, kết quả không ngờ tới chuẩn bị nhà người ta quá lợi hại, trực tiếp mời đại thần tới phối kịch 233333

39L: Mừng rỡ chạy vòng vòng wwwwww Thật muốn phỏng vấn chút, tâm trạng của Bạch Tiểu Vân lúc này là gì?

40L: Thấp nển cho anti của Bạch Tiểu Vân, ha ha ha, cười không ngậm được mồm.

50L: Ha ha, anti của Bạch Tiểu Vân đối với cậu ta tuyệt đối là tình yêu đích thực. Anti, ném đá người ta trong tổ kịch là vì đuổi công quân đi, giúp người ta tìm đại thần tới làm CP, quá cảm động CRY. Tình yêu chân chính đó —

70L: People die if theyzuo! Cho chết hội anti, bị chế nhạo là đáng đời! Lúc ném đá người ta sao khí thế hào hùng vậy?

100L: Emma, cho chuẩn bị một like, hiện tại Bạch Tiểu Vân bị ném đá được làm CP với đại thần, đám anti các người còn có thể ném sao —

Giờ đây khi nghe tin đại thần nhận kịch Long đăng , đột nhiên có nhiều người qua đường đi ra giúp Bạch Tiểu Vân cùng chuẩn bị không phải quá kỳ quái.

Thứ nhất, với địa vị và kinh nghiệm của Kỳ Tu, không chỉ có là nam thần trong lòng rất nhiều CV, mà còn là nam thần của rất nhiều fan hâm mộ. Hiện tại nghe tin anh tiếp kịch Long đăng , không biết có bao nhiêu fan phát khóc vì cảm động.

Các fan hâm mộ lẫn lộn trong giới lâu như vậy, đương nhiên biết tính tình của đám anti Bạch Tiểu Vân, bình thường chuyện không liên quan đến mình thì sẽ nằm yên xem nào nhiệt, nhưng hiện tại đại thần nhà mình cũng tham gia, đương nhiên sẽ tới hỗ trợ.

Thứ hai, ném đá tổ kịch không có vấn đề gì về RP(1) sẽ không được chấp nhận. Rất nhiều người tức nghẹn

trong lòng, lúc đó đám người kia như chó điên, cũng có không ít người thông cảm cho Bạch Tiểu Vân.

Bởi vậy nhìn thấy đám anti bị bẽ mặt, tự nhiên ai cũng thích nghe ngóng.

Trên màn hình nhìn thấy tin tức này, đám anti của Bạch Tiểu Vân quả thực tức đến giậm chân.

Mẹ nó, ngược CRY! Rõ ràng muốn ném đá người, thế nào lại giúp cậu ta hợp tác với đại thần?

Fan của đại thần quả thực rất nhiều, Tiểu Bạch Liên cứ thế được hợp tác với đại thần, xem ra tương lai, độ yêu thích của người qua đường sẽ up up!

Anti fan lòng dạ hiểm ác hồi hận lắm... Lúc này giống như có một vụn con thảo nê mã(2) chạy rầm rầm trong lòng, BGM(3) chính là Mẹ nó STYLE(4)!

*Chú thích:

(1) RP: nhân phẩm

(2) Thảo nê mã: Loài lai giữa ngựa và lạc đà, còn có nghĩa là Con mẹ nó.

(3) BGM: background music.

(4) Mẹ nó STYLE: nhái kiểu Gangnam style có điệu nhảy cười ngựa ý

5. Chương 5: Vân Phi Nhà Đại Thần

(Vân phi như kiểu Thực phi, Hiền phi, thiếp phi của Hoàng đế ấy)

ASK: Sama, em rất thích anh, cũng rất thích nghe đại thần gọi anh là Vân phi 2333333 Sama có thích không? — Fan CP.

ANS: O(_)O Cảm ơn — Bạch Tiểu Vân.

ASK: Đại thần, vừa rồi vì sao sama không trả lời đúng câu hỏi của em? Em sợ sama không thấy được, đã spam trên ASK của anh ấy rất nhiều lần _ — Fan CP cố chấp.

ANS: Câu hỏi của cô quá trắng trợn, Vân phi nhà tôi xấu hổ rồi — Kỳ Tu.

**

Từ sau khi Kỳ Tu vào tổ, tất cả những người giả chết trong nhóm tổ kịch Long Đằng đều sống lại hết, mỗi ngày vào đây trêu chọc cười nói, sinh động hoạt bát. Chỉ vì để có thể nói thêm vài câu với đại thần.

Nhưng mà đại thần, đặc biệt là những đại thần được nâng đến hàng thần đều là người vô cùng thần bí, mặc kệ các em gái trong nhóm kêu rên thế nào, đại thần vẫn rất ít khi nổi lên.

Họa Tiên Tử: Chào buổi sáng mọi người (3)

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Chào Họa Tiên Tử, đưa môi qua thơm một miếng (3)

Bạch Tiểu Vân: Buổi sáng tốt lành nha mọi người, chào Họa Tiên Tử, chào Tên Lửa, còn có, chào đại thần ()/

Họa Tiên Tử: Phụt, Tiểu Vân sama, bây giờ đại thần không onl QAQ

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Bạch Tiểu Vân: Tôi biết QAQ Nhưng mà vẫn muốn chào.

Họa Tiên Tử: Ha ha, biết rồi, đại thần là nam thần của sama mà o(*^_^*)o

Bạch Tiểu Vân: o(*//// //*)q

Thật tình cờ, hôm nay đại thần rảnh rồi, khi mở nhóm tổ kịch ra, trùng hợp nhìn thấy lời chào của Bạch Tiểu Vân.

Kỳ Tu không giống Bạch Tiểu Vân, tuy rằng anh không tiếp xúc nhiều với cậu, nhưng liếc mắt qua đã nhận ra cậu chính là fan của anh.

Trong giới này, fan của anh rất nhiều, các CV công khai hay ngầm ngấm thổ lộ với anh cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cách “thổ lộ” quanh co như thế của Bạch Tiểu Vân.

Đúng là một đứa ngốc, người khác đều lấy lòng đương sự khi người ta onl, cậu lại làm ngược lại, khi nói chuyện với anh thì cẩn thận, e dè không dám nói lời nào, sợ đến mức chỉ biết gửi QAQ, giờ anh không onl lại can đảm, lớn gan ra thổ lộ?

Kỳ Tu cười, gõ chữ trên bàn phím, chuẩn bị đùa giỡn Tiểu Vân sama hay xấu hổ này một chút.

Kỳ Tu: Ừ, Vân phi, buổi sáng tốt lành *cười xấu xa*

Sự xuất hiện đột ngột của Kỳ Tu khiến rất nhiều người shock nặng, lại còn câu trả lời đơn độc đáp lại Bạch Tiểu Vân cùng xưng hô thân mật kia nữa...

Họa Tiên Tử: Đại thần!!!

Tên Lửa Bách Phát Bách Trúng: Đại thần nhìn lên đáng xấu hổ (^)

Kiểm Chức Giám Chế: Nhìn lên còn không nói, đùa giỡn tiểu thụ đã là sai rồi o(o#)

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: YOOOOOO~ Đại thần vừa gọi gì đó, nếu tôi không nhìn lầm thì là Vân phi nha
—

Cảnh Trình: Đại thần, anh cướp mất xưng hô thân mật của Tiểu Vân sama hôm qua tôi nói cho anh thật không tốt bụng! Tôi còn chưa gọi bao giờ (#)

Kỳ Tu: Ngại quá, Vân phi đã là độc quyền của tôi rồi *âm hiểm*

Cảnh Trình: Ừ ư, cướp tên thân mật rõ ràng là sai, nhưng đại thần, nghe anh gọi sao mà đáng yêu như thế QAQ

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Chuẩn bị đại nhân, quyết đoán nhện đau bỏ xưng hô yêu thích đi 2333333

Họa Tiên Tử: Vân phi, Vân phi, là bởi vì trong Long Đăng, Tiểu Vân sama phối ái phi của đại thần nên mới gọi như vậy sao, ha ha (^o^)/~

Tên Lửa Bách Phát Bách Trúng: Emma, nói vậy xưng hô này quá thỏa đáng luôn. Chuẩn bị đại nhân, cho một like ~()/~

Kiểm Chức Giám Chế: Vậy Vân phi của đại thần, hiện tại không nói gì sao —

Bạch Tiểu Vân sama được gọi là Vân phi kia bây giờ không có gì hay để nói hết, bởi vì... Nào cậu đứng hình rồi —

Trong đầu có vô số câu “Nhất định là mình mở sai cách!” hoa lệ thổi qua, Tiểu Vân sama đã sợ ngây người.

Đại thần vừa rồi trả lời mình cậu QAQ Còn nói Vân phi là độc quyền của anh QAQ

Nhưng lại có một chuyện nghiêm trọng xảy ra...

Vừa rồi cậu lộ ra bộ dạng fan cuồng bị đại thần thấy được QAQ

Bạch Tiểu Vân lúc nào cũng xấu hổ, hướng nội, hiện tại trên mặt đã đỏ bừng bừng...

Đại thần gọi cậu là ... Vân phi!

Đây là đang đùa giỡn cậu sao QAQ

Bạch Tiểu Vân không am hiểu đùa giỡn, hoàn toàn không biết ứng phó thế nào.

Cậu bị mọi người trêu chọc, chẳng biết nên trả lời ra sao, lúc này đại thần nhà cậu lại giúp cậu nói —

Kỳ Tu: Các cô đừng trêu Vân phi, Vân phi sẽ khóc.

Cảnh Trình: ?

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Đại thần, làm sao anh biết sama sẽ khóc?

Vì vậy, đúng lúc này, Bạch Tiểu Vân đặc biệt khóc phối hợp với đại thần.

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Thật sự là bây giờ Kỳ Tu không nhịn được cười nữa.

Kỳ Tu: Xem đi, có phải đã khóc rồi không *cười xấu xa*

Cảnh Trình: Quả nhiên khóc rồi o(*)

Họa Tiên Tử: Đại thần, anh quá hiểu sama nhà anh rồi, không, là Vân phi nhà anh ^O^/

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: 2333333 Emma, đại thần, anh bắt nạt Vân phi nhà anh khóc rồi.

Vì vậy, buổi sáng tuyệt vời ấy trôi qua trong tiếng cười đùa hoan hô.

Mà cái tên Vân phi nhà đại thần sau này chậm rãi được các fan thay thế cho cái biệt danh đầy ác ý Tiểu Bạch Liên kia. Đương nhiên, đây là sau này.

Vân phi bị mọi người đùa giỡn, không, là Bạch Tiểu Vân ở công ty thừa dịp giờ nghỉ tìm đến xã đoàn của Kỳ Tu — trang web của xã đoàn Mây Nhân Nhật. Đây là việc hầu như mỗi ngày Bạch Tiểu Vân đều làm kể từ khi thích Kỳ Tu, lâu dần đã trở thành thói quen.

Tuy rằng bình thường trang này thỉnh thoảng mới đăng cái mới, nhưng điều đó không ảnh hưởng tới tần suất truy cập của Bạch Tiểu Vân.

Bởi vì cậu vẫn muốn làm một chuyện.

Hôm nay vừa mở ra, Bạch Tiểu Vân kích động vô cùng.

Bởi vì trang web đã lâu không đăng bài mới vừa đăng một thông báo.

Thông báo: Về việc xã đoàn Mây Nhân Nhật tuyển người mới cho mọi vị trí năm 20xx.

Hai mắt Bạch Tiểu Vân nhìn chằm chằm phần tuyển CV, kích động muốn kêu hoan hô, nếu không phải giờ đang ở công ty, chỉ e Bạch Tiểu Vân đã mừng tới nhảy lên giường lăn lộn.

Khụ khụ, đương nhiên đây chỉ là biện pháp nói quá.

Nói tóm lại trong một câu là, Bạch Tiểu Vân rất mừng rỡ, Bạch Tiểu Vân rất kích động!

Đợi hai năm rồi! Rốt cục cũng đợi được xã đoàn Mây Nhân Nhật tuyển CV!

Bạch Tiểu Vân có một ước mơ, đó chính là có thể trở thành người cùng một xã đoàn của đại thần, đó cũng là lí do vì sao cho tới giờ cậu vẫn không gia nhập xã đoàn, vẫn là một người tự do.

Bình thường cậu luôn quan tâm tới tin tức trên trang web, đáng tiếc rằng qua hai năm, xã đoàn Mây Nhân Nhật chỉ tuyển người hai lần, một lần là tuyển hậu kỳ, lúc đó Bạch Tiểu Vân ôm còi lòng tràn đầy hy vọng bấm vào, rồi bị đá kích tột cùng đá ra.

Phôi âm thì cậu có thể, chứ hậu kỳ yêu cầu kỹ thuật cao như thế QAQ

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Bạch Tiểu Vân không ôm hy vọng quá nhiều...

Vậy mà kết quả thật bất ngờ!

Đây chính là món quà mà vị thần số phận đã cho cậu sao?

Bạch Tiểu Vân vỗ về trái tim đập mãnh liệt vì kích động của mình. Trong lòng điên cuồng hô, rốt cục cũng đợi được cơ hội lần này.

Bạch Tiểu Vân nhìn đi nhìn lại tin tức tuyển người đến năm lần, từng chữ, từng từ, từng dấu chấm, dấu phẩy đều không bỏ qua.

Trên đó viết rất đơn giản, có số YY và thời gian, để CV tự chuẩn bị tốt một đoạn kịch ngắn, đến khi qua được vòng một, giám khảo sẽ cho một đoạn lời thoại ở hiện trường.

Bạch Tiểu Vân ghi nhớ kỹ thời gian, cả ngày trên mặt cậu đều mang theo nụ cười chờ mong.

Vừa đến lúc tan làm, cậu lập tức phi về nhà.

Ngay phỏng vấn, Bạch Tiểu Vân tới YY chính thức của xã đoàn Mây Nhân Nhật từ sớm, chuyện đầu tiên cậu làm sau khi vào phòng không phải vào phòng thi mà là nhấn mở các gian phòng riêng của các CV trong Mây Nhân Nhật, nhìn thoáng qua gian phòng có cái tên “Kỳ Tu” kia, trong lòng tự cổ vũ bản thân.

Nếu như gia nhập, có thể cùng tên đại thần đứng chung một xã đoàn (^ ^)

Bạch Tiểu Vân chỉ nghĩ vậy thôi đã thấy tràn ngập động lực.

Bạch Tiểu Vân cổ lên, đại thần ở phía trước chờ cậu! Năm trăm quyết tâm o(o#)

Sau khi thấp thỏm chờ đợi, cuối cùng cũng đến giờ.

Bạch Tiểu Vân vỗ nhẹ ngực mình, bấm vào phòng nhỏ tên là “Sát hạch”.

Vốn Bạch Tiểu Vân đang khấn trương, lo lắng, tình cờ nhìn lên các ID giám khảo bên trái, nhìn tới tên giám khảo mặc áo vàng kia, cả người đều ngây ngẩn...

Hu hu QQQ

6. Chương 6: Khúc Nhạc Đạo Cầu Huyết

ASK: Đại thần, em nghe nói Vân phi vì anh nên mới gia nhập Mây Nhân Nhật, đúng thế không be o(*)
— Fan CP.

ANS: Ừ — Kỳ Tu.

ASK: Tò mò hỏi một chút, đại thần biết từ khi nào? — Fan CP.

ANS: Từ khi em ấy thi vào. — Kỳ Tu.

**

Bạch Tiểu Vân có nằm mơ cũng không ngờ trong số ban giám khảo kỳ tuyển thành viên lần này của tổ CV xã đoàn Mây Nhân Nhật có Kỳ Tu.

Dù rằng Kỳ Tu đại thần là thành viên cấp cao của xã đoàn Mây Nhân Nhật, nhưng ngoại trừ làm giám khảo kỳ tuyển CV hai năm gần nhất anh còn hoạt động sôi nổi ra, mấy năm gần đây hoàn toàn không thấy bóng dáng anh. Ngay cả kỉ niệm ngày thành lập xã đoàn Mây Nhân Nhật hàng năm, hơn một nghìn fan ở trong kênh YY chính thức gào khóc chờ đợi, cũng chẳng được thấy bóng dáng đại thần.

Hiện tại, đại thần xuất hiện ở chỗ này. Bạch Tiểu Vân ngoại trừ khiếp sợ còn trở nên khẩn trương vô cùng.

Tuyệt nhất là bạn tiết tháo(1) cùng bạn RP bỏ trốn cùng nhau đã trở về QAQ

Bạch Tiểu Vân kiên định cho rằng: Hai năm trước cậu với đại thần hoàn toàn không xuất hiện cùng nhau, vậy mà chỉ vài ngày ngắn ngủi gần đây, bọn họ lại gặp nhau rất nhiều.

Tất cả giống như giấc mộng, cực kỳ hoang đường QAQ

Bạch Tiểu Vân vỗ nhẹ trái tim vì nhìn thấy thần tượng mà sung sướng sắp bay vọt lên của mình, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đột lát nữa đỡ mất mặt.

Cậu tự nhĩ, diễn xuất của đại thần nổi tiếng là rất tốt, cậu ngàn vạn lần không được phát huy quá kém QAQ

Đương nhiên, đại thần cũng không có năng lực đoán trước tương lai, biết được trong số các CV tới thi âm có Bạch Tiểu Vân, tất nhiên anh không phải vì riêng Bạch Tiểu Vân mà tới.

JQ sao có thể phát sinh nhanh như vậy được —

Lúc trước giám khảo được sắp xếp là một CV khác, nhưng thật tình cờ, vị CV có việc không thể lên mạng, vừa lúc quan hệ của đại thần với CV nọ không tệ, nhấn một cái tin, đại thần đồng ý luôn __

Nhưng mà mặc kệ lí do vì sao đại thần có thể trực tiếp thay thế làm giám khảo, điều này không quan trọng, quan trọng là... anh tới. Ngay từ khi Bạch Tiểu Vân vào phòng, anh đã chú ý đến ID của cậu __

Tuy rằng ba chữ Bạch Tiểu Vân kia được viết rất đơn giản, khác hẳn những cái ID khốc, soái, cuồng, bá, duệ(2) kia, khi xuất hiện mang cảm giác tồn tại vô cùng yếu ớt, thế nhưng Kỳ tu chỉ liếc mắt cũng nhận ra Bạch Tiểu Vân.

Anh nhìn ID của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve cằm mình suy nghĩ.

Dường như gần đây, tần suất xuất hiện trong tầm mắt anh của Vân phi nhà anh có chút cao __

Đương nhiên, trong phòng không chỉ có mình Kỳ Tu là ban giám khảo, mấy áo vàng khác cũng là thành viên cấp cao trong xã đoàn, mỗi người đều được phân công công việc khác nhau. Bạch Tiểu Vân vừa tiến vào đã có một cô gái lập tức nói cho cậu những điều cần lưu ý.

“Được rồi, trước tiên cậu đọc một đoạn lời kịch tự mình lựa chọn đi. Có thể bắt đầu rồi.” Ngự tỷ(3) hoàn toàn công thức hóa, nói xong liền tắt mic. Trong phòng rất yên tĩnh, mấy ID bên trái phòng chỉ có mình ID của Bạch Tiểu Vân mang đèn xanh.

Dù chỉ là một cuộc phỏng vấn, nhưng mấy năm mới có cơ hội một lần, Bạch Tiểu Vân sao có thể chưa chuẩn bị đầy đủ được.

Vấn đề là bây giờ thần tượng của cậu đang ở cùng một phòng với cậu, một đại thần được công nhận có diễn xuất giỏi nhất trong giới vông phổi, Bạch Tiểu Vân khẩn trương vô cùng, đầu óc đột nhiên trống rỗng. Đường như cậu nói thế nào cũng không qua được QAQ

Có những người như thế này, mặc kệ bình thường xuất sắc thế nào, chuẩn bị đầy đủ ra sao, nhưng ở trước mặt thần tượng mình thích nhất, quan tâm nhất, sùng bái nhất, vẫn sẽ cảm thấy hoảng hốt.

Bạch Tiểu Vân nhìn ID của Kỳ Tu, nhẹ nhàng xiết chặt tay trái, vài giây sau mới chậm rãi mở miệng...

“Tỷ tỷ chớ chê cười đệ, không phải chỉ bị phụ thân phạt chép sách thôi sao? Đệ, đệ chép xong, phụ thân sẽ hết giận...” Một giọng thiếu niên nhẹ nhàng, thanh thoát truyền ra từ mic của Bạch Tiểu Vân.

Cậu chọn một đoạn lời kịch trong Giang Nam .

Bởi vì có chút cuống quýt, cậu vừa nói, thanh âm đã có chút không ổn, phát huy không được tốt, vài câu sau đó đều đọc sai. Càng sai càng hoảng hốt, dẫn tới lời kịch Bạch Tiểu Vân để trước mắt bị nhìn sai,

không biết đã đọc tới đâu rồi QAQ

Làm sao bây giờ

Trong lòng Bạch Tiểu Vân vừa ảo não vừa lo lắng, ngay khi cậu xấu hổ không biết giải thích thế nào thì tất cả mọi người trong phòng chợt nghe một thanh âm trầm ồm.

“Đừng khẩn trương, cứ như bình thường là được, vừa rồi phổi rất tốt.”

Thanh âm trầm thấp, mộc mạc của Kỳ Tu vô cùng có cảm giác an toàn, điều này làm cho Bạch Tiểu Vân đang luống cuống tay chân bớt hoảng loạn.

“Được, tốt...” Lúc này, trong giọng nói của cậu tràn đầy bất ngờ cùng ... sung sướng!

Đại thần đang cổ vũ cậu...

Những người khác ở đây đều có chút giật mình, bình thường đại thần vẫn luôn bình tĩnh ở một bên, không dễ gì mới mở miệng, lần đầu tiên anh an ủi một CV khác.

Trí tưởng tượng của mọi người bắt đầu mở rộng, nhớ tới lời đồn đãi về chuyện đại thần tiếp Long Đăng , lại liên hệ tới chuyện hôm nay đại thần đột nhiên xuất hiện trong hiện trường phỏng vấn, còn lên tiếng cổ vũ Bạch Tiểu Vân...

Emma, không liên tưởng thì thôi, một khi đã liên tưởng, quả thực không xong rồi. Lẽ nào chân tướng đúng như người ta nói, Tiểu Bạch Liên quyến rũ đại thần rồi Σ(° °) a

Nhưng đại đa số mọi người không quá chú ý, cũng không nghĩ quá sâu.

Bạch Tiểu Vân sama của chúng ta lại càng không suy nghĩ vẩn vơ, bởi vì sau khi được nghe câu cổ vũ của đại thần, cậu cảm động đến nước mắt rơi như mưa.

Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định không được sai nữa QAQ

Bạch Tiểu Vân mau chóng tìm được đoạn kịch kiểm tra, đọc lại lần nữa.

Dù sao Bạch Tiểu Vân sama của chúng ta chuẩn bị rất đầy đủ, ngay cả lời kịch hầu như cũng đã thuộc lòng rồi, nếu hôm nay đổi thành người khác làm giám khảo, đảm bảo tuyệt đối cậu sẽ không gặp phải tình trạng này.

Nhưng ai bảo đại thần lại chính là giám khảo của cậu chứ, thần tượng của cậu đấy (-)

Một lần nữa bắt đầu, quả nhiên khá hơn rất nhiều, cũng rất trôi chảy.

Nhưng mà, Kỳ Tu ở trước máy vi tính lại nhú mày, thanh tuyến của Bạch Tiểu Vân tương đối thụ, mềm mại, nhẹ nhàng, rất thích hợp với vai thụ có chút yếu đuối, ví dụ như Vân phi trong Long Đằng kia.

Hiển nhiên, Bạch Tiểu Vân chọn vai này không quá thích hợp với thanh tuyến của cậu. Diễn xuất của Bạch Tiểu Vân không tệ, có thể thấy cậu phối rất nghiêm túc, nhiều chi tiết được xử lý rất đúng chỗ, nhưng vai này không phải vai thích hợp với cậu nhất.

Theo lí thuyết, trong hoàn cảnh như vậy, lẽ ra phải chọn một phương án đảm bảo nhất. Rất nhiều CV chọn những vai mình phối tốt nhất, thích hợp nhất, nhưng Bạch Tiểu Vân lại làm ngược, khiêu chiến với bản thân.

Rốt cuộc là do cậu không biết âm sắc của chính mình, hay là có nguyên nhân nào khác?

Đại thần ghi nhớ vấn đề này trong lòng, muốn đợi lát nữa sẽ đi hỏi Bạch Tiểu Vân.

Bạch Tiểu Vân thi thử âm xong, thấp thỏm chờ đợi kết quả của giám khảo.

Em gái A áo vàng khuấy động bầu không khí náo nhiệt lên, cô rất thích âm sắc của Bạch Tiểu Vân, liền trò chuyện cùng cậu.

“Vì sao Tiểu Vân muốn gia nhập xã đoàn của chúng tôi?” Em gái mở miệng hỏi.

Thực ra đây là câu hỏi thiết yếu của một lần tuyển thành viên cho xã đoàn, hầu như mỗi CV muốn tham gia đều bị staff hỏi câu hỏi này.

Tuy rằng mọi người đều biết đáp án không gì ngoài “Tôi thích xã đoàn này”, “Tôi muốn nâng cao năng lực của bản thân”, không có gì mới mẻ, nhưng vẫn phải hỏi.

Bạch Tiểu Vân sững sốt hai giây, sau đó ngại ngùng nói, “Tôi... rất thích Kỳ Tu đại thần, tôi muốn ở chung một xã đoàn với anh ấy.”

Như vậy khoảng cách giữa tôi và anh ấy có thể gần hơn một chút...

Nhưng câu cuối cùng kia, cậu không dám nói ra.

Cậu thật sự rất thích Kỳ Tu, coi anh như thần tượng mà sùng bái. Ở trong giới võng phối, cậu bị ném đá tới bời, nhưng vẫn kiên trì đến cùng, chính bởi vì cậu muốn có thể theo kịp bước chân của đại thần. Gần anh hơn một chút... Gần thêm một chút nữa.

Vị áo vàng A thích Bạch Tiểu Vân kia vừa nghe đã nghĩ thầm, nguy rồi.

Bạch Tiểu Vân không nên nói những lời này. Bản thân đại thần đang ở đây làm giám khảo, hướng hồ còn có nhiều người khác, cậu nói trực tiếp như vậy chẳng phải đang muốn nhắm tới đại thần sao, cảm giác giống như muốn ôm đùi đại thần. Nếu như người khác ra ngoài nói lung tung, lại nói Tiểu Bạch Liên quyền rũ đại thần, cố ý thổ lộ trước mặt đại thần, thích đại thần ngoài đời, các loại lời đồn lộn xộn, lung tung.

Em gái nọ có chút hối hận đã hỏi vậy, không biết Kỳ Tu có phản cảm hay không.

“Ha ha, có rất nhiều người thích đại thần... Nếu sama có thể tiến vào xã đoàn, vậy chúng ta thành người một nhà. Nghe nói Tiểu Vân sama rất tốt bụng, đến lúc đó có thể cầu thu âm một đoạn tình cảm được không?” Cô mau chóng nói lảng sang chuyện khác, không quan tâm mấy lời dỗi dề tài này cứng ngắc cỡ nào...

“Cần gì chờ đến lúc đó, bây giờ có thể hôn qua mic luôn đi~” Cô gái nick vàng C là CP của em gái A, lập tức nối tiếp trọng tâm câu chuyện.

“Hôn gì mà hôn, CC, không được đùa giỡn Vân phi của nhà tôi.” Thanh âm của đại thần mang theo ý cười xuyên thấu qua mic chất lượng đỉnh cao truyền tới, ngay cả tiếng cười nhẹ cuối cùng cũng có thể nghe rõ ràng.

Đại thần vừa cùng các giám khảo khác thương lượng xong, đúng lúc nghe được đối thoại của cô bạn A và Bạch Tiểu Vân.

Vân gia nhà anh thực sự là ngu ngốc một cách đáng yêu... Sao có thể để người khác đùa giỡn chứ? Muốn đùa giỡn cũng phải là anh —

Bản thân Kỳ Tu cũng không chú ý tới, khi anh nghe Bạch Tiểu Vân nói thi tuyển vào xã đoàn này vì anh, nụ cười nơi khóe miệng kia rộ rõ cỡ nào.

Không phải là được thỏa mãn tâm hư vinh khi người ta sùng bái, mà là một loại vui vẻ mà tạm thời anh cũng không hiểu~

Ngay một giây đó, cô bạn A và C dường như nghe thấy mùi vị JQ. Nếu như không phải cách cái máy tính, hai người nhất định sẽ liếc mắt nhìn nhau, cùng cười âm hiểm.

Nhưng mà cách cái máy tính, hai người vẫn cười âm hiểm như trước —

Quả nhiên khiếp sợ thì khiếp sợ, quần chúng vẫn lập tức trở nên ồn ào.

Cô bạn A: “Yoooooooo~ Vân phi của nhà tôi~”

Cô bạn C: “Đại thần, anh đây mới chính là đứa giỡn người ta quang minh chính đại!”

Còn chẳng thèm lên mic, các cô gái tổ chức thành đoàn thể trên chộc ở ngay khung chat.

Cô bạn D: Emma, đại thần, xin hãy cho em biết, từ khi nào Tiểu Vân sama biến thành Vân phi của nhà anh thế __

Cô bạn E: Ôm mặt, Vân phi gì đó kêu ra từ miệng đại thần thật quá đáng yêu (˘o˘)/~

Cô bạn F: Vân phi Vân phi Vân phi __

Bạch Tiểu Vân bị đại thần gọi như thế, mặt đỏ hồng lên o(*//// //\\/*)q

Đại thần chỉ cười mà không nói, ngay giữa bầu không khí sung sướng này, mở miệng tuyên bố kết quả thương lượng cùng mấy vị giám khảo.

“Tiểu Vân, Mây Nhân Nhật hoan nghênh em.”

Đồng thời với tám chữ được Kỳ Tu nói ra, trên khung chat cũng nhảy ra một đoạn chữ dài.

Cô bạn F: Đúng vậy, đúng vậy, cái quái gì mà bà đây không biết Tiểu Bạch Liên muốn quyến rũ đại thần chứ? Cô biết chuyện gì vừa xảy ra không? Cái thằng Tiểu Bạch Liên kia đặc biệt giả vờ ngây thơ, nói vì đại thần nên mới tới xã đoàn chúng tôi. Chắc chắn, thật đúng là diễn rất giỏi. Cái kiểu e thẹn, ngại ngùng chứ~ Muốn ôm đùi thì cứ nói thẳng ra, không biết người khác nghe được đều muốn ới sao (”) Chắc lúc đó đại thần giả vờ chết coi như không thấy, vài giây sau mới đùa giỡn nói Tiểu Bạch Liên là Vân phi nhà anh ấy! Thằng đó cùng tôi và bạn tôi đều sợ ngây người! Khi nghe được câu đó, quả thực thảo nê mã cuộn cuộn trong lòng luôn! Chắc đại thần cũng không nỡ tổn thương mặt mũi nó __ Tiểu Bạch Liên gì chứ, mẹ nó đúng là “bích liên(4)”. Vừa nghĩ tới ở cùng một xã đoàn với nó, cả người tôi đều sợ hãi QQQ Cầu an ủi QQQ

Cô bạn kia chắc là quá kích động nên gửi sai cửa sổ trò chuyện, toàn bộ nội dung chữ bị bôi của cô ta với người khác đều bị đăng lên khung chat.

Hiện tại trong phòng không có ai trò chuyện, toàn bộ đều nhìn đoạn chat đó mà im lặng...

*Chú thích:

(1) Tiết tháo: liêm sỉ, hành vi giữ đúng lễ nghĩa.

(2) Khốc, soái, cuồng, bá, duệ: tàn bạo, đẹp trai, điên cuồng, bá chủ, dũng cảm.

(3) Ngự tỷ: chị gái mạnh mẽ.

(4) Bích liên: đồng âm với không biết xấu hổ.

7. Chương 7: Đại Thần Nổi Giận

ASK: Đại thần, anh thích Vân phi từ lúc nào →_→ — Fan CP.

ANS: Đoán đi. — Kỳ Tu.

**

Đoạn nói của cô bạn F chỉ thẳng mặt Bạch Tiểu Vân mà mắng, ngay cả gõ thêm mấy chữ ha ha coi như mượn cố gửi nhầm chỗ mắng người khác cũng không có (-)

Trong giới chỉ có một CV bị gọi là Tiểu Bạch Liên, trong giới cũng chỉ có một CV vĩnh viễn bị anti khắt khe như vậy, nói câu nào là bị bắt bẻ câu đấy.

Cô bạn D:...

Cô bạn E: Đây là... chuyện gì xảy ra, tôi nhìn lầm sao?

Thấy cô bạn D và cô bạn E nói vậy trên khung chat, cô bạn F mới nhận ra, cô ta vừa gửi nhầm rồi!

Hơn nữa còn gửi đúng đoạn chửi thẳng mặt Bạch Tiểu Vân!

Cô bạn F quả thực muốn ngất... Trong lòng mắng vài tiếng dờ mờ! Quả thực hối hận không kịp, muốn nuốt lại lời vừa nói!

Cả hiện trường bây giờ xấu hổ vô cùng, nhìn đoạn chat của cô bạn F, những cô gái khác trong xã đoàn Mây Nhân Nhật cũng không biết nên nói gì mới phải.

Giới vông phối là như thế nào, tất cả mọi người đều hiểu rõ, có fan và có anti là rất bình thường. Trong giới, rất nhiều XFXY đều bởi vì kết hận kết thù mà ra.

Các staff cũng nghe kịch, cũng tò mò, cũng có những CV mà mình không thích. Nhưng về cơ bản, họ đều chỉ xả giận với bạn thân của mình, không bao giờ biểu hiện trước mặt CV, nếu có thể tránh cãi nhau trực tiếp thì sẽ cố gắng tránh hết sức có thể. Giới vông phối lớn như vậy, nhiều người như vậy, dù là CV trong suốt đến mấy, biết đâu có một ngày lại hợp tác với người ta?

Những lần âm ỉ trước kia trong giới bị mọi người biết hết, mà đa phần người này sẽ tuôn ra cho người khác, sau đó hai bên đều không thể chịu đựng nhau được nữa.

Thế nhưng ai cũng không ngờ, ngay hôm nay, tại hiện trường phỏng vấn, họ lại thấy một “anti fan” trong truyền thuyết của giới vông phối. Bình thường cô bạn F là một người rất hiền lành, cùng mọi người đùa giỡn, hôn nhẹ, làm nũng, moah moah các kiểu, không ngờ đến khi anti người khác thì phát rồ lên... Hơn nữa vừa nãy cô ta cũng ồn ào mở mic trêu đùa Bạch Tiểu Vân... Người nào mới là thật, người nào là diễn?

Long Đăng mới bị ném đá vài ngày, mọi người ấn tượng rất rõ với những lời mắng chửi ác ý kia. Trong tình hình này, có khi cô bạn F cũng là một thành phần tham dự ở đó.

Những người khác không khỏi bắt đầu thông cảm với Bạch Tiểu Vân. Rốt cuộc bọn họ cũng được nhìn tận mắt những antifan thấp kém là như thế nào, chuyện vốn dĩ chẳng có gì, qua lời cô ta lại bị thêm mắm thêm muối.

Nếu không phải cô bạn F gửi nhầm chỗ bị mọi người đọc được, liệu có phải sau này Bạch Tiểu Vân sẽ phải gánh thêm tội lỗi ôm đù đại thần không?

Vậy thì chẳng hiểu những “tội trạng” trước đây của Bạch Tiểu Vân mà các anti vạch ra có bao nhiêu cái là thật?

Cô A và C khẩn trương nhìn ID của Bạch Tiểu Vân, muốn nói gì đó nhưng bất kể bình thường hai người hoạt bát ra sao, đến bây giờ lại không biết nói thế nào mới được.

Mỗi lần xã đoàn tổ chức phỏng vấn, thường xuất hiện những tình huống khiến các cô thấy áy náy, nhưng so với điều đó, bọn họ lo lắng cho tâm trạng của Bạch Tiểu Vân hơn.

Bị mắng ngay trước mặt người khác khó mà chịu nổi như thế, tính tình có tốt đến mấy cũng sẽ nổi giận thôi...

Ai tính tình nóng nảy một chút nhất định sẽ ngay lập tức mĩa mai, cãi lại. Ai tính tình hiền lành một chút chỉ sợ cũng sẽ lập tức bỏ đi... Không biết Bạch Tiểu Vân sẽ thế nào...

Ngay khi mọi người đã xấu hổ, bần khoản, Kỳ Tu lên tiếng.

Thanh âm của Kỳ Tu không cao, thậm chí còn mang ý cười khế.

“Tuy rằng gần đây tôi béo lên hai cân, nhưng chân tôi vẫn rất gầy như trước, có gì tốt mà ôm đùi? Mà cho dù tôi có thật sự ghét ai đi chăng nữa, người đó cũng chắc chắn không phải Tiểu Vân.”

Kỳ Tu nói rất bình tĩnh, chẳng khác nào nói đùa.

Nhưng mỗi người ở hiện trường đều nghe ra ý tứ mỉa mai trong từng từ, từng chữ, dường như có thêm chút tức giận.

Lúc này mọi người đều hiểu, đại thần giận rồi, đại thần lên tiếng vì Bạch Tiểu Vân.

Ở đây, mấy cô ACDE đều là fan của đại thần, nghe anh nói như vậy không khỏi có chút lo lắng cho đại thần. Bản chất F là sống hai mặt, có thể anti Bạch Tiểu Vân tới mức này, bây giờ đại thần lại ra mặt thay cậu, nhờ đâu cô ta ghi hận trong lòng, cũng có thể quay sang anti đại thần.

Nhưng các cô cũng cảm thấy tự hào lắm, đại thần mà họ thích chẳng ngoảnh mặt làm thinh trước chuyện này.

Đặc biệt là hai người A và C, âm thầm tặng cho đại thần mấy like.

Cùng ở trong phòng này, Bạch Tiểu Vân mở to hai mắt. Cậu không bao giờ ngờ được, Kỳ Tu sẽ đứng ra bảo vệ cậu.

Khi cậu thấy mấy lời mắng chửi không hề khách quan kia, không phải cậu không tức giận. Lúc đó sắc mặt của cậu cũng tái nhợt đi, đến bây giờ tay phải vẫn còn xiết chặt vì giận.

Bị người ta nói xấu trước mặt Kỳ Tu như vậy, chẳng khác nào cậu bị tát mấy cái trước mặt mọi người.

Một giây ấy, cậu hoàn toàn ngây ngẩn, hoàn toàn không ngờ những lời mình nói lại bị suy bụng ta ra bụng người như vậy...

Nói không đau lòng là nói dối.

Nhưng sau đó, cậu chợt nghe Kỳ Tu lên tiếng bênh cậu.

Tuy rằng cách nói rất uyển chuyển, nhưng Bạch Tiểu Vân biết, Kỳ Tu đứng về phía mình.

Bạch Tiểu Vân có chút cảm động.

Ở trên mạng, cậu bị người ta mắng rất nhiều rồi, ngoại trừ các fan nhỏ giọng bênh vực, không ai thích xen vào việc người khác mà giúp cậu. Những CV từng cùng hợp tác với cậu, những người cậu tưởng là bạn bè cũng không một lần nào giúp cậu.

Cậu hiểu, dù sao các anti fan điên cuồng như vậy, ai lại muốn dây dưa với người xấu. Huống hồ cậu cũng không muốn liên lụy tới người khác.

Thế nhưng cậu không ngờ, tại thời khắc xấu hổ như vậy, Kỳ Tu, một đại thần cậu luôn luôn ngưỡng mộ, trực tiếp đứng ra bảo vệ cậu.

Bạch Tiểu Vân rất cảm động, nhưng lại không biết cảm ơn thế nào.

Kỳ Tu nói những lời đó xong, ID của cô F không còn ở trong phòng nhỏ nữa.

Dù cô ta đã đi rồi, nhưng bầu không khí vẫn nặng nề như thế.

Bạch Tiểu Vân nhìn ID của Kỳ Tu, nhỏ giọng mở miệng, “Xin lỗi mọi người. Bây giờ tôi có việc phải đi rồi...”

Lúc này cô bạn A mới kịp phản ứng, mau chóng lên tiếng: “Tiểu Vân sama, những việc cụ thể về xã đoàn, buổi tối tôi sẽ liên hệ lại với cậu.”

“Ừ...” Bạch Tiểu Vân lên tiếng, ID của cậu cũng biến mất theo.

Nhìn ID của Bạch Tiểu Vân rời đi, đại thần ở trước máy vi tính lần đầu tiên muốn tìm hiểu những chuyện trước đây của cậu.

Đương nhiên đại thần tuyệt đối không phải chỉ nghĩ, anh lập tức nhắn tin cho cô bạn A.

Kỳ Tu: Vân phi nhà tôi đắc tội với ai?

Lực chú ý của A hoàn toàn bị mấy chữ “Vân phi nhà tôi” hấp dẫn, trước đây cho rằng đại thần chỉ đang đùa giỡn, giờ xem ra đã thành thói quen rồi?

Đương nhiên, cô bạn A chỉ dám tò mò trong lòng một chút, không dám trực tiếp hỏi đại thần. Cô mau chóng trả lời câu hỏi của anh, nói hết những gì mình biết cho đại thần.

Cô nói cho Kỳ Tu về chuyện đổi CV không chút thiên vị, trong lòng cũng buồn bực. Cô nghĩ Bạch Tiểu Vân không phải người sẽ làm ra mấy chuyện như vậy, liên tưởng đến mẹ đẻ gây chuyện của cậu, chắc chắn cô ta đã bỏ của chạy lấy người rồi.

Thế nhưng vì sao Bạch Tiểu Vân vẫn không làm sáng tỏ mọi chuyện?

Kỳ Tu hiểu rõ chân tướng xong, không khỏi thở dài. Vân phi nhà anh quả là ngốc nghếch mà. Làm CV sao có thể tự mình ra trận, chẳng khác nào tự dâng mình tới cửa cho người ta ném đá.

Sau khi Bạch Tiểu Vân tắt máy tính đi lại ngồi ngây người một chút. Bao nhiêu niềm vui được gia nhập vào xã đoàn mình ước mơ tha thiết đã biến mất toàn bộ. Cậu đứng dậy lấy cho mình một cốc nước, giờ mới biết bên ngoài trời đổ mưa.

Bạch Tiểu Vân mau chóng đóng cửa sổ, tránh cho nước mưa hắt vào nhà. Cậu ngâm một bát mì cho mình, lúc trước vội vàng thử âm, chưa kịp ăn cơm tối.

Ăn xong, cậu quay về trước máy tính, tâm trạng cũng tốt lên.

Bạch Tiểu Vân an ủi mình, chẳng có ai trên mạng không bị một, hai người anti, không có ai trên thế giới có thể khiến tất cả mọi người đều thích mình. Hơn nữa, Kỳ Tu cũng không mấy lời đồn mà ghét cậu, cậu còn được vào cùng xã đoàn với anh, điều này là tuyệt nhất.

Cậu chợt nhớ ra cô bạn A bảo có chuyện muốn nói, vì thế cậu mau chóng mở cái ava đang nhấp nháy ở góc dưới màn hình mình lên.

Nhất định là cách mở của cậu sai rồi!

Bạch Tiểu không thể tin được, đại thần nhắn cho cậu!

Kỳ Tu: Chuyện trước đây đừng để trong lòng, nếu như tâm trạng không tốt, tôi có thể làm người lắng nghe.

Nếu những người khác không tin tưởng em, tôi tin em.

Nhưng mà Kỳ Tu không đánh đoạn sau ra, có những điều không cần phải nói thẳng.

Đây là lần thứ hai trong ngày Bạch Tiểu Vân cảm động đến mức nước mắt như mưa, đại thần đang an ủi cậu be QAQ

Nhận được lời an ủi của đại thần, Bạch Tiểu Vân nhìn thời gian, đại thần đã gửi câu này từ hơn hai mươi phút trước, nói cách khác, khi cậu vừa rời khỏi phòng YY, đại thần đã gửi tới rồi.

Đại thần thấy cậu đột nhiên rời đi, anh sợ cậu tức giận, khổ sở sao?

Trong lòng Bạch Tiểu Vân càng thêm ảm áp, càng ngày càng thấy đại thần mà mình thích thật tốt, anh ấy rất tốt.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn đại thần QAQ Tôi không sao, trên mạng cũng chỉ là một cái ID, bọn họ không biết tôi ngoài đời là ai, anti thì anti, tập thành thói quen là tốt rồi *mỉm cười*

Những lời Bạch Tiểu Vân nói là thật lòng, cũng rất có lý.

Trên mạng, mặc kệ anh là đại thần cũng được, trong suốt cũng được, rời khỏi mạng, ai biết được anh là Trương Tam hay Lí Tứ...

Có người phối kịch để nổi tiếng, cũng có người phối kịch để xả hơi, còn rất nhiều người ôm những mục đích khác nhau tới phối kịch...

Nhưng Bạch Tiểu Vân cho tới giờ cũng không vì những thứ này.

Cậu thích phối âm, thích đại thần...

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn anh, đại thần.

Ngay giây phút Bạch Tiểu Vân gửi những lời đó tới, Kỳ Tu đã thấy được.

Đâu là lần đầu tiên Bạch Tiểu Vân có thể nói nhiều như vậy với anh, hai chữ “thói quen” kia, không hiểu sao, Kỳ Tu cảm thấy đau lòng.

Kỳ Tu: Sau này gọi là Kỳ Tu là được rồi.

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu đại thần QAQ

Thấy người nọ lại QAQ, Kỳ Tu dở khóc dở cười, biết không thể sửa được, anh cũng không quan tâm tới cách cậu gọi mình nữa.

Kỳ Tu: Xoa đầu.

Kỳ Tu: Sao lại thích khóc thế?

Bạch Tiểu Vân: Tiện tay gõ QAQ.

Kỳ Tu nở nụ cười.

Có anh ở đây, sau này, em nhất định đừng khóc vì mấy chuyện khác.

8. Chương 8: Bí Mật Bị Đại Thần Khám Phá

ASK: Đại thần, anh thích Tiểu Vân sama ở điểm nào nhất? — Fan.

ANS: Nghiêm túc — Kỳ Tu.

**

Vài ngày sau cuộc thi, kỳ tuyển người mới năm nay của xã đoàn Mây Nhân Nhật kết thúc.

Tuyển xong người rồi, xã đoàn sửa lại danh sách thành viên trên trang web của mình, không giống trống khua chiêng thông báo rộng rãi cho mọi người trong giới võng phối.

Bởi vậy, có rất nhiều người không hề biết Bạch Tiểu Vân đã gia nhập một trong ba xã đoàn có danh tiếng lâu đời nhất giới võng phối, Mây Nhân Nhật.

Còn cô bạn F ngay sau đêm Bạch Tiểu Vân gia nhập, không nói gì liền rời khỏi xã đoàn.

Đương nhiên, cô ta rời đi vì thấy xấu hổ bởi lời nói của mình hay vì ghét Bạch Tiểu Vân thì chỉ có mình cô ta mới biết được __

Dưới sự nhắc nhở của đại thần, cô bạn A lập tức kéo Bạch Tiểu Vân vào nhóm của xã đoàn, một giây cũng không dám chậm trễ.

Đại thần đang onl chờ, dám chậm sao →__→

Nhóm QQ của xã đoàn Mây Nhân Nhật trước khi thăng cấp là một nơi đông đúc với 500 thành viên, từng một thời sôi động vô cùng. Nhưng thời gian chính là dao mổ lợn, hôm nay số người trong nhóm còn sống chưa tới bảy mươi người, mà số người quanh năm giả làm thi thể có tới hơn sáu mươi __

Nhưng mà lần này tuyển người giống như rút vào xã đoàn một nguồn sức sống mới, cái nhóm xã đoàn muôn

đời vắng lặng đêm nay sống động hẳn lên.

Cô bạn A: Hoan nghênh, hoan nghênh~ Tung bông! ()o *PAN! =.:*:' ..*:' '.*

Cô bạn C: Hoan nghênh Tiểu Vân sama o(*^~^*)o Cầu ảnh chân dung, cầu đêm cừ, cầu hôn chúc ngủ ngon~

Cô bạn D: Hoan nghênh Vân phi, xếp hàng sau CC, cùng cầu _

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn O(_)O~ Nhưng tôi không có ảnh chân dung QAQ

Cô bạn A: Không có ảnh chân dung thì ảnh bình thường cũng được _

Cô bạn C: Đúng thế~ Mỗi người vào nhóm đều phải đăng ảnh~ Đợi lát nữa Vân phi đăng ảnh xong sẽ lên lên cho cậu xem ảnh của đại thần _

Cô bạn D: CC, giọng điệu của cậu như mẹ mình quá dị chuyên dụ dỗ bắt cóc trẻ con ý _

Cô bạn C: Cậu mới là mẹ mình quá dị (^) Người ta ngay thẳng, bình thường thế này _

Bạch Tiểu Vân: Máy tính trong công ty của tôi không có ảnh chụp QAQ Có thể để buổi tối gửi không?

Cô bạn A: Không sao, buổi tối cũng được _

Cô bạn C: (^o^)/~ Ảnh chụp, ảnh chụp, ảnh chụp của tiểu thụ đáng yêu o(*^~^*)o

Kỳ Tu: Các cô đừng dọa Vân phi nha tôi nữa.

Cô bạn D: Đại thần!

Cô bạn A: Nhất định là tôi mở sai cách! Đại thần dù có đâm chọc thế nào cũng không sống lại bây giờ đang trôi lên nè!

Cô bạn C: AA, cô phải nhìn xem có ai ở trong nhóm chứ! Vân! Phi! Của! Tôi!

Kỳ Tu: Các cô gái, bắt nạt Vân phi là sai.

Cô bạn A: Oan uổng quá, chúng em đâu có bắt nạt ai o(o#)

Cô bạn C: Chúng em rõ ràng đang trêu ghẹo _

Kỳ Tu: Tiểu Vân, không cần đăng ảnh chụp đâu, không có luật đó.

Thực ra vị đại thần nào đó ở trước máy tính đang cảm thấy tiếc tiếc, nhưng ảnh chụp của Vân phi nhà mình sao có thể để người khác xem trước được?

Bạch Tiểu Vân: Vâng QAQ

Cô bạn A: Í í bị đại thần vạch trần rồi, rõ ràng Tiểu Vân sama đã đồng ý đăng ảnh cho chúng tôi

Cô bạn C: Tiểu Vân sama, đại thần đang gạt cậu đấy! Hãy nhìn vào đôi mắt long lanh chân thành của tôi nè O. O

Cô bạn D: Đại thần đang cố ý không cho chúng em thấy được vẻ đẹp ngoài đời của Vân phi đúng không? Ngược CRY.

Kỳ Tu: Thì sao?

Cô bạn D: *bịt mồm* Em chưa từng nói gì.

Bạch Tiểu Vân: Được rồi, không đăng nữa *cười trộm*

Kỳ Tu: Ngoan.

Cô bạn D: Chọc mù mắt, đại thần, các người được lắm (#)

Cô bạn C: Tôi không cam lòng! Đại thần đền ảnh cho bọn em đi!

Cô bạn A: +1 Hành hung đại thần.

Cô bạn D: +2 phần nộ.

Kỳ Tu: Tùy ý (_)

Cô bạn A: Nếu không có ảnh chụp, đếm cừu với hôn chúc ngủ ngon vẫn được chứ QAQ

Bạch Tiểu Vân: Lát nữa tôi sẽ thu âm cho.

Cô bạn C: Vân phi thực sự quá tốt bụng!

Bạch Tiểu Vân: Việc nên làm mà. Phải cảm ơn sự hoan nghênh của các cô O(_)O~

Bạch Tiểu Vân: Cũng cảm ơn đại thần.

Kỳ Tu: Xoa đầu.

Các cô gái được cảm ơn có chút xấu hổ. Hoan nghênh, đùa giỡn người mới tới từ lâu đã là thói quen của mọi người, cần bản không phải cái đáng để cảm ơn. Nhưng Bạch Tiểu Vân lại trịnh trọng cảm tạ như thế, trong lòng các cô cảm thấy khó nói nên lời.

Thực ra Bạch Tiểu Vân hoàn toàn không giống với lời đồn bên ngoài... Cậu là một CV rất đáng yêu.

Chẳng bao lâu sau, cô bạn A tạo cho Bạch Tiểu Vân một căn phòng riêng trong kênh YY chính thức của xã đoàn Mây Nhân Nhật.

Bạch Tiểu Vân không có nhóm fan cũng không có YY chính thức, gian phòng vừa thành lập trong tổ CV của YY xã đoàn Mây Nhân Nhật trở thành nơi đầu tiên cho fan của cậu tụ tập.

Nhưng mà có thể do Bạch Tiểu Vân không có tiếng tăm gì, lượng fan không nhiều lắm, hoặc cũng có thể do các fan không biết Bạch Tiểu Vân có một phòng riêng trong YY chính thức của Mây Nhân Nhật. Vậy nên sau khi phòng được tạo ra, bên trong vẫn vắng lặng, rất ít khi có người đi vào.

Một đoạn thời gian dài, khách quen trong phòng chỉ có cô bạn A và C.

Bạch Tiểu Vân nhìn căn phòng nhỏ thuộc về mình kia, trong lòng rất vui vẻ, mỗi ngày vừa mở máy tính ra sẽ treo acc YY trong phòng.

Nhìn mình mặc áo vàng ở trong đó, Bạch Tiểu Vân tự nhiên nảy sinh cảm giác sở hữu O(_)O~

Nhìn lên phía trên phòng của Bạch Tiểu Vân, phòng ở trên cùng là của đại thần.

Đại thần cũng giống cậu, không có kênh YY chính thức hay nhóm fan, bình thường anh cũng không hay lên YY, mặc kệ các fan cầu thế nào, đại thần vẫn không lập. Bởi vậy, nơi duy nhất có thể đem đến hy vọng

cho các fan chính là phòng của đại thần ở xã đoàn Mây Nhân Nhật.

Mặc là từ khi gian phòng đó được tạo ra đến nay, số lần đại thần xuất hiện chỉ đến trên đầu ngón tay, thế nhưng dù chính chủ không ra mặt, mỗi ngày vẫn luôn có hơn 500 người treo acc bên trong.

Chả trách bình thường hay có người đùa rằng dù đại thần không xuất hiện cũng có thể dùng các fan BH(1) để giết chết các CV khác trong chớp nhoáng. Chỉ là một phòng YY trống rỗng, vậy mà lượng người tử thủ bên trong còn đông hơn các phòng khác có CV hát hò, càng đừng nói tới lúc đại thần xuất hiện...

Bạch Tiểu Vân treo acc trong phòng của mình xong chuẩn bị đi làm. Trước khi tắt máy tính, cậu nhìn gian phòng tên là “Kỳ Tu” của đại thần một chút. Thực ra cậu rất muốn treo acc trong phòng của đại thần, nhưng vừa nhớ tới những lời cô F nói trước đây, cậu lại do dự...

Hay là thôi đi, cẩn thận lại bị người ta nhìn thấy, cho rằng mình cố ý ôm đùi đại thần, khiến đại thần bị mình liên lụy.

Vì thế Bạch Tiểu Vân dời chuột, quyết đoán thu nhỏ trang YY.

Có thể xuất hiện cùng với tên của đại thần đã là tốt lắm rồi O(_)O~ Bạch Tiểu Vân tự nhủ.

Tuy rằng phòng của họ một cái ở trên cùng, một cái ở dưới cùng, nhưng chẳng phải cậu đã ngày càng được tới gần đại thần hơn rồi sao?

Dù cho đa số thời gian đều chỉ có một mình cậu treo acc trong phòng Bạch Tiểu Vân, cậu vẫn rất thỏa mãn.

Phòng nhỏ đó chính là thế giới của riêng cậu, giống như một mái nhà của cậu trong giới vông phổi này.

Vì vậy, mỗi khi rảnh rỗi, Bạch Tiểu Vân thích vào phòng đó đọc thoại một mình, luyện tập lời kịch mà mình nhận. Thỉnh thoảng, các cô gái A, C hoặc một cô nàng nào đó vào nhầm phòng, cậu cũng không dừng lại, các cô ấy sẽ nghiêm túc lắng nghe cậu diễn, sau đó cổ vũ cậu, hoặc là chờ cậu luyện tập xong thì trò chuyện vài câu, đôi khi cũng sẽ quần quít lấy cậu xin thu âm tiếng chuông điện thoại.

Lâu dần, Bạch Tiểu Vân cũng tập thành thói quen, dù là khi đọc lời thoại có người tiến vào, cậu cũng không ngại ngừng nữa...

Một ngày nọ, Cảnh Trình gửi cho Bạch Tiểu Vân một file word.

Cảnh Trình: Tiểu Vân sama, đây là dự thảo kịch bản cuối cùng của kỳ hai Long Đằng, tổ kịch mong có thể mau chóng ra kỳ hai vào giữa tháng tới, vì thế phiền cậu cực khổ một chút rồi.

Bạch Tiểu Vân mau chóng nhận nhận tài liệu, sau vài giây thì nhận xong.

Bạch Tiểu Vân: Được, tôi sẽ thu xong sớm.

Cảnh Trình: Cảm ơn Tiểu Vân sama.

Khi Bạch Tiểu Vân đọc kịch bản, cậu đặc biệt háng hái, kích động bưng bưng.

Chỉ có thể nói phản xạ hình cung của Tiểu Vân sama quá dài(2), chắc cũng phải dài bằng khoảng cách đi vòng quanh trái đất ba vòng —

Cho đến tận giờ phút này, cậu mới nhận ra, cậu thực sự được hợp tác với đại thần rồi!

Buổi tối, Bạch Tiểu Vân nằm trên giường rồi, hai mắt vẫn chớp chớp, không nhắm lại.

Là một người được tôn lên hàng đầu về diễn xuất trong giới võng phối, dù là kịch chưa hoàn thành hoặc đã kết thúc của Kỳ Tu đại thần đều trở thành kinh điển. Thế nên trong giới võng phối không ngừng đổi mới này, một đại thần từ lâu đã ẩn thân như anh vẫn có số lượng fan chỉ tăng không giảm.

Trong máy vi tính của Bạch Tiểu Vân có một thư mục đơn độc, bên trong toàn bộ đều là kịch của đại thần. Mỗi một bộ kịch, cậu đều đã nghe vô số lần, thậm chí có thể đạt đến trình độ đọc thuộc lòng hết lời thoại.

Vậy nên Bạch Tiểu Vân cũng là một fan cuồng không hơn không kém. Chỉ là sự cuồng nhiệt của cậu không biểu hiện ra ngoài thôi.

Diễn xuất của đại thần tốt thế nào, trong lòng cậu hiểu rõ.

Bây giờ đại thần đã ẩn thân ba năm cuối cùng cũng nhận kịch mới, các fan chắc chắn vô cùng chờ mong. Trước đó Long Đăng bị ném đá quá kinh khủng, nếu như sau này cậu vẫn kéo chân của đại thần và tổ kịch, tội lỗi của cậu càng nặng thêm.

Hưng phấn qua đi, Bạch Tiểu Vân cảm thấy có chút lo lắng.

Cậu lăn qua lăn lại trên giường tới tận ba giờ sáng mới chịu nhắm mắt lại đi ngủ.

Ngày mai còn phải đi làm, không thể đi muộn... Đây là suy nghĩ cuối cùng của Bạch Tiểu Vân trước khi đi ngủ.

Cậu luôn tâm niệm rằng vấn đề diễn xuất của mình trong kỳ hai Long Đăng phải sử dụng cách nguyên

thủy nhất để giải quyết.

Buổi tối về nhà, cậu vào phòng YY của mình luyện tập kịch bản nhiều lần, sau đó ghi âm lại tự nghe.

Chữ này hình như đọc sai...

Làm lại!

Câu này hình như diễn sai cảm xúc...

Làm lại!

Thiếu sức bật...

Làm lại!

...

Cứ như vậy phản âm đi phản âm lại, Bạch Tiểu Vân luyện tập hoàn chỉnh lời kịch của kỳ hai không dưới hai mươi lần.

Cậu ép bản thân cực kì nghiêm khắc, không đạt được trạng thái đúng, tuyệt đối không ghi âm.

Sau khi ăn tối xong, Bạch Tiểu Vân như thường lệ chạy vào phòng nhỏ của mình. Cậu lấy kịch bản ra, tiếp tục đọc lời thoại.

Cậu nhập diễn quá sâu, cho nên khi trong phòng có thêm người vào, cậu cũng không biết.

“Ngay cả người cũng không tin ta.” Thanh âm của cậu có chút nghẹn ngào.

Kỳ Tu vừa vào đã nghe được câu đó, hơn nữa vừa nghe cũng biết đây là lời kịch ở đâu. Anh cũng rất quen thuộc với kịch bản kia, tối hôm qua đã ghi âm xong rồi.

Áo vàng của Kỳ Tu treo ở đó, nhưng Bạch Tiểu Vân còn đang băn khoăn vấn đề thiếu sự bùng nổ cảm xúc nên không chú ý tới anh.

“Không đúng... Đây là khóc lóc bi thương...” Bạch Tiểu Vân bật lại đoạn vừa ghi âm một lần, vẫn không hài lòng. Cậu nhìn chú thích của biên kịch trong kịch bản, bất tri bất giác đọc thành tiếng.

Cậu chuẩn bị sẵn sàng đã lâu mà vẫn không thể khóc được, càng muốn khóc càng không được.

Đột nhiên, Bạch Tiểu Vân nhớ tới trước đây khi còn bé đi chơi, cậu bị em trai hàng xóm cắn phát vào mông, lúc đó cậu đau đến mức nước mắt chảy như mưa. Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Tiểu Vân vươn tay, không chút lưu tình cắn mình một phát.

Cắn quá mức, Bạch Tiểu Vân đau đến rơi nước mắt QAQ

“Ngay cả người... cũng không tin ta T__T” Bạch Tiểu Vân khóc sụt sùi đọc lời kịch ra, lần này hiệu quả thật sự rất tốt!

Trong tai nghe Kỳ Tu truyền đến tiếng đứa ngốc kia vừa phối kịch vừa nức nở, nghẹn ngào, anh hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, sao tự nhiên cậu lại khóc?

“Đau chết mất...” Bạch Tiểu Vân thỏa mãn dụi dụi đôi mắt ướt đẫm của mình, xoa xoa dấu răng lưu trên tay.

Kỳ Tu chỉ cần nghe câu đó cũng tưởng tượng ra hình ảnh kia, quả thực dễ khóc dễ cười.

Chẳng lẽ đứa ngốc này vừa phối kịch vừa cắn mình đau đến phát khóc?

Kỳ Tu muốn nói gì đó, nhưng anh lại nhin xuống, ngược lại đăng lên weibo.

Vì vậy các fan phát hiện ra weibo của đại thần vạn năm nằm im hôm nay update lần đầu tiên!

Nội dung đại thần đăng lên rất đơn giản, chỉ có mấy chữ.

Thế nhưng sau khi đọc được, toàn bộ đều sợ ngây người!

Kỳ Tu: *Tiểu Vân thực sự là một bé ngoan nghiêm túc *cười to**

*Chú thích:

(1) BH: bừa hăn = kinh khủng.

(2) Phản xạ hình cung quá dài: phản ứng chậm.

Nếu không có vấn đề khách quan gì xảy ra (tui bận thi, tui lười, tui buồn ngủ...) thì một tuần sẽ có tầm 4

chương mới của Tiểu Bạch Liên, không cố định ngày post. Như tui đã nói thì giờ post của tui là giờ thiêng từ 12h đến trước 4h sáng. Đừng chờ đợi, hãy đi ngủ sớm nhé các bầy bê~

Sì poi tý cho đời vui vẻ~ tầm 3 ngày tới không có truyện đâu nhá bầy bê~

“Tiểu Vân, em... Không muốn nói chuyện với tôi sao?” Đại thần dò hỏi, trong thanh âm còn mang theo chút ảm ức.

“Không, không phải... bởi vì tôi, không thể nói, tôi...” Tôi sợ sẽ làm anh không vui.

“Ái phi, tới đây đối kịch nào.”

“Vâng O(_)O~ “

Anti fan Bạch Tiểu Vân: Fan của Tiểu Bạch Liên đừng có dát vàng lên mặt chủ nhân nhà mình như thế. Đại thần không có quan hệ gì với chủ nhân nhà mấy người đâu (-)

Kỳ Tu: Ngủ ngon @Bạch Tiểu Vân”

9. Chương 9: Thích Hóng Hót Jq

ASK: Ngủ ngon ^O^/ — Bạch Tiểu Vân

ANS: Ngủ ngon — Kỳ Tu

**

Cái weibo kia của đại thần vừa được đăng lên, trên weibo lập tức nổ tung! Các fan lẫn anti đều háng hái như nhau.

Từ khi đại thần mở weibo đến nay, tổng cộng chỉ phát hơn hai mươi cái, mặc dù như vậy vẫn còn hơn mấy vạn fan thà chết bám theo, không muốn bỏ follow. Còn có những fan trung thành hằng ngày đều lên kiểm tra, chỉ mong một lần cướp được sô pha của đại thần.

Hôm nay, đại thần không chút dấu hiệu báo trước, bất ngờ đăng một cái weibo mờ ám tràn đầy yêu thương, sau vài phút đã có hơn hai trăm bình luận.

Một trăm cái đầu đều là các loại hỏi han, hùng hục chiếm sô pha, sung sướng hoan hô rất náo nhiệt.

Sau đó, dần dần có người bắt đầu tò mò, “bé ngoan Tiểu Vân” mà đại thần nhắc tới là ai, dù sao từ trước đến nay chưa từng thấy đại thần lên tiếng khen ai bao giờ.

Fan đại thần 1: Emma, đại thần tràn đầy yêu thương này là sao vậy __ Cầu hỏi Tiểu Vân là ai __

Fan đại thần 2: Chỉ nói mỗi bé ngoan nghiêm túc thì làm sao người ta chịu đựng được chứ, đại thần có thể cho biết chân tướng chẳng?

Fan đại thần 3: Lẽ nào Tiểu Vân là em trai của đại thần o(* __)

Fan hóng hớt 1: Ai đó làm sáng tỏ đi!! Tiểu Vân là người trong giới hay ngoài giới, là em trai hay là ai __

Fan hóng hớt 2: Nhắc đến trong giới, Bạch Tiểu Vân chẳng?

Fan hóng hớt: Lâu trên đường như vậy, tôi với đồng bọn đều sợ ngây người Σ(__” a Sao đại thần lại xuất hiện chung với Bạch Tiểu Vân được chứ?

Anti Bạch Tiểu Vân: Đám fan ngu ngốc của Tiểu Bạch Liên đừng có dát vàng lên mặt chủ nhân nhà mình. Đại thần không có quan hệ gì với chủ nhân nhà mấy người đâu (-)

Anti Bạch Tiểu Vân: Fan của Tiểu Bạch Liên đúng là sức tưởng tượng phong phú mới có thể cho rằng đại thần đang nói tới Bạch Liên Hoa nhà mấy người, chắc chắn (__”)

Anti Bạch Tiểu Vân: Fan của Tiểu Bạch Liên đúng là chẳng khác gì Tiểu Bạch Liên, đều là bích liên(1), cái loại không ôm được đùi đại thần sẽ chết (__)

Mấy bình luận trên weibo chẳng qua là mọi người suy đoán lung tung, mấy cô gái bị mắng là fan ngu ngốc thật ra cũng chẳng phải fan của Bạch Tiểu Vân. Vì thế các fan đáng thương của Bạch Tiểu Vân lần này quả thực nằm im cũng trúng đạn.

Nhưng mà đám anti đâu thèm quan tâm bạn là fan của ai, chỉ cần có cơ hội ném đá, tuyệt đối sẽ không nường tay, không thể có lỗi với cái danh hiệu “điên rồ” của mình rồi __ Vì thế họ càng cố gắng mắng người, mĩa mai chế giễu.

Người qua đường chân chính: Làm một người qua đường có thâm niên thật không thể nhịn nổi, lần này đám anti thật quá đáng.

Fan qua đường: Nói nhiều ngay như vậy, chỉ số thông minh của đám anti ngu ngốc lại tăng nữa rồi... Chẳng

phải họ chỉ suy đoán một chút thôi sao, thế mà mấy người đã học được kỹ thuật giám định cao cấp rồi.

Fan hóng hớt 2: Chủ nhân cái đầu mày! Đám anti ngu ngốc của Bạch Tiểu Vân làm nô tài đã thành quen rồi nên tưởng rằng người khác cũng như mấy người sao? Ném đá người khác trên weibo của đại thần, có thấy buồn nôn hay không? Tè cho một bãi này ()

Fan đại thần: Đám anti ngu quả nhiên vừa nhìn thấy tên Bạch Tiểu Vân là nhảy ào tới. Nếu đã ghét người ta đến mức đó, sao không dám bỏ acc clone mà trực tiếp dùng acc chính lên mà ném đá? Acc thật thì giấu thật kín, lại còn dùng acc clone~ ha ha...

Fan đại thần: Giận chết đi được! Anti của Bạch Tiểu Vân êm dịu chút đi được không? Chẳng có ai muốn thấy mấy người?

Fan đại thần: Mẹ nó bình thường các người điên trên diễn đàn là đủ rồi, không ai quản. Hiếm lắm đại thần mới đăng weibo, mấy người lại bị kích động tới ném đá người khác, ai muốn nhìn mấy người chửi nhau chút, chút đi, không tiễn! Đừng có mặt dày như thế, chút!

Fan đại thần: Mẹ nó, hôm nay có người nói với tôi rằng anti của Bạch Tiểu Vân vô cùng SB(2), sau đó tôi nổi giận, hét thủng hai lỗ tai họ, bảo họ đừng có nói lời vô íc o(o#)

Fan qua đường: Cho lâu trên 1 like, cười tè ra quần rồi 2333333

Anti của Bạch Tiểu Vân ngang ngược như vậy bởi vì lượng fan của Bạch Tiểu Vân rất ít, sức chiến đấu không cao, mặc kệ họ mắng thế nào cũng không có ai phản kháng. Nhưng bây giờ đối đầu với lượng fan nổi tiếng BH của đại thần, sức chiến đấu của đám anti giảm xuống còn -5.

Fan của đại thần lăn lộn trong giới XFXY nhiều năm như vậy, war to war nhỏ gì cũng trải qua rồi, hơn nữa nhân số cực đông, sức chiến đấu không phải là thứ mà đám anti có thể so sánh được.

Bây giờ mấy cô ấy mắng lại anti, ngoại trừ bất mãn vì họ dám ném đá người khác trong weibo của đại thần, còn vì lần trước họ dám ném đá ngay trong tổ kịch. Anti của Bạch Tiểu Vân đã sớm vang tiếng xấu là chửi tổ kịch, tuy rằng trong giới không thiếu cái ném đá, nhưng ai cũng không thích đám anti ngang ngược thế này. Giờ họ dám phát cuồng ở đây, tất nhiên sẽ có người ngứa mắt, thẳng thắn chửi cho.

Đại thần không thích quá nổi bật, ngay cả ở trong giới cũng bảo trì khoảng cách nhất định. Bởi vậy anh rất ít khi tiết lộ tình cảm của mình với người ngoài.

Anh đăng cái weibo kia thực ra cũng có ý đồ của mình.

Anh biết trong giới có rất nhiều người không thích Bạch Tiểu Vân, mà thường thường đại đa số đều theo phong trào, có khi họ chưa từng nghe kịch của cậu, cũng chưa từng thấy cậu nỗ lực và nghiêm túc thế nào, chỉ vì mấy tin đồn vớ vẩn mà ghét cậu.

Thế nên anh đăng weibo, nói cho họ biết, thực ra Bạch Tiểu Vân rất nghiêm túc.

Bộ dạng ngốc nghếch của Bạch Tiểu Vân khiến anh thấy thương tiếc. Ngày đó cô F mắng cậu như vậy, dù cậu khó chịu nhưng vẫn không thể hiện trước mặt người khác, cũng không lôi người ra ngoài để đòi công bằng.

Người khác có thể sẽ nghĩ cậu là thánh mẫu Bạch Liên Hoa, nhưng anh hiểu, Bạch Tiểu Vân rất hiền lành, khoan dung.

Cậu cố gắng phối âm, nghiêm túc cẩn thận từng chút một lại bị người ta hiểu nhầm như vậy, mắng chửi như vậy, chỉ càng khiến Kỳ Tu đau lòng.

Sau khi Kỳ Tu đăng weibo kia cũng không quan tâm nhiều, thế nên dù trên weibo chửi nhau đến không thể ngừng lại, trong phòng YY của Bạch Tiểu Vân vẫn yên bình vô cùng.

Cậu nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay của mình, bình ổn lại tâm trạng, tiếp tục đối kịch.

“Thần... tuân chỉ!” Bạch Tiểu Vân nói tiếp.

“Câu này nên tỏ vẻ nản lòng thoái chí một chút, bây giờ ai phi chẳng thể biết được Hoàng đế đang giả vờ kiểm chuyện với hần chỉ vì muốn diệt trừ phe phái của Thái hậu. Thế nên hần bị Hoàng đế làm tổn thương, căn bản không muốn nhìn thấy người kia nữa.”

Trong phòng đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp, ngữ điệu của anh không nhanh không chậm, dường như toát ra chút dịu dàng.

Bạch Tiểu Vân kinh ngạc, tuy rằng thanh âm này hơi khác với bình thường cậu nghe được trong kịch, nhưng cậu vẫn rất quen thuộc!

Đáp án đầu tiên hiện ra trong lòng cậu rằng chủ nhân của thanh âm này là Kỳ Tu!

Ngay sau đó, có một dòng chữ lớn chạy qua đầu Bạch Tiểu Vân — Sao đại thần lại ở trong phòng cậu?

Cái này thật quá không khoa học!

Bạch Tiểu Vân hoảng hốt hướng mắt nhìn về phía danh sách thành viên bên trái phòng, quả nhiên thấy được áo vàng sáng loáng của đại thần treo ở đó.

Lúc này thì Bạch Tiểu Vân chuyển sang khiếp sợ...

Nhưng mà không đợi cậu vượt qua nỗi sợ hãi, đại thần tiếp tục lên tiếng: “Sao lại không nói gì?”

Nghe thấy đại thần hỏi vậy, lúc này Bạch Tiểu Vân mới lắp bắp nói: “Tôi, tôi, tôi, tôi không ngờ...”

Không ngờ anh lại ở trong phòng tôi QAQ

Mấy chữ cuối cùng Bạch Tiểu Vân không nói ra được.

Đại thần cười khê, thanh âm dễ nghe truyền tới tai cậu, “Dọa em sợ rồi?”

“Không phải QAQ.”

Thấy cậu sợ hãi tới mức này, đại thần không trêu đùa nữa, “Tôi thấy em ở trong phòng nên tới chơi thôi, không ngờ em đang phối kịch nên không thể mặt dày quấy rối em được.”

Đương nhiên về phần vì sao bây giờ lại mở miệng quấy rối người ta... Đại thần nói anh từ chối trả lời.

Nhưng mà bạn học Bạch Tiểu Vân của chúng ta đâu quan tâm được những điều đó, trong đầu cậu toàn bộ đều là sự xấu hổ vì mình len lút luyện tập bị đại thần bắt được.

Vừa rồi cậu phối chán như vậy, chắc sẽ bị đại thần chê cười

Kỳ Tu thấy Bạch Tiểu Vân vẫn chậm chậm không lên tiếng, đành phải tự mình tìm chủ đề để nói.

“Em đang luyện tập Long Đằng đúng không? Chúng ta cùng đối kịch đi?” Vòng vo một hồi, cuối cùng đại thần cũng nói ra tâm tư của mình, chỉ là giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc —

Bình thường Bạch Tiểu Vân chỉ hay âm thầm thích đại thần, được ở chung một xã đoàn với đại thần thôi cũng khiến cậu vui vẻ lăn lộn trên giường. Giờ đại thần còn chủ động lên tiếng rủ cậu cùng đối kịch, Bạch Tiểu Vân cùng đồng bọn đều rơi vào tình trạng há hốc mồm Σ(° °) a

Sau n lần sung sướng và kinh ngạc, cái não bé nhỏ của Bạch Tiểu Vân quay mòng mòng.

Theo bản năng, cậu đồng ý với anh. Vừa nghĩ tới việc được đối kịch với đại thần, thần kinh của Bạch Tiểu Vân căng thẳng hẳn lên, hai mắt vững vàng nhìn chăm chăm kịch bản, khẩn trương đến mức không dám thở mạnh.

“Tiểu Vân, còn ở đó không?”

“Có, có.”

Đại thần đột nhiên gọi cậu, Bạch Tiểu Vân lập tức ngồi ngay ngắn, tư thế tiêu chuẩn như của học sinh tiểu học ngoan ngoãn, chỉ thiếu điều nghiêm trang đặt tay lên bàn.

Chẳng lẽ anh giống như sói đói lắm à? Vì sao lần nào nói chuyện với anh, cậu ấy đều hoảng sợ như con thỏ nhỏ vậy chứ?

“Tiểu Vân, em... Không muốn nói chuyện với tôi sao?” Đại thần dò hỏi, trong thanh âm còn mang theo chút ầm ức.

Đương nhiên cái uất ức này rốt cuộc có phải là anh cố ý, anh cố ý, anh cố ý hay không, chỉ có đại thần mới biết —

Bạch Tiểu Vân vừa nghe đại thần nói vậy, trong lòng tự mắng mình ngu ngốc thật to!

Sợ đại thần hiểu lầm, cậu mau chóng giải thích.

“Không, không phải... bởi vì tôi, không thể nói, tôi...” Tôi sợ sẽ làm anh không vui.

Cậu nói kế tiếp Bạch Tiểu Vân không dám nói ra.

Cậu càng quan tâm anh, càng đặt anh trong lòng thì càng cẩn thận, e dè. Đó là lí do vì sao mỗi lần đại thần xuất hiện, cậu không dám nói quá nhiều, nhưng mỗi lời anh nói cậu đều chăm chú lắng nghe.

Đại thần vui vẻ, chú thỏ con cuối cùng cũng dám nói thật.

Nhưng mà khi đại thần lên tiếng, giọng điệu vẫn nghiêm túc như trước, “Sợ nói sai làm tôi không vui sao?”

Tâm tư giấu kín bị phát hiện, Bạch Tiểu Vân sợ hãi cúi đầu, đáng thương vô cùng nhỏ giọng thừa nhận.

Cậu thấy đại thần nói rất nghiêm túc, trong lòng ảo não cực kỳ, quả nhiên làm cho đại thần giận mà QAQ

Vì thế đầu của Tiểu Vân sama cúi càng thấp.

Đại thần nghe thấy đối phương trả lời nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, trông cái acc vàng kia dường như thấy được bộ dạng cậu lúc này đang tủi thân suýt khóc, anh lập tức thở dài đầy thương yêu.

“Đừng sợ nói chuyện với người khác, cũng đừng quan tâm người ta nói cái gì, em không có chỗ nào không tốt.” Trong giọng nói của anh còn mang theo tình cảm yêu thương ngay cả anh cũng không nhận ra.

Bạch Tiểu Vân chợt nghe ra ý tứ trong lời nói của đại thần.

Hóa ra đại thần cũng biết cậu ở trong giới võng phối là như thế nào... Nhưng anh không ghét bỏ cậu, ngược lại còn tới an ủi, cổ vũ cậu.

Đại thần nói vậy khiến Bạch Tiểu Vân cảm động hơn rất nhiều lần.

Đại thần đúng là người rất tốt.

Bạch Tiểu Vân thì cảm động, còn đại thần lại hối hận.

Hình như vừa rồi anh bắt nạt thỏ con hơi quá... Rõ ràng bầu không khí tốt đẹp bị chính anh phá hoại.

Vì thế đại thần mau chóng lãng sang chuyện khác để khuấy động bầu không khí.

“Ái phi, tới đây đối kịch nào.” Đại thần nhân cơ hội ăn đậu hũ trên miệng.

Bạch Tiểu Vân nhớ rõ những gì đại thần vừa nói, lập tức đồng ý. Tuy rằng trên mặt cậu còn vì hai chữ “ái phi” kia của đại thần làm cho đỏ ửng.

“Vâng O(_)O~”

Đại thần nghe thấy đối phương không hề suy sụp, tâm trạng anh cũng tốt theo. Anh lấy kịch bản ra bắt đầu cùng Bạch Tiểu Vân đối kịch từng câu, từng câu, cũng giúp cậu nhận ra vấn đề của bản thân, sửa lại cho đúng.

Bạch Tiểu Vân nắm chặt cơ hội hiếm có được học tập cùng đại thần này, có gì khó hiểu đều hỏi ra hết.

Nhờ hai người thường xuyên qua lại mà khoảng cách được kéo gần, không phải sao meo meo _

Kỳ Tu nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ rồi, vì vậy anh nói: “Ngày hôm nay muộn quá rồi, nghỉ sớm một chút đi. Sau này khi nào cần đối kịch cứ gọi tôi, tôi cùng em(3).”

Mặc dù anh không muốn, nhưng không thể làm lỡ giờ đi ngủ của thỏ con.

Mà thỏ con của chúng ta nghe thấy câu “tôi cùng em” mà trong lòng nảy lên mạnh mẽ, mặt cũng bắt giắc bắt đầu nóng lên.

Emma, sao lại xấu hổ chứ __

Thỏ con ngoan ngoãn nghe lời đại thần nói, rửa mặt xong lên giường đi ngủ.

Mà đại thần của chúng ta khi chuẩn bị logout lại thấy cô bạn A gọi mình.

Cô bạn A: Đại thần, weibo ngày hôm nay của anh là... nói về Vân phi sao?

Đại thần tâm trạng đang tốt, sung sướng thừa nhận.

Kỳ Tu: Là cậu ấy.

Cô bạn A một mực online lập tức thấy được đại thần trả lời, cũng không quá bất ngờ, thực ra cô cũng đoán ra được.

Vì vậy sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục từ đại thần, cô gửi ảnh chụp màn hình phần Bạch Tiểu Vân bị ném đá cho đại thần xem.

Thực ra trong lòng cô cũng có chút thấp thỏm không biết mình làm vậy là đúng hay sai, dù sao cô cũng không đoán ra được suy nghĩ của đại thần.

Đại thần xem xong cũng không lập tức đáp lại cô.

Cô bạn A đợi thật lâu, chờ mãi mà đại thần không trả lời, còn tưởng đại thần đã logout.

Kỳ Tu: Được rồi, cảm ơn cô.

Lời của anh khiến A có chút khó hiểu, đại thần xem ảnh chụp xong rồi đã làm gì sao?

Ngay khi cô bạn A ôm một bụng đầy nghi hoặc tiện thể làm mới weibo một cái, cô lập tức sững sờ tại chỗ, há hốc mồm cả buổi...

Kỳ Tu: *Ngủ ngon @Bạch Tiểu Vân*

*Chú thích:

(1) Bích liên: đồng nghĩa với không biết xấu hổ.

(2) SB: sỗ bức, mức độ cao nhất của ngu si (câu mắng vô cùng thô tục)

(3) Tôi cùng em: nguyên văn là “ngã bồi nhĩ”, chữ bồi ở đây có nghĩa là “cùng/ đền/ tiếp/ giúp đỡ”. Chả biết dịch nghĩa nào mới xuôi, vì mình nghĩ ý của đại thần khi “bồi” thụ là “sẽ ở bên cậu”, chứ không chỉ là “sẽ giúp đỡ cậu” nên mình không muốn dùng từ giúp đỡ.

10. Chương 10: Ném Đá Thành Thói Quen

ASK: Đại thần có từng làm một chuyện gì đó cho sama nhưng không nói cho cậu ấy biết chưa? — Fan Bạch Tiểu Vân.

ANS: Có — Kỳ Tu.

**

Từ thứ hai đến thứ sáu, cái đồng hồ báo thức hình chú thỏ trắng đặt ở đầu giường vang lên đúng 6 rưỡi.

Về việc vì sao lại là hình con thỏ ấy __

Bạch Tiểu Vân sẽ nói với bạn là lúc đó ở cửa hàng chỉ còn đúng hình con thỏ thôi __

Đương nhiên, đầu năm nay, tính năng của điện thoại di động ngày càng phát triển, không ít người đã dùng nhạc chuông báo của điện thoại để báo thức thay cho đồng hồ kiểu cũ. Nhưng đây là thói quen từ nhỏ của cậu, buổi tối đều đặt đồng hồ, sáng sớm hôm sau chậm rãi tỉnh lại trong tiếng chuông vang. Chỉ là khi còn bé, cậu dậy sớm để bắc ghế với lên bếp nấu nước làm cơm cho mình và cả nhà rồi đi học, còn bây giờ là rời giường vội vã bắt xe bus đi làm.

Nơi Bạch Tiểu Vân ở tiền thuê phòng khá rẻ, nhưng đổi lại khoảng cách tới nơi làm việc rất xa, sáng phải dậy sớm mới kịp.

Hôm nay cũng như bao ngày, Bạch Tiểu Vân chậm rãi mở mắt, khóe miệng còn mang theo dáng cười nhàn nhạt, ánh sáng mặt trời xuyên qua khe cửa chiếu lên làn da trắng nõn.

Tối hôm qua, ngoại trừ cùng cậu đối kịch, đại thần Kỳ Tu còn chỉ ra những lỗi phối âm của cậu.

Tính tình của đại thần thật tốt, bất kể cậu hỏi cái gì cũng kiên trì trả lời, thậm chí còn có thể tự mình làm

mẫu cho cậu.

Trước kia chưa được tiếp xúc với đại thần, cậu thấy đại thần như cách xa cậu cả trăm bậc thang, đại thần là nam thần của các CV khác, vừa thần bí vừa xa xôi...

Nhưng không ngờ, một đại thần có thanh âm tuyệt vời như vậy lại là một người rất dịu dàng, đối xử với người khác rất tốt, sẽ không bởi vì cậu không nổi tiếng mà trở nên lạnh lùng với cậu.

Giống như những fan hâm mộ khác, được tiếp xúc với thần tượng khiến ngay cả trong mơ, Bạch Tiểu Vân cũng thấy thật ấm áp, hôm sau tỉnh lại, tâm trạng của đặc biệt tốt.

Sáng sớm đi làm lúc nào cũng vội vội vàng vàng, Bạch Tiểu Vân hâm nóng lại cơm tối qua, đó là bữa sáng của cậu.

Tâm tình của Bạch Tiểu Vân trước khi tới công ty tốt đẹp không gì sánh được, vốn cậu có vẻ ngoài đẹp, khéo miệng còn vương nụ cười nhạt, khi ở trên xe bus tình cờ nhìn sang bên cạnh, đúng lúc đối mặt với nữ sinh ở đối diện đang nhìn lên cậu.

Cô gái đỏ mặt, ngại ngùng cúi đầu.

Nét mặt của Bạch Tiểu Vân không có thay đổi gì, bởi vì căn bản cậu không thích nữ sinh.

Duy trì tâm tình tốt đẹp đến công ty, cho đến tận khi sếp tìm cậu.

Sếp: Những số liệu này cậu kiểm tra trong vòng năm ngày rồi sắp xếp, gửi lại cho tôi.

Lúc đó Bạch Tiểu Vân đang chuẩn bị mở nick lên diễn đàn vông phối, nào ngờ nhận được thư của sếp, mặc dù có chút nghi hoặc không biết là số liệu gì, nhưng vẫn lập tức nhận tập tin.

Nhận xong, vừa mở ra nhìn, Bạch Tiểu Vân hóa đá luôn...

Thảo nào chỉ nhập số liệu thôi mà mất năm ngày... Bạch Tiểu Vân nhìn lướt qua, chắc phải thêm bốn buổi tối nữa mới xong được!

Hơn nữa, đây là việc của bộ phận kỹ thuật, vì sao lại giao cho cậu làm?

Tâm trạng tốt đẹp do đại thần mang đến biến mất tãt. Bạch Tiểu Vân mau chóng đi hỏi sếp.

Bạch Vân: Sếp, số liệu này là sao? Đâu phải do chúng ta quản lý?

Đối phương trả lời rất chậm, sau năm phút đồng hồ vẫn chưa đánh xong một câu, Bạch Tiểu Vân thấy Q của đối phương vẫn hiện “đang gõ chữ” nên không hỏi thêm, chỉ có thể chờ.

Đợi hơn nửa ngày, sếp chỉ nói một câu.

Sếp: A, bên kỹ thuật tương đối bận...

Bạch Tiểu Vân phiền muộn nhấn chữ X trên góc màn hình, tâm tình buồn bực vô cùng.

Bên kỹ thuật bận rộn, chẳng lẽ bên cậu không bận sao? Vừa rồi khi chờ sếp, cậu còn xem qua một ít, số liệu này hầu như sai toàn bộ. Cậu phải chậm rãi sửa lại từng chút một, sau đó còn phải nhập lại một lần nữa.

Sai lầm này không phải do cậu, vì sao cậu phải tới giúp người ta thu dọn cục diện rối rắm?

Bạch Vân: Sếp, sợ rằng năm ngày tôi không làm xong nổi...

Thấy Bạch Tiểu Vân nói như vậy, lần này sếp trả lời rất nhanh.

Sếp: Vậy thì trừ lương... Hoặc là cậu thử hỏi xem có ai muốn giúp cậu không?

Bạch Tiểu Vân yên lặng tắt máy tính không nói nữa, một giây kia thậm chí cậu còn nghĩ đến chuyện từ chức.

Công việc này của cậu không tính là lương cao, nhưng lại rất mệt mỏi. Tổ bọn họ tính cả sếp chỉ có ba người, sếp không muốn tìm thêm nhiều người mới, bình thường họ đều phải tăng ca đến khuya. Bây giờ sếp còn ôm đồm việc của tổ khác, thực sự coi cậu như siêu nhân mà sai bảo.

Bạch Tiểu Vân đóng Q, chuẩn bị dồn tất cả thời gian vào công việc, đột nhiên nhớ tới đại thần từng nói buổi tối sẽ tìm cậu cùng luyện tập phối kịch. Cậu lập tức leo lên Q.

Lúc này đại thần không online, Bạch Tiểu Vân đành phải vội vàng để lại lời nhắn.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, gần đây công tác rất bận, không thể lên YY được. Xin lỗi QAQ

Cậu thấy thật đáng tiếc, khó khăn lắm đại thần mới có thời gian tới hướng dẫn cậu, giờ lại không có cách nào khác.

Tâm tình suy sụp mà còn phải làm việc, rất mau đói...

Bạch Tiểu Vân điều chỉnh tinh thần, cố gắng không để tâm trạng xấu ảnh hưởng tới mình, bắt đầu làm việc.

Cũng vì cậu bạn túi bụi, không có thời gian lên diễn đàn vãng phôi, thế nên đã bỏ lỡ lần ném đá quy mô lớn vô cùng phức tạp này.

Đương nhiên, CV bị ném đá tất nhiên chính là Bạch Tiểu Vân rồi (”)

Còn nguyên nhân bị ném đá bắt nguồn từ cái weibo mà đại thần đã đăng lên.

Trong weibo đó, đại thần trực tiếp tag Bạch Tiểu Vân, trực tiếp tát một phát vào mặt lũ anti, đồng thời cũng tỏ rõ thái độ rằng mình quen biết Bạch Tiểu Vân, hơn nữa quan hệ không tệ. Đám anti bùng nổ ở weibo của người ta nửa ngày, kết quả lại giống như trò cười.

Vì thế đám anti bị tổn thương, trái tim thủy tinh tan nát thành từng mảnh.

Ai nói anti không thể có BLX(1)? Nếu không phải có BLX vô cùng yếu ớt, dễ “tổn thương”, đám anti có thể điên cuồng thế sao (”)

Vậy nên lúc trước là fan đại thần tức giận, hiện tại là đám anti có BLX bị đại thần làm mất mặt nổi trận lôi đình!

Hừ, ở một nơi cần account như weibo không thể ném đá được cậu ta, tôi không tin lên một nơi không cần account như diễn đàn vãng phôi lại không ném đá được o(o#)

Dù sao Mất một mí, Mất hai mí, Mất mí rưỡi, ... Account tiện tay có thể lập một cái () Người qua đường, fan, Lưu tiên sinh, ném đá các loại... Tất cả các vai đều có thể biến hóa liên tục () Bạn có biết thật ra toàn bộ đều là một người có thể phân thân ra để ném đá Bạch Tiểu Vân không?

Kết qur là một topic tưởng như đăng tin đồn về CP có tên là “Cầu giải thích quan hệ của đại thần trong weibo mới nhất cùng Bạch Tiểu Vân”. Thực ra đây chính là bài post ngụy trang của antifan lập ra trên diễn đàn vãng phôi.

Đương nhiên, thân là một antifan tận tụy với công việc, ném đá phải uyển chuyển, ném đá phải đẹp.

Vì thế lần chính miêu tả thế nào:

Phản ứng đầu tiên của LZ là con mẹ nó! Đại thần đăng weibo mới! Lại còn chăm chỉ đăng hai cái liền! Thế nhưng đến khi đọc nội dung thì dềch mợ O(_)O~ weibo đầu tiên của đại thần thì khen Tiểu Vân sama là đứa nhỏ ngoan ngoãn, nghiêm túc, cái thứ hai thì chúc ngủ ngon. Emma, thật chiều chuộng, thật tràn đầy tình cảm. Nếu muộn như vậy đại thần còn chúc Tiểu Vân sama ngủ ngon, tức là hai người trò chuyện với

nhau đến tận lúc đó sao?

Ôm mặt~ Nhịn không được thích CP này mất rồi o(*//// ///*)q Đây là thật đó. CP công đại thần X thụ không nổi tiếng. Tưởng tượng đến cảnh đại thần theo đuổi thụ, vì cậu ấy mà ra mặt, so với các câu chuyện vòng vo ngọt ngào, ngọt ngào còn đáng yêu hơn~ He he, muốn mở một CP lâu, có ai thích như tôi không? Cầu người cùng sở thích, cầu hài kịch ngắn...

1L: Đây chỉ cách để Bạch Tiểu Vân nổi tiếng sao?

2L: Muốn mắng LZ nhiều lắm mà nhất thời không biết nên mắng từ đâu, cái này không khoa học!

3L: Ai ui~ tràn đầy khí chất SB, lâu chủ, thực ra cô là antifan đúng không (")

4L: Fan của Bạch Tiểu Vân đừng tự thấy hài lòng như thế, nhanh như vậy đã lập CP muốn nổi tiếng, cần thận trọng (")

5L: Fan của Kỳ Tu cũng đừng tỏ ra kiêu ngạo, cao quý như thế, không phải ai cũng yêu đại thần nhà mấy người, không thấy đại thần nhắc đến người ta mà Tiểu Vân sama chưa từng trả lời lại sao (")

6L: Fan của Bạch Tiểu Vân kéo cừu hận thật giỏi, bị ném đá là đáng đời! Ha ha...

7L: Cô trên có mắt thần hay sao mà biết đây là fan Bạch Tiểu Vân? Tôi còn nghĩ là fan Kỳ Tu mở topic cơ.

8L: Chắc chắn, có mấy bà fan mẹ chồng thật độc ác, người ta thích ai còn phải thông qua sự đồng ý của mấy bà sao? Cứ như là ai cũng thêm muốn trái dưa leo của đại thần nhà mấy người vậy (")

9L: Ha ha... Fan của Bạch Tiểu Vân thực sự làm tôi tỉnh ra. Hôm qua còn nói thay cho chủ nhân nhà mấy người, đúng là bà đây mất mù!

10L: Fan Bạch Tiểu Vân SB không cần giải thích! Đừng có đem mấy cái ảo tưởng trong não ra hại người nữa! Thích cái đầu cô! Chủ nhân nhà cô ôm đùi khắp nơi còn không biết nhục sao?

...

20L: Cái topic này càng ngày càng lạc đề một cách kỳ quái, quản lý tra IP khẳng định sẽ biết, tôi báo cáo cho, không cần cảm ơn.

21L: LS+1 Bắt đầu từ lâu chủ cho đến các bình luận sau đều vô cùng quỷ dị, không biết có bao nhiêu người phân thân ra _

22L: Phân thân cái đầu cô! Rõ ràng là fan Bạch Tiểu Vân kéo cừu hận, đừng trách người ta chửi cho.

23L: Chẳng lẽ không phải fan Kỳ Tu rất lạnh lùng, cao quý sao?

24L: Fan Kỳ Tu chẳng phải chính là đám nước tiểu kia sao, chẳng khác nào một mụ đàn bà chanh chua, chỉ mở một CP lâu thôi mà cứ như bắt nạt đại thần nhà mấy cô ấy, cả đám hùng hục kiểu như không bóp chết người ta thì không bỏ qua, người không nổi tiếng rất sợ hãi nha (”)

25L: Lâu trên cos antifan không giống, xấu hổ quá ~

50L: Cược một trái dưa leo, topic này là do antifan của Bạch Tiểu Vân mở ra, trong 10 lần đầu có không ít phân thân _

58L: Theo nước tiểu cho biết, chắc là anti trên weibo không ném đá đủ, lại chạy tới diễn đàn? Còn một mối lửa đốt hai nhà? Đừng tưởng chỉ số thông minh của mọi người đều đạt mức âm giống mấy cô (”)

60L: Fan Kỳ Tu thay mặt chính mình gửi cho đám anti của Bạch Tiểu Vân mấy chữ: Sao lại bỏ chữa bệnh rồi!

66L: Thay mặt chính mình, sau này còn nhìn thấy đám anti ngu ngốc của Bạch Tiểu Vân, tôi sẽ là người đầu tiên xông tới bóp chết chúng! Rốt cuộc Bạch Tiểu Vân đã đắc tội với ai? Cầu người biết rõ sự việc spam nick!

70L: Rõ ràng là đám fan ngu như heo kéo cừu hận, fan của Bạch Tiểu Vân không biết nhục. Ha ha, giống như đại nhân nhà họ là Bạch Liên Hoa, đoá Bạch Liên Hoa thuần khiết, không tỳ vết, có một không hai trong giới võng phối!

77L: Bạch Tiểu Vân ảo lả cút ra khỏi giới võng phối được không? Cược vai của người ta, cướp trao quyền của người ta, còn làm mất chuyện JP sau lưng người ta, đám fan không biết xấu hổ còn giúp nó giải thích thành Bạch Liên Hoa. Bạch Liên Hoa cứ khóc là được sao?

78L: Sao Bạch Tiểu Vân lại cầu kết với Kỳ Tu rồi? Gặp mặt 419 sao?

79L: Mẹ nó, con anti bên trên phát bệnh rồi, cút!

Kết quả đám antifan thuận lời mở ra một phen hỗn chiến. Trong bài post chương khí mù mịt, ném đá hỗn loạn không ngớt. Dù sao cũng dùng ID công cộng, ai biết được người sau ID kia là fan của ai.

Thích bới móc thì bới móc, thích ném đá thì ném đá.

Bởi vì trong ngày hè nắng nóng chói chang, mọi người cãi nhau đến mức nước sôi lửa bỏng, không đội trời chung...

Ngay khi đám anti đắc ý vì đã thành công khơi mào cuộc chiến bàn phím giữa fan Kỳ Tu cùng người qua đường với Bạch Tiểu Vân, chuẩn bị rút ra ngoài thờ ơ quan sát, thì đột nhiên bài post vốn có nền màu hồng phấn chuyển sang hình nền khác.

Đó không phải là trọng điểm, quan trọng hơn cả, hình nền kia là bức hình một đóa sen trắng, bên trên còn có dòng chữ chuyển động, viết rằng Yêu hoa sen(2) .

Sen mọc từ bùn mà không nhuốm, tắm nước trong mà chẳng lắng lơ...

Kết quả là các cô gái trong bài post và đồng bọn đều sợ ngây người!

Mẹ nó, tự nhiên trong topic xuất hiện ông hoàng kỹ thuật thần thánh như này!

*Chú thích:

(1) BLX: Trái tim thủy tinh.

(2) Yêu hoa sen (Ái liên thuyết) – Chu Đôn Di.

11. Chương 11: Thân Phận Thật Của Ông Hoàng Kỹ Thuật

ASK: Vân phi, nếu như em thổ lộ với anh, đại thần có PIA em không? — Fan.

ANS: Không đâu O(__)O~ — Bạch Tiểu Vân

**

Trong diễn đàn võng phối có rất ít người dùng code để thay đổi hình nền của bài post, đặc biệt là trong post bị ném đá, bởi vậy loạt code thần thánh này lập tức khiến lực chú ý của các cô gái bị di dời sang hình nền.

245L: Gào khóc, ông hoàng kỹ thuật xin nhận của em một lạy! Lại còn đổi hình nền nữa!

255L: Ha ha, hình nền bị đổi thành Bạch Liên Hoa, hơn nữa câu nói trong Yêu hoa sen kia còn có thể

chuyển động o(*)

256L: Say mê nhìn 222L, ông hoàng kỹ thuật còn tạo bể cá vàng(1) ở đó, bơi qua bơi lại, bám vào cá còn biết chạy trốn, emma quá sức đáng yêu.

259L: Mẹ nó, nhin không được thuộc lòng Yêu hoa sen luôn rồi. Bạch Liên Hoa luôn là vết chu sa đỏ thắm trong lòng tui!

260L: Mọi người đừng dây dưa với bọn anti nữa, cùng nhau đi bắt cá vàng với tui đi, màu hồng nhạt rất đáng yêu (O)

261L: Anh Code gả cho tôi đi!! Người dùng ảnh đáng yêu, cá vàng đáng yêu để ngăn cản bọn ném đá thật đẹp trai khó mà nhìn thẳng mà, đáng yêu muốn CRY~

263L: Gào khóc, tôi đã thành fan của ông hoàng kỹ thuật này rồi, kỹ thuật của người nhà Bạch Tiểu Vân quả thực muốn khiến người ta bật khóc vì thích~

267L: Code quá xấu, hiện tại mọi người để ý đến hình nền đi, chỗ ném đá mà đám anti vất vả lắm mới dựng lên được đã không còn nữa, bọn họ khóc rồi 233333

270L: Anh Code ơi, cho xin cái hình nền đi! Tui muốn dùng làm hình nền weibo! Van cầu đấy!

Vì thế một topic lạc đề sang ném đá cuối cùng bị sự đáng yêu của ông hoàng kỹ thuật lật ngược làm nhiều người chuyển sang phe Bạch Liên Hoa, chỉ với bể cá vàng nho nhỏ và Yêu hoa sen , một phát đã chém chết hết toàn bộ đám anti và mấy kẻ ném gạch.

Antifan khóc rồi...

Trăm phương ngàn kế muốn mượn sức fan đại thần để chìm Bạch Liên Hoa xuống vũng bùn không thể ngoi lên nổi, nào ngờ họ chỉ tính được bước đầu, không đoán được quá trình, càng không biết được đến cuối lại có người giúp Tiểu Bạch Liên tạo thiện cảm.

Thất bại trong gang tấc!

Các cô gái trong bài post vẫn đang gào khóc cầu ông hoàng kỹ thuật xuất hiện, cầu ảnh nền, còn ông hoàng của chúng ta... Giờ anh đang vội vàng làm chuyện khác.

Kỳ Tu đối chiếu với ghi chú để tìm số QQ của quản lý diễn đàn vòng phối trong Q của mình. Anh ở trong giới nhiều năm như vậy, đã sớm tích lũy được không ít mối quan hệ, quen được rất nhiều người mà người khác không biết, ví dụ như các quản lý của diễn đàn vòng phối có quan hệ không tệ với anh.

Thế nên nhiều năm trôi qua như vậy, cái danh hiệu đại thần cũng không phải chỉ là nói suông.

Đại thần nhìn thoáng qua số QQ của mấy quản lý, trực tiếp nhấn mở một người có avatar còn sáng, ngón tay thon dài lập tức gõ chữ trên bàn phím.

Kỳ Tu: A Lục, giờ có onl không? Làm phiền cô một chuyện.

Cô quản lý A Lục đang đọc đam mỹ theo thói quen nhìn xuống avatar nhấp nháy dưới góc màn hình, lập tức phát hiện ra cái tên quen thuộc kia.

A Lục thích đem chim đi dạo: Σ(" a Đại thần!

A Lục thích đem chim đi dạo: Em onl! Đại thần có chuyện gì?

Cô quản lý hoàn toàn không ngờ đại thần bình thường luôn là thần ở ẩn, đột nhiên lúc này lại tìm tới cô.

OMG quả thực không thể nào tin nổi →__→

Kỳ Tu thấy A Lục onl, tiện tay gửi link bài post mình vừa sửa cho cô.

Kỳ Tu: Bài post này ném đá quá kinh khủng. Quản lý phụ trách hôm nay hình như không onl, tôi đành phải làm phiền cô xóa nó hộ tôi.

Giữ gìn bầu không khí hài hòa trong diễn đàn võng phối là trách nhiệm của quản lý, mỗi ngày họ đều phải làm nhiệm vụ theo báo cáo của các thành viên đi tiêu diệt mấy bài post thích ném đá, gây chiến ầm ĩ, hoặc sửa lại post kịch của tổ kịch.

Số lượng quản lý chỉ có vài người, mỗi người được phân công nhiệm vụ khác nhau với thời gian khác nhau, nhưng trách nhiệm ban đầu thì thế, có đôi khi bận chuyện ngoài đời, họ cũng chẳng thể quan tâm đến diễn đàn võng phối.

Hôm nay đúng lúc quản lý phụ trách không onl, thế nên cái post ném đá kia mới có thể kiêu ngạo đứng ở trang đầu.

A Lục thích đem chim đi dạo: OK! Cho em một phút~ Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ *xiết nắm đấm* o(o#)

Kỳ Tu: Làm phiền rồi.

A Lục thích đem chim đi dạo: Đại thần khách sáo quá~

Vì thế A Lục lập tức bấm vào địa chỉ kia, khi còn đang load trang, A Lục thấy khó hiểu, rốt cuộc là ném đá ai mới khiến đại thần phải tự mình tìm cô nhờ xóa post. Cô không tin là đại thần rảnh rỗi đến mức giúp cô giữ gìn nền hòa bình của diễn đàn vông phối đâu.

Số bài post của anti trên diễn đàn rất nhiều, có đôi khi quản lí không onl sẽ thoải mái bay nhảy, khi quản lí tới sẽ xóa. Nhưng lần này đại thần lại vội vàng nhờ cô xóa gấp, hẳn là vô cùng nghiêm trọng? Lẽ nào bọn họ ném đá anh?

A Lục bị trí tưởng tượng của chính mình dọa sợ, an ủi bản thân rồi mới quyết tâm xem bài post kia.

Vội vàng đọc một chút, ấy thế mà bên trong lại là topic ném đá Bạch Tiểu Vân!

!!!

Điều này quá phi khoa học!

A Lục cho rằng mình vào nhầm chỗ rồi.

Được rồi, khó trách cô lại khiếp sợ như thế. Đây chẳng phải lần đầu tiên cô nhìn thấy topic ném đá Bạch Tiểu Vân, thực ra các quản lí đều quen với việc anti cách vài ngày lại ném đá cậu ta một lần. Nhưng mà lần này đại thần lại vì topic đó mà đến tìm cô xóa bài, nhất thời cô không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra...

Lẽ nào cô đã bỏ lỡ chi tiết gì quan trọng sao?

A Lục suy nghĩ một chút, hình như đâu có gì...

Vì thế cô vội vàng đọc xem mức độ ném đá trong post này đến đâu, nên block IP(2) nào, nên khóa bài post hay là xóa...

Tuy rằng trên diễn đàn vông phối không có account, tùy tiện có thể phân thân, nhưng làm quản lí có một ưu thế cực lớn, đó là có thể xem IP.

Vì thế A Lục tập trung xem kỹ. Hóa ra trong topic có rất nhiều phân thân.

Có người lúc này là fan của Bạch Tiểu Vân, lúc sau lại biến thành fan Kỳ Tu, giây tiếp theo lập tức thành “người qua đường”... Nói chung là vô cùng đặc sắc.

A Lục thích đem chim đi dạo: Đại thần, topic đó có lượng phân thân rất đồ sộ.

Kỳ Tu: Tôi cũng đoán thế.

A Lục thích đem chim đi dạo: Bạch Tiểu Vân thật đáng thương, đây cũng không phải một, hai lần... Nhưng mà lần này fan của Bạch Tiểu Vân thật giỏi, trình độ dùng code quá thần thánh 233333

A Lục nói câu thương cảm kia càng khiến Kỳ Tu đau lòng. Vào lúc anh không biết, cậu đã bị công kích rất nhiều sao? Theo như A Lục nói, trước đây dường như không có ai bênh vực cậu.

Vừa nghĩ thế, Kỳ Tu càng không hy vọng Bạch Tiểu Vân sẽ thấy được bài post này, vì thế anh hỏi.

Kỳ Tu: Không xóa sao?

A Lục thích đem chim đi dạo: Xóa ngay, xóa ngay.

Kết quả là một giây trước, các cô gái còn đang ở trong bài post sung sướng chơi cá vàng, đọc Yêu hoa sen , tải lại trang một cái, bỗng nhiên phát hiện chẳng còn gì cả!!

Cá vàng, hoa sen trắng cùng Yêu hoa sen và những nội dung ném đá khác đều không còn, chỉ có mấy dòng chữ đỏ tươi “Topic này 8CJ(3), xin đừng sử dụng”.

Lúc này các cô mới phát hiện, quản lý đã xóa topic rồi!

(O) Oa~ Thật dã man, quản lý quá ác QAA

Các cô gái còn chưa chơi chán đồng loạt thở dài...

Hiếm lắm mới có bài post cao cấp như vậy để chơi, đột nhiên không còn nữa...

Nhưng mà mọi người ai cũng hiểu, bản chất của bài post này là antifan ném đá, tuy rằng cuối cùng bị kỹ thuật thần thánh xoay chuyển, nhưng đại bộ phận mấy tầng trệt đều mắng chửi Bạch Tiểu Vân đến mức khó có thể chịu nổi...

Thấy bài post đã bị xóa, chìm xuống dưới, bây giờ Kỳ Tu mới yên tâm.

Từ sáng, thổ con đã nhắn tin cho anh nói cậu ấy bận rộn nhiều việc, chắc phải một thời gian nữa mới có thể lên diễn đàn vòng phôi. Bây giờ bài post đã chìm xuống, nếu không có ai nói cho cậu, cậu sẽ không biết được.

Kỳ Tu không muốn để mấy chuyện lộn xộn này làm ảnh hưởng tới cậu.

Anh vĩnh viễn nhớ ngày đó, Bạch Tiểu Vân vừa tự ti vừa e dè nói với anh rằng cậu sẽ không lên tiếng, sợ làm anh không vui, giọng điệu của cậu đáng thương vô cùng.

Thật muốn xoa xoa đầu cậu, để cậu đừng khổ sở.

*

Đồng số liệu kia quả nhiên không ngoài dự đoán của Bạch Tiểu Vân, không phải ở mức độ khó giống nhau.

Đã ba tối liền cậu thức tới sáng sớm ba giờ mới ngủ. Ngủ không đủ giấc nghiêm trọng khiến phía dưới đôi mắt to tròn của cậu treo thêm một vành mắt đen xì.

Càng làm cậu đau đầu hơn là buổi chiều, vì đôi mắt quá mức mệt mỏi mà cậu nhập nhầm một ít số liệu, coi như công sức cả buổi đi tong. Chiều mai đã phải nộp rồi, nhìn đồng số liệu còn lại chưa được nhập vào máy, xem ra đêm nay lại phải thức suốt đêm.

Bạch Tiểu Vân pha cho mình ba gói cà phê hòa tan, một ngụm uống hơn phân nửa.

Mấy ngày nay, cậu đều phải dựa vào cà phê để duy trì tỉnh táo, qua vài ngày, hiệu quả nâng cao tinh thần của cà phê đã không còn rõ ràng, phải tăng thêm lượng.

Bạch Tiểu Vân mở máy tính, chuẩn bị gõ một bức đơn từ chức. Mấy ngày này cậu luôn do dự không biết có nên từ chức hay không, bởi vì lúc trước đã đưa tiền cho em trai mua nhà. Số tiền gửi ngân hàng của cậu chỉ còn ba nghìn đồng, chi phí sinh hoạt luôn là một gánh nặng mà cậu lo lắng...

Nhưng sau hai ngày công tác nặng nề như vậy, người có kiên cường đến mấy cũng sụp đổ.

Tính cách của Bạch Tiểu Vân vốn mềm yếu, nhưng không có nghĩa là cậu có thể tùy ý để người ta bắt nạt mà vĩnh viễn không phản kháng... Lần này sếp rất quá đáng, hôm nay trong lúc đi làm, cậu vô tình thấy chị Lý trong phòng kỹ thuật nhàn rỗi ngồi chơi trong phòng làm việc, mở điều hòa, pha cà phê, lên mạng chat chit cả ngày. Cậu thấy mình mệt mỏi cố gắng như vậy quả thực so với thằng ngu còn ngu hơn...

Vì thế, Bạch Tiểu Vân gõ từng chữ, từng chữ trong đơn từ chức. Lúc đánh xong chữ cuối cùng, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng thế bớt nặng nề hẳn lên.

Tuy rằng quyết tâm muốn từ chức, nhưng Bạch Tiểu Vân cũng không vì thế mà bỏ bê công việc. Cậu vẫn cực kỳ chăm chỉ nhập số liệu.

Làm mất mấy tiếng nữa, Bạch Tiểu Vân nhìn đồng hồ, bây giờ đã sắp hai giờ sáng.

Cậu dụi dụi đôi mắt cố gắng mở to của mình, phát hiện có ava nhấp nháy dưới góc màn hình.

A? Cậu treo Q lúc nào thế?

Bạch Tiểu Vân suy nghĩ một chút, hình như là trước khi gõ đơn từ chức?

Suy nghĩ một chút vẫn không nhớ ra, Bạch Tiểu Vân cũng không bận khoăn chuyện đó nữa...

Đã vài ngày cậu bận đến chóng mặt rồi QAQ

Bạch Tiểu Vân chuẩn bị đóng cửa sổ Q, sau đó cậu thấy được cái ava quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia đang nhấp nháy...

*Chú thích:

(1) Cá vàng:

(2) IP: Địa chỉ IP (IP là viết tắt của từ tiếng Anh: Internet Protocol – giao thức Internet) là một địa chỉ đơn nhất mà những thiết bị điện tử hiện nay đang sử dụng để nhận diện và liên lạc với nhau trên mạng máy tính bằng cách sử dụng giao thức Internet. Một cách đơn giản hơn: IP là một địa chỉ của một máy tính khi tham gia vào mạng nhằm giúp cho các máy tính có thể chuyển thông tin cho nhau một cách chính xác, tránh thất lạc. Mỗi cấp mạng chỉ có 1 IP.

(3) 8CJ: không thuần khiết.

12. Chương 12: Đại Thần Ở Bên Em

ASK: Thỏ ngọc — Kỳ Tu.

ANS: QAQ Đáng ghét! — Bạch Tiểu Vân.

**

Đại thần!

Bạch Tiểu Vân dụi mắt lần nữa, xác nhận mình không hề nhìn lầm.

Đại thần gọi cậu vào giờ này?

Đương nhiên Vân phi bận cuống quít nhất thời không nghĩ ra có thể đại thần gọi cậu từ mấy tiếng trước rồi —

Bạch Tiểu Vân vốn định tắt Q đi lúc này đã hoàn toàn quên mất chuyện mình muốn làm, vội vã nhấn mở ava của đại thần.

Kỳ Tu: Tiểu Vân, có onl không?

Kỳ Tu: Còn đang bận sao?

Bạch Tiểu Vân cuống quít gõ bàn phím.

Bạch Tiểu Vân: Có!

Bạch Tiểu Vân: Đại thần có chuyện gì sao?

Vội vội vàng vàng trả lời tin nhắn của đại thần xong, lúc này Bạch Tiểu Vân mới nhìn rõ thời gian đại thần gửi hai tin nhắn kia. Cái thứ nhất vào lúc mười một giờ đêm qua, cái thứ hai là một rưỡi sáng.

Nhìn lên đồng hồ hiện tại, chắc đại thần logout rồi...

Vì sao cậu không nhìn thấy sớm một chút?

Bạch Tiểu Vân có chút hối hận, không biết đại thần tìm cậu có chuyện gì.

Cậu ử rử, không chú ý tới avatar của đối phương vẫn chưa tối đi...

Kỳ Tu: Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?

A? Đại thần vẫn còn lên mạng!

Đương nhiên, Bạch Tiểu Vân sẽ không biết được, người nào đó ở trước máy tính vẫn luôn một mực online chờ cậu.

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Tu giống như bị điên vậy, mỗi ngày đều chú ý vào Q của Bạch Tiểu Vân – phương thức duy nhất liên lạc được với cậu mà anh biết, đến hôm nay cuối cùng cũng chờ được cậu.

Chỉ là sau khi anh gửi tin nhắn thứ nhất, Bạch Tiểu Vân không hề ngay lập tức trả lời anh giống như trước đây. Kỳ Tu nghĩ chắc cậu đang bận làm việc, cũng không muốn quấy rầy thêm nữa.

Nhưng mắt thấy qua mười hai giờ, rồi đến một giờ... Sắp tới hai giờ sáng, anh không giữ nổi bình tĩnh nữa...

Lần trước nói chuyện phiếm, cậu còn nói với anh rằng mỗi đêm cậu đều phải ngủ trước mười hai giờ, nếu không sợ hôm sau sẽ dậy muộn. Vậy mà hôm nay giờ này cậu còn chưa ngủ!

Trong lòng tràn ngập yêu thương cùng lo lắng khó diễn tả bằng lời...

Không dám quấy rầy cậu, lại không cam lòng... Vậy nên chỉ có thể lẳng lặng ngồi trước máy tính, dùng một phương thức góc ghech khác ở bên cậu.

Bạch Tiểu Vân: Đang làm việc QAQ

Kỳ Tu: Buổi tối thức đêm, ngày mai tinh thần sẽ không tốt, cũng ảnh hưởng đến công việc. Dù muốn làm cũng không cần liều mạng như thế, mau đi nghỉ ngơi đi.

Bạch Tiểu Vân: Không phải tôi không muốn ngủ... Mà là những số liệu này cần phải sao chép gấp, ngày mai đã phải giao rồi QAQ

Kỳ Tu: Sao chép số liệu?

Bạch Tiểu Vân: Vâng...

Kỳ Tu: Nếu như không phải cái gì tương đối bí mật, cần tôi giúp đỡ không?

Bạch Tiểu Vân thấy đại thần đưa ra ý kiến muốn giúp mình, vừa sung sướng vừa sợ hãi. Nhưng mà cậu không muốn làm phiền đại thần.

Bạch Tiểu Vân: Không cần đâu, đại thần. Tôi có thể làm được QAQ

Kỳ Tu: Còn thừa nhiều hay ít? Chừng nào em mới có thể làm xong chứ?

Bạch Tiểu Vân: Còn một chút...

Kỳ Tu: Nói thật đi.

Bạch Tiểu Vân chớp chớp hai mắt, không dám nói dối nữa...

Bạch Tiểu Vân: Vẫn còn phân nửa... Đêm nay phải thức suốt đêm, đến chiều mai chắc có thể làm xong...

Kỳ Tu nhin không được nhú mày, công ty kiểu quái gì, sao có thể chèn ép người ta như thế?

Về phần vì sao đại thần vừa nghe đã có thể đoán được nguyên nhân chính xác... Ngoại trừ bảo vệ tiểu thụ nhà mình ra, quan trọng hơn là anh biết Bạch Tiểu Vân không phải kẻ lười biếng, nước đến chân mới nhảy.

Một người có thể bớt thời gian rảnh rã, nghiêm túc thu âm đi thu âm lại nhiều nhân như vậy, biết nhìn nhận khuyết điểm để tiến bộ, nỗ lực và chăm chỉ như thế, hơn nữa tính cách lại mềm yếu, chắc chắn là bị người ta bắt nạt rồi...

Kỳ Tu: Chỉ là sao chép số liệu thôi sao? Em nói cho tôi biết làm thế nào, tôi làm cho em!

Đại thần nói chắc như đinh đóng cột, không cho phép từ chối.

Thấy đại thần nhiệt tình giúp đỡ mình như vậy, Bạch Tiểu Vân sắp khóc đến nơi...

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, thực sự không cần đâu QAQ

Thấy đối phương lại gửi tới biểu tình QAQ, anh lo mình quá mạnh mẽ dọa cậu sợ hãi, đành phải nói năng mềm mỏng.

Vừa rồi thực ra cũng vì biết Bạch Tiểu Vân bị người ta bắt nạt nên anh mới có chút nóng nảy.

Kỳ Tu: Đêm nay tôi mất ngủ, rảnh đến khó chịu. Nể mặt tôi rất buồn chán, em cho tôi việc để làm đi *mắt long lanh làm nũng*

Đại thần nổi tiếng luôn luôn phúc hắc, bình tĩnh, khí chất mạnh mẽ, đột nhiên làm nũng ở trước mặt mình, trái tim mềm yếu Bạch Tiểu Vân trong nháy mắt đã bị bắn trúng rồi o(*^~^*)o

Vì thế, Bạch Tiểu Vân tỉ mỉ giải thích cho đại thần những việc cần làm, hai người bắt đầu cùng nhau sao chép số liệu.

Có thể nhờ đại thần làm bạn, dường như Bạch Tiểu Vân không thấy mệt nhọc nữa, trong lòng còn cảm thấy ấm áp kì lạ.

Không biết là bởi vì nhiều ngày liên tục làm việc nặng nề khiến hiệu suất của cậu chậm lại, hay tốc độ của đại thần quá nhanh. Phân nửa dữ liệu còn lại có đến hai phần ba đều do đại thần làm.

Bởi vậy, dưới sự trợ giúp của đại thần, phần việc vốn phải tới buổi chiều mới có thể hoàn thành đã cùng nhau làm xong xuôi toàn bộ trước sáu giờ sáng.

Bạch Tiểu Vân lưu lại văn kiện được đại thần gửi tới, lúc này mới thở phào một hơi...

Cuối cùng cũng xong rồi QAQ

Nhìn Kỳ Tu đã ở bên giúp đỡ cậu cả đêm, trong lòng Bạch Tiểu Vân biết ơn không tài nào diễn tả thành lời.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn anh, đại thần QAQ Rất cảm ơn anh QAQ

Kỳ Tu: Xoa đầu, không cần cảm ơn.

Bạch Tiểu Vân: Tôi mời anh ăn cơm nhé.

Kỳ Tu: Thế nhưng tôi nhớ kỹ chúng ta không ở cùng một thành phố mà *cười xấu xa*

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Bạch Tiểu Vân: Sau này nếu có thể gặp mặt thì được rồi QAQ

Thấy những lời này, khóe miệng của người nào đó nhếch lên với độ lớn không giống như bình thường __

Kỳ Tu: Được.

Vì vậy, Tiểu Vân sama nhà chúng ta quả nhiên là một ngọc ngách ngoan ngoan thụ, gặp mặt gì đó, thật sự quá tự giác rồi __

Thức suốt một đêm, hơn nữa còn liên tục phải sử dụng não, hiện tại rảnh rồi, đầu cậu bắt đầu choáng váng. Bạch Tiểu Vân trở nên uể oải rõ ràng.

Trong óc cậu như có gì đó cứ kêu ong ong mãi.

Kỳ Tu: Mấy ngày này đều bận làm số liệu này?

Bạch Tiểu Vân: Vâng.

Kỳ Tu: Thức mấy đêm rồi?

Bạch Tiểu Vân: Chỉ có hôm nay... Mấy hôm trước đều có thể ngủ lúc ba giờ...

Ý cười bên khóe miệng Kỳ Tu dần dần biến mất, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn.

Anh thở hắt ra vì kinh ngạc, cố gắng kiềm chế lửa giận đang nổi lên.

Kỳ Tu: Sao lại có nhiều việc như vậy? Những người khác cũng thế sao?

Bạch Tiểu Vân: Không phải...

Sau đó cậu trầm mặc.

Cậu không biết phải nói như thế nào với Kỳ Tu.

Không biết vì sao, Kỳ Tu hỏi cậu như vậy khiến cho biết bao uất ức nén lại trong lòng trào dâng...

Kỳ Tu: Giờ đã sáu giờ rồi, em mau ngủ một lát đi.

Bạch Tiểu Vân: Không được, tôi dọn dẹp một chút, ăn cơm rồi đi làm nữa, nếu không sẽ muộn.

Kỳ Tu: Muộn?

Bạch Tiểu Vân: Nhà tôi cách công ty hơi xa, lại không có xe, trước bảy giờ phải đón xe bus, nếu không sẽ muộn.

Bạch Tiểu Vân hoàn toàn không có chút ý muốn tranh thủ sự thương hại nào, nhưng Kỳ Tu nhìn mà thấy đau lòng.

Anh rất muốn nói với cậu, đến bên tôi này, tôi sẽ không để những người khác bắt nạt em, cũng sẽ không để em bị tổn thương.

Cuối cùng, anh vẫn nhịn xuống, sợ dọa đối phương hoảng hốt.

Sáu giờ rưỡi, Bạch Tiểu Vân tạm biệt Kỳ Tu xong liền tắt máy tính, bắt đầu mọi việc buổi sớm như bao ngày thường.

Mà giờ Kỳ Tu cũng cảm thấy buồn ngủ vô cùng.

Nhìn thoáng qua nhóm Q, vừa lúc thấy đối thoại sáng sớm của các cô gái trong nhóm.

Họa Tiên Tử: Cuối cùng tôi vẫn thấy gần đây có gì đó không thích hợp... Nhưng không biết diễn tả thế nào (o)...

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Tôi cũng thấy thế... Cảm giác trong nhóm quá vắng lặng...

Tên lửa trăm phát trăm trúng: Người cô đơn như tuyết rất nhiều nha (-)

Kiểm chức giám chế: Không thấy Vân phi, cũng không thấy đại thần hiện ra, ngược CRY

Họa Tiên Tử: !!!!!

Tên lửa trăm phát trăm trúng: Họa Tiên Tử, cô sao vậy? Σ(" a

Họa Tiên Tử: Tôi biết vấn đề ở chỗ nào rồi! Đã vài ngày chưa thấy Vân phi trôi lên Tôi còn không thấy cậu ấy login lần nào!

Kiểm chức giám chế: Tôi cũng nhận ra vấn đề rồi, hóa ra là không có tiểu thụ để đùa giỡn __(:3) __

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Gần đây Vân phi làm sao vậy? Sao đột nhiên lại biến mất QAQ

Họa Tiên Tử: Nhất định là do các cô quá BH, dọa Vân phi sợ chạy rồi (^)

Kiểm chức giám chế: Vậy xem Họa Tiên Tử __

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Cùng vậy xem __

Kỳ Tu: Gần đây cậu ấy bận công tác, không có thời gian.

Họa Tiên Tử: (o) Đại thần!

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Đại thần, anh quả nhiên hiểu rõ Vân phi như lòng bàn tay __

Tên lửa trăm phát trăm trúng: Đã bảo là Vân phi của nhà đại thần rồi mà, có thể không hiểu rõ sao __

Kiên chức giám chế: Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân đại thần biến mất sao →__→

Họa Tiên Tử: Giám chế quá sắc bén, không đành lòng nhìn thẳng 23333333 Nhưng mà tôi nhớ Vân phi quá, Vân phi chào buổi sáng rất đáng yêu ~()/~

Kiên chức giám chế: Chẳng lẽ Vân phi bận tới mức ngay cả lên chào buổi sáng cũng không có thời gian sao
QAQ

Tên lửa trăm phát trăm trúng: Vân phi đáng thương QAQ Trước đây bình thường hay nghe cậu ấy nói phải tăng ca, có lần buổi tối tôi bảo cậu ấy phản âm, cậu ấy nói vẫn còn đang tăng ca, BOSS của họ quá khó tính rồi!

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Vân phi QAQ

Họa Tiên Tử: Vân phi đáng thương hãy sà vào lòng tôi, à không, lòng đại thần nè QAQ

Cảnh Trình: Vân phi đã ở trong lòng đại thần rồi __

Kiên chức giám chế: BOSS độc ác, bóc lột sức lao động!! (#)

Các cô gái trong nhóm còn đang liên tục “chúc phúc” BOSS của Vân phi các kiểu như “ăn mì ăn liền không thấy gói gia vị”, hoặc là “đi toilet không thấy giấy vệ sinh”, mà không biết từ lúc nào Kỳ Tu đã biến mất rồi.

Sau khi Bạch Tiểu Vân chạy tới công ty đưa số liệu cho sếp, lúc đó sếp đang chat với bạn trên mạng, vừa nhìn thấy cậu chạy tới, lập tức đóng cửa sổ chat, xấu hổ ho khan hai tiếng.

“Nhanh như vậy đã xong rồi?” Sếp dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn cậu.

Bạch Tiểu Vân đối diện với ánh mắt nghi ngờ đó, kiên định gật đầu, “Đúng thế.”

“Đừng có làm qua loa đó... Xảy ra chuyện gì, cậu phải chịu trách nhiệm.” Nói xong, ông ta còn làm ra vẻ mặt không tin tưởng Bạch Tiểu Vân, muốn đích thân kiểm tra mới an tâm.

Bạch Tiểu Vân không để ý đến sếp, trực tiếp đưa đơn từ chức cho quản lí.

Quản lí thấy cậu quyết tâm ra đi, cũng không nói thêm gì, bảo cậu bắt đầu bàn giao lại công việc.

Buổi trưa, lần đầu tiên sếp chủ động ngồi xuống bên cạnh Bạch Tiểu Vân, thoạt nhìn không quá vui vẻ.

“Sao đột nhiên cậu lại muốn từ chức?”

“Muốn đổi việc khác.”

Sếp thấy vẻ thản nhiên của Bạch Tiểu Vân, trong lòng có chút hoảng hốt. Ông ta biết mình đã hơi quá đáng, chắc Bạch Tiểu Vân giận rồi.

Thực ra Bạch Tiểu Vân là người rất chịu khó, từ khi cậu vào làm việc đến nay cũng không khiến ông phải bận tâm quá nhiều. Hơn nữa bình thường cậu dễ nói chuyện, có gì muốn cậu trợ giúp, cậu cũng không từ chối.

Theo lý thuyết, người như vậy rất được mọi người ưa thích.

Chỉ là tính cách của cậu quá mềm yếu, không khéo đưa đẩy, mọi người chậm rãi coi việc nhờ cậu giúp đỡ thành chuyện đương nhiên... Cái gì mệt nhọc, phức tạp đều đẩy lên đầu cậu.

Sếp vốn không hề muốn Bạch Tiểu Vân ra đi, nếu không sau này ông ta phải tìm đâu ra cấp dưới tốt như vậy...

“Bạch Vân à, lần này là do tôi không lo lắng chu toàn, cậu vất vả rồi. Thế nhưng nghĩ theo cách khác, tuy rằng công việc này khó khăn, nhưng đúng là cơ hội rèn luyện của cậu. Công ty coi trọng cậu mới giao những số liệu này cho cậu, đây là tín nhiệm cậu, làm tốt rồi sau này dễ thăng chức.” Sếp mềm giọng nói, muốn giữ người ở lại.

Tuy rằng bình thường nói mọi người hay nói trắng ra là Bạch Tiểu Vân ngốc nghếch, nhưng cậu không phải ngu thật. Cái gì là thật lòng, cái gì là giả dối, cậu vẫn nhận ra rõ ràng.

Sếp vừa nói mấy câu đó chỉ càng khiến cậu thêm chán ghét.

“Cảm ơn sếp, từ chức là do vấn đề của tôi, tôi thấy công việc này không thích hợp với mình, đã phụ sự kỳ vọng của sếp rồi. Xin lỗi.” Thái độ của Bạch Tiểu Vân vẫn kiên quyết như cũ.

Thở nóng nảy cũng sẽ cắn người, huống hồ còn bị ức hiếp tới mức này.

Sếp còn muốn nói gì đó, nhưng bị chính cơn trong miệng mình chưa kịp nuốt xuống làm nghẹn họng.

13. Chương 13: Đó Nên Gọi Là Bắt Nạt Be

ASK: Đại thần, Vân phi đáng yêu, ngây thơ như vậy, anh còn thích đùa giỡn cậu ấy be _ — Fan CP.

ANS: Tôi đâu có đùa giỡn em ấy *mặt nghiêm túc* — Kỳ Tu.

**

Giải quyết xong hết những chuyện lộn xộn, chỉ cần bàn giao hết công việc trong tay là có thể đi, trong lòng Bạch Tiểu Vân nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tạm thời không cần quan tâm đến chuyện sau khi từ chức có tìm được công việc tốt khác không, chỉ ít bây giờ trong lòng cậu rất vui vẻ.

Sau khi về nhà, cậu trực tiếp nằm lên giường ngủ bù, liên tục thức khuya suốt ba đêm cộng thêm một đêm thức trắng, có thể nói thân thể cậu đã tới cực hạn rồi.

Ngã lên giường chưa tới năm phút đồng hồ, Bạch Tiểu Vân đã ngủ.

Ngày hôm sau là cuối tuần, khi Bạch Tiểu Vân tỉnh lại đã tới gần mười giờ trưa.

Bạch Tiểu Vân duỗi thắt lưng, xoa xoa đôi mắt có chút sưng, thoát nhìn bản thân trong gương tuy có chút mơ màng, nhưng bộ dạng đã đỡ hơn mấy hôm làm việc vất vả nhiều lắm rồi.

Thức đêm không phải một, hai ngày là có thể hoàn toàn khôi phục trở lại, thế nên cho dù ngủ mười mấy tiếng đồng hồ, đầu Bạch Tiểu Vân vẫn có chút choáng váng.

Thời gian này không sớm cũng không muộn, Bạch Tiểu Vân chuẩn bị quét tước, dọn dẹp vệ sinh một chút.

Chỗ ở của đàn ông độc thân nào cũng khó tránh khỏi lộn xộn, nhưng từ nhỏ, Bạch Tiểu Vân đã được rèn luyện thói quen tốt, lúc nào cũng dọn dẹp sạch sẽ, sắp xếp ngay ngắn.

Làm một hồi, bụng cậu thầm thì kêu lên, sờ sờ cái bụng đang hát bài “Vườn không nhà trống”, Bạch Tiểu Vân cố nhớ lại xem lần cuối cùng mình ăn là khi nào.

Hình như là buổi trưa ngày hôm qua __(:3) __

Bởi mấy hôm trước vẫn bận rộn, trong tủ lạnh không còn thức ăn dự trữ, Bạch Tiểu Vân đành quyết định làm cho mình một món mỳ hổ lớn.

Trong mì bỏ thêm chút đậu đũa và củ cải băm, còn có thịt khô được ướp từ hồi tết, cắt thành từng miếng nhỏ, bên trên cùng là trái ớt đỏ au, còn có chút hành thái nhỏ lênh phênh, thoát nhìn ngon miệng vô cùng.

Bụng Bạch Tiểu Vân đói cồn cào, kêu vang. Cậu lập tức giải quyết bát mì trong thời gian ngắn nhất.

Từ nhỏ Bạch Tiểu Vân đã học nấu ăn, cơm nước một nhà bốn người đều do cậu làm, vậy nên tay nghề không tệ. Trước đây khi mẹ kể không cho cậu đến trường, còn muốn cậu đi học làm đầu bếp. Bà ta nói tay nghề của cậu tốt, không chừng sau này có thể làm đầu bếp ở khách sạn lớn.

Nhưng mà bây giờ tuy Bạch Tiểu Vân không phải đầu bếp, nhưng tay nghề nấu nướng đã ở đỉnh cao. Nếu như sau này ai đó ở chung với cậu, tuyệt đối thật có phúc.

Một người có tính cách mềm yếu như thế, ngoan ngoãn nghe lời, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, còn là chạy vào được phòng ngủ, tiểu thụ như vậy biết tìm ở đâu —

Ăn xong, Bạch Tiểu Vân nghỉ ngơi một hồi, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. Tỉ mỉ nghĩ lại, lúc này mới nhớ ra mình còn chưa giao âm Long Đằng .

Lúc trước ngay cả thời gian lên mạng cũng không có, tất cả chuyện trên mạng đều phải để sang một bên. Chuẩn bị muốn cuối tháng này phát kịch, cậu đã kéo tiến độ của tổ kịch vài ngày rồi, thật quá tội lỗi.

Bạch Tiểu Vân yên lặng áy náy trong lòng một phen, sau đó nhanh chóng lên mở AA(1), tìm kịch bản, điều chỉnh trạng thái một chút rồi bắt đầu ghi âm.

May mà đêm đó có đại thần cùng đối kịch với cậu, giúp cậu sửa rất nhiều lỗi, hiện tại cậu mới có thể ghi âm vô cùng thuận lợi. Chưa đến hai tiếng đã ghi âm xong rồi, cậu nghe lại, hiệu quả của âm thô khiến cậu rất thỏa mãn.

Vì thế, Bạch Tiểu Vân cắt âm thô cẩn thận, gửi tới hòm thư của chuẩn bị.

Làm xong tất cả, Bạch Tiểu Vân mới làm lên mạng xem diễn đàn.

Mấy ngày này trên diễn đàn xảy ra chuyện gì, Bạch Tiểu Vân không hề biết, mấy topic ném đá trước kia cũng đã sớm bị xóa không còn dấu vết.

Từ khi Đâu Đâu lui giới, Bạch Tiểu Vân không còn mẹ đẻ, các cô gái thân thiết khác thấy cậu cũng không muốn lôi cái vụ ném đá bực mình kia ra trước mặt cậu, hơn nữa đại thần đã đánh tiếng trước, bảo mấy cô đừng nói. Bởi vậy từ khi cậu bận đến trời đất mù mịt cho tới bây giờ, cậu chẳng hề hay biết chuyện bị ném đá kia.

Không có topic hóng hớt hay ném đá, diễn đàn vắng phôi cùng màu nền hồng phấn tạo ra cảm giác ấm áp

Ngày đăng là ngày đại thần đối kịch với cậu

Đại thần lúc đó đăng một cái weibo rồi, hơn nữa cuối cùng, sau khi cậu logout, đại thần còn lên weibo nói chúc ngủ ngon với cậu

Thế mà đến bây giờ! Cậu! Mới! Đọc!

Bạch Tiểu Vân cảm thấy như mơ, giờ hoàn toàn không biết phải làm gì? Có nên bình luận một cái dưới weibo không?

Do dự mất nửa giờ, rốt cuộc Bạch Tiểu Vân tắt weibo đi.

Đã lâu như vậy cậu mới đáp lại, sẽ có người xấu nói cậu mượn cơ ôm đùi cho coi... Hơn nữa, nhờ đâu đại thần chỉ là tâm tình tốt mới đăng...

Vì vậy Bạch Tiểu Vân quyết định lên QQ cảm ơn đại thần.

Bạch Tiểu Vân nhìn chằm chằm hình ava QQ của đại thần cả một buổi chiều, nào ngờ đại thần vẫn không onl.

Nhớ ra tối hôm qua đại thần thức suốt đêm giúp cậu làm số liệu, Bạch Tiểu Vân cảm thấy áy náy, hẳn là đại thần quá mệt mỏi, giờ đang ngủ bù rồi QAQ

Buổi tối cuối tuần ở đâu cũng náo nhiệt, nhóm tổ kịch yên lặng suốt một tuần cũng sôi nổi hẳn lên.

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: A gừ gừ, đi chơi cả ngày, tâm trạng thật sảng khoái (˘o˘)/~

Họa Tiên Tử: Khuôn mặt đáng thương chỉ được nghỉ mỗi ngày chủ nhật nhìn cô (#)

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Emma, tôi không cố ý __ Cô phải tin tưởng tôi, tôi thật sự không biết thứ bảy cô cũng phải đi làm __

Họa Tiên Tử: Cô giỏi lắm!!! () Khinh bỉ cô!

Cảnh Trình: Để tôi rít gào một chút! Âm thô của Vân phi chất lượng tốt quá! Không cần phản âm luôn! Một lần là qua!!!

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Chuẩn bị đại nhân, bình tĩnh, bình tĩnh *cười xấu xa*

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Đâu chỉ là quá tốt, thật sự quá cảm động CRY rồi nè!! Mỗi lần Vân phi gửi âm thơ đều cắt rất gọn gàng, làm hậu kỳ quá hạnh phúc luôn!!!

Họa Tiên Tử: Cả hai người Σ(° °) a

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: __

Cảnh Trình: Phụt, cô so với tôi còn mất bình tĩnh hơn __

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Tôi chỉ đang bình tĩnh rít gào (° °)

Họa Tiên Tử: Nhưng mà Vân phi vẫn còn bận sao? Ngay cả tôi cũng được nghỉ rồi...

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Thật muốn nguyên rửa cái tên BOSS tiểu nhân độc ác kia, ngày nào không được xem Vân phi làm nũng, ngày đó thật nhàm chán

Cảnh Trình: Cô xác định đó là làm nũng chứ không phải đùa giỡn à __

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Đừng có nói toẹt ra thế! Nhỡ đâu Vân phi nhìn thấy thì làm sao?

Bạch Tiểu Vân đang nhìn lên bị đoạn đối thoại của các cô gái chọc cho nở nụ cười, vui tươi hơn hở gò một chuối từ rồi gửi đi.

Bạch Tiểu Vân: Tôi thấy rồi __

Họa Tiên Tử: Vân phi!!!!

Cảnh Trình: Vân phi __

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Vân phi (^ o ^)/~

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Vân phi, khụ khụ, Vân phi, cuối cùng cậu cũng lên mạng rồi. Còn không hiện ra nữa, tôi sắp ném bom công ty của cậu rồi

Bạch Tiểu Vân: Đừng ném bom, tôi đã từ chức rồi *cười trộm*

Cảnh Trình: Từ chức rồi? Vì sao đại thần bảo với tôi là mấy ngày nay cậu phải tăng ca, nhắc tôi nghìn vạn lần đừng giục cậu giao âm?

Bạch Tiểu Vân: Hóa ra đại thần nói cho cô sao?

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Lúc này Bạch Tiểu Vân mới nhớ ra, khi cậu nhận công việc sếp giao, chỉ kịp vội vội vàng vàng nói qua loa với Kỳ Tu, sau đó bận quá, quên mất không thông báo với chuẩn bị rằng mình không thể giao âm sớm.

Còn tưởng rằng gần đây chuẩn bị không vội làm kịch nên không giục âm, hóa ra là đại thần ngấm ngầm giúp cậu

Đại thần quá săn sóc rồi

Kỳ Tu: Em từ chức rồi?

Đại thần vừa login, mở nhóm tổ kịch đang náo nhiệt ra, lập tức thấy câu nói từ chức của Bạch Tiểu Vân. Anh vô thức quan tâm tới chuyện công việc của cậu.

Thấy gần đây Bạch Tiểu Vân bận rộn như vậy, ngoài trừ cảm thấy đau lòng, anh còn rất bất bình với công ty của cậu. Cấp dưới của anh cũng có không ít người, nhưng chưa từng có ai bị bắt phải tăng ca độc ác đến thế.

Trong tâm tư anh chỉ mong Bạch Tiểu Vân đổi một công việc khác nhẹ nhàng hơn, nhưng thân phận hiện tại của anh hiển nhiên không thích hợp nói những lời này với Bạch Tiểu Vân. Vì thế, anh nhịn không hỏi, chỉ nhắc nhở cậu phải chú ý nghỉ ngơi.

Bây giờ thấy Bạch Tiểu Vân chủ động nói đến chuyện công việc, từ chức khỏi cái công tác chèn ép người ta đến khổ sở kia, anh thở phào một hơi..

Đương nhiên đại thần cũng ý thức được câu hỏi của mình có chút vội vã, vì vậy lập tức bổ sung.

Kỳ Tu: Cảnh Trình, vừa rồi cô nói cái gì?

Chuẩn bị lập tức nhận ra vừa rồi mình đã “không cẩn thận” nói ra sự quan tâm của đại thần đối với Vân phi nhà mình, đại thần đang muốn tính sổ kia __

Cảnh Trình: *bịt miệng* Tôi chưa nói gì hết!

Cảnh Trình: Nhất định là anh nhìn lầm rồi!

Cảnh Trình: Vậy việc Tiểu Vân sama từ chức có liên quan gì tới công việc mấy ngày này không?

Bạch Tiểu Vân vừa nhìn thấy đại thần xuất hiện, có chút thẹn thùng, tuy rằng chính cậu cũng hiểu vì sao __

Bạch Tiểu Vân: Trước đó, công việc quá mệt mỏi, tôi đã muốn đổi việc rồi. Hôm nay nóng máu lên đi từ chức luôn...

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Sờ sờ Tiểu Vân sama, trước đây tôi thường nghe thấy cậu bảo phải tăng ca, công việc như vậy đổi rồi cũng tốt.

Họa Tiên Tử: Công việc không thích hợp thì đổi đi, thân thể là quan trọng nhất, sama moah moah (3)

Kỳ Tu: *xoa đầu* Công việc mệt nhọc như vậy, từ chức cũng không sao. Đừng suy nghĩ quá nhiều.

Thấy mọi người an ủi, Bạch Tiểu Vân rất cảm động. Từ khi gặp được đại thần, bây giờ dù gặp phải chuyện gì, bên cạnh cậu cũng có rất nhiều người quan tâm, an ủi cậu. Tuy rằng đều là bạn bè trên mạng, ngoài đời không quen, nhưng khi cậu đau khổ, có thể nhận được sự quan tâm và vỗ về của họ, tâm hồn liền thoải mái. Nếu là trước đây, không có ai cười nhạo, cậu đã cảm tạ trời đất rồi. Vậy nên cậu rất ít khi đăng weibo về chuyện riêng của mình, cũng ít khi qua lại với người trong giới.

Nhưng từ sau khi quen biết đại thần, tất cả đều thay đổi.

Bạch Tiểu Vân nghĩ một chút, chắc đại thần chính là ngôi sao may mắn của cậu. Chưa bao giờ khiến cậu khó xử, lại rất quan tâm cậu, thậm chí còn chủ động giúp đỡ cậu.

Càng nghĩ, Bạch Tiểu Vân càng cảm thấy không biết phải cảm ơn đại thần thế nào.

Vì vậy cậu nhắn tin cho đại thần.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, cảm ơn anh QAQ

Kỳ Tu: Làm sao thế? Trước đây lúc nào cũng khóc, giờ em vẫn nói cảm ơn tôi, lẽ nào tôi đối với em cũng chỉ có hai câu này thôi sao?

Kỳ Tu nhin không được nở nụ cười, không hiểu sao anh rất thích trêu chọc Bạch Tiểu Vân.

Bạch Tiểu Vân: Không phải T.T Tôi thật lòng đấy.

Kỳ Tu: Thật lòng khóc cho tôi xem?

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, anh thật đáng ghét TAT

Bạch Tiểu Vân: QAQ TAT T.T

Quả nhiên thỏ con bị bắt nạt quá mức, bây giờ đã xù lông rồi. Bao nhiêu chữ biểu thị khóc đều gửi tới. Đại thần không dám tiếp tục bắt nạt cậu nữa.

Kỳ Tu: Chỉ là đùa thôi mà.

Kỳ Tu: Nhưng mỗi lần em nói chuyện với tôi đều rất xa lạ. Tôi đã từng nói tôi không phải Zombie, sao lại sợ tôi như thế?

Tuy rằng đại thần nói như đùa giỡn, nhưng mục đích của anh vẫn là bắt buộc Bạch Tiểu Vân phải thay đổi thái độ, đừng tỏ vẻ xa lạ với anh.

Bạch Tiểu Vân bị đại thần hỏi đến mức câm nín, không trả lời được. Cậu không thể nào nói với anh rằng bởi vì anh là thần tượng của tôi, khiến tôi ngại ngùng...

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, tôi sai rồi QAQ

Đại thần xoa cằm, hình như còn chưa đủ?

Kỳ Tu: Đại thần?

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu QAQ

Bạch Tiểu Vân che đi khuôn mặt đang đỏ bừng lên.

Trời ơi o(*//// //**)q Vì sao khi gọi Kỳ Tu như vậy, cậu lại có cảm giác khó diễn tả bằng lời, tim đập gia tốc...

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu, chiều hôm nay tôi mới nhìn thấy weibo anh đăng, không phải cố ý không trả lời weibo của anh QAQ

Kỳ Tu: Tôi biết em bận làm việc, không sao.

Kỳ Tu: Nhưng mà câu chúc ngủ ngon kia của tôi dường như đã trễ rất nhiều ngày rồi...

Bạch Tiểu Vân: Dường như là thế.

Bạch Tiểu Vân gõ xong còn nghiêm túc mở ngón tay ra đếm xem trễ bao ngày rồi cậu mới đọc nó.

Tổng cộng năm ngày, nửa ngày hôm nay nữa, tổng cộng là năm ngày rưỡi.

Kỳ Tu: Đợi lát nữa đến giờ sẽ gửi lại cho em *cười xấu xa*

Bạch Tiểu Vân có chút ngây ngốc, nhưng lại không dám hỏi.

Vì thế hai người tiếp tục trò chuyện anh một câu, tôi một câu.

Dường như khi nói chuyện với Kỳ Tu, thời gian trôi qua rất nhanh. Bạch Tiểu Vân còn chưa kịp nghĩ sẽ nói cái gì, bất tri bất giác đã tới mười hai giờ.

Kỳ Tu: Muộn rồi, đi ngủ đi. Mấy ngày trước em không ngủ đủ giấc, giờ phải nghỉ ngơi thật tốt.

Bạch Tiểu Vân: Vâng, vâng. Anh cũng thế.

Kỳ Tu cười, đem câu năm ngày trước đăng lên mà cậu không thấy được gửi lại một lần.

Kỳ Tu: Ngủ ngon~

Lời tác giả:

Bạch Tiểu Vân: Đại thần ngủ ngon ~()/~

Kỳ Tu: Yêu em!

Bạch Tiểu Vân: Đáng ghét (=^. ^=)

*Chú thích:

(1) AA: Adobe Audition

14. Chương 14: Sói Xám Bự Ăn Thỏ Trắng Nhỏ

ASK: Vân phi, quỳ xuống cầu hợp thể với đại thần lần nữa!! — Fan CP.

ANS: Hợp thể? — Bạch Tiểu Vân.

ASK: Chính là song ca __ — Fan CP.

ANS: Để tôi hỏi anh ấy đã O(__)O~ — Bạch Tiểu Vân.

**

Trong giới võng phối, Bạch Tiểu Vân là một người không có tiếng tăm, bởi vì bị ném đá nên lượng kịch cậu tiếp cũng không tính là nhiều lắm. Hơn nữa bản thân cậu rất chịu khó thể nên luôn bị vây trong trạng thái “không nợ nần nhẹ cả người”.

Rời khỏi công ty cũ phải chờ thêm một tháng, trong một tháng này, Bạch Tiểu Vân làm việc rất nhàn, thời gian rảnh ngoại trừ tìm việc ra, Tiểu Vân sama cần mẫn còn theo thói quen lên phòng YY tập phối kịch.

Mặc kệ là thơ văn, ca nhạc, hay tiểu thuyết, hầu như đêm nào cậu cũng tập đọc trong phòng YY lúc chín giờ. Tuy rằng chẳng có ai nghe bao giờ, nhưng có một người luôn ở cùng cậu mỗi ngày.

Thế nên bạn có thể thấy trong phòng Bạch Tiểu Vân, ngoại trừ cậu ra, còn có một nick xanh tên “Sói xám bự” ngày nào cũng ở đó __

Còn cái người ở phía sau nick fan cuồng nhiệt kia rốt cuộc là ai __ Ất phải là con sói bự lúc nào cũng muốn ăn sạch thỏ nhỏ, không phải, là đại thần mới đúng ~(__)/~

Ban đầu, Bạch Tiểu Vân đúng là Alexander(1) (__) Một người không nổi tiếng nhưng mỗi khi luyện tập phối âm đều có nam thần nhà mình lắng nghe trong phòng, cảm giác PLAY then thùng lắm __

Ngày đầu tiên đại thần đăng kí thường trú ở đây, Bạch Tiểu Vân lấp bắp nói không nên lời, đọc được hai câu đã vướng.

Đáng tiếc, vị đại thần nào đó cảm thấy thú vị, giả vờ không biết nguyên nhân, còn liên tiếp vừa “xoá đầu” trên khung bình luận, vừa an ủi người ta, khiến cho Bạch Tiểu Vân vô cùng ngại ngùng. Cuối cùng, cậu vẫn đỏ mặt đọc xong một câu chuyện cổ tích.

Sau này, lâu dần thành thói quen có cái nick kia xuất hiện trong phòng, Bạch Tiểu Vân cũng không còn thấy thẹn thùng nữa.

Đương nhiên, đại thần làm người nghe cũng không rảnh rỗi, thường thường cũng không đùa giỡn thoải quá __ Anh sẽ góp ý cho cậu nhiều ý kiến về phương diện phối âm.

Ví dụ như ngày hôm nay, Bạch Tiểu Vân đang luyện tập một vai cảnh sát tinh âm trong vở kịch bối cảnh phương Tây.

Bạch Tiểu Vân vẫn luôn cho rằng thanh tuyến của cậu chỉ thích hợp với mấy kiểu hài kịch ngắn, hoặc những vai nhược thụ nhược nhất trong tất cả các loại nhược thụ, thế nhưng đại thần lại cổ vũ cậu thử tất cả các loại hình, nếu không cậu sẽ không thể phát hiện ra mình còn thích hợp với loại nào, còn có thể diễn cái gì.

Cậu khắc ghi tất cả lời dặn dò của đại thần trong lòng, càng thêm nỗ lực mở rộng bản thân. Cậu cũng muốn mình có thể hợp với những vai mới mẻ khác.

Lần đầu tiên Bạch Tiểu Vân thử kiểu vai này, rất cố gắng phối, tiến bộ cũng rất lớn, có thể đạt tiêu chuẩn được bảy lăm phần trăm.

Sau khi đọc xong, Bạch Tiểu Vân có chút thấp thỏm nhìn nick của đại thần.

Sói xám bự nói: Hôm nay không tệ, rất tiến bộ.

Bạch Tiểu Vân sung sướng.

Sói xám bự nói: Vân phi đọc một câu chuyện vui vẻ hơn đi.

“Anh muốn nghe truyện gì?” Bạch Tiểu Vân ngoan ngoãn hỏi lại.

Đại thần nghĩ đến cái mình muốn nói, nhin không được lấy tay che miệng cười nhẹ.

Sói xám bự nói: Câu chuyện sói xám bự và thỏ nhỏ.

Bạch Tiểu Vân khó hiểu, “Có câu chuyện này sao?”

Đại thần giả vờ cực kỳ nghiêm túc, gõ chữ trả lời.

Sói xám bự nói: Có chứ, câu chuyện về chú thỏ nhỏ bị sói xám ăn tươi.

“A?”

Thấy người nào đó còn chưa có phản ứng, đại thần tiếp tục gõ.

Đúng lúc đó, cô bạn A và cô bạn C tiến vào vây xem, lập tức thêm vào đội ngũ ồn ào.

Cô bạn A nói: Không ngờ Vân phi chưa từng nghe đến câu chuyện con thỏ nhỏ bị sói xám bự ăn tươi, ngược CRY

Cô bạn C nói: Một câu chuyện tuyệt vời, cảm động như thế, tôi rất thích QAQ

Bạch Tiểu Vân nói: Σ(° a

Cô bạn A nói: Vân phi sửa lại nick chút đi, đổi thành chú thỏ nhỏ.

Bạch Tiểu Vân nói: Vì sao?

Cô bạn C nói: Như vậy có thể thành một đôi với nick của đại thần rồi 233333

Chú thỏ nhỏ nói: QAQ

Cô bạn A: (O) meo~ Vân phi cho tôi xoa một cái, tôi rất thích cậu ^__^

Cô bạn C: Chụp màn hình, chụp màn hình!

Vì vậy, sau khi đại thần nhìn thấy nick Chú thỏ nhỏ, ở trước mặt máy tính, lập tức cho cô bạn A và cô bạn C mấy ngàn like _

Dường như Bạch Tiểu Vân có chút hiểu họ đang nói gì, thế nhưng không hiểu quá nhiều.

Cậu không còn dám tự liên tưởng tới phương diện khác, dù sao đại thần hoàn toàn không có khả năng...

Bạch Tiểu Vân biết trong giới võng phối, mọi người thích đùa giỡn ghép đôi, cậu coi như chơi đùa với mọi người, vì vậy rất phối hợp.

Từ trước đến nay cô bạn A và C luôn rất sắc bén, đại thần dùng acc nhỏ ngày nào cũng treo trong phòng của Bạch Tiểu Vân, quả thực là “túy ông chi ý bất tại tửu(2)”.

Hai người đã là bạn tốt nhiều năm rồi, căn bản không cần phải thương lượng trước, lập tức có suy nghĩ giống nhau.

Cô bạn A nói: Vân phi, cậu có biết đại thần hát rất hay không, chúng ta cầu anh ấy hát một bài đi (ˆoˆ)/~

Cô bạn C nói: Đại thần, phúc lợi đâu __

Bạch Tiểu Vân vừa thấy hai cô bạn A, C bắt đầu cầu đại thần hát, cậu cũng vui sướng ồn ào theo.

Chú thỏ nhỏ nói: Cùng cầu, vẫn luôn muốn nghe hiện trường đại thần hát một lần o(*ˆˆ*)o

Chú thỏ nhỏ nói: Đại thần có thể không be?

Nếu thỏ trắng nhỏ đã mở miệng cầu xin, với tư cách là con sói bị yêu thương thỏ trắng nhỏ, nhất định phải thỏa mãn cậu.

Kết quả là đại thần đồng ý.

Cô bạn A nói: Đồng bọn của tôi đều kinh ngạc! Thực sự đồng ý rồi! Cảm động CRY.

Cô bạn C nói: Tuy rằng đồng bọn của tôi kinh ngạc, thế nhưng vì cái quái gì trong đầu tôi vẫn lảng lảng nghĩ rằng hình như chỉ cần thỏ trắng nhỏ mở miệng, nhất định đại thần sẽ đồng ý __

Cô bạn A nói: Cậu hiểu rồi đó __

Thỏ trắng nhỏ nói: Không hiểu QAQ

Cô bạn C nói: Thật muốn cười xấu xa __

Đúng lúc này, đại thần mở miệng: “Muốn nghe cái gì?”

Cô bạn A nói: Chàng trai bắt thỏ ơi, chàng thật uy vũ mạnh mẽ(3)~~~

Cô bạn C nói: Lầu trên biển đi, lúc này cần phải hát một khúc “Tuyệt thế hảo công”!

Sói xám bị nói: ...

Thỏ trắng nhỏ nói: ...

Cô bạn A nói: Hai vị lầu trên thật đồng bộ __

Cô bạn C nói: Đường như tôi phát hiện ra gì đó __

Cô bạn A nói: Đừng nói ra __

Đối tượng đại thần hỏi tất nhiên không phải hai cô gái kia, cuối cùng các cô cũng hiểu ra, giật dây Bạch Tiểu Vân chọn các ca khúc bất hủ để đại thần hát __

Chọn mấy bài rồi đại thần vẫn không tỏ thái độ gì, rốt cuộc chính cô bạn A đột nhiên nhận ra, cười đầy ý sâu xa gõ chữ trên khung bình luận.

Cô bạn A nói: Hay là đại thần hợp xướng một bài với Vân phi đi?

Đại thần tỏ thái độ ngay.

“Cái này có thể.”

Không đợi Bạch Tiểu Vân từ chối, Kỳ Tu dịu dàng hỏi, “Tiểu Vân muốn hát cái gì?”

Bạch Tiểu Vân nghe đến câu được hợp xướng với đại thần giống như đang nằm mơ vậy, nhìn trên màn hình máy tính có tên ca khúc mới nghe gần đây nhất, mơ hồ đọc tên ra.

“Có phải là tình yêu(4)...”

Kỳ Tu vừa nghe tên bài hát liền sững sốt, lập tức nở nụ cười. Nếu không phải anh biết phản xạ hình cung(5) của Bạch Tiểu Vân rất dài, anh sẽ cho rằng cậu đang ám chỉ điều gì với anh.

Kỳ Tu lắc đầu cười cười, sau đó tìm nhạc đệm.

Chú thỏ trắng này luôn khiến cho anh bất ngờ không tưởng tượng nổi khi anh không chú ý __

Tuy rằng đã rất thân quen với Kỳ Tu, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày cậu đều ở bên cạnh, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên song ca.

Bạch Tiểu Vân lại thấy căng thẳng, xấu hổ __

Cậu hoang mang, rối loạn mở lời bài hát đã tìm được ra, sau đó cùng lên mic với đại thần, khẩn trương nhìn chăm chăm nick của anh. Nhìn chăm chăm hai giây mới phát hiện ra không đúng, đáng lẽ ra cậu nên tập trung nhìn vào lời bài hát mới phải QAQ

Vì thế, đường nhìn mau chóng chuyển lên lời bài hát.

Trong phòng chỉ có duy nhất hai người nghe là cô bạn A và C đã sớm hăng hái mở ghi âm, nhất định phải thu âm hoàn chỉnh phúc lợi hiếm hoi khó khăn lắm mới có được. Đồng thời nhìn lên nick Sói xám bụi ở trên nick Thỏ trắng nhỏ, hai người đã bị moe để ngã xuống đất không dậy nổi, trực tiếp cắn khăn tay trước màn hình, oa oa oa oa QAQ

Tất cả đã chuẩn bị sắp xếp xong, nhạc dạo nhẹ nhàng vang lên, Bạch Tiểu Vân thở phào một hơi, bắt đầu hát phần đầu tiên. Bởi vì phải chuyên tâm nghe nhạc đệm, lại còn phải xem lời bài hát, Bạch Tiểu Vân hát có chút choáng váng.

Ngay khi hai người đang hát rất HIGH, một em gái áo xanh lá vào được.

Tuy rằng cô thật sự chỉ vô tình thấy thích hai nick Sói xám bụi và Thỏ trắng nhỏ trong phòng Bạch Tiểu Vân, nên mới nhấn vào, nhưng lúc này cô lại rất muốn cao giọng hét toáng lên.

Đúng là sự lựa chọn đúng đắn mà!! Có thể vậy xem đại thần a a a a!!!!

Kết quả là, trong vài phút song ca ngắn ngủi, căn phòng nhỏ vốn rất lạnh lẽo, bất ngờ nhảy vọt tới hơn một nghìn fan, hơn nữa còn có xu thế không ngừng tăng lên.

Fan 1: A a a a a a đại thần!! Sống!

Fan 2: Phụt. Em gái lêu trên quá kích động rồi, tuy rằng tôi cũng rất kích động. Nhưng nó thật sự là một từ nên dùng sao? Em gái trượt tay gõ nhầm hử QAQ Đã lâu không được gần gũi vậy xem đại thần QAQ

Fan 3: Từ lâu tôi đã thấy nick này của đại thần trong phòng Tiểu Vân sama, bây giờ mới phát hiện ra, thật quá ngu ngốc mà CRY!!

Fan 4: Gào khóc quá đáng yêu, quá thích, hát rất hay, rất thích (◡◡)/~

Fan 5: Sau này tôi sẽ không treo nick trong phòng của đại thần nữa, tôi sẽ ở trong phòng của Tiểu Vân sama chờ đại thần __

Fan 6: Dường như em gái lêu trên đã phát hiện ra cái gì đó __

Fan 7: Lần đầu tiên được nghe Tiểu Vân sama hát, quá quá hay, cầu hát nhiều hơn!!!

Fan 8: Tiểu Vân sama quá dễ thương, cảm giác rất mềm mại, quá đáng yêu (3)

Fan 9: Hóa ra đại thần thường trú ở đây sao? Sau này tôi cũng đến thường trú ở phòng của Tiểu Vân sama o(*)

Fan 10: Một bài quá ít, cầu hát nhiều hơn!!!

Fan 11: Ủng hộ LS, cầu hát nhiều hơn!!

Đương nhiên, Bạch Tiểu Vân vẫn luôn chăm chú đọc lời bài hát, không biết lúc này trong phòng của mình đã có hơn một nghìn người đang vây xem cậu hợp xướng với đại thần — Cậu còn tưởng trong phòng chỉ có A và C đang nghe, không thấy mất tự nhiên gì hết.

Nhưng mà từ lúc những người đó vào, đại thần đã thấy rồi. Nghe chú thỏ nhỏ cứ nghiêm túc hát từng câu, từng chữ, đại thần cũng không ngừng lại, tiếp tục cùng cậu hát hoàn chỉnh một bài.

Khi anh nhìn vào đôi mắt em

Nắm đôi bàn tay em, mình cùng chờ đợi bình minh lên

Và anh nói với em rằng “đây chính là tình yêu”.

Nghiêm túc hát cùng đại thần vài câu hát du dương tình cảm cuối cùng, Bạch Tiểu Vân có chút đỏ mặt.

Sao cậu lại chọn bài hát này chứ... Mình hát lại khiến mình ngượng o(*//// ///*)q

Bạch Tiểu Vân bụm mặt mở lại gian phòng YY.

Sau đó, cậu sợ ngây người!

Sao mà... đột nhiên phòng của cậu lại đông người như vậy?!!

*Chú thích:

(1) Alexander: đồng âm với áp lực cực lớn trong tiếng Trung.

(2) Túy ông chi ý bất tại tửu: lời nói có dụng ý khác.

(3) Bịa lại từ một câu hát trong bài Sáo mã can – Ô Lan Thác Á (câu trong bài đó là “Chàng trai bắt ngựa ơi, chàng thật uy vũ mạnh mẽ”)

(4) Có phải là tình yêu – Hà Khiết Bài này được viết lại làm ED kỳ của KTT đó.

(5) Phản xạ hình cung dài: phản ứng chậm chạp.

15. Chương 15: Ham Muốn Đọc Chiếm

ASK: Thân ái, em muốn sờ Vân phi một chút — Cô bạn A.

ANS: Thân ái, không được. — Kỳ Tu

ASK: Tôi biết đại thần sẽ trả lời như vậy mà o(*) — Cô bạn A.

ANS: Biết rồi còn hỏi _ — Kỳ Tu

**

Không phải Bạch Tiểu Vân chưa từng thấy đông fan như vậy ở trong một phòng, thậm chí cậu còn từng thấy cảnh có nhiều fan hơn vậy xem ca hội. Nhưng điều này chưa từng xảy ra trong phòng cậu.

Hát xong một bài, trong phòng vốn chỉ có bốn người đột nhiên biến ra một đồng người như ảo thuật, thật dọa cậu sợ chết khiếp.

Xảy ra chuyện gì vậy Σ(° ° a

Đối mặt với số người không ngừng tăng lên trong phòng YY, cùng với số lượng áo trắng liên tục đến vây xem bên trái kênh, làm cho hai cô bạn quản lí kênh A và C có thể nói thêm áo cho người ta đến đâu cả tay rồi...

Vừa oán niệm càng đông người càng bận rộn, vừa có chút chờ mong nho nhỏ, không biết lát nữa đại thần sẽ làm thế nào _

Hát xong một bài, chính chủ ở trên mic đã sợ ngây người, lập tức cẩn thận tắt mic của mình, còn một vị

chính chủ khác vẫn bình tĩnh mở mic, nhưng không nói dù chỉ một câu.

Lúc này trên khung chat mãnh liệt spam, cầu hát thêm một bài, cầu đại thần nói một câu, lần đầu tiên được gần gũi vậy xem đại thần như vậy, còn có cầu bản full bài hợp xướng vừa rồi... Các loại bình luận rất náo nhiệt.

Fan 1: Đại thần, anh còn nhớ đứa fan ở ven hồ Đại Minh mỗi ngày ngồi xỏm cắm cọc ở phòng YY của anh không

Fan 2: Chị em đừng khóc, hiện tại ngồi xỏm trong phòng của Tiểu Vân sama cũng được, hơn nữa tỷ lệ cao hơn __

Fan 3: Emma, đại thần còn dùng acc clone. Sau này tôi trực trong phòng Tiểu Vân sama, đại thần, dù anh đổi bao nhiêu acc em cũng tìm được *mặt kiêu ngạo*o(*^~^*)o

Fan 4: Chẳng ai phát hiện ra nick của đại thần và nick của Tiểu Vân sama rất có cảm giác CP sao ~()/~

Fan 5: Tuyệt đối không phải mình cô __

Fan 6: Không ngờ không có ai thấy hai người hát bài kia cũng rất có cảm giác CP, thật không khoa học __

Fan 7: Bên trên, không phải chỉ ba người các cô __

Đương nhiên, tuy rằng không ít cô gái cảm nhận ra mùi JQ, nhưng đến giờ vẫn không dám nói thẳng ra, đều tương đối kiềm chế. Thứ nhất, Bạch Tiểu Vân vốn có XFXXY, sợ giờ mà nhắc tới CP đại thần X Bạch Tiểu Vân, đám antifan trung thành của cậu ta nhất định sẽ ném đá cậu ta ôm đùi đại thần, muốn hưởng ké sự nổi tiếng của đại thần. Thứ hai, dù là người cùng một nhà cũng không tránh được những fan cuồng đầu đất, địa vị và danh tiếng của Bạch Tiểu Vân trong giới vông phối kém đại thần rất nhiều, bây giờ đến gần đại thần, sẽ có những fan dễ kích động tới ném đá.

Nhưng mà đại đa số fan của đại thần rất lý trí, thế nên mặc dù gần đây, có những fan CP vì đại thần nên mới dần thấy có thiện cảm với Bạch Tiểu Vân, nhưng vẫn không có ai mở CP lâu trên diễn đàn vông phối với tài liệu CP mà đại thần chủ động đăng lên.

Ngay khi tất cả mọi người đang hăng hái, ID của Bạch Tiểu Vân biến mất.

Kỳ Tu cũng không ngờ đêm nay sẽ có nhiều người tới vậy xem như vậy, nói thật lòng là anh cũng có chút bất ngờ. Nhìn Bạch Tiểu Vân sau khi hát xong một bài đã tắt mic ngay lập tức, vốn anh còn muốn hát cùng cậu một bài nữa, nào ngờ thỏ nhỏ không chịu nói gì, đến giờ ngay cả ID cũng biến mất.

Sao anh có cảm giác thỏ nhỏ đang sợ hãi?

Kỳ Tu: Làm sao vậy?

Bạch Tiểu Vân: Quá nhiều người...

Kỳ Tu: Lag à?

Bạch Tiểu Vân: Không phải QAQ Là tự tôi rời khỏi.

Kỳ Tu: Thẹn thùng rồi?

Bạch Tiểu Vân: Cũng không phải QAQ Đột nhiên thấy nhiều người như vậy bị dọa sợ...

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, có phải tôi rất kém coi không QAQ

Kỳ Tu: Ngốc.

Một đứa ngốc nào đó ngại ngần sờ sờ gò má mình.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, có phải sau này anh sẽ không thể tới phòng YY của tôi nữa không QAQ

Kỳ Tu: Em mong tôi tới sao?

Kỳ Tu tung ra một câu hỏi rất mờ ám.

Mong không?

Bạch Tiểu Vân tự hỏi mình.

Trong lòng có một giọng nói không chút do dự trả lời, đương nhiên là rất mong... Khoảng thời gian này, cậu đã làm rất nhiều chuyện mà trước đây có nghĩ cậu cũng không dám nghĩ. Quen biết Kỳ Tu, phối kịch có Kỳ Tu chỉ đạo, bình thường còn có thể nói chuyện phiếm với anh, Kỳ Tu thức đêm giúp cậu, còn luôn luôn ở phòng YY cùng cậu, hôm nay hai người còn song ca...

Bạch Tiểu Vân nghĩ, mình sống nhiều năm như vậy, khoảng thời gian hạnh phúc nhất chính là những ngày được ở bên Kỳ Tu.

Thế nhưng có một giọng nói khác bảo cậu, Kỳ Tu không thích nổi bật như thế... Trước đây, anh rất ít khi tham gia ca hội của CV, một năm hầu như chỉ tới kỉ niệm thành lập xã đoàn Mây Nhân Nhặt mới xuất

hiện trước mặt mọi người một lần. Hiện tại, có nhiều người biết anh thường ở trong phòng YY của cậu, sau này sẽ càng có nhiều người tới vây xem... Như vậy, không thể muốn nói gì thì nói như lúc trước nữa...

Hơn nữa, không biết vì sao, Bạch Tiểu Vân thấy trong lòng có cảm giác kỳ quái... Cậu đối với Kỳ Tu, có chút cảm giác khó hiểu...

Bạch Tiểu Vân không nói nên lời.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, tôi không biết.

Kỳ Tu: Không biết? Là sao?

Bạch Tiểu Vân: Vừa mong, vừa không mong...

Kỳ Tu: Vì sao không mong?

Bạch Tiểu Vân không dám trả lời, cậu sợ đại thần nghĩ cậu ích kỉ.

Kỳ Tu nở nụ cười, cũng không ép hỏi cậu nữa. Phản ứng của chú thỏ nhỏ lúc này khiến tâm trạng của anh rất tốt. Sói xámbury muốn từ từ ăn tươi thỏ trắng nhỏ từng bước một, đến cuối cùng sẽ khiến thỏ nhỏ chủ động dâng tận cửa cho mình ăn, cần phải kiên trì chờ đợi —

Đêm đó, Bạch Tiểu Vân lăn qua lăn lại không ngủ được, vẫn luôn nghĩ tới từ giây từng phút trong khoảng thời gian được ở chung với đại thần này. Càng nghĩ, trái tim đập càng nhanh.

Bạch Tiểu Vân kéo chăn trùm qua đầu mình, miên man suy nghĩ, không quan tâm bây giờ còn là mùa hè nóng nực —

Từ đêm đó, các fan tới vây xem gặp được đại thần đã lâu không gặp, trước đây cứ cầm cọc đợi chờ trong phòng của đại thần ở xã đoàn Mây Nhân Nhật, giờ các cô chạy hết sang phòng Bạch Tiểu Vân.

Một khoảng thời gian này, phòng cậu náo nhiệt vô cùng.

Mỗi ngày, Bạch Tiểu Vân vẫn lên treo nick. Nhưng cậu không luyện tập trong phòng mỗi đêm như trước đây nữa. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của các fan, cuối tuần khi rảnh rỗi, Bạch Tiểu Vân sẽ hát cho mọi người nghe, hoặc đọc cái gì đó.

Tuy rằng các cô không hoàn toàn là fan của cậu, có thể nói đại đa số đến vì đại thần, nhưng yêu cầu của họ, cậu vẫn thỏa mãn tất cả.

Dần dần, các cô gái ở lại trong phòng cậu đã không còn giống như trước đây chỉ vì chờ đại thần xuất hiện lần nữa mà là bắt đầu thật sự thích cậu, thích Tiểu Vân sama có chút thẹn thùng, ngơ ngác này. Hơn nữa, họ còn vô cùng thích đùa giỡn cậu.

Không biết cô gái nào phổ cập kiến thức về sự tồn tại của cái tên Vân phi kia, sau này, tất cả mọi người đều sửa xưng hô.

Ví dụ như “Đêm nay Vân phi hát “Thanh mị hồ(1)” đi __ ”

Vì vậy, lập tức sẽ nghe tiếng Vân phi nghiêm túc trả lời, “Tôi không... Hay là bao giờ tôi học xong sẽ hát cho mọi người nghe được không?”

Đương nhiên, đến khi Bạch Tiểu Vân ngoan ngoãn học hát mới biết được lời bài hát chẳng khác gì tên bài __ Sau đó, Vân phi của chúng ta nuốt lời 23333

Còn có những cô gái to gan hơn một chút đùa giỡn Vân phi. Vì vậy, đại thần dùng acc clone vẫn luôn ở ẩn nhìn thấy tất cả, lập tức gõ chữ trên khung chat tuyên thệ chủ quyền đùa giỡn của mình __

Sói xám bự nói: Này các cô gái, đừng bắt nạt Vân phi của tôi.

Trên khung chat lại thêm một phen náo nhiệt.

“Chợt mù mắt~~”

“Vân phi của tôi __ ”

“Đại thần đang muốn độc chiếm Vân phi đáng yêu của chúng ta be QAQ”

“Tối hôm qua tôi còn nhìn thấy đại thần đùa giỡn Vân phi __ ”

“Vậy nên ý của đại thần là tiểu thụ nhà mình không thể để các cô đùa giỡn sao 23333”

“(O) meo~ Chỉ khi mọi người đùa giỡn Vân phi mới gặp được đại thần, dường như tôi đã phát hiện ra điều gì đó 23333”

“Hừ... Thực ra tôi đã thâm thích trong lòng rồi o(*) ”

Trong bầu không khí vui vẻ hài hòa ở đây, kỳ hai Long Đằng được đại thần nửa đường ở cứu vãn đã phát rồi.

*Chú thích:

(1) Thanh mị hồ – Nhất Phiến Không Bạch & Đoạn Ly (Thực ra cũng có bản của Mộ Tư Tiểu Quai, nhưng bản đó hát như thiếu hơi ý Xem bản này ngắm Kiều mỹ nhân để biết thế nào là hồ ly tinh~

16. Chương 16: Anh Sẽ Che Chở Em

ASK: Vân phi, đại thần thật bảo vệ cậu — Fan.

ANS: O(_)O~ — Bạch Tiểu Vân.

**

Trước đây, kỳ một Long Đăng bị antifa ném đá đến mức chương khí mù mịt, khiến cho cô bạn chuẩn bị tuyên bố dù cho có ném đá thế nào, bọn họ cũng không thể ngừng kịch, còn muốn một tháng ra kịch một lần chọc cho mù mắt họ! Cứ tưởng chỉ là mạnh miệng, không ngờ kỳ hai Long Đăng đúng như chuẩn bị nói, đến tháng lại ra (^o^)/~

Hiện tại trạng thái của giới võng phối là ra theo năm, kịch hai năm đúng là quá bình thường, nửa năm ra kịch đã là tốc độ khá, một năm ba kịch có thể nói là quá giỏi.

Vì vậy tốc độ phát kịch của Long Đăng đúng theo tháng như vậy có thể nói là siêu giỏi trong siêu giỏi.

Cô bạn tuyên truyền đã sớm làm xong code, chỉ chờ buổi tối tám giờ sẽ phát kịch đúng giờ. Có những cô gái từ lúc tuyên truyền đăng thử code đã phát hiện ra, vừa nhìn danh sách cast quả nhiên thấy đại thần, vì vậy lập tức hăng hái F5 trang đầu của diễn đàn võng phối đợi tổ kịch phát kịch.

Tám giờ vừa đến, phát kịch rồi!

Chủ đề: *Kịch truyền thanh đam mỹ cá nhân Long Đăng kỳ hai, tuyên bố có một không hai~*

Lầu chính ngoại trừ danh sách CAST và STAFF còn có một đoạn dùng thành cuộn(1) ghi lại lời nói của tổ kịch, nhân viên và CV chủ dịch.

Chuẩn bị đáng thương: Kỳ hai ra mắt đúng giờ o(*^~^*)o Nguyên chủ dịch công Thương Hà đại nhân vì nguyên nhân cá nhân mà rời khỏi tổ kịch, tổ kịch kiên quyết theo nguyên tắc không hăm hại kịch, đã tìm Kỳ Tu đại thần ra cứu viện. Tại đây, tôi xin được thay mặt tổ kịch cảm ơn sự giúp đỡ của Kỳ Tu đại nhân, cùng cảm ơn sự nỗ lực của các CV, đặc biệt là Bạch Tiểu Vân đại nhân. Cảm ơn những chị em thích Long Đăng, cảm ơn sự cổ vũ và ủng hộ của mọi người. Tổ kịch xin đảm bảo, dù có chuyện gì xảy ra, tuyệt đối

không bỏ bom kịch!

Đương nhiên, cô bạn chuẩn bị không phải cây hồng mềm, tuy lời này nghe có vẻ uyển chuyển, nhưng mọi người có thể thấy được thái độ của cô. Đám anti thích ném đá thì cứ ném, ném xong tôi đi tìm người khác tới. Muốn đổi Bạch Tiểu Vân sao, tuyệt đối không thể. Tổ kịch đã tu luyện ra trái tim bằng kim cương, cô ném cứ ném, kịch tôi tôi cứ ra.

Đạo diễn lười biếng: Kỳ hai này tôi chỉ treo biển hành nghề đạo diễn thôi __

Hậu kỳ anh tuần: Kỳ này hậu kỳ rất hài lòng, CP chủ dịch rất tuyệt o(*^_^*)o

Kỳ Tu phúc hắc: Hợp tác với Tiểu Vân rất vui vẻ, mong mọi người yêu thích. PS: Từ miêu tả không tệ.

Thỏ ngọc ngé đáng yêu: Vì sao tôi lại là thỏ QAQ

Đăng sô pha hăng hái vừa nhìn thấy tổ kịch tuyên bố, lập tức nhấn vào, paste mấy câu chiếm sô pha đã chuẩn bị sẵn dán vào khung bình luận.

Đăng sô pha kinh nghiệm phong phú biểu thị, cướp sô pha mà, đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối không thể để thời gian gõ chữ làm mất sô pha __

Vì vậy, năm mươi lâu đầu tiên cơ bản đều là “sô pha”, “băng ghế”, “tầng hầm” các loại, tốc độ tay chậm một chút thì là “Đại thần!”, “Không ngờ thật sự là đại thần!”, “Oa oa tôi có nhìn lầm không?”... Chờ bình luận cảm thán xong, tải lại trang một cái mới phát hiện đã đến hơn một trăm lần.

Đương nhiên, trong post kịch ngoại trừ đăng sô pha hăng hái cũng có rất nhiều đăng bình tĩnh, ví dụ như __

211L: Tổ kịch siêu nhất giới! Chuẩn bị khí phách nhất! Cast khắc sâu vào lòng tôi! Like!

222L: Nghĩ đến cái “__” đầy ý tứ sâu xa của đạo diễn, lẽ nào có bí mật gì? __

233L: Emma đại thần vẫn phúc hắc như thế 23333333

244L: Tiểu Vân sama đáng yêu, ngọc ngé, nhất định là tuyên truyền đại nhân cố ý bắt nạt cậu ấy o(*^_^*)

255L: Chúc mừng hợp tác (^o^)/~ Rất hay~

300L: Gà khóc, đại thần tiếp kịch rồi! Chuẩn bị, cô giỏi! Khen ngợi!

330L: Thiếu chút nữa tưởng mình mở topic sai cách, không ngờ có thể thấy đại thần tiếp kích mới, cảm động CRY

Vừa phát kích, tất cả mọi người còn đang tải xuống, vì vậy mấy trăm lần ở trang một, trang hai đều hăng hái như vậy, muốn có lời bình kích phải đợi tầm một, hai tiếng sau mới có.

Các thành viên tổ kích cũng không nóng nảy, nhưng có mấy người nóng nảy __

632L: Nhìn chung kỳ kích này hay hơn kỳ đầu, ngoại trừ sự xuất hiện của đại thần trong dàn cast khiến tôi bất ngờ, Bạch Tiểu Vân cũng khiến tôi bất ngờ không kém. Một tháng ngắn ngủi như vậy, diễn xuất của cậu ấy tiến bộ hơn rất nhiều. Công của đạo diễn đại nhân không thể không like!

633L: Ủng hộ lâu trên, diễn xuất của đại thần thì khỏi cần nói nhiều. Danh xưng đại thần của giới võng phối không phải nói đùa. Nhưng tiến bộ của Bạch Tiểu Vân thật sự rất lớn, tuy rằng từ kỳ một đã có thể nghe ra cậu ấy rất cố gắng, nhưng đến kỳ này càng rõ ràng hơn, dường như cả người đều dung nhập trong đó. Khen ngợi (◡◡)/~

644L: Đạo diễn nói cô ấy chỉ treo biển hành nghề, vậy Bạch Tiểu Vân sama là do ai PIA __

655L: Cùng kinh ngạc __

666L: Fan của truyện biểu lộ bất kể chất lượng hay cast đều khiến tôi vô cùng thỏa mãn, mong tổ kích tiếp tục duy trì!

677L: Sau khi nghe xong, ấn tượng của tôi với Bạch Tiểu Vân càng khắc sâu, biểu hiện ngoài màn trong cứng rất thỏa đáng, từ người qua đường chuyển thành fan, cố gắng lên (◡◡)

688L: Vân phi cố lên, kỳ này rất tuyệt (3)

699L: Bạch Tiểu Vân tiến bộ bất ngờ, quả nhiên đại thần nói không sai, cậu ấy là một người rất nghiêm túc, ủng hộ cậu, cố lên!

Trong topic kích liên tiếp có những lời bình kích dài, ngắn khác nhau, rất nhiều bình luận mấy trăm chữ, đương nhiên cũng không thiếu những lời bình một nghìn chữ, không cái nào không nhắc đến sự tiến bộ của Bạch Tiểu Vân, đồng thời cũng cổ vũ cậu rất nhiều. Nói cách khác, biểu hiện của Bạch Tiểu Vân trong kỳ này rất tốt, trong lòng người qua đường cũng có nhiều thiện cảm hơn.

Hơn nữa, có không ít người qua đường trước đó vậy xem trong kênh YY chuyển thành fan cậu, khác với kỳ một kích hầu như bị antifan chiếm đóng cả post, kỳ này người khen ngợi Bạch Tiểu Vân rất nhiều.

Thế nhưng bầu không khí hài hòa luôn luôn bị mấy người rất KY(1) phá vỡ. Một người tự xưng là fan

truyện đăng một bình luận dài tưởng như nhận xét kịch, thực ra từ đầu đến cuối đều thăm mắng Bạch Tiểu Vân không xứng phối kịch này.

733L: Fan của Bạch Tiểu Vân quả nhiên uống Rejoice mà lớn sao? Suýt nữa tôi đã tưởng rằng các người không nghe cùng kịch với tôi đó. Diễn xuất của cậu ta mà tốt? Ai cho các người tự tin thế?

744L: Nói nhiều ngày như vậy, xin Bạch Tiểu Vân cự cự(2) buông tha cho Long Đằng đi, kỳ này so với kỳ một còn đàn bà hơn, đây là muốn gây chuyện sao (”)

755L: Kỳ một bị ném đá như vậy mà Tiểu Bạch Liên vẫn không rời khỏi tổ kịch, quả thực da mặt dày hơn cả tường thành ()

760L: Quả nhiên Tiểu Bạch Liên hủy kịch không biết mệt mỏi _

766L: Quỷ xuống cầu Tiểu Bạch Liên đừng hủy nhân vật!!! Chuẩn bị không đối người thì tốt xấu gì khi PIA cũng phải sửa âm chữ, đạo diễn, rốt cuộc cô có PIA cẩn thận không vậy? Đã OOC đến mức này, thật không chịu nổi cái giọng đàn bà của Tiểu Bạch Liên mà, lần nào nghe cũng khó chịu CRY.

777L: Giải tán đi. Chuẩn bị của tổ kịch chắc là mẹ đẻ của Tiểu Bạch Liên rồi, người ta có truyện nổi tiếng, đội hình nổi tiếng tốt như vậy, không thừa chỗ cho con trai Tiểu Bạch Liên nhà mình thì thừa cho ai? Ghen tị cũng vô dụng, sau này CV nào tìm mẹ đẻ cũng phải học tập Tiểu Bạch Liên ấy. Mỗi người mẹ đẻ nhà người ta đều có tiêu chuẩn nhất định, người thứ nhất khiến cho công nổi tiếng đá rơi chủ dịch thụ, người thứ hai đá rơi kẻ không có tiếng tăm đối lấy công nổi tiếng, quả thực cảm động CRY.

Mất thấy kỳ này không bị chửi như kỳ một, đám anti tức đến giậm chân, tiếp tục dùng các chiêu trò trước đây.

Nhưng mà bây giờ dù Bạch Tiểu Vân vẫn trong suốt như cũ, nhưng so với trước đây đã lơ mờ hơn nhiều, đặc biệt là đại đa số các fan mới của cậu đều là những cô nàng fan đại thần với sức chiến đấu cực kinh khủng. Thấy Bạch Tiểu Vân vô duyên vô cớ bị bắt nạt như vậy, các cô lập tức không chút khách khí xắn tay áo, trực tiếp ném đá ngược lại!

778L: Đám anti ngu lại tới khoe chỉ số thông minh rồi. Đừng uống Rejoice, về tu luyện thêm đã rồi quay lại khoe (-)

800L: Vậy xem anti nhà Vân phi _ Trước đây gây chuyện JP phiền phức rồi ụp cả chậu phân ấy lên đầu Vân phi, người ra không hé miệng một câu mặc cho các người bịa đặt, biết căm kích một chút sẽ chết sao ()

803L: Mỗi lần thấy đám anti của Bạch Tiểu Vân giả vờ làm người qua đường chính nghĩa nhưng lại hùng hục giơ chân khốc lóc om sòm làm tôi vô cùng thấy thích thú ~()/~

804L: Lầu trên đừng nói sự thật cho họ nhanh như vậy, tôi còn chưa xem đủ mà! Hôm nay xin gửi lời tới đám anti, chúc giờ chân vui vẻ.

807L: Ai bắt nạt tỏ ngốc ngếch thì cút ra ngoài đi, ảnh hưởng không khí (^)

808L: Lầu trên dám nghiêm túc vậy xem đám anti khóc lóc om sòm làm nũng sao, tôi chỉ muốn nói mấy chữ — Đính kèm tôi được không ()

Hiện tại, Bạch Tiểu Vân đã có người yêu thương rồi, đương nhiên đám anti không thể tiếp tục ngang ngược như trước. Hơn nữa, đây là bộ kịch mà sau hai năm đại thần mới tiếp, các fan khác cũng không quen nhìn những người này ằm ĩ trong topic kịch.

Nhưng mà ngay khi mọi người cãi nhau đến trang thứ sáu, đột nhiên xuất hiện một bình luận mới nhất.

1501L Kỳ Tu: Vốn không nên trả lời ở đây, nhưng tôi vẫn không nhịn được mà nói hai câu. Trước tiên rất xin lỗi đã khiến đạo diễn bị vạ lây. Âm của Bạch Tiểu Vân là do tôi PIA. Có ai không hài lòng, hãy để tôi giải thích một chút về vấn đề phối âm của Bạch Tiểu Vân. Sau khi tôi đọc nguyên tác Long Đằng , tôi đã nghĩ thanh tuyến của Bạch Tiểu Vân rất phù hợp với nhân vật Tô Dật Lâu, trong truyện cũng miêu tả “thanh âm Tô Dật Lâu mềm mại, yếu đuối, không mạnh mẽ, trầm bổng như nam tử”. Bởi thế, khi PIA âm của Bạch Tiểu Vân, tôi đã tiến hành theo sự lí giải của bản thân về nhân vật. Vả lại ban đầu khi gửi âm thử nghiệm của Bạch Tiểu Vân cho tác giả, tác giả đã nói rất hợp, không cần đổi người. Thế nên nếu như mọi người vẫn nghĩ Bạch Tiểu Vân OOC, trách nhiệm là ở tôi, đương nhiên cũng mong mọi người đưa ra ý kiến hợp lý, đừng công kích người khác. Cảm ơn.

Sau khi Kỳ Tu đăng bình luận này, phía sau là một loạt tặng hoa.

Không ai ngờ nổi đại thần lại dùng acc chính ra mặt nói thay cho Bạch Tiểu Vân, đặc biệt là các fan của đại thần, há hốc miệng, tròn tròn mắt.

Trước đây, bất kể bị ai ném đá thế nào, cho tới giờ đại thần vẫn cười cười bình tĩnh tự nhiên, mặc kệ họ thích nói gì thì nói... Nhưng lần này Bạch Tiểu Vân bị ném đá, đại thần lại dùng acc chính giải thích thay cậuΣ(" a

Ai có thể nói một câu bây giờ đang là tình huống gì không Σ(" a

Đương nhiên, các cô gái thích CP vẫn yên lặng thích CP sói xám bự X tỏ trắng nhỏ — Các cô gái không thích CP cũng yên lặng cho tình cảm giữa đại thần cùng Bạch Tiểu Vân một like —

Bất kể thế nào, hành động của đại thần chắc chắn là đang tuyên bố với mọi người, anh muốn che chở Bạch Tiểu Vân, không cho phép người khác bắt nạt cậu —

1510L: Like đại thần, hình như chúng ta cùng đám “fan truyện” không đọc cùng một bộ truyện hay sao ấy

—

1515L: Thảo nào đạo diễn nói cô ấy chỉ treo biển hành nghề, hóa ra là đại thần PIA Vân phi __ Emma chỉ có tôi mới chú ý lệch điểm sao __

1516L: Người cũng chú ý lệch điểm biểu thị, lâu trên ơi, không phải chỉ mình cô ~()/~ đại thần PIA cũng giỏi như vậy, thảo nào Vân phi tiến bộ thần tốc.

1520L: Mấy “fan truyện” thật sự đã đọc truyện rồi sao __ Bị mất mặt có sướng không __

1525L: Sau này đám anti mà tới khóc lóc om sòm nữa, trực tiếp để quản lý tổng ra ngoài (^)

1530L: Oa oa QAQ Thấy đại thần nói vậy, tôi rất muốn phỏng vấn Vân phi, có ai hiểu tôi không be?

1531L: Lâu trên, tôi hiểu cô __

Mà lúc này, Bạch Tiểu Vân hoàn toàn không biết những gì đã xảy ra.

Bởi vì, người ta còn đang ở trong bệnh viện.

Lời tác giả: Đại thần hát chúc ngủ ngon mọi người.

Đại thần: Khụ khụ, thực sự muốn hát sao? Vậy hát bài tỏ con ngoan, mở cửa ra đi, mau mở ra đi, anh muốn vào.

Bạch Tiểu Vân: Không mở! Đêm này anh ngủ bên ngoài.

Đại thần: Ngoan, mở rộng cửa ra, sau này anh sẽ nhẹ một chút...

Bạch Tiểu Vân:

*Chú thích:

(1) KY: không hiểu hoàn cảnh, không biết lựa lời.

17. Chương 17: Sự Chủ Động Của Thỏ Nhỏ

ASK: Tiểu Vân sama, đại thần đối xử với cậu có tốt không? — Fan.

ANS: Có chứ, anh ấy rất thương tôi (=^. ^=) — Bạch Tiểu Vân.

**

Bạch Tiểu Vân ngồi trên giường bệnh trong bệnh viện, ngẩng đầu nhìn thoáng qua chai nước biển được treo bên trên, phát hiện đã sắp cạn rồi, vì vậy cậu mau chóng gọi hộ sĩ.

Hộ sĩ trực tới đẩy cửa ra, nhìn chằm chằm người trên giường hỏi: “Đã truyền xong rồi sao? Tôi đổi cho cậu chai nữa.”

Bạch Tiểu Vân gật đầu, “Cảm ơn hộ sĩ.”

Hộ sĩ cười, “Trách nhiệm mà.”

Hộ sĩ thành thạo treo một chai nữa lên, hỏi xem bệnh nhân có khó chịu hay không rồi mới đi, để lại Bạch Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn nước biển trong chai chảy từng giọt, từng giọt, đi qua đường ống chảy vào trong cơ thể.

“Nhìn cái gì thế?” Người nằm trên giường bệnh kia có vẻ ngoài vô cùng đẹp nhưng sắc mặt tái nhợt quấy rầy khiến Bạch Tiểu Vân một cái, khiến cậu sợ đến mức đổi ánh nhìn của mình.

Bệnh nhân nằm trên giường bệnh không phải Bạch Tiểu Vân mà là đồng nghiệp của cậu.

Bạch Tiểu Vân vừa mới chuyển công việc khác, hôm nay là ngày thứ ba cậu đi làm. Công việc mới tương đối đơn giản, nhưng mà vận may của cậu không tốt lắm, vừa đi làm đã dính phải một lần tăng ca hiếm thấy.

Cậu còn chưa quen thuộc với công việc mới, sau khi làm xong đã gần mười giờ, trong công ty chỉ còn mình cậu và một anh bạn ở phòng thiết kế sát vách ở lại.

Hai người giống như hẹn trước, đồng thời cùng chuẩn bị ra khỏi công ty, tình cờ gặp nhau ở cửa thang máy.

Trước đó cách quá xa, cậu không nhìn rõ bộ dáng của đồng nghiệp này dài ngắn thế nào, hiện tại người ta đứng trước mặt mình, Bạch Tiểu Vân có thể nhìn thật rõ ràng vẻ ngoài của y.

Cậu thấy người này rất đẹp, vô cùng đẹp! Thế nhưng dường như có chút không thích hợp, người này thoát

nhìn có chút buồn thả, không chịu gò bó, khác với sự bình thường của cậu.

An Viễn sớm đã chú ý tới Bạch Tiểu Vân đứng chung thang máy với mình, thấy hai mắt cậu chớp chớp nhìn thấy, tâm tư trên chóc người ta của An Viễn nổi lên.

Y huyết sáo với Bạch Tiểu Vân một cái, “Thỏ con mới tới sao?”

Bạch Tiểu Vân tròn mắt thật to nhìn An Viễn, “Anh đang hỏi tôi sao?”

“Cậu nghĩ sao?”

“Xin chào, tôi không phải tên là thỏ con, tôi là Bạch Vân, mới tới ba ngày trước.” Bạch Tiểu Vân nghiêm túc nói cho An Viễn tên thật của mình, thuận tiện sửa lại cách gọi của y.

An Viễn gật đầu, “Mây trắng sao... Xin chào, tôi là Lam Thiên~” Nói xong, y còn nháy mắt mấy cái Bạch Tiểu Vân. (Bạch Vân = mây trắng, Lam Thiên = trời xanh)

Được rồi, Bạch Tiểu Vân thừa nhận, người trước mặt có vẻ ngoài rất đẹp, cũng rất có mị lực, cái nháy mắt kia càng có mười phần điện lực... Nhưng mà, không có giật điện trúng cậu.

Trực giác nói cho cậu biết, người này đang lừa cậu, nào có ai tên là trời xanh bao giờ.

Thấy biểu tình Bạch Tiểu Vân không có chút thay đổi, An Viễn hơi bị đả kích. Đối tượng bị y đùa giỡn, ngoại trừ người nào đó ra, chưa từng không đùa giỡn thành công.

“Cậu không tin à?”

Bạch Tiểu Vân gật đầu rồi lại gật đầu.

“Nhưng tôi không lừa cậu.” An Viễn nói vô cùng chân thành.

Bạch Tiểu Vân lắc đầu rồi lại lắc đầu.

“Sao không dễ lừa như bề ngoài một chút nào?” An Viễn buồn bực.

Bạch Tiểu Vân nở nụ cười, “Làm gì có chuyện tôi vừa nói tôi là Bạch Vân, anh đã tình cờ tên là Lam Thiên được...”

“Nhờ đâu tôi thật sự tên là Lam Thiên thì sao?”

“Tôi cũng không tin.”

“Vì sao?”

“Vì tôi biết tên anh là gì.” Bạch Tiểu Vân cười trộm. Cậu đã nghe những người khác hóng hớt, trong phòng thiết kế có một người đàn ông còn đẹp hơn con gái, y tên là An Viễn.

An Viễn đỡ trán: “Được rồi, tôi là An Viễn, nhưng mà cậu không phải là người mới sao? Sao cũng phải tặng ca muện thế?”

“Tôi muốn mau chóng làm quen với công việc...” Bạch Tiểu Vân cười với An Viễn, “Quả nhiên vừa rồi anh gạt tôi.”

An Viễn vô tội nhìn Bạch Tiểu Vân, chớp mắt với cậu, chẳng còn mang bộ dạng tùy tiện như vừa rồi, chỉ là sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Bạch Tiểu Vân thầm nghĩ hình dạng bình thường của y càng đẹp hơn.

Nào ngờ vừa mới ra khỏi thang máy, người đàn ông tinh thần sáng láng kia đột nhiên ngã nhào lên người Bạch Tiểu Vân, dọa cậu nhảy dựng, rồi theo bản năng ôm lấy người ta, sau đó mới phát hiện người kia đã hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch bất thường.

Người vừa rồi còn vui vẻ phóng điện lung tung bỗng dưng ngắt xủ, Bạch Tiểu Vân sốt ruột công người lên, mau chóng chạy tới bệnh viện.

Bạch Tiểu Vân công An Viễn lên rồi mới phát hiện người này nhẹ hơn cậu nghĩ rất nhiều.

Tới bệnh viện, bác sĩ nói y mệt nhọc quá độ, hơn nữa bản thân y bị bệnh dạ dày, đêm nay đói bụng quá lâu nên đau tới ngắt xủ.

Bạch Tiểu Vân khó có thể tưởng tượng, lúc đó người này đang bị bệnh dạ dày hành hạ đau đớn vẫn có thể cười như không có chuyện gì mà trò chuyện với cậu, hơn nữa rõ ràng y biết bản thân bị bệnh, buổi tối vẫn không ăn gì? Nào có ai ngược đãi bản thân như vậy!

Tuy rằng An Viễn tỉnh lại rất nhanh, trên tay vẫn cầm kim truyền dịch, nhưng tình huống đã tốt hơn rất nhiều. Bạn học Bạch Tiểu Vân của chúng ta vẫn không yên tâm để y ở lại bệnh viện một mình.

“Anh không báo cho người nhà sao?”

An Viễn nhún vai, thản nhiên nói: “Tôi không có người nhà.”

Được rồi, bạn học Bạch Tiểu Vân thừa nhận tâm tình đồng cảm dâng trào, không biết vì sao, cậu thấy An Viễn lặng yên nằm trên giường trông rất đáng thương.

Cậu biết cảm giác không có người thân quan tâm đau khổ thế nào, giống như cậu trước đây khi đi làm rồi ra ở riêng, bị bệnh nặng một lần, chỉ có một thân một mình trong bệnh viện, ba và mẹ kế của cậu chưa từng đến thăm cậu. Trong phòng bệnh, có một bà mẹ của bệnh nhân khác chăm sóc con mình, thấy cậu đáng thương, mỗi ngày đều giúp đỡ trông nom cậu.

“Cậu không về sao? Đã khuya rồi.” An Viễn hỏi Bạch Tiểu Vân đang xem di động.

“Không, đêm nay tôi ở với anh, có việc gì anh ở gọi.” Bạch Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt An Viễn.

An Viễn cúi đầu, trong lòng thấy ấm áp, người này nhìn qua thấy rất dễ bắt nạt, nhưng lại khiến y cảm động đến vậy...

“Đừng như thế, cẩn thận ngày nào đó bị ăn tươi cũng không biết đâu.”

Bạch Tiểu Vân khó hiểu nhìn An Viễn, “Ăn tươi.”

“Sói xám bự đó. Tôi là sói xám bự ăn thịt thỏ trắng nhỏ.” An Viễn nở nụ cười, cố ý mấp máy môi.

Thỏ trắng nhỏ tròn tròn đôi mắt to nhìn chăm chăm An Viễn O.O

Sau đó cậu giả vờ nói: “Đáng sợ thế!”

Sự phối hợp như vậy của thỏ con khiến bệnh nhân trên giường cười vui vẻ.

Bạch Tiểu Vân mới không thừa nhận, khi nghe thấy ba chữ “sói xám bự”, thật ra cậu đã nhớ đến nick của vị đại thần nào đó __

An Viễn trêu chọc thỏ con xong, tâm trạng vô cùng sung sướng, chậm rãi mở miệng, “Trước đây là tôi gạt cậu, sau này sẽ không thế nữa. Dù sao thụ thụ với nhau cũng không có tiền đồ () ”

Bạch Tiểu Vân lại tròn tròn mắt nhìn, làm sao An Viễn biết được?

Lẽ nào trên mặt cậu viết một chữ “thụ” thật to sao??? Σ(° °) a

Bạch Tiểu Vân kinh ngạc sờ lên mặt, đâu có gì đâu QAQ

An Viễn bị một loạt phản ứng ngốc nghếch của Bạch Tiểu Vân làm cho cười lăn lộn trên giường, nhin không được lại bắt đầu đùa giỡn, “Nhưng mà nếu như cậu cứ ngốc ngốc đáng yêu như thế, tôi chỉ cần cố gắng một chút, không phải không thể dè được cậu _ ”

Bạch Tiểu Vân lập tức lắc đầu, “Anh mau nghỉ ngơi đi.” Sau đó, cậu mới dè dặt hỏi nhỏ, “Làm sao mà anh biết được tôi... là... cái kia...”

An Viễn nhắm mắt lại, từ từ nói, “Thỏ con ngốc như thế, nhất định là tiểu thụ.”

Bạch Tiểu Vân chỉ cảm thấy mình mà tiếp tục nói chuyện với An Viễn nữa, nhất định sẽ bắt đầu phát điên.

An Viễn lúc này còn lăn qua lăn lại cậu, giờ đã nằm trên giường mau chóng ngủ rồi.

Bạch Tiểu Vân thấy y đã ngủ, nhẹ nhàng đi tới cái ghế bên cạnh, ánh sáng trên điện thoại di động chiếu vào mặt cậu.

Đêm nay cậu phải ở cùng An Viễn, tạm thời không thể về nhà. Cậu biết đêm nay phát kỳ hai Long Đăng , trong lòng vừa mừng vừa thấp thỏm.

Bởi vì tối qua, hậu kỳ còn phải tăng ca làm kịch, vì thế cậu cũng chưa được nghe kịch có hiệu quả thế nào. Cậu rất muốn nghe xem bộ kịch của mình và đại thần ra sao, liệu cậu có kéo chân đại thần không?

Nhưng hiện tại không thể nghe được.

Bạch Tiểu Vân nhin thật lâu vẫn không nhin được, vì vậy cậu mở điện thoại lên diễn đàn vồng phối, nhấn vào post kịch.

Kéo xuống xem từng chút, từng chút một, Bạch Tiểu Vân thấy được sự công nhận và cổ vũ của mọi người đối với cậu, cũng thấy sự tán thán cho cậu phối kịch của mọi người.

May quá, may quá, Bạch Tiểu Vân vỗ vỗ ngực mình, dường như cậu không kéo chân đại thần và tổ kịch QAQ

Đây đều là công lao của đại thần ~()/~

Bạch Tiểu Vân vui vẻ tiếp tục kéo xuống xem mọi người bình kịch, sau đó... Cậu thấy được những câu nói làm cho mình không thoải mái...

Tâm tình vừa tốt đẹp lại down xuống tận cùng trong nháy mắt... Quả nhiên chỉ cần có cậu sẽ liên lụy tới tổ kịch QAQ

Bạch Tiểu Vân càng đọc càng chán nản, cậu không hiểu vì sao mấy người đó cứ gây chuyện trong post kịch Long Đằng , dường như muốn ép tổ kịch đổi người.

Cậu đã tự hỏi bản thân nhiều lần, sau này còn muốn tiếp tục kiên trì không? Chỉ cần có cậu, tổ kịch sẽ luôn luôn bị liên lụy...

Bạch Tiểu Vân rất băn khoăn. Cậu nhìn số lượng trang phía sau, trong lòng đoán chắc đều là ném đá.

Tay cậu lướt lên màn hình, vô ý bấm mở trang post thứ sáu.

Khi Bạch Tiểu Vân chuẩn bị tắt trang mạng, cậu liếc mắt thấy được trong bình luận đầu tiên của trang sáu là đoạn nói của đại thần.

Ban đêm lặng lẽ, Bạch Tiểu Vân đột nhiên thấy mũi cay cay QAQ

Đây đã là lần thứ hai rồi, lần thứ hai Kỳ Tu ra mặt vì cậu.

Lần đầu tiên, anh trực tiếp phản bác lại lời nói của F, lúc này đây càng kéo theo nhiều trách nhiệm và cừ hận lên người mình.

Anh ở trong giới võng phối nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không biết rằng nói những lời như vậy, anh cũng sẽ bị ném đá sao...

Tất cả những gì Kỳ Tu làm đều là những gì ở trong giấc mộng xa vời của cậu, ước mơ có người bảo vệ cậu, che chở cho cậu. Nhưng cho tới bây giờ, cậu chưa từng nghĩ người làm những điều đó là thần tượng của mình...

Có lẽ phải nói cậu chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Đôi mắt Bạch Tiểu Vân hồng hồng, cậu tắt trang mạng, mở ra QQ di động.

Giờ đã sắp mười hai giờ, Bạch Tiểu Vân phát hiện Kỳ Tu vẫn còn trên mạng. Vì vậy, lần đầu tiên, cậu chủ động gọi Kỳ Tu.

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu, còn chưa ngủ sao?

Cậu vốn tưởng rằng đối phương chỉ đang treo máy, không ngờ anh trả lời nhanh như vậy.

Kỳ Tu: Chưa, đang đợi em.

Bạch Tiểu Vân: Chờ tôi.

Kỳ Tu: Ừ, đêm nay không thấy em login.

Bạch Tiểu Vân: Tôi đang ở bệnh viện, không có máy tính QAQ

Kỳ Tu vẫn luôn đợi trước máy tính thấy hai chữ bệnh viện mà sốt ruột. Buổi tối hôm nay, anh đã để ý thấy Bạch Tiểu Vân không hề lên mạng, ngay cả nhóm tổ kịch sau khi phát kịch náo nhiệt như vậy cũng không thấy cậu xuất hiện lần nào.

Trước đó, anh tưởng rằng cậu lại tăng ca, nhưng hôm nay đã gần mười hai giờ vẫn không thấy đối phương xuất hiện. Kỳ Tu có chút lo lắng, anh vẫn âm thầm an ủi bản thân rằng có thể cậu quá mệt mỏi, đã ngủ rồi. Tuy rằng anh biết khi tổ kịch phát kịch, dù Bạch Tiểu Vân có mệt thế nào cũng sẽ cố gắng login, đầu chỉ để gửi tới mỗi thành viên trong tổ kịch một câu “mọi người vất vả rồi”.

Anh không có cách nào liên lạc được với cậu, vì vậy cứ phải lên mạng chờ.

Kỳ Tu biết mình như vậy thật ngốc, nhưng vẫn không nhận được mà lo lắng...

Kỳ Tu: Em làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Qua Q, Bạch Tiểu Vân không thể hoàn toàn cảm nhận được sự lo lắng và khẩn trương của Kỳ Tu. Nếu có thể thấy bộ dạng Kỳ Tu lúc này, hoặc nghe được giọng nói của anh, dù Bạch Tiểu Vân có ngốc đến mấy cũng nhất định có thể hiểu được tình cảm của anh với cậu.

Chỉ là, giờ cậu không nhìn thấy, cũng không nghe được.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn đại thần quan tâm, nhưng không phải tôi.

Bạch Tiểu Vân: Là đồng nghiệp của tôi. Anh ấy bị ốm, một mình ở trong bệnh viện. Tôi lo lắng buổi tối anh ấy xảy ra chuyện gì nên ở đây cùng anh ấy.

Vì vậy, trái tim treo lơ lửng của người nào đó cũng rơi xuống.

Kỳ Tu: Không sao là tốt rồi.

Kỳ Tu: Ngủ cùng một giường với đồng nghiệp sao?

Bạch Tiểu Vân: Không QAQ Tôi chỉ có thể ngủ trên ghế một đêm thôi QAQ

Bạch Tiểu Vân: Ngày mai nhất định đau như cả người QAQ

Kỳ Tu: Ngu ngốc...

Kỳ Tu: Buổi tối sẽ giảm nhiệt độ, cẩn thận đừng để bị cảm.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn đại thần quan tâm! Cảm động TAT

Kỳ Tu: Xoa xoa...

Bạch Tiểu Vân: Đúng rồi, tôi vừa xem post kịch. Cảm ơn anh, đại thần... Tôi không biết nên nói cái gì, nói chung rất cảm ơn anh.

Bạch Tiểu Vân nói ra được điều mình ấp ủ cả buổi tối, tuy rằng biết chỉ một lời cảm ơn chẳng đáng là bao, nhưng cậu vẫn muốn nói cho Kỳ Tu biết.

Kỳ Tu: Đồ ngốc, nói cảm ơn làm gì.

Những chuyện làm vì em, em vĩnh viễn không cần phải nói cảm ơn.

Bởi vì, anh cam tâm tình nguyện.

18. Chương 18

ASK: Tiểu Vân sama, em vô cùng muốn hỏi một vấn đề rất khốc soái cường bá duệ, nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra QAQ — Fan.

ANS: Xoa xoa, để anh nghĩ sẵn một đáp án tà mị cường quyền chờ em O(__)O~ — Bạch Tiểu Vân.

**

Nằm trong bệnh viện một đêm, ngày hôm sau bạn trẻ An Viễn đã khôi phục tinh thần vui vẻ. Nhưng mà

thỏ nhỏ Bạch Tiểu Vân của chúng ta lại không tốt như vậy, tối qua phải chú ý đến tình hình truyền dịch của An Viễn, hơn nữa cả đêm An Viễn ngủ không yên ổn, sẽ tỉnh giấc bất chợt, mỗi khi y tỉnh lại, Bạch Tiểu Vân lại lập tức phát hiện ra, gấp gáp hỏi thăm xem y có đau hay không. Vì thế cậu lần qua lần lại đến tận khuya mới ngủ.

Buổi tối, Bạch Tiểu Vân phải ngủ trên ghế, tuy rằng khi An Viễn tỉnh lại bảo cậu lên giường ngủ cùng mình, nhưng Bạch Tiểu Vân không đồng ý.

Hiện tại, tinh thần cậu không tốt, nhìn An Viễn mà nghi hoặc không ngừng.

Rõ ràng tối hôm qua An Viễn cũng ngủ không ngon, sao thoát nhìn còn khỏe khoắn hơn mình gấp bội vậy QAQ

Dường như An Viễn biết Bạch Tiểu Vân đang suy nghĩ cái gì, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, “Nghĩ gì thế, có phải rất hâm mộ tôi hay không? Ha ha...”

“Không hâm mộ QAQ Giờ tôi chỉ muốn về nhà ngủ...” Bạch Tiểu Vân nhìn bộ dạng đắc ý của người nọ, yên lặng quay đầu, không thèm nói chuyện với y nữa (^)

Tính cách của An Viễn vốn dễ hòa hợp, hơn nữa tối hôm qua còn được Bạch Tiểu Vân chăm sóc dù chỉ là người xa lạ, trong lòng y bị sự tốt bụng của cậu làm cho cảm động, thái độ với cậu cũng thân thiết hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, An Viễn bắt một chiếc xe, Bạch Tiểu Vân báo địa chỉ nhà mình thuê, rồi ngủ luôn ở trên xe.

An Viễn nhìn cậu ngửa đầu ngủ rất khó chịu, ôm đầu Bạch Tiểu Vân tựa lên vai mình.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Bạch Tiểu Vân truyền đến, An Viễn nở nụ cười.

Thỏ nhỏ này đúng là to gan, không sợ y bán cậu luôn sao?

Nhưng mà thỏ nhỏ hiền lành như vậy, bán cũng tiếc lắm, để lại làm bạn bè cũng được.

Quãng đường chỉ có hơn mười phút, An Viễn nhìn người bên cạnh mới ngủ được một chút, không đành lòng đánh thức cậu, liền nói một địa chỉ khác. Tài xế tắc xi lại chở họ lòng vòng hơn nửa tiếng, lúc này An Viễn mới để tài xế đưa họ về chỗ cũ.

Tài xế tắc xi nghĩ cái người đẹp trai kia chắc là thừa tiền không biết tiêu, đem đi đốt.

“Về tới nhà rồi, còn dựa vào người tôi nữa là tôi đem cậu về nhà tôi luôn đó.” An Viễn vỗ vỗ đầu Bạch Tiểu Vân.

Cậu giật mình, lập tức ngồi ngay ngắn. Ngơ ngắc nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của An Viễn, lúc này cậu mới phản ứng, nên xuống xe rồi.

“A... Tạm biệt.” Bạch Tiểu Vân mơ màng xuống xe, còn vẫy tay với An Viễn.

Dường như An Viễn nhớ ra điều gì đó, gọi cậu lại, “Thỏ nhỏ, cho tôi số điện thoại đi, sau này chơi chung.”

Bấy giờ thỏ nhỏ không trụ nổi nữa, cố gắng hết sức mở đôi mắt như muốn sụp xuống của mình. Tuy rằng cậu rất muốn sửa lời đừng gọi cậu là thỏ nhỏ, nhưng chẳng còn hơi sức đâu mà nhiều lời, mệt mỏi đọc số điện thoại của mình ra.

Nhìn theo hướng tắc xi rời đi, lúc này Bạch Tiểu Vân mới nhớ ra mình đã quên trả tiền QAQ Ngày kia đi làm phải trả lại cho An Viễn QAQ

Sau khi Bạch Tiểu Vân về nhà, cậu trực tiếp ngã lên giường ngủ đến ba giờ chiều.

Bởi vì tối hôm qua ở bên cạnh An Viễn, hôm nay lại ngủ lâu như vậy, hai ngày nghỉ cuối cùng cũng trôi qua phân nửa.

Buổi tối, Bạch Tiểu Vân lên mạng gửi lời chúc mừng tới tổ kịch Long Đằng .

Bạch Tiểu Vân: Chúc mừng kỳ hai thuận lời phát hành, vất vả rồi *Tung bông*! *,*:. ()/\$:*. °*.

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Phụt, phản xạ hình cung của Vân phi _

Cảnh Trình: Tối hôm qua phát kịch, tôi gọi cậu trên nhóm lâu như vậy vẫn không thấy cậu đâu, quả thực ngược CRY. Hôm nay mới bất ngờ lên mạng, thật không thể tha thứ (^)

Họa Tiên Tử: Tối hôm qua Vân phi làm gì thế _ Không phải tôi hỏi thay đại thần đâu _

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Thảo nào tối hôm qua đại thần mất bình tĩnh như vậy _

Đương nhiên đại thần mà mọi người đang nhắc đến lúc này đang nhòm lén _

Kỳ Tu: Mất bình tĩnh?

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Không! Đại thần, tối hôm qua anh thật oai phong __

Cảnh Trình: Tối hôm qua, đại thần tuyệt đối oai phong 233333

Bạch Tiểu Vân: Tối hôm qua, tôi ở trong bệnh viện, không thể lên mạng. Rất xin lỗi.

Bạch Tiểu Vân: Nhưng mà tôi đã xem bài post rồi, cảm ơn mọi người, cảm ơn đại thần.

Đương nhiên tốc độ đánh chữ của thỏ nhỏ thua xa đám con gái hóng hớt chuyên tám phét trong nhóm, vì vậy khi cậu trả lời câu hỏi của chuẩn bị đại nhân, trọng tâm câu chuyện đã bị dời đến người đại thần rồi __

Họa Tiên Tử: Bệnh viện??? Vân phi, cậu làm sao thế QAQ

Cảnh Trình: Vân phi, cậu không sao chứ? Tôi sai rồi, tôi chỉ hay đùa giỡn, không trách cậu.

Bạch Tiểu Vân đang định giải thích rằng không phải cậu bị ốm, Kỳ Tu đã giúp cậu nói ra.

Kỳ Tu: Đừng có nguyên rủa Vân phi nhà tôi bị bệnh, tối hôm qua em ấy phải đi bệnh viện chăm sóc đồng nghiệp.

Họa Tiên Tử: Không phải Vân phi bị ốm là tốt rồi.

Cảnh Trình: Hóa ra là đồng nghiệp, không sao là được rồi.

Bạch Tiểu Vân: Ủa ừa, cảm ơn mọi người quan tâm, tôi không sao O(__)O~

Cảnh Trình: Nhưng mà, sao đại thần cũng biết chuyện này __

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Đương nhiên bởi vì đại thần biết rõ ràng nhất cử nhất động của Vân phi rồi __

Gió Thổi Hương Hoa Lúa: Tên lửa, không thấy lời cô nói rất vô ích sao be __

Bạch Tiểu Vân: Tối qua tôi đã nói cho anh ấy QAQ

Họa Tiên Tử: Đột nhiên tôi nhận ra gì đó, he he __

Hàn huyền cùng các cô gái trong nhóm một chút, Bạch Tiểu Vân phát hiện có hai người lạ thêm Q của cậu, trên khung lí do đều biết là chuẩn bị cầu tiếp kích. Bạch Tiểu Vân đồng ý thêm bạn tốt.

Trong đó có một người lập tức gửi tin nhắn tới.

Niệm Niệm: Chào Tiểu Vân sama (◡ ◡)/~

Bạch Tiểu Vân: Xin chào O(_)O~

Niệm Niệm: Tiểu Vân sama có thể tiếp kích không? Toàn bộ một kỳ.

Bạch Tiểu Vân: Thế loại gì vậy?

Niệm Niệm nói cho Bạch Tiểu Vân thế loại kích, còn gửi kích bản tới cho cậu xem.

Bạch Tiểu Vân xem xong, thấy cũng không tệ lắm, thái độ của chuẩn bị cũng rất tốt, cậu đồng ý.

Chuẩn bị mau chóng kéo Bạch Tiểu Vân vào nhóm tổ kích.

Cậu vừa nhìn đến tên nhân viên đều đã đầy đủ, nhìn kỹ hơn, không ngờ chủ dịch công là Thương Hà.

Chính là người phối chủ dịch công đã rời khỏi kỳ một Long Đăng .

Sao tình cờ lại hợp tác rồi?

19. Chương 19: Hãm Hại Và Lừa Gạt

ASK: Bạn thân(1) gì đó thật đáng yêu →_→ — Fan.

ANS: Tiểu thụ gì đó mới có bạn thân — Tiêu Hoàng Thư.

**

Đương nhiên, nếu Cảnh Trình lắm miệng một chút, nói rõ nguyên nhân hồi đó Thương Hà rời khỏi tổ kích cho Bạch Tiểu Vân, hoặc là Bạch Tiểu Vân thần thông quảng đại một chút, đọc được suy nghĩ trong đầu mẹ đẻ của Thương Hà, như vậy cậu nhất định sẽ không nhận kích này, sau đó cũng sẽ không bị tổn thương

như vậy.

Hiện tại giới võng phôi không còn giống như lúc mới phát triển, khi đó CV có rất nhiều cơ hội tốt, chỉ cần diễn xuất của bản thân tốt, gặp được một vở kịch tốt, một tổ kịch tốt, ra kịch có chất lượng tốt, rất dễ được phong thần.

Còn giờ đây giới võng phôi quá lớn, CV quá nhiều, vì vậy số lượng được phong thần ngày càng ít, vậy nhiều năm trôi qua như vậy, những người được gọi là đại thần cũng chỉ có mấy người cũ.

Mà đám fan của đại thần lại càng BH, ở khắp mọi nơi, đặc biệt là các fan của những đại thần nửa ẩn thân, nếu như có bộ kịch nào họ tham dự, cho dù chỉ là vai quần chúng, chỉ cần toàn bộ kịch có chất lượng không tệ, vậy thì tốc độ tăng trang tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi —

Long Đằng chính là một ví dụ điển hình. Truyện nổi tiếng, chất lượng kịch truyền thành nổi trội, chủ dịch công kỳ hai còn biến thành đại thần, trong ba ngày topic kịch đã lên đến hơn 2000 trang, còn có xu hướng tiếp tục tăng lên. Kịch này có thể tính là đại hồng.

Thời buổi này đại bộ phận người nghe kịch thích nhìn dàn cast, có những cast mạnh như thần chí ít có thể đảm bảo kịch này sẽ nổi.

Thế nên có người muốn lôi kéo sự chú ý của đại thần.

Niệm Niệm kéo Bạch Tiểu Vân vào nhóm xong, vừa tung bông vừa hoan nghênh, khiến cho Bạch Tiểu Vân rất ngại ngùng.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn Niệm Niệm, tôi sẽ mau chóng giao âm O(__)O~

Niệm Niệm: Không sao, không sao, không cần vội, chúng ta còn thiếu mấy hiệp dịch chưa tìm được, đợi đến khi nào tìm được thì thu âm cũng được.

Bạch Tiểu Vân: Được.

Niệm Niệm: Ừm... Tiểu Vân sama, có thể nhờ cậu một việc không QAQ

Bạch Tiểu Vân: Chuyện gì?

Niệm Niệm: *chỉ tay* Chính là kịch này muốn mời đại thần tới phôi một vai hiệp dịch có được không?

Bạch Tiểu Vân: Có thể chứ, các cậu có thể đi hỏi đại thần, nếu anh ấy đồng ý nhất định sẽ tiếp.

Niệm Niệm: Ý của tôi là Tiểu Vân sama có thể hỏi hộ tôi không? Chúng tôi không tìm được đại thần, nhấn tin weibo đại thần không nhìn thấy, QQ đại thần cũng không thêm bất cứ ai QQQ Vai này thật sự rất thích hợp với đại thần, toàn bộ tổ kịch chúng tôi đều chờ đại thần, Tiểu Vân sama, tôi van cầu, tôi van cầu ()

Bạch Tiểu Vân: Thế nhưng tôi hỏi được sao?

Niệm Niệm: Tiểu Vân sama tới giúp một chút thôi. Nếu như đại thần từ chối, chúng tôi còn có biện pháp khác QQQ

Thực ra Bạch Tiểu Vân không tán thành với cách làm của Niệm Niệm, nhưng người khác nhờ vả, cậu vẫn không nỡ từ chối.

Bạch Tiểu Vân: Được rồi, để tôi hỏi thử.

Nếu đã đồng ý với Niệm Niệm, Bạch Tiểu Vân cũng không kéo dài, trực tiếp gõ tìm đại thần, chuyển lời của Niệm Niệm.

Vốn Kỳ Tu không muốn tiếp kịch, nhưng khi thấy Bạch Tiểu Vân gọi anh, lại biết cậu đã ở trong tổ kịch rồi, anh nhận ngay, còn nhanh chóng giao âm.

Bạch Tiểu Vân có thể nói là một CV vô cùng chịu khó trong giới vông phổi, cứ rảnh rỗi lại ghi âm, chưa bao giờ kéo dài kịch. Cậu gửi cho tổ kịch nhưng không thấy động tĩnh gì, còn chủ động thúc giục Niệm Niệm vài lần. Lúc đầu, Niệm Niệm nói trong kịch bản có chỗ quan trọng phải sửa, bảo Bạch Tiểu Vân đừng ghi âm vội. Đợi mãi mà không thấy tổ kịch nhúc nhích gì, Bạch Tiểu Vân lại hỏi lần nữa.

Kết quả khiến cậu rất ngoài ý muốn.

Niệm Niệm: Tiểu Vân sama, thực xin lỗi, tác giả đại nhân nghe xong âm thử của cậu thấy cậu không quá hợp vai, vậy nên...

Bạch Tiểu Vân vừa nghe lời này liền hiểu ra, họ muốn thay cậu.

Niệm Niệm: Thực xin lỗi Tiểu Vân sama, quan điểm của tôi và tác gia có chút khác biệt, cô ấy nói nếu không đổi sẽ thu hồi trao quyền... Mọi người trong tổ kịch đã cố gắng rất nhiều, cô bạn biên kịch cũng đã sửa đi sửa lại nhiều lần... Vậy nên, thật xin lỗi.

Mặc dù có chút tức giận, nhưng Bạch Tiểu Vân cũng thông cảm cho Niệm Niệm, dù sao mọi người đã nỗ lực hết sức, nếu chỉ vì cậu mà khiến tổ kịch không thể làm kịch nữa thì thật là tội lỗi quá lớn.

Bạch Tiểu Vân an ủi bản thân, không sao đâu, cậu còn chưa thu âm thô, không sao đâu.

Bạch Tiểu Vân: Không sao, tổ kịch cố gắng lên, tranh thủ sớm ngày ra kịch (^ ^)

Niệm Niệm: Được O(_)O~

Bạch Tiểu Vân cũng không nói chuyện này cho Kỳ Tu, vậy nên khi Kỳ Tu biết chuyện, Bạch Tiểu Vân đã rời khỏi nhóm tổ kịch, mà tên chủ dịch thụ cũng đổi thành CV khác. Đêm đó, khi anh đến “điều giáo” thỏ nhỏ theo thường lệ liền hỏi cậu.

Kỳ Tu: Sao trong nhóm tổ kịch Mê cục không thấy em?

Bạch Tiểu Vân: Tôi lui rồi QAQ

Kỳ Tu: Lui?

Bạch Tiểu Vân: Ừ, chuẩn bị nói tác giả không thấy tôi phù hợp, nên phải đổi người.

Kỳ Tu vừa nghe thấy rất không đáng tin. Bình thường tác giả rất ít khi tham gia chế tác kịch truyền thanh, hơn nữa cho dù có tham gia, việc tuyển CV cũng không phải do mình tác giả định đoạt. Dù sao tác giả không phải staff của giới vông phối, không hiểu được âm sắc, thanh tuyến của CV, mà chẳng có CV nào có thể diễn đạt một trăm phần trăm nhân vật trong nguyên tác, nếu chuẩn bị đã mời Bạch Tiểu Vân, giữa đường đổi người thật quá kỳ lạ.

Kỳ Tu: Xoa xoa.

Bạch Tiểu Vân: Cọ cọ (^o^)/~

Kỳ Tu: Vậy em có giao âm không?

Bạch Tiểu Vân: Không có, hình như biên kịch chưa sửa xong kịch bản nên tôi vẫn chưa nhận được, vì thế chưa thu âm, không tính là bị hãm hại O(_)O~

Thấy Bạch Tiểu Vân không oán giận chuẩn bị, còn nói thay cho cô ta, Kỳ Tu rất muốn xoa xoa đầu cậu.

Bạch Tiểu Vân không hiểu nhưng Kỳ Tu hiểu. Từ lâu chuẩn bị đã đưa bản thảo kịch bản lần cuối cho anh, vậy nên anh mới giao âm nhanh như vậy. Làm gì có chuyện một hiệp dịch đã nhận được kịch bản mà chủ dịch lại chưa nhận được? Hiển nhiên là thỏ ngọc lại bị người ta lừa gạt rồi.

Kỳ Tu: Quả nhiên là thỏ ngọc, sau này phải nhốt trong nhà, miễn cho bị người khác ôm chạy mất.

Bạch Tiểu Vân: Không ngốc (^)

Có những câu nói như thế, đùa giỡn qua lại thành thói quen, kết quả là thỏ nhỏ của chúng ta bình thường bị đại thần đùa giỡn nhiều cũng tập thành quen __

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, Kỳ Tu liền bảo Bạch Tiểu Vân cùng mình lên YY cá nhân chơi.

Khi hai người vào phòng, bên trong có một người đang hát.

Vừa nhìn thấy Kỳ Tu và Bạch Tiểu Vân vào, những người khác liền gõ bàn phím bắt chuyện với họ.

YOYOYO: Gần đây đại thần đi đâu cũng mang theo thụ nhà anh ấy __

Miêu miêu ngư: Emma, thụ nhà đại thần (=^. ^=)

Tiêu Hoàng Thư: Vậy nên đây là Kỳ Tu cố ý thân mật trước mặt đám cô đơn sao, quả thực không thể chịu nổi mà (#)

Miêu miêu ngư: Tiểu Hoàng Thụ ghen tị sao __

Phỉ nhĩ: Đã nhận ra __

Kỳ Tu: Con tức lớn như vậy, bởi vì Tảo Hoàng đội trưởng nhà cậu không onl à?

Tiêu Hoàng Thư: Chú ý cách dùng từ? Ai là đội trưởng của nhà cậu?

Kỳ Tu: Ủ, nhà tôi không phải là đội trưởng, là thỏ nhỏ.

Phỉ nhĩ: Xếp hàng ngồi xổm xem Tiểu Hoàng Thụ sẽ phản bác thế nào.

YOYOYO: Tôi sẽ YOooooo một chút, mấy chữ “thỏ nhỏ” thật tràn đầy tình cảm mà __

Bạch Tiểu Vân: O.O

Tiêu Hoàng Thư: ...

Hoàng đội trưởng: ...

Kỳ Tu: Không ngờ đội trưởng onl.

Hoàng đội trưởng: Tôi vẫn luôn onl *cười to*

Bạch Tiểu Vân: Không phải là Hoàng đội trưởng sao?

Miêu miêu ngư: Thỏ nhỏ thật ngốc nghếch, đáng yêu ($=^{\wedge}$. $=^{\wedge}$)

Tiêu Hoàng Thư: Kỳ Tu, thỏ nhà anh thật đơn thuần *đập bàn*

Kỳ Tu: Xoa đầu, là tôi gọi sai.

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Tiêu Hoàng Thư: Lại bị chọc mù mắt lần nữa, Kỳ Tu, anh giỏi!

Hoàng đội trưởng: Ngoan, bình tĩnh chút.

Phỉ nhĩ: Phụt, Vân phi không cảm thấy nick của họ rất hợp nhau sao be, Tiểu Hoàng Thư X Tảo Hoàng đội trưởng(2). Ps: Đội trưởng mau bắt thụ về đi __

Theo lời Phỉ nhĩ nói, phản xạ hình cung của cậu ngắn bớt nhiều. Bạch Tiểu Vân CJ(3) vô cùng lúc này mới nhận ra, từ đồng âm với cái tên Tiêu Hoàng Thư cực kì chính trực kia chính là Tiểu Hoàng Thư, mà Hoàng đội trưởng chính là nói tắt của Tảo Hoàng đội trưởng.

Tảo Hoàng đội trưởng X Tiểu Hoàng Thư.

Xoa cằm, đúng là rất xứng XD D D D D D

Ngay khi Bạch Tiểu Vân tỉnh ngộ, Tiểu Hoàng Thư lên mic, à không, là bạn học Tiêu Hoàng Thư.

“Muốn bắt về cũng là tôi bắt anh ta.”

Vừa nghe thanh âm này, Bạch Tiểu Vân ngây ngẩn cả người.

Từ sau đêm ở bệnh viện, ngày nào An Viễn cũng dính vào cậu, hai người mau chóng trở nên thân thiết. Tính cách của An Viễn nói trắng ra là lả lẫm, hầu như ngày nào cũng nói liên tục trước mặt An Viễn, vậy nên Bạch Tiểu Vân rất quen thuộc với thanh âm của y.

Mà vừa nghe được giọng nói kia, tuy rằng âm sắc qua tai nghe có chút thay đổi, nhưng Bạch Tiểu Vân vẫn lập tức nhận ra, người này là An Viễn.

Hóa ra cậu ta cũng chơi võng phối!!!

$\Sigma(\text{ " a$

*Chú thích:

(1) Nguyên là “khuê mật”, tức là bạn thân, BFF (Thường dành cho con gái)

(2) Tiêu Hoàng Thư (xiāo huáng shū) phát âm gần giống với Tiểu Hoàng Thư (truyện 18+), còn Tảo Hoàng là sản phẩm kích thích tình dục.

(3) CJ: thuần khiết.

20. Chương 20

ASK: Đại thần có thể miêu tả cảm giác của anh khi lần đầu tiên nhìn thấy Vân phi không be _ — Fan.

ANS: Con thỏ nhỏ — Kỳ Tu.

**

Không biết có phải giới võng phối quá nhỏ hay không, ai mà ngờ An Viễn cũng chơi võng phối!!

Khi Bạch Tiểu Vân nghe được thanh âm của An Viễn, cậu hơi giật mình, có cảm giác hưng phấn khi tìm được đồng loại.

Các em gái trên khung chat còn tiếp tục đùa giỡn An Viễn và đội trưởng, An Viễn mở mic trực tiếp phản bác lại từng câu.

Đợi đến khi An Viễn nói xong, Bạch Tiểu Vân mới mở mic, có chút kích động muốn bắt chuyện với An Viễn.

Có thể bình thường cậu đã quen gọi An Viễn, vừa mở miệng thiếu chút nữa đã gọi tên thật của y trước mặt mọi người trong võng phối, “An... An an an an...” Sau khi ý thức được sai lầm của mình, Bạch Tiểu

Vân mau chóng bắt mình câm miệng, kết quả là vẫn kêu “an” hơn nửa ngày.

“Phụt, thỏ nhỏ nhà đại thần, cậu làm sao thế?” An Viễn cười hỏi, vốn nghĩ trong lòng Bạch Vân mà y quen đã đủ ngốc rồi, Bạch Tiểu Vân này còn ngốc hơn.

Lúc này mới liên tưởng, nụ cười của An Viễn đột nhiên cứng lại.

Chờ một chút!

CV này tên là Bạch Tiểu Vân, người trong công ty tên là Bạch Vân!

Đúng lúc này Bạch Tiểu Vân lại lên tiếng, “ Tôi không sao QAQ Tôi chỉ muốn bắt chuyện với anh QAQ”

Lần thứ hai nghe được thanh âm như vậy, An Viễn xác định người này chính là thỏ ngốc Bạch Vân!

An Viễn có chút khiếp sợ.

Tuy rằng ở ngoài đời, An Viễn rất thân thiết với Bạch Tiểu Vân, nhưng y không quen CV Bạch Tiểu Vân trong giới vông phổi. An Viễn không được tính là quá hòa đồng, số kịch tiếp cũng không quá nhiều, bình thường chỉ chơi với người trong giới một chút, mà từ trước đến nay Bạch Tiểu Vân rất im lìm, vậy nên căn bản hai người không có tiếp xúc gì.

Mà trong giới vông phổi, An Viễn thuộc hệ biến thanh, rõ ràng là một tiểu thụ nhưng khi phổi kịch lại có thể giả công, hơn nữa khi làm kịch rất ít khi y dùng giọng thật, vậy nên dù Bạch Tiểu Vân có từng nghe kịch của y cũng không liên hệ tới An Viễn ngoài đời.

Vì vậy, dù hai người quen biết đã lâu, nhưng cho tới bây giờ mới biết được đối phương đều cùng trong giới.

An Viễn thấy Bạch Tiểu Vân nói vậy, trong lòng cũng hiểu cậu đã nhận ra mình, vì vậy nói, “Tôi biết rồi, là thỏ ngốc đúng không?”

Bạch Tiểu Vân gật đầu, chợt nhớ ra mình có gật đầu thì y cũng không nhìn thấy, vì vậy nói, “Là tôi nè.”

“Sao trước đây cậu không nói cho tôi biết? Ai nha~ thật sự là quá bất ngờ luôn.”

“Trước đây cậu cũng đâu có hỏi tôi QAQ”

“Cũng đúng, tôi chưa từng nghĩ đến. Nhưng mà giờ cũng chưa muộn. Đội trưởng có kịch bản nào thích hợp với tôi và thỏ không? Tôi muốn phối với cậu ấy.”

Quần chúng vây xem bị hai người làm cho choáng váng, sau khi nghe được mới hiểu ra, chắc là họ quen nhau ngoài đời. Khi đang định hóng hớt bởi móc thêm một chút, chợt nghe An Viễn nói cái câu chẳng liên quan kia, tập thể im lặng cả lượt.

Hoàng đội trưởng: ...

Hoàng đội trưởng: Cho dù có cũng không cho...

YOYOYO: Tiểu Hoàng Thụ, mau tỉnh lại đi! Thụ thụ với nhau không làm ăn được gì đâu, kể cả trong kịch cũng thế thôi __

Miêu Miêu Ngư: Tiểu Hoàng Thụ không nói rõ quan hệ của cậu với Vân phi sao? Hiu hiu __

Vì vậy, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của quần chúng nhân dân, An Viễn phải cố gắng dùng tất cả những từ ngữ mỹ miều nhất để miêu tả lại ngày hai người gặp mặt, tranh thủ tôn vinh sự hiền lành, tốt bụng và ... ngốc nghếch của Tiểu Vân sama __

Nhưng mà An Viễn không phát hiện ra, ngay khi y tăng tăng chém gió, trong phòng đã không còn bóng dáng đại thần và Bạch Tiểu Vân từ lâu.

Đương nhiên, đại thần sẽ không thừa nhận khi anh nghe thấy An Viễn gọi Bạch Tiểu Vân là thỏ ngốc thân mật như vậy, anh có chút ghen tị đâu __

Sau khi hai người cùng nhau rời khỏi phòng YY, đại thần giả bộ rất bình thường gõ Bạch Tiểu Vân.

Kỳ Tu: Vân phi quen Tiêu Hoàng Thụ sao?

Bạch Tiểu Vân: Ừm, anh ấy là đồng nghiệp của tôi. Vừa rồi nghe thanh âm của anh ấy, tôi mới biết được.

Kỳ Tu thấy Bạch Tiểu Vân cứ hiện trạng thái đang gõ chữ mãi, vì vậy anh dừng lại, chờ cậu đánh chữ.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, anh còn nhớ lần trước tôi nói có đồng nghiệp bị bệnh không?

Kỳ Tu: Chính là cậu ta sao?

Bạch Tiểu Vân: Chính là anh ấy, lần trước anh ấy ngất đi, tôi đưa đến bệnh viện, sau đó chúng tôi làm quen.

Kỳ Tu giật mình, bình thường Tiêu Hoàng Thụ bồng bồng sức sống, không giống bộ dạng thân thể suy

nhược.

Cũng may thỏ con tri kỉ như biết được suy nghĩ trong đầu đại thần, lập tức bổ sung một câu.

Bạch Tiểu Vân: Dạ dày của anh ấy không tốt, lần trước tăng ca bị đau bụng.

Kỳ Tu tự hỏi hai giây, sau đó chuyển toàn bộ đoạn đối thoại của mình với cậu cho Tảo Hoàng đội trưởng.

Hoàng đội trưởng: Thay tôi cảm ơn Vân phi nhà cậu!

Kỳ Tu: Được, nhưng mà trọng điểm tôi muốn nói cho cậu không phải việc Vân phi nhà tôi đưa y đi bệnh viện.

Hoàng đội trưởng: Hiểu rồi. Sau này tôi sẽ giám sát em ấy ăn.

Kỳ Tu vừa trò chuyện cùng Hoàng đội trưởng xong, chợt thấy An Viễn gõ anh.

Tiêu Hoàng Thư: Đại thần, sao đột nhiên không thấy anh?

Kỳ Tu: Muốn ngủ rồi.

Tiêu Hoàng Thư: Anh ngủ thì ngủ, gọi Bạch Tiểu Vân đi làm gì __

Kỳ Tu:...

Tiêu Hoàng Thư: Đại thần, anh thực sự đang theo đuổi thỏ nhỏ nhà tôi sao? *âm hiểm*

Kỳ Tu: Nhà cậu?

Tiêu Hoàng Thư: Không phải của nhà tôi, là của nhà đại thần ngài đây, được chưa? Anh đừng có bắt bẻ...

Kỳ Tu: Xin lỗi, vấn đề này không thể nào không bắt bẻ (-)

Tiêu Hoàng Thư: Tôi phải mách thỏ nhỏ mới được (^)

Kỳ Tu: Tùy cậu.

Đương nhiên, An Viễn chỉ tới thăm dò thái độ của Kỳ Tu, trước đây khi không biết Bạch Tiểu Vân chính là Bạch Vân, y còn hòa theo người ta, giờ đã biết chân tướng rồi, mọi chuyện khác hẳn __

Làm một người bạn thân tốt nhất, chuyện quan trọng đầu tiên phải hiểu là việc này có phải JQ hay không __

Thấy thái độ của Kỳ Tu chính là cam chịu, An Viễn tiếp tục gõ chữ.

Tiêu Hoàng Thư: Cậu ấy ngốc như vậy, có khi không hiểu gì đâu.

Kỳ Tu: Một ngày nào đó em ấy sẽ hiểu.

Tiêu Hoàng Thư: Có muốn tôi cung cấp dịch vụ trợ giúp không __

Kỳ Tu: Cậu không quấy rối đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Tiêu Hoàng Thư: Tôi không đáng tin đến thế sao?

Kỳ Tu: Hình như rất không đáng tin __

Đợi một hồi, đối phương gửi tới yêu cầu nhận file ảnh. Kỳ Tu nhấn nhận.

Tiêu Hoàng Thư: He he, đây chính là ảnh chụp thổ khổng thân trăm phần trăm siêu trong trẻo, xin vui lòng nhận cho __

Tiêu Hoàng Thư: Đại thần thấy tôi đáng tin chưa?

Kỳ Tu không để ý đến An Viễn trêu chọc mình, nhấn mở ảnh vừa nhận được.

Ảnh có chút lớn, mất một lát mới hiện lên, Kỳ Tu vẫn đợi, mỗi giây chờ đợi dường như trở nên dài đằng đặc, rốt cuộc sau hai giây, ảnh đã hiện lên rồi.

Kỳ Tu:...

Trên ảnh đúng là có một con thổ, một con thổ thật sự, mở hai mắt to tròn vô tội.

An Viễn cười trộm... Kỳ Tu cũng có lúc bị y chinh nha (=^. ^=)

Tiêu Hoàng Thư: Xin lỗi, trượt tay.

Vì vậy sau một phút, một tấm ảnh khác được gửi đến.

Kỳ Tu mở ra.

Người trong ảnh chụp có gương mặt búp bê, thoát nhìn rất bé nhỏ, tuy rằng đã đi làm nhưng trông như sinh viên đại học. Trên tay Bạch Tiểu Vân cầm tài liệu, hai mắt nhìn máy ảnh, có chút kinh ngạc, dường như ảnh này bị chụp trộm trong nháy mắt.

Bạch Tiểu Vân trong ảnh chụp có vẻ ngoài thanh tú, nhìn thoáng qua còn có chút ngại ngùng, đôi mắt rất lớn, không biết có phải do anh bị ảo giác hay không Kỳ Tu thấy người trong ảnh có đôi mắt ngập nước, vô cùng mê người.

Thực ra hình dung của An Viễn cũng không sai, khí chất của Bạch Tiểu Vân rất trong trẻo, rất tinh khiết.

Kết quả là, ngày hôm sau, khi thư kí mang cà phê vào cho ông chủ như bình thường, phát hiện ra trên bàn ông chủ có một bức ảnh.

Thư kí không dám nhìn kỹ, chỉ liếc mắt thấy hình như là một cậu con trai lớn lên không tệ.

Thư kí nghi hoặc, bình thường bàn làm việc của ông chủ rất ngăn nắp, ngoại trừ dùng để đồ vật và tài liệu, hầu như không có gì khác. Sao đột nhiên hôm nay lại có thêm một tấm ảnh?

Chẳng lẽ là em trai của ông chủ?

**

Tối hôm qua thuận lợi nhận ra bạn bè, hôm sau An Viễn vừa đến công ty đã vô cùng lo lắng đi tìm Bạch Tiểu Vân. Kết quả là không tìm được. Sau khi hỏi đồng nghiệp mới biết, hôm nay Bạch Tiểu Vân xin nghỉ.

An Viễn mau chóng gọi điện thoại cho Bạch Tiểu Vân.

“An Viễn.” Dường như Bạch Tiểu Vân có chút bồn chồn, “Có chuyện gì thế?”

An Viễn nhận ra điều kì lạ, sốt ruột hỏi, “Sao cậu không đi làm?”

“Tôi bị trộm ghé thăm...”

“Hả?”

“Sau đó chủ thuê nhà muốn tôi mau chóng dọn ra khỏi nhà... Trong vòng ngày hôm nay tôi phải mau chóng tìm được phòng mới để dọn nhà QAQ”

An Viễn nghĩ Bạch Tiểu Vân ở đầu dây bên kia chắc sắp khóc rồi.

Tối hôm qua Bạch Tiểu Vân còn chìm đắm trong hưng phấn vì nhận ra An Viễn, sáng sớm cậu còn dậy sớm hơn bình thường mười phút, ra khỏi nhà định đến công ty trò chuyện với An Viễn một chút. Nào ngờ trên xe bus, cậu gặp phải kẻ trộm, cuỗm hết tiền trong túi và chỉ phiếu.

Bạch Tiểu Vân không kịp nghỉ ngơi, lập tức đến ngân hàng báo mất giấy tờ.

Lần trước gửi tiền trong nhà, hiện tại trong tài khoản của cậu chỉ còn có mấy ngàn đồng, nhưng đối với Bạch Tiểu Vân mà nói, chừng đó tiền rất quan trọng. Nếu không ngay cả sinh hoạt phí cậu cũng không đủ để chi trả.

Bạch Tiểu Vân mới ra khỏi ngân hàng, chợt nhận được điện thoại của chủ cho thuê nhà. Chủ nhà bảo cậu mau chóng trở về, có chuyện quan trọng cần thương lượng với cậu.

Vì vậy, Bạch Tiểu Vân vô cùng lo lắng chạy về nhà trọ.

Chủ cho thuê nhà là một bà già, bà nhìn Bạch Tiểu Vân với vẻ mặt xấu hổ, sau đó nói cho cậu biết bà không thể tiếp tục cho cậu thuê nhà nữa, hơn nữa muốn cậu phải dọn đi ngay trong hôm nay.

Đối với Bạch Tiểu Vân vừa mất tiền mà nói, đây chính là họa vô đơn chí.

“Không phải ba tháng nữa mới đến hạn sao? Vì sao phải dọn đi bây giờ?” Trong đầu Bạch Tiểu Vân còn có chút mơ hồ, cậu còn tưởng mình nghe lầm rồi.

Bạch Tiểu Vân vừa hỏi thế, bà cụ đã khóc lên, “Đều tại cái thằng bất hiếu kia...”

Cậu vừa nhìn thấy bà ấy khóc, lập tức an ủi, đừng vội đừng vội, rồi đỡ bà vào phòng ngồi.

Hóa ra thằng con trai của bà đánh bạc, thiếu nợ người ta phải đi vay nặng lãi. Đối phương là xã hội đen, tuyên bố rằng nếu không trả tiền sẽ chém đứt hai tay hắn.

Con trai bà sợ quá, lập tức đề ý đến căn nhà này của mẹ mình, vì vậy bà phải đem nhà đi gán nợ. Buổi tối ngày mai đối phương sẽ đến, sau khi nghe tin, bà đã báo cho Bạch Tiểu Vân ngay,

Tiền thuê nhà ba tháng còn vài nghìn đồng, chỗ tiền này với Bạch Tiểu Vân mà nói là vô cùng quan trọng.

Bởi vì cậu phải dọn nhà gấp nên không còn chỗ nào để ở, hơn nữa trên người cậu không có tiền. Nếu như không tìm được phòng ở, tạm thời chỉ có thể tới khách sạn.

Nhưng mà Bạch Tiểu Vân vẫn mềm lòng, cậu trả lại tiền cho bà cụ, “Tiền này bà không cần đưa cháu, coi như cháu cảm ơn bà.”

Bạch Tiểu Vân biết cho vay nặng lãi kinh khủng thế nào, căn bản là trả mãi không hết. Thấy cả nhà bà cụ bị ép buộc đến mức này, trong lòng cậu cũng khó chịu.

Tuy rằng cậu biết chỗ tiền này chẳng giúp được gì, nhưng nếu bảo cậu lấy lại tiền của bà, cậu không làm được.

Bà cụ đi rồi, cậu mau chóng thu dọn đồ đạc, sau đó nhận được điện thoại từ An Viễn.

An Viễn nói trong điện thoại: “Cậu đừng vội, nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì đi.”

21. Chương 21: Tâm Ý

ASK: Vân phi, đối với chuyện lần trước xảy ra với xã đoàn kia, cậu có nghĩ gì không? — Người qua đường.

ANS: Chuyện đã qua rồi O(_)O~ — Bạch Tiểu Vân.

**

An Viễn dựa theo địa chỉ của Bạch Tiểu Vân, tìm rất lâu mới tới nơi, thấy khu nhà tập thể này vừa xa vừa cũ, An Viễn khó có thể tưởng tượng mỗi ngày Bạch Tiểu Vân mất bao lâu để đi làm. Khi y chạy tới nhà Bạch Tiểu Vân, bộ dạng của cậu quả thực có thể dùng từ “đáng thương vô cùng” để hình dung.

Phòng ở Bạch Tiểu Vân thuê rất nhỏ, phòng khách nhà An Viễn còn lớn hơn ở đây. Hoàn cảnh cũng không phải quá tốt, nhìn qua có chút cũ kỹ. Từ nhỏ An Viễn đã là đại thiếu gia không lo cơm áo, nhìn mà thấy chua xót trong lòng.

Đồ đạc của Bạch Tiểu Vân không nhiều lắm, toàn bộ hành lý chỉ dùng hai va li cũng chứa đủ. Một cái va li đã sắp xếp xong được đặt ở giữa phòng, ra vẻ vô cùng giản dị.

An Viễn đi tới giúp cậu kéo một cái, Bạch Tiểu Vân mau chóng kéo một cái khác đuổi theo.

Bạch Tiểu Vân ngồi trên xe An Viễn, có chút ngại ngùng nhìn y, “An Viễn, hôm nay tôi mới biết phải chuyển nhà, tôi, tôi không biết nên đi đâu...”

An Viễn thản nhiên gật đầu, liếc bộ dạng hoảng hốt của Bạch Tiểu Vân, cũng hiểu cậu không được chuẩn bị trước.

Bạch Tiểu Vân sờ sờ túi tiền, toàn thân trên dưới chỉ còn đúng đồng tiền năm xu.

“An Viễn.” Mặt Bạch Tiểu Vân có chút đỏ lên, “Anh có thể cho tôi mượn ít tiền không? Tôi muốn tìm phòng ở. Chi phiếu của tôi bị tạm khóa rồi, tiền mặt cũng bị trộm mất, trên người chỉ còn có năm đồng QQQ Cuối tháng phát lương, tôi trả lại cho anh.” Đây là lần đầu tiên trong đời Bạch Tiểu Vân vay tiền người khác, còn tìm bạn bè của mình để vay, cậu thấy rất ngại.

An Viễn lắc đầu, “Không cần tìm phòng ở, tôi có một nhà để không, cậu trực tiếp tới đó ở đi.”

Bạch Tiểu Vân nhìn chằm chằm An Viễn, đôi mắt chớp chớp, có chút giật mình. “Như vậy làm phiền anh quá...”

“Có gì phiền đâu, giữa bạn bè với nhau không cần nói những lời này.” An Viễn liếc mắt quẹo rũ với Bạch Tiểu Vân một cái, “Nếu như quá cảm kích tôi, có thể lấy thân báo đáp mà.”

Mặt của Bạch Tiểu Vân vốn đỏ lại càng đỏ bừng lên. “Anh lại không đứng đắn rồi!”

“Ha ha.” An Viễn cười hài lòng.

Bạch Tiểu Vân không làm bộ từ chối nữa, dù sao bây giờ cậu thật sự không một xu dính túi, hơn nữa lại chẳng có chỗ ở, An Viễn có thể tạm thời cung cấp nơi cho cho cậu, chẳng khác nào đưa than sưởi ấm cho cậu trong ngày tuyết rơi. Cậu cảm thấy vô cùng biết ơn y.

An Viễn tới một ngân hàng thì dừng lại, khi đóng cửa, y còn khom lưng nói với Bạch Tiểu Vân, “Thỏ ngốc, chờ tôi một lát.”

“Ừ ừ.” Bạch Tiểu Vân gật đầu, nhìn bóng dáng An Viễn biến mất trong ngân hàng.

Rất nhanh, An Viễn đã đi ra, khi chuẩn bị lái xe còn đưa cho Bạch Tiểu Vân một vạn đồng trong tay, “Trước dùng cái này đi.”

Vốn Bạch Tiểu Vân chỉ muốn mượn mấy trăm đồng tạm dùng làm sinh hoạt phí vài ngày, nào ngờ An Viễn trực tiếp cho cậu mượn nhiều như vậy, thật khiến cậu hoảng sợ.

“Không cần nhiều như vậy QAQ. Mấy trăm đồng là đủ rồi.” Bạch Tiểu Vân mau chóng đẩy trở lại.

“Không sao đâu.” An Viễn thật sự muốn giúp Bạch Tiểu Vân, hơn nữa một vạn đồng với y mà nói chẳng là cái gì.

Nào ngờ Bạch Tiểu Vân vẫn không chịu nhận, cuối cùng An Viễn bất đắc dĩ phải rút ra một nghìn đồng cho Bạch Tiểu Vân vay.

Xe của An Viễn mau chóng tiến vào một khu nhà cao cấp. Sau khi dừng lại, y dẫn theo Bạch Tiểu Vân tới căn nhà mình không ở kia.

An Viễn đẩy cửa ra, Bạch Tiểu Vân vừa vào bên trong nhìn, cả người lập tức mắt tròn miệng há hốc. Cậu hoàn toàn không ngờ, “phòng trống để đó không dùng” mà An Viễn nói lại lớn như vậy, đẹp như vậy!

Không thể không nói Bạch Tiểu Vân quá ngốc, trong số những người quen biết An Viễn, có lẽ chỉ có mình Thỏ Ngốc không biết An Viễn là con nhà đại gia, có rất nhiều nhà, căn bản không thiếu tiền.

“An Viễn... Tôi nghĩ tôi không dám ở QAQ” Bạch Tiểu Vân sững sờ ở cửa không dám vào.

An Viễn quay đầu lại, khó hiểu hỏi, “Thế nào?”

“Tôi sợ đem bán tôi cũng không trả được tiền thuê nhà QAQ”

An Viễn nghe xong bật cười ha hả, “Thỏ ngốc, ai bắt cậu phải trả tiền thuê nhà chứ? A? Muốn bán thân cho tôi sao?” An Viễn nói xong, vươn tay kéo Bạch Tiểu Vân vào trong phòng, “Cậu cứ ở đi, không lấy tiền của cậu.”

“Nhưng nhà mới như vậy... Hơn nữa, sao có thể không lấy tiền chứ?” Thỏ Ngốc tiếp tục bắn khoăn.

“Cậu không đến ở thì cũng chẳng có ai ở. Dần dần nó cũng thành nhà cũ thôi. Hơn nữa bình thường còn phải thuê người tới dọn dẹp, cậu vào đây ở, có thể tiết kiệm tiền, vậy nên coi như tiền thuê nhà đi.” Đầu óc An Viễn linh hoạt hơn Bạch Tiểu Vân gấp trăm lần, vòng vo bắt đầu lừa Bạch Tiểu Vân.

“Tuy là thế... Hay là tôi vẫn trả tiền đi.” Bạch Tiểu Vân không có thói quen chiếm lợi từ người khác, cố chấp muốn giữ tiền. An Viễn đã giúp cậu nhiều lắm rồi, trong lòng cậu cứ bắn khoăn vì mình gây phiền phức cho y.

“Vậy thì một năm trả bốn nghìn đồng là được rồi. Cứ như thế đi, dọn dẹp một chút rồi chúng ta đi ăn trưa. Bụng tôi đói lắm rồi...” An Viễn sợ Bạch Tiểu Vân cứ quẩn quít trong lòng, tùy tiện nghĩ ra một mức giá, cũng dời đi trọng tâm câu chuyện để Bạch Tiểu Vân không nghĩ nhiều nữa.

Giá nhà của y nếu cho thuê, đừng nói một năm bốn nghìn, cho dù một tháng bốn nghìn, sợ rằng đã có rất nhiều người tranh cướp muốn thuê rồi.

Bạch Tiểu Vân không biết An Viễn kêu đói chỉ là mượn cớ gạt cậu, đơn giản thu dọn xong xuôi rồi dẫn An Viễn đi ăn.

Cậu biết bệnh đau dạ dày của An Viễn, sợ y đói.

Hai người cơm nước xong xuôi, An Viễn nằm ở trên giường Bạch Tiểu Vân, có chút trầm tư.

Bạch Tiểu Vân đi ra thấy An Viễn có tâm sự, tuy rằng y vẫn mang bộ dạng hài lòng.

“An Viễn, anh làm sao vậy? Có phải khó chịu lắm không?” Bạch Tiểu Vân nằm ở bên cạnh An Viễn, tư thế chẳng khác gì y.

An Viễn không nói gì, Bạch Tiểu Vân tưởng y ngủ rồi. Nào ngờ ngay khi Bạch Tiểu Vân sắp ngủ, An Viễn lên tiếng.

“Thở ngắn, nếu như tôi không thích người kia, có khi tôi sẽ trực tiếp theo đuổi cậu... Cậu ngắn ghêch như thế, cái gì cũng viết trên mặt, tính cách không tệ, rất dễ dỗ dành, còn rất hiền lành... Tôi còn có thể gặp cậu mỗi ngày.” An Viễn bất tri bất giác nói một đồng lớn.

“Đây là đang khen tôi hay đang chê tôi vậy QAQ” Bạch Tiểu Vân dở khóc dở cười.

“Đương nhiên là khen cậu.”

“Có mỗi cậu khen người như đang chửi thôi...” Bạch Tiểu Vân bất mãn phản bác, cậu đâu có ngắn QAQ Các cậu không thể kì thị người khác đâu óc không linh hoạt QAQ

“Sao lại không có, vừa rồi chẳng phải...”

Bạch Tiểu Vân từ bỏ phản bác, “Rốt cuộc anh làm sao vậy? Có ai khiến anh buồn à?”

An Viễn âm ỉm gật đầu, “ Tôi thấy thâm mến một người quá đau khổ... Hơn nữa còn là tự mình đa tình...”

Bạch Tiểu Vân vỗ vỗ vai An Viễn, không biết nên an ủi y thế nào.

“Cho tôi mượn bờ vai để dựa đi.” An Viễn rầu rĩ mở miệng, không đợi Bạch Tiểu Vân đồng ý đã trực tiếp dựa vào vai cậu, sau đó thì thào, “Vai của tiểu nhược thụ đúng là không đủ rộng.”

Bạch Tiểu Vân: “...”

“Chỉ có vai của đại thần là đáng tin.” An Viễn đột nhiên bật ra một câu.

Bạch Tiểu Vân nhất thời trợn mắt nhìn An Viễn, có chút không nói nên lời.

Lúc này An Viễn len lén nở nụ cười, “Ái chà, phản ứng mạnh thế~ có phải ghen rồi không __”

Bạch Tiểu Vân một tay đẩy An Viễn ra, quay người đi không để ý tới y, vừa rồi nhất định là y cố ý.

An Viễn chọc chọc sau lưng Bạch Tiểu Vân, cố ý hiểu lầm ý của cậu, “Tức giận à? Tôi chỉ nói đùa thôi mà, lúc trước tôi mới ngấm chút xú thôi, đừng ghen mà.”

“Anh...” Bạch Tiểu Vân đột nhiên nghĩ mình căn bản không thể nào phản bác, đúng là khi cậu vừa nghe đến, trong lòng loạn cào cào.

Hiện tại cậu chỉ có thể dùng trầm mặc để giả vờ tức giận.

Bởi vì cậu cảm thấy dường như mình có tình cảm không nên có với đại thần...

An Viễn thấy Bạch Tiểu Vân giận, cũng không dám tiếp tục trêu cậu, không nói nữa.

Nhưng mà thấy phản ứng vừa rồi của Bạch Tiểu Vân, hình như cậu ấy không ghét như y tưởng?

Xoa cằm, hai người này chắc cũng sắp thành __

Bạch Tiểu Vân nghĩ tuy vận khí của mình kém nhưng cũng rất may mắn. Bạn bè của cậu không nhiều lắm, nhưng khi gặp khó khăn, vẫn có người dốc hết sức giúp đỡ cậu, ví dụ như An Viễn, ví dụ như... Kỳ Tu.

Có chỗ ở An Viễn cho, Bạch Tiểu Vân tạm thời không cần lo lắng quá nhiều. Cậu không nói những chuyện đen đủi này cho Kỳ Tu, mà khi đó An viễn đang rối ren vì đội trưởng, cũng quên không nói cho Kỳ Tu.

Vì vậy, cho đến giờ, đại thần vẫn chưa biết gì hết, không có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân __

**

Trung tuần tháng mười, có hoạt động kỷ niệm ngày thành lập xã đoàn Mây Nhân Nhật, mấy người cấp cao đã bí mật lên kế hoạch tổ chức ca hội, cuối cùng chọn buổi tối thứ bảy mở ca hội.

Là một thành viên của Mây Nhân Nhật, tất nhiên Bạch Tiểu Vân cũng sẽ tham gia. Dưới yêu cầu mãnh liệt của cô bạn A và C, Bạch Tiểu Vân đồng ý hát hai bài.

Đương nhiên, không phải Bạch Tiểu Vân kiêu căng mới miễn cưỡng đồng ý mà là cậu rất ít khi hát trước mặt nhiều người như vậy, sẽ khấn trương, sợ mình không ứng phó được.

Nhưng mà cô bạn A và cô bạn C đều vỗ ngực bày tỏ, tất cả đều là case nhỏ thôi, nếu như xảy ra vấn đề gì, đại thần sẽ tới cứu viện —

Nhưng mà thật tình cờ, cùng ngày đó, một xã đoàn khác cũng tổ chức ca hội kỷ niệm thành lập.

Hai xã đoàn đều là xã đoàn lớn, chỉ là lĩnh vực chuyên môn khác nhau. Xã đoàn Mây Nhân Nhật trăm năm làm đam mỹ, toàn bộ kịch đều là kịch đam mỹ, các CV hầu như cũng chỉ tiếp kịch đam mỹ.

Mà xã đoàn Đêm Trăng Thưởng Sen lại chuyên kịch ngôn tình, thỉnh thoảng làm một ít kịch năm mới và kịch đam mỹ, các CV trong xã đoàn ít nhận kịch đam mỹ hơn.

Vậy nên tuy rằng đều là xã đoàn trong giới vông phối, nhưng xét trên một mức độ nào đó thì cũng cách nhau một chút, nhằm vào đối tượng người nghe khác nhau. Mặc dù trùng một ngày, nhưng ảnh hưởng với công chúng không quá lớn, trừ phi xã đoàn kia mới được đại thần nào vô cùng nổi tiếng trong giới làm khách quý.

Nhưng mà ngay sau khi poster của xã đoàn Mây Nhân Nhật trắng trợn tuyên truyền, Bạch Tiểu Vân đã nhận được lời mời của Niệm Niệm.

Niệm Niệm: Tiểu Vân sama, xã đoàn chúng tôi tổ chức ca hội vào thứ bảy, có thể đặc biệt mời cậu tới làm khách quý chứ?

Bạch Tiểu Vân: Xin lỗi, xã đoàn chúng tôi cũng tổ chức vào ngày đó.

Niệm Niệm: Không sao cả, thời gian hoàn toàn có thể khác nhau mà, xã đoàn chúng tôi sẽ dựa vào thời gian của cậu để sắp xếp O(_)O~

Bạch Tiểu Vân: Thế nhưng thật xin lỗi...

Niệm Niệm: Sama, cậu giận tôi vì chuyện lần trước sao QAQ Thật sự không cố ý mà, đều do tôi sai QAQ

Bạch Tiểu Vân: Không phải, cô hiểu nhầm rồi, thật sự không phải. Tôi không giận.

Niệm Niệm: Sama, chuyện lần trước khiến tôi rất áy náy, cho tôi một cơ hội bù đắp cho cậu có được không?

Tham gia ca hội đi, hát một bài thôi được không?

Niệm Niệm: Sama, không đồng ý chính là giận tôi rồi Tôi đây chỉ có thể lui giới để tạ tội

Bạch Tiểu Vân thấy Niệm Niệm nói nghiêm trọng như vậy, nghĩ chắc là thái độ của cậu đã làm tổn thương cô, vì vậy đồng ý với cô.

Bạch Tiểu Vân: Được rồi, hát một bài thôi. Niệm Niệm, tôi thật sự không giận cô.

Niệm Niệm: Cảm ơn sama o(v)o~~

22. Chương 22: Ủ MƯU ĐÃ LÂU

ASK: Có phải từ khi đó anh đã rất thương Vân phi không? — Fan.

ANS: Ủ, không muốn để em ấy phải chịu ầm ức nữa. — Kỳ Tu.

**

Bởi vì buổi tối thứ bảy phải tham gia hai ca hội, như vậy lại phát hát thêm một bài TAT Bạch Tiểu Vân sợ lúc đó sẽ quên lời bài hát, vậy nên mấy ngày nay, cậu đều tranh thủ thời gian rảnh để luyện tập mấy ca khúc cần biểu diễn.

Tất nhiên đại thần vẫn cùng cậu, hơn nữa còn quang minh chính đại khoác cái nick Sói xám bụi kia đơn độc cùng Thỏ trắng nhỏ ở trong phòng kín như trước —

Bạch Tiểu Vân luyện đến khi thấy tạm ổn thì gõ chữ trên khung chat trò chuyện với Kỳ Tu.

Từ sau lần An Viễn hỏi Bạch Tiểu Vân về việc rốt cuộc cậu có ý gì với Kỳ Tu không, mỗi lần một mình Bạch Tiểu Vân ở bên cạnh Kỳ Tu, cậu đều thấy mất tự nhiên.

Tuy rằng hai người vẫn trò chuyện như bình thường, nhưng cũng có những lúc không biết nói gì cho phải. Thấy đã sắp đến giờ, thời gian được ở bên nhau dường như lúc nào cũng trôi qua rất mau.

Sói xám bụi nói: Sao lại hát ba bài? Còn có một bài hát riêng cho tôi nghe sao?

Thỏ trắng nhỏ nói: QAQ

Thỏ trắng nhỏ nói: Không phải, là tôi được mời tham gia ca hội của Đêm Trăng Thường Sen.

Sói xám bụng nói: Có chút mất mát T.T

Thỏ trắng nhỏ nói: Làm nũng đáng thẹn.

Kỳ Tu vốn chỉ muốn đùa giỡn với Bạch Tiểu Vân, cuối cùng khi nghe đến cái tên Đêm Trăng Thường Sen, dường như nhớ ra cái gì.

Sói xám bụng nói: Sao lại đến ca hội của họ?

Thỏ trắng nhỏ nói: Niệm Niệm mời tôi.

Trước đó Kỳ Tu đã nghe nói về sự tình, cũng biết Niệm Niệm tuyệt đối không đơn giản như vậy, hơn nữa chuyện lần trước cô ta lừa gạt Bạch Tiểu Vân, anh vẫn nhớ kỹ. Bởi vậy Kỳ Tu không quá thích Bạch Tiểu Vân tiếp xúc với Niệm Niệm.

Sói xám bụng nói: Sao lại là cô ta? Có thể từ chối không?

Thỏ trắng nhỏ nói: Không từ chối được T.T Cô ấy nói tôi mà không tiếp chính là giận cô ấy, cô ấy sẽ rất áy náy.

Thỏ trắng nhỏ nói: Kỳ Tu, như vậy có phải rất không tốt hay không?

Kỳ Tu hiểu rõ Bạch Tiểu Vân rất dễ mềm lòng, người cũng dễ bị lừa, nếu đã nhận rồi, đột nhiên không tới mà bị người ta phát hiện ra, có khi lại tạo cơ hội cho anti fan đùa giỡn một phen, không giữ chữ tín.

Sói xám bụng nói: Không sao đâu, tôi sẽ bảo người ta sắp xếp theo lịch của em, em nhớ phải nhắc Đêm Trăng Thường Sen sắp xếp thời gian khác nhé.

Thỏ trắng nhỏ nói: Ủa ừa, cảm ơn đại thần O(_)O~

Sói xám bụng nói: Xoa xoa.

Rốt cuộc thứ bảy cũng tới.

Trong một năm, trong số các ca hội được các cô gái trong giới vông phôi mong chờ nhất, ca hội kỷ niệm ngày thành lập bao giờ cũng khiến đại đa số người nghe cảm thấy hứng thú. Bởi vì trong một xã đoàn có rất nhiều CV, nếu may mắn còn có thể nghe được thanh âm của đại thần đã ở ẩn từ lâu, hơn nữa cảnh nữa

đêm cũng sẽ có nhiều phúc lợi.

Vậy nên buổi chiều ngày thứ bảy đã có rất nhiều cô gái treo máy ở YY chính thức của xã đoàn Mây Nhân Nhật để chờ đợi.

Ca hội kỷ niệm buổi tối đã sắp xếp ổn thỏa thứ tự từ lâu, Bạch Tiểu Vân sẽ lên mic hát lúc mười giờ. Thế nhưng bên Đêm Trắng Thường Sen vẫn không thông báo cho Bạch Tiểu Vân hát lúc nào. Hơn nữa, xã đoàn bọn họ khi công bố poster ca hội cũng không ghi tên Bạch Tiểu Vân trong danh sách khách quý, hiển nhiên là không quá tôn trọng cậu.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên người nào đó được là khách quý, không biết quá rõ nên không để ý tới mấy chi tiết này.

Bởi vì là lần đầu tiên tham gia hoạt động kỷ niệm ngày thành lập long trọng như vậy, Bạch Tiểu Vân vừa khẩn trương vừa mong chờ. Nhưng vì còn nhận lời mời của Đêm Trắng Thường Sen, Bạch Tiểu Vân phải tự mở một acc clone, để không mất lịch sự, khi ca hội của Đêm Trắng Thường Sen chưa bắt đầu, cậu đã phải treo nick ở đó cùng chờ đợi. Chỉ là quản lí cho cậu áo xanh như những người nghe bình thường, chứ không phải áo đỏ đại diện cho thân phận khách quý.

Bạch Tiểu Vân cũng không để ý tới những điều này, nghĩ chắc là do mình quá không nổi tiếng, cô gái thêm áo không nhận ra mình. Hơn nữa cậu thấy hứng thú với ca hội nhà mình hơn, vì vậy mới mở acc chính ra vui vẻ hơn hử vậy xem ca hội xã đoàn mình.

Đây là kỷ niệm bảy năm thành lập Mây Nhân Nhật nên vô cùng náo nhiệt, hơn nữa hôm nay còn mời được đại thần Kỳ Tu đã ẩn thân từ lâu trở về, người tới vậy xem càng không ngừng tăng lên gấp đôi. Đặc biệt là một khắc nhìn thấy nick của Kỳ Tu xuất hiện, trên khung chat đồng thời nhảy ra hai chữ “đại thần”, cộng thêm vô số dấu chấm than.

Tám giờ tối, ca hội bắt đầu. Bạch Tiểu Vân chăm chú nghe người chủ trì cùng mỗi vị CV lên mic nói chuyện, hát hò, thân là một thành viên của Mây Nhân Nhật, trong lòng cậu nảy lên cảm giác thuộc về(1).

Mà Kỳ Tu vẫn còn nói chuyện phiếm với Bạch Tiểu Vân trên QQ, mỗi một CV lên mic, anh đều cẩn thận, tỉ mỉ đánh chữ, giới thiệu cho Bạch Tiểu Vân, sợ cậu không nhận ra. Tuy rằng thật ra Bạch Tiểu Vân đều biết tên mấy CV này, nhưng mà cậu có chút cố ý không nói cho Kỳ Tu biết. Bạch Tiểu Vân thấy sự tri kỉ như vậy của Kỳ Tu có vẻ vô cùng dịu dàng.

Đến chín giờ, Niệm Niệm gõ tới Bạch Tiểu Vân.

Niệm Niệm: Sama, xã đoàn của cậu sắp xếp thời gian cho cậu vào lúc nào?

Bạch Tiểu Vân: Khoảng mười giờ.

Niệm Niệm: Được O(_)O~ Vậy tôi bảo bọn họ xếp cậu lúc chín giờ bốn mươi nhé, vừa vặn lịch giờ.

Bạch Tiểu Vân: O(_)O~ Cảm ơn.

Niệm Niệm nói thời gian cho Bạch Tiểu Vân xong, cậu lập tức bắt đầu chuẩn bị sẵn. Dù sao lần đầu tiên được người ta mời làm khách quý, không thể biểu hiện quá kém _

Chín giờ rưỡi, Bạch Tiểu Vân tắt kênh YY, sau đó ngại ngần gửi lại một lời cho đại thần.

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu, tôi muốn sang bên Đêm Trăng Thường Sen o(*//// ///*)q

Kỳ Tu: Đi đi *mỉm cười*

Vì vậy sau khi Bạch Tiểu Vân qua đó, đại thần cũng mở acc clone chạy sang xem _

Tới chín giờ ba lăm, vẫn chưa có người nào để Bạch Tiểu Vân lên xếp hàng ôm mic, lúc này Niệm Niệm lại nói với cậu, có một vị CV bận việc muốn rời sớm, vậy nên đổi cậu xuống chín giờ năm mươi.

Bạch Tiểu Vân đồng ý, sau đó gửi tin nhắn riêng cho cô bạn A, để đổi thay đổi thứ tự lên mic của mình ở Mây Nhàn Nhạt. Vì vậy thứ tự của Bạch Tiểu Vân lại bị dời về phía sau.

Hôm nay cô bạn A bận vô cùng, cũng không hỏi nhiều, cho rằng Bạch Tiểu Vân có chuyện gì quan trọng, kéo cậu ra sau nửa tiếng đồng hồ.

Cuối cùng đến khi Bạch Tiểu Vân đợi tới chín giờ năm mươi, Niệm Niệm lại nói với cậu có mấy khách quý chơi rất vui vẻ, muốn đổi kịch trực tiếp ở hiện trường, có thể sẽ kéo dài thời gian một chút.

Bạch Tiểu Vân cho rằng khách quý đổi kịch cũng cùng lắm chỉ đến mười phút, hơn nữa hiện trường ca hội nảy sinh rất nhiều vấn đề, chủ trì không thể nào khống chế được. Bạch Tiểu Vân có thể thông cảm, nói với Niệm Niệm rằng thời gian biểu diễn của mình ở bên kia là mười giờ rưỡi, không sao cả.

Kỳ Tu nhấn hoa tươi, chuẩn bị đợi Bạch Tiểu Vân lên mic sẽ tặng hoa cho cậu, nào ngờ chờ mãi chờ mãi, CV xuất hiện đều là bên BG, còn Bạch Tiểu Vân thì mãi vẫn không thấy lên mic.

Kỳ Tu nghĩ có chút không thích hợp.

Kỳ Tu: Vân phi, làm sao thế?

Bạch Tiểu Vân: Phía bọn họ có CV bận việc muốn rời đi sớm, đổi tôi xuống dưới.

Kỳ Tu nhíu mày, mấy người trên mic nói nói cười cười, còn có người dĩa dưa mãi không đi, làm gì có ai muốn vội vàng rời đi?

Không biết có phải ảo giác hay không, anh nghĩ có người đang cố ý đùa giỡn Bạch Tiểu Vân.

Kỳ Tu: Em hỏi chủ trì bên kia xem lúc nào mới đến phiên em? Nếu không sắp xếp được thì nói bên xã đoàn mình có việc gấp, không thể tham gia.

Bạch Tiểu Vân thấy Kỳ Tu nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy có chút không đúng, mau chóng hỏi Niệm Niệm.

Niệm Niệm bị Bạch Tiểu Vân hỏi, đồng ý tiếp sau đó sẽ sắp xếp cậu lên.

Kết quả tiếp theo đúng thật là Bạch Tiểu Vân, chỉ là mấy CV trước đó đối kích, hàn huyên quá lâu, đến khi đợi được Bạch Tiểu Vân lên mic thì đã tới mười giờ rưỡi, hơn nữa ca hội của Đêm Trăng Thường Sen cũng sắp tới vĩ thanh.

Ca hội nào cũng là khách quý tự mang theo tổ phụ đề, nếu không thì phía chủ trì sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng mà Bạch Tiểu Vân không có loại cao cấp như tổ phụ đề, phía chủ trì cũng không quan tâm đến cậu, vì vậy hiện trường chỉ có một mình cậu, trông rất đáng thương.

Nhưng mà Bạch Tiểu Vân không đủ kinh nghiệm, căn bản không để ý tới những thứ đó. Cậu thấy trong phòng còn sót lại hơn một nghìn người, bỗng nhiên có chút khẩn trương.

Người nghe bên Đêm Trăng Thường Sen đa phần đều nghe kịch BG, bởi vậy cũng là fan của mấy CV bên BG, hơn nữa Bạch Tiểu Vân còn chẳng nổi tiếng, vậy nên căn bản không có mấy người nhận ra cậu. Vì thế khi cậu cũng không được người nghe hoan nghênh giống những CV khác, sau khi lên mic, điều mà khung chat gõ nhiều nhất là — “Người này là ai?” “Bạch Tiểu Vân là ai, tôi không nhận ra?” “Có tác phẩm gì sao?” Thật sự làm tổn thương người ta.

Cũng may Bạch Tiểu Vân đang xem lời bài hát, không nhìn thấy khung chat gõ gì.

Nhưng Kỳ Tu vậy xem đã đọc toàn bộ, anh kiểm nét không tức giận, lập tức tặng cho Bạch Tiểu Vân năm đóa hoa đã chuẩn bị sẵn.

Bạch Tiểu Vân chuẩn bị xong xuôi, sau đó bắt đầu hát bài Nhạc thiếu nhi của Vương Phi đã luyện tập nhuần nhuyễn. Trước cậu có rất nhiều CV từng hát nhạc cổ phong, vì vậy hiện tại Bạch Tiểu Vân hát một bài nhẹ nhàng như Nhạc thiếu nhi mang lại cảm giác rất mới mẻ.

Tuy rằng không nhận ra CV này, nhưng không ít cô gái cổ vũ cậu, tặng cậu nhiều hoa. Còn có người khen thanh âm của Bạch Tiểu Vân rất dịu dàng trên khung chat, điên cuồng hỏi han tác phẩm của cậu.

Kỳ Tu cũng mở ghi âm bắt đầu ghi âm, nhắm mắt lại chăm chú nghe Thỏ trắng nhỏ của anh biểu diễn.

Nào ngờ Bạch Tiểu Vân vừa hát chưa tới một phút đồng hồ, đột nhiên có một giọng nữ truyền đến.

“Bạch Tiểu Vân? Sao lại mời một người phối âm mỹ đến đây? Lại còn là một kẻ chẳng có tiếng tăm gì... Ha ha... Mời tới ai thêm nghe chứ.” Giọng điệu của người nó mang theo ý khinh thường, thậm chí còn có chút chán ghét.

Tiếp theo đó nghe không rõ ràng người ta nói cái gì, chỉ nghe một trận cười vang “!@\$#%\$% Cố ý hả... thảo nào.”

Kết quả là toàn thể mọi người nghe được vài câu chửi rửa cuối cùng. Nhất thời, tất cả đều có chút giật mình.

Nhạc đệm trong phòng YY vẫn còn tiếp tục, nick của Bạch Tiểu Vân vẫn ở đó như trước, chỉ là phía trước nick không còn có đèn xanh lóe lên nữa.

Bạch Tiểu Vân xấu hổ, không dám mở miệng, trong lòng ghen đố.

Đợi cả đêm, hóa ra người ta thật sự không chào đón mình.

Bởi vì đêm nay nick của Kỳ Tu khoác áo xanh nên không thể nói chuyện, vì vậy anh mau chóng dùng cả QQ và YY gọi Bạch Tiểu Vân.

Kỳ Tu: Tiểu Vân, còn có tôi, hát hay lắm.

Kỳ Tu: Bài hát đó chúng ta chuyển sang Mây Nhàn Nhạt hát đi, tất cả mọi người còn đang chờ em.

Kỳ Tu: Tôi vẫn luôn chờ em.

Bạch Tiểu Vân thấy Kỳ Tu nói vậy, dưới hoàn cảnh vô cùng xấu hổ và bất lực, cậu cảm nhận được Kỳ Tu đã đem cho cậu một tia ấm áp.

Bạch Tiểu Vân xoa xoa hai mắt của mình, dường như mỗi lần cậu mất mặt, đều có Kỳ Tú đứng ở bên cậu, cổ vũ cậu, an ủi cậu...

Khiến cậu nghĩ, cho dù không có bất cứ ai thương cậu, Kỳ Tu cũng sẽ không ghét bỏ cậu.

Bạch Tiểu Vân: Được.

Bạch Tiểu Vân: Đại thần, anh hát cùng với tôi có được không?

Một yêu cầu bốc đồng, thế nhưng, lúc này Bạch Tiểu Vân dám to gan hỏi ra.

Có thể trong khoảng thời gian này, cậu đã quen với sự dịu dàng của Kỳ Tu. Bạch Tiểu Vân nghĩ, Kỳ Tu nhất định sẽ đồng ý.

Mà đúng lúc này, trong phòng YY của Mây Nhân Nhật có một nick vàng đột nhiên lên tiếng, giọng nói chứa đầy khinh thường và cổ nén phần nộ, “Đệch mơ, mấy đứa cao cấp của Đêm Trăng Thường Sen chơi một cú thật tửm. Hiện tại mọi người có hứng thú nghe tôi kể một ít chuyện lén lút gây ra không muốn người ta biết của đám kia không?”

*Chú thích:

(1) Cảm giác thuộc về (TA: sense of belonging): tiếng Trung là “quy chúc cảm”, là một cảm giác chủ quan, nhìn từ góc độ của người chủ cảm giác. Xét về mặt cảm xúc, cảm giác thuộc về nói nôm na tức là mình có tình cảm vs ai đó, vật gì đó, nơi nào đó. VD: tôi yêu Việt Nam -> tôi thuộc về đất nước Việt Nam, tôi chỉ có thể yêu Việt Nam khi tôi cảm thấy tôi thuộc về nơi này, đây là đất nước của tôi, ở đây có bạn bè tôi, người thân của tôi. Nếu tôi cảm thấy lạc lõng, tức là tôi đã không còn cảm giác thuộc về nơi này.

23. Chương 23: Vạch Trần Sự Thật (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ASK: Xin lỗi, trước đây vì tin đồn mà em anti anh, tuy rằng chưa từng chỉ trích thẳng mặt, nhưng cũng có nhiều lời chửi tai. Sau khi biết được sự thật, em thấy mình thật ngu ngốc... Trong lòng em vẫn luôn băn khoăn, rất muốn nói lời xin lỗi anh, mong rằng bây giờ chưa quá muộn. Chúc anh càng ngày càng thành công trong giới vông phổi, ngoài đời cũng thuận lợi. — Người qua đường.

ANS: Cảm ơn, anh cũng chúc em thuận lợi. — Bạch Tiểu Vân.

**

Còn hai mươi phút nữa ca hội kỷ niệm ngày thành lập Mây Nhân Nhật sẽ kết thúc, đa số CV và staff trong xã đoàn đã lên mic hát rồi, nhưng dù ca hội sắp hết, các fan vẫn chậm chạp không chịu rời đi.

Bởi vì vốn còn ba vị CV muốn lên hát, đến giờ tuy nick của họ vẫn treo ở đây, nhưng người thì mãi không xuất hiện. Hai mươi phút cuối cùng này chính là để dành riêng cho ba vị CV Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân và Tiêu Hoàng Thư.

Dẫu vậy, các cô gái trong phòng còn chưa đợi được bất cứ vị trong ba vị kia thì đã có cô bạn C thuộc cấp cao của xã đoàn lên mic.

Kết quả là C vừa lên đã tung cho mọi người một tràng bom! Đám hóng hớt – er bị nổ tung, hơn nửa đêm mà nhiệt huyết sôi trào bùng bùng _

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết rõ những chuyện linh tinh xảy ra trong giới vông phổi, nhưng một người có thâm niên như cô bạn C, giờ lại quang minh chính đại nói trước mặt mấy nghìn người, muốn kể cho mọi

người chuyên của cấp cao, tuyệt đối là người số một giới vông phổi.

Không ít cô gái yên lặng tặng cô mấy like, tinh thần dũng cảm bất chấp thể diện, đứng lên ném bom cho mọi người thật quá cảm động CRY.

Nhờ sự nhạy cảm được trang bị sẵn của hóng hớt – er, các cô gái đang vây xem hiện trường không chút do dự nhấn nút ghi âm.

Lí do cô bạn C nổi giận như thế bởi vì hôm nay khi cô nghe Bạch Tiểu Vân hát ở Đêm Trăng Thường Sen, có nhiều người cười nhạo Bạch Tiểu Vân. Hơn nữa, khi vừa nghe được tin tức, cô bạn C tính tình thẳng thắn lập tức nổi giận!

Thật ra trước đó cô bạn C cũng không biết việc này, mà là cô bạn A sắp xếp thứ tự lên mic cho Bạch Tiểu Vân, sau đó nhắc với cô. Lúc đó, đại thần đợi mãi không thấy đến lượt Bạch Tiểu Vân hát, trong lòng nảy sinh nghi ngờ. Vì vậy, anh tới hỏi thăm cô bạn C về những tin đồn xung quanh Bạch Tiểu Vân.

Đương nhiên, C biết rất rõ trong giới có người cố ý anti Bạch Tiểu Vân, chỉ là chưa từng suy nghĩ cẩn thận xem là ai. Thế nhưng khi nghe đại thần nói vụ Niệm Niệm lừa gạt gần đây cùng ca hội đêm nay cứ trì hoãn không có Bạch Tiểu Vân lên mic, cô bạn C đột nhiên dả thông hai mạch Nhâm, Đốc(1), suy nghĩ cho ra nhẽ.

Vì vậy, cô đem acc clone sang treo ở Đêm Trăng Thường Sen, đồng thời lên diễn đàn vông phổi tìm bài post cố ý anti Bạch Tiểu Vân hồi trước bị đại thần sửa code, cùng với bài post ném đá Long Đăng và vài bài post kịch đam mỹ mà Đêm Trăng Thường Sen từng đăng trên diễn đàn. Cô còn tìm bạn của mình, cũng chính là cô bạn quản lí lúc trước được đại thần nhờ vả – đồng chí Thích đem chim đi dạo.

Tuy rằng quản lí có thể xem IP, nhưng bình thường chẳng ai nhàn rỗi đi xem từng cái một, thế nhưng lần này nhận sự nhờ vả của C, cô đành đeo cái kính dày cộp của mình, tìm kiếm IP của kẻ ném đá trong biển IP mênh mông.

Một giờ sau đó, quản lí viên cho C đáp án, cũng cho cô ảnh chụp màn hình IP. Sau khi xem, cô nghe thấy đám cao quý lãnh diễm trong xã đoàn kia nói.

“Ngại quá, tôi vốn là người thích bao che khuyết điểm. CV xã đoàn mình bị mời đi làm khách quý, nào ngờ kéo dài mãi không cho lên mic hát, còn kéo không cho về xã đoàn nhà mình hát, cuối cùng khi người ta đang hát, lại lên mic nói ghét bỏ người ta là đồ trong suốt phổi đam mỹ, không đủ nổi tiếng... Chắc chắc, cấp cao của xã đoàn lớn có khác, đủ cao quý lắm, quả nhiên nhận ra người ta thành thật, tốt bụng, dễ bắt nạt.”

Cô bạn C nói xong, trong khung chat nổ tung, đoán xem xã đoàn mà C nói là cái nào.

“Mẹ nó, quá JP rồi, cầu nói tên xã đoàn!”

“Quả nhiên đủ cao quý!”

“Chờ chút, đêm này còn xã đoàn nào mở ca hội?”

“Thương CV kia...”

“Đêm này còn có Đêm Trăng Thường Sen mở ca hội... Mẹ nó, chẳng lẽ là bọn họ?”

“LS, nếu như cô bạn C đang nhắc đến Bạch Tiểu Vân, vậy thì xã đoàn mà các chị em đang đoán là đúng rồi.”

“Bạch Tiểu Vân?”

“Bạch Tiểu Vân làm sao thế?”

“Vân phi!! Ai dám bắt nạt Vân phi??? Địch! Bọn họ đã nói gì, cầu kể rõ!!”

Cô bạn C tiếp tục lên tiếng, “Nhất định mọi người biết Bạch Tiểu Vân có rất nhiều anti, nhưng chắc chắn mọi người không biết ai là anti fan của cậu ấy?”

“Dự là có liên quan đến Đêm Trăng Thường Sen!”

“Mẹ nó, rốt cuộc nick của đám anti phát rồ kia là gì?!”

“Cầu nói!”

“Cô C mau lên!”

“Hóa ra trong đám cực phẩm kia có những người này sao!”

Không phải cô bạn C cố ý kích thích sự tò mò của mọi người, mà là bây giờ cô đang giận vô cùng, mỗi câu cô nói đều phải cố gắng kiềm nén tâm trạng của mình, không nên quá kịch liệt. Cô thật sự không hiểu vì sao bọn họ phải dùng trăm phương ngàn kế để anti một người không có tiếng tăm gì.

“Mọi người còn nhớ kịch “Long Đằng” bị ném đá không? Lúc đó chủ dịch công Thương Hà lui tổ kịch, chuẩn bị không nói rõ nguyên nhân trong post kịch. Bởi vì lúc đó mẹ đẻ của Thương Hà – Niệm Niệm yêu cầu chuẩn bị đổi Bạch Tiểu Vân, nói không đổi thì họ sẽ lui. Vì vậy kết quả mọi người đã thấy rồi, Kỳ Tu đại thần tiếp nhận vai công trong các kỳ sau.”

“Đương nhiên, kịch hay còn ở phía sau. Hồi đó, trong số những người ném đá “Long Đằng” có chính Niệm Niệm và Thương Hà.” C cười lạnh một tiếng, nói tiếp, “Được rồi, Niệm Niệm sama của Đêm Trăng Thường Sen sắp phát hành một vở kịch một kỳ được tác giả nổi tiếng sáng tác theo yêu cầu dành riêng cho con trai của cô ta. Trong bộ kịch đó, ban đầu Niệm Niệm mời Bạch Tiểu Vân tới phối thụ, xong lại cứ trì hoãn không gửi kịch bản cho người ta, gạt người ta là tác giả muốn sửa kịch bản. Đợi tới khi tất cả các CV thu âm hoàn tất, cô ta mới nói rằng tác gia thấy thanh âm của Bạch Tiểu Vân không phù hợp, vậy nên bị đá ra. Đồng thời, cô ta cũng lừa được âm thô của đại thần, ha ha. Chơi xỏ người khác như thế có vui không?”

Đã mười một giờ, số người trong phòng YY của Mây Nhân Nhặt chỉ có tăng, không có giảm.

Nghe xong cô bạn C kể lại câu chuyện, rất nhiều cô gái cũng nổi giận.

Bọn họ chẳng phải fan của Bạch Tiểu Vân, có thể chỉ là một người nghe tò mò muốn vậy xem, nhưng bọn họ cũng không chịu nổi hành vi đám người Niệm Niệm dùng đủ mọi thủ đoạn bắt nạt một CV. Hóa ra anti một người đơn giản như vậy... Hóa ra hành vi ném đá độc ác kia vượt quá sức tưởng tượng của họ. Không khó có phần quá mức tàn nhẫn.

Tôi muốn hôn mê rồi... Rốt cuộc là thiếu nào đến cỡ nào chứ (-)

Thù hận quá nhiều OJL

Cả đám này đã vác mặt tới tiệm thuốc chưa (-)

Hóa ra hai người kia nằm trong số antifan của Bạch Tiểu Vân? Nếu họ ghét Bạch Tiểu Vân đến vậy, vì sao lúc đầu còn nhận “Long đằng”? Hay là nhận xong rồi hối hận nên chạy đi ném đá Bạch Tiểu Vân? Thật muốn quỳ lạy luôn!

Quá là cực phẩm luôn... Thấp nển cho Bạch Tiểu Vân.

Hai mặt quá (”)

Người như thế có thể cút không?

Mẹ nó! Bạch Tiểu Vân bị nhiều người thù hận như vậy hóa ra là do có kẻ hãm hại!

Bạch Tiểu Vân chọc gì tới bọn họ chứ, sao phải hại người ta như thế!

Vài cô gái có chút kích động còn trực tiếp xách nick chạy sang phòng YY của Đêm Trăng Thường Sen, chát vắn Niệm Niệm và Thương Hà trên khung chat n lần, để bọn họ giải thích.

Từ lúc cô bạn C nói đến câu thứ hai, Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu đã trở về xã đoàn Mây Nhân Nhặt, nghe xong lời cô trình bày, trong lòng Bạch Tiểu Vân không biết phải diễn tả thế nào.

Qua những lời cô bạn C nói, Bạch Tiểu Vân liên hệ với những gì trước đây, lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra. Hóa ra bất kể là vở kịch hồi trước hay việc làm khách quý hôm nay, đều do Niệm Niệm cố ý đùa giỡn cậu, cố ý khiến cậu gặp khó khăn.

Cậu không hiểu động cơ của Niệm Niệm là gì, vì sao phải nghĩ ra đủ mọi thủ đoạn để ném đá cậu như thế... Cậu cũng không biết mình đã làm điều có lỗi với cô ta từ lúc nào?

Bạch Tiểu Vân rất bất đắc dĩ, cũng khó chịu.

Ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu vào trên mặt Kỳ Tu, lần đầu tiên anh cảm thấy vô lực như vậy.

Anh biết hiện tại nhất định Bạch Tiểu Vân rất khó chịu, nhưng anh lại không thể ở bên cạnh cậu.

Nhìn những lời anh đã gửi cho Bạch Tiểu Vân, đợi mãi mà đối phương vẫn không trả lời, cho đến khi hình avatar kia tối đi.

Kỳ Tu rời khỏi máy tính, nhấn số điện thoại mình đã thuộc lòng từ lâu.

Quá trình đợi chuyển máy chỉ có vài giây, nhưng dường như dài đằng đẳng không gì sánh được.

“Alo...” Thanh âm của người kia rất nhẹ, vậy mà Kỳ Tu vẫn nghe rõ mồn một trong đêm khuya vắng lặng.

“Là anh.” Kỳ Tu cố ý hạ thấp thanh âm của mình, có vẻ vô cùng dịu dàng.

“...” Người kia yên lặng hai giây, chuẩn xác hô lên một cái tên, “Kỳ Tu.”

“Em ngủ chưa?”

“Ừ, muốn đi ngủ, nhưng không ngủ được.” Cứ mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu Bạch Tiểu Vân lại hiện ra mấy lời mắng chửi của các cô gái trong Đêm Trăng Thường Sen cùng với sự thật cô bạn C đã nói.

Kỳ Tu hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hai người đều ăn ý không nhắc tới.

“Anh kể chuyện cho em nghe được không? Chờ em ngủ rồi, anh sẽ ngắt điện thoại.” Thanh âm trầm ấm của Kỳ Tu truyền qua ống nghe, giống như đang dỗ dành, lại giống như đang thì thầm thân mật với người yêu.

Bạch Tiểu Vân gật đầu. Cậu không băn khoăn vì sao Kỳ Tu biết số điện thoại của mình, vì sao anh lại gọi cho cậu, vì sao không an ủi cậu, bảo cậu đừng quan tâm, đừng để ý như những người khác, mà lại kể chuyện cho cậu? Cậu chỉ biết, hiện tại giọng nói của Kỳ Tu truyền tới tai cậu, khiến cậu an tâm.

“Ngày xưa ngày xưa, trong một khu rừng nọ, có một con khủng long bạo chúa, việc nó thích làm mỗi ngày chính là bắt nạt con thằn lằn gai(2) nhỏ bé, yếu đuối...” Kỳ Tu thả chậm tốc độ nói. Câu chuyện anh kể cậu nghe là “Bạn thật tốt” của Miyanishi Tatsuya(3).

Bạch Tiểu Vân để điện thoại di động dựa ở tai mình, nhắm hai mắt lại.

“Khủng long bạo chúa được thằn lằn cổ rắn(4) tốt bụng cứu, từ lúc nó chào đời đến nay, lần đầu tiên nó cảm nhận được sự tốt bụng của người khác. Thằn lằn cổ rắn rất tin tưởng khủng long bạo chúa là một con khủng long hiền lành, để không mất đi người bạn này, khủng long bạo chúa đã nói nhiều lời nói dối thiện ý... Khủng long bạo chúa không hề hung ác, vì thế nó trở nên hiền hòa hơn.”

Thanh âm của Kỳ Tu càng ngày càng nhẹ nhàng, từ điện thoại truyền ra tiếng hít thở đều đều.

“Em lương thiện giống như thằn lằn cổ rắn trong câu chuyện này vậy, anh muốn mãi mãi được bảo vệ em.”

“Ngủ ngon, Tiểu Vân.”

**

Sau khi Bạch Tiểu Vân ngủ say, Kỳ Tu cúp máy. Anh tiếp tục trở lại trước màn hình máy tính, anh còn có việc khác cần hoàn thành.

Anh không muốn giống như con khủng long bạo chúa trong câu chuyện, khi thằn lằn cổ rắn gặp nguy hiểm lại không ở bên cạnh nó. Điều anh muốn làm chính là không để bất cứ ai tổn thương cậu lần nữa.

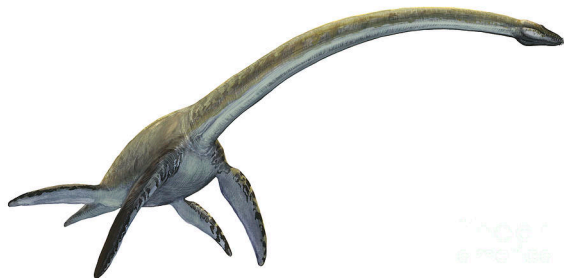
*Chú thích:

(1) Mạch Nhâm, mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm).

(2) Thằn lằn gai (Styracosaurus): là một giống khủng long khá lớn, có từ 4- 6 sừng nhô ra từ diên cổ trên đầu, 1 sừng nhỏ ở mỗi bên má và một sừng dài 60 cm (2 ft), rộng 15 cm (6 in) nhô ra từ mũi.

(3) Miyanishi Tatsuya: sinh năm 1956, là một tác giả nổi tiếng người Nhật.

(4) Thần lằn cổ rắn (Elasmosaurus): là loài bò sát lớn sống dưới biển, ăn thịt.

24. Chương 24: Vạch Trần Sự Thật (2)

ASK: Vân phi QAQ — Fan.

ANS: Sao thế bạn? — Bạch Tiểu Vân.

**

Tuy rằng giờ đã qua rạng sáng nhưng vẫn có rất nhiều người không chịu đi ngủ. Không ít người cảm thấy phần nộ chạy tới phòng YY của Đêm Trắng Thường Sen, mạnh mẽ yêu cầu Niệm Niệm ra giải thích cho họ.

“Niệm Niệm, Bạch Tiểu Vân có thù oán gì với cô? Sao cô phải hãm hại người ta như thế?”

“Mãnh liệt hoài nghi ngay từ đầu Niệm Niệm chính là antifan của Bạch Tiểu Vân, rốt cuộc trong lòng cô ta đen tối đến cỡ nào?”

“Tỉ mỉ nghĩ lại cho đến nay cảm giác tồn tại của Bạch Tiểu Vân rất thấp, ngoại trừ trước đây bị mẹ đẻ xui khiến mà đoạt vai chủ dịch của Cổ mỹ nhân ra, cậu ấy chưa từng làm chuyện gì quá đáng. Vậy mà bị các người anti suốt hai năm trời, chửi rất cả mặt. Mẹ ơi, trái đất quá nguy hiểm rồi, sợ đến tiểu ra quần mất.”

“Cô em bên trên, trước đây tôi nghe nói chuyện của Cổ mỹ nhân không liên quan đến chuyện của Bạch Tiểu Vân đâu, cho tới giờ cậu ấy cũng không hề thừa nhận, sa sút rất rõ ràng. Tạm thời đừng đổ lên đầu cậu ấy.

Tôi nghĩ có người cố ý bẻ cong sự thật đến tận bây giờ.”

“Chuyện của Vân phi và Cố mỹ nhân chắc chỉ có loại như Niệm Niệm mới có thể làm được () ”

“Hồi trước Long đằng bị ném đá, tôi còn thấy đồng cảm với Thương Hà, cho rằng Bạch Tiểu Vân làm liên lụy đến Thương Hà. Con mẹ nó hóa ra ném đá tô kịch, còn lui tổ kịch, hóa ra toàn bộ đều do các người tự biên tự diễn... Thật đúng là mắt mù mà _(:3) _”

“Niệm Niệm đại nhân đừng lui mà, lúc cô anti người ta thì thăng thần, hào hùng, bây giờ bị người ta vạch trần, tẩy mãi cũng không trắng được đâu _ ”

Lúc này không biết cô gái nào còn đem chuyện Bạch Tiểu Vân bị chửi khi hát ở Đêm Trăng Thường Sen lên khung chat, khiến người xem càng thêm tức giận.

“Ái chà, Thương Hà đại nhân của các cô không phối đam mỹ sao? Thương Hà đại nhân của các cô nổi tiếng khắp vũ trụ rồi hả?”

“Chắc chắn, không nhận được, xã đoàn Đêm Trăng Thường Sen này đúng là đủ cao quý mà () ”

Quần chúng vẫn spam khung chat liên tục, trong YY của Đêm Trăng Thường Sen lại chẳng ai chịu đứng ra, bo bo giữ mình, không quan tâm đến người khác. Cuối cùng, không chịu nổi mọi người ném bom oanh tạc, quản lí cấm không cho ai đánh chữ nữa.

Chỉ có thể nói chỉ số EQ của đám quản lí Đêm Trăng Thường Sen đúng là số âm, càng làm như vậy càng khiến người ta mang nặng tâm lí phản nghịch, càng không chịu bỏ qua.

Không ít cô gái thấy không thể hỏi cho ra nguyên nhân ở đây, lập tức chuyển dời lên diễn đàn vòng phối tiếp tục hỏi.

Mà các cô gái công khai lên án trong YY vừa đi, Niệm Niệm này giờ im lặng lập tức đăng mấy cái weibo.

Niệm Niệm là phúc hắc công, không phải đáng yêu thụ: Ha ha, người nào đó nói muốn tôi giải thích chuyện cực phẩm, xin hỏi tôi đã làm gì khiến bạn nghĩ là cực phẩm? Tôi chỉ là một chuẩn bị nhỏ nhỏ, bạn đánh giá tôi quá cao rồi, nói hai câu liền hất bát nước bắn lên người tôi. Nói miệng thì ai chẳng làm được, bạn có chứng cứ thì lấy ra đây? Bạn là quản lí diễn đàn vòng phối hay là hacker? Có thể biết được tôi ném đá tổ kịch? Nếu tôi nói chính bạn mới là người ném đá, bạn có thừa nhận không?

Niệm Niệm cười nhạt thưởng thức Bạch Liên Hoa: Trước đây bạn bè khuyên tôi đừng tiếp xúc quá nhiều với CV kia, nói người ta chỉ là một kẻ không có tiếng tăm nhưng còn to hơn người nổi tiếng nhất. Bạn cậu ta rất nhiều người vô cùng kinh khủng, lúc đó tôi còn không tin. Hôm nay cuối cùng tôi cũng được mở mang rồi, đổi trắng thay đen đúng là sở trường của cậu ta. Cũng không xem lại từ khi ra mắt đến nay, cậu ta đã gây bao nhiêu chuyện náo loạn, những chuyện đó đều là lỗi của người khác sao? Đúng, toàn bộ thể

giới đều có lỗi với cậu, vì cậu là Bạch Liên Hoa!

Niệm Niệm nhất định phải bình tĩnh: Vẫn là câu nói kia, có miệng thích nói thì nói, có bát nước bẩn thích hắt ai thì hắt () Hay là ngày mai tôi cũng lên YY khóc cho mấy người xem nha~ (^)

Chỉ có thể nói thái độ kiểu các cô không có bằng chứng thì không thể bắt nạt tôi của Niệm Niệm thành công chọc giận rất nhiều người, ngay cả những người qua đường trước đó giữ yên lặng cũng cảm thấy nổi điên.

Chuyên gia làm xấu mặt tuyệt đối không nhập nhằng: Ha ha, đại nhân đừng vội khóc cho tôi xem, cô chờ một chút, tôi lập tức thực hiện nguyện vọng của cô. Tôi sẽ liên lạc với người có chứng cứ, đến lúc bị mất mặt ngàn vạn lần đừng kêu khổ!

Thật ra chuyện Niệm Niệm làm trước đây cũng không phải không có sơ hở, chỉ là mọi người không để ý tới. Dù sao chẳng ai ngờ được một cô gái lại có thể gây ra nhiều chuyện đến vậy. Bây giờ cô bạn C trực tiếp chỉ mặt chỉ trích cô ta, cô ta lại khiêu khích như vậy, các cô gái biết ít nhiều sự thật thế nào cũng tự mình nói ra tất cả.

Vậy nên cái lầu thị phi trên diễn đàn vòng phối về chuyện giữa Niệm Niệm và Bạch Tiểu Vân có rất nhiều người ra mặt.

140L: Tôi có ở trong tổ kịch kia của Niệm Niệm, ban đầu đích thực có Bạch Tiểu Vân, thế nhưng không biết vì sao lại đổi người, hóa ra bị Niệm Niệm tráo đổi...

150L: Đại thần cũng là do Niệm Niệm nhờ Bạch Tiểu Vân mời, cô gái này thủ đoạn thật sâu.

167L: Tuy rằng thái độ của Niệm Niệm hơi vênh váo một chút, nhưng nói cũng không sai mà. Nếu Bạch Tiểu Vân thật sự không vấn đề gì, sao vẫn có XFXY cho người ta ném đá?

168L: Sắc mặt Niệm Niệm trên weibo dường quá khó nhìn.

170L: Tôi còn chút hoài nghi, cô bạn C nói nhóm Niệm Niệm ném đá Long Đăng, nhưng làm sao cô ấy biết được chuyện này? Cô ấy xem được IP hả? Vì sao có thể nói quả quyết như thế? Tôi giữ vững nghi ngờ _

180L Cảnh Trình: Thấy người ta nhắc tới “Long đăng”, tôi nghĩ thân làm chuẩn bị, tôi có quyền lên tiếng. Bởi vì không đăng ảnh, vậy nên cũng chỉ có thể đánh chữ thuật lại hoàn cảnh lúc đó. Đương nhiên, tôi sẽ cố gắng không mang theo quan điểm cá nhân. Lúc đó bị ném đá, mọi người đều không vui, sau khi Bạch Tiểu Vân biết đã gửi lời xin lỗi tới tôi và nói muốn lui tổ kịch, bởi vì cậu ấy nghĩ mình đã làm phiền tổ kịch. Tất nhiên là tôi không đồng ý đối cậu ấy, thứ nhất, cậu ấy rất thích hợp với vai, thứ hai, tôi nghĩ kẻ bỉ ổi chính là đám antifan cố tình gây sự, không phải tại cậu ấy. Vậy nên không cần phải để cậu ấy chịu đựng một mình. Tôi cũng nhận được tin nhắn của Niệm Niệm, cô ta nói lo sợ nếu Bạch Tiểu Vân còn ở trong tổ kịch sẽ có thêm nhiều antifan tới ném đá kịch, mong đổi người. Thật ra làm một staff, tôi cũng hiểu lập trường của cô ta, dù sao lo lắng kịch bị ném đá âu cũng là chuyện bình thường. Nhưng hiểu thì hiểu, tôi

vẫn không đồng ý. Niệm Niệm lại nói nếu Bạch Tiểu Vân vẫn ở trong tổ kịch, Thương Hà sẽ lui. Nhiều lần thương lượng không đạt kết quả, cuối cùng, Thương Hà rời khỏi tổ kịch. Đây là nguyên nhân “Long đăng” đổi công. Đồng thời, tổ kịch cũng mong tìm ra kẻ đã cố ý công kích post kịch trước đây. Người như vậy chắc chắn sẽ không ngừng giở trò hãm hại tổ kịch “Long đăng” cũng như ảnh hưởng tới các tổ kịch khác. Mong kẻ đó sẽ bị trừng phạt thích đáng!

185L: Theo lời Cảnh Trình nói, tôi nghĩ tôi có thể đóng dấu Niệm Niệm là một cực phẩm get✓

186L: Thương Hà cũng chẳng phải loại gì tốt.

190L: Cảnh Trình là bạn thân của Kỳ Tu, Kỳ Tu lại tốt với Bạch Tiểu Vân như vậy, kết hợp với thái độ của Cảnh Trình bảo vệ Bạch Tiểu Vân như vậy, xin lỗi, tôi khó mà tin được ()

191L: Trong bài post cứ gọi tới gọi lui mấy vị này, không phải là người nào đó tự mình ra trận đấy chứ __

200L: F5 post này một cái đã giúp tôi nâng trình độ nhận thức cực phẩm đúng đắn... Có người nào 818(1) vì sao Niệm Niệm cứ muốn nhằm vào Bạch Tiểu Vân không?

201L Cảnh Trình: Là tôi suy nghĩ không chu toàn. Ảnh chụp cuộc trò chuyện lúc đó đã được tôi đăng lên weibo rồi, địa chỉ đây.

235L: Xem xong ảnh, tôi muốn biểu thị, em gái Cảnh Trình quá tốt bụng rồi. Cái con Niệm Niệm kia quả thực muốn gây sự mà... Phải tôi thì tôi sẽ trực tiếp cho cô ta dẫn theo Thương Hà cút luôn, đúng là chẳng chớ(2) ()

240L: Cứ cho là Niệm Niệm muốn đổi Bạch Tiểu Vân, nhưng điều đó đâu chứng minh được cô ấy ném đá Bạch Tiểu Vân đâu? Logic đâu? Chết rồi sao? Mấy người có mắt thần hay sao mà chỉ qua mấy câu nói đó có thể nhìn ra người ta ném đá tổ kịch?

250L: Ha ha, Niệm Niệm làm việc này cũng bình thường thôi mà, ai mà muốn hợp tác với một kẻ XFXY còn bị liên lụy nữa. Để Thương Hà lui tổ kịch cũng chẳng có gì đáng trách, mấy đám lâu trên nhảy dựng lên đóng dấu cực phẩm cho người khác là sao chứ? Bạn thân của Bạch Tiểu Vân đánh lên sao? Quả nhiên có bạn bè hùng hổ có thể biện minh được.

251L: Mấy lâu trên nếu không phải Niệm Niệm thì chắc là bạn của Niệm Niệm rồi. Để tôi thả một ngọn nến cho chỉ số thông minh của mấy cô. Ác ý rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra, ngu si không cứu nổi (”)

260L: Ha ha, xin chào các cô gái có mắt thần, muốn nói tôi là Niệm Niệm, vậy đi tra IP đi ()

300L Người thần bí: IP của diễn đàn võng phối ngoại trừ quản lí, dùng một ít kỹ thuật cũng có thể tra được. Ví dụ như IP của post số 167L, 170L, 190L, 240L, 250L, 260L đều là cùng một người. Tuy rằng

người này dùng host ở bên Mỹ nhưng tôi vẫn có thể công phá. Hơn nữa, tôi vừa không cẩn thận tra một ít IP trong post kịch “Long đằng”, phát hiện ra 37L, 58L, 137L, 289L, ... cùng rất nhiều IP đều cùng một host. Bởi vì liên quan đến thông tin riêng tư, tôi sẽ không công bố số IP của cô, nhưng tôi muốn khuyên cô một câu, mặc kệ cô có ân oán gì với Bạch Tiểu Vân, mong rằng sau này đừng làm loại chuyện này nữa. Nhận lỗi khó đến thế sao?

Vị ông hoàng kỹ thuật lâu 300 kia vừa xuất hiện, có thể nói đã đưa bài post lên một cao trào mới.

303L: Má ơi, cúng bái ông hoàng kỹ thuật!! Không ngờ có thể tra được IP của cực phẩm này, ha ha, trước đây bày dáng vẻ bệ vệ, kiêu ngạo như vậy chẳng phải ý vào không có ai tra được IP của cô sao, kết quả không nghĩ tới bị ông hoàng kỹ thuật phát hiện ra, còn tìm được IP của cô, khác gì bị ăn vài cái tát đầu 233333

309L: Emma, tôi đã tìm lại từ đầu, 37L chẳng phải là lời nhắn “Đính kèm hộ Thương Hà, đính kèm Bạch Tiểu Vân, đính kèm tổ kịch” của Niệm Niệm đại nhân sao 23333 Đại nhân đau lòng không? Chuyện hai mặt như vậy mà cũng làm trôi chảy đến thế sao?

333L: Ông hoàng kỹ thuật là fan chân chính đã đăng ảnh hoa sen và “Yêu hoa sen” để ngăn cản cái post ném đá Bạch Tiểu Vân sama lần trước sao? Thích muốn chết~ Xiết tay thổ lộ o(*^~^*)o

350L: Phụt, ông hoàng kỹ thuật thật sự rất yêu Bạch Tiểu Vân sama (ˆoˆ)/~

351L: Tuy rằng iem cũng thích CP ông hoàng kỹ thuật x Bạch Tiểu Vân, nhưng các cô gái ơi, các cô đang lạc đề 233333 Chúng ta phải tiếp tục đào bới cực phẩm __

352L: @Niệm Niệm nhất định phải bình tĩnh, đại nhân, giờ ngài còn bình tĩnh được không __

Tuy rằng đã hai giờ sáng, nhưng trong bài post vẫn náo nhiệt vô cùng. Số lượng bình luận càng ngày càng nhiều, đa phần mọi người đều không muốn đi ngủ, muốn chờ thời khắc bới móc ra được thật nhiều sự thật khác.

Bởi vì có những người như Niệm Niệm tồn tại nên trong giới vông phối mới ngày càng xảy ra nhiều vụ ném đá và tranh cãi nội bộ, làm hại rất nhiều người vô tội bị liên lụy, bị mắng oan. Tuy rằng trước đây cũng đào bới ra rất nhiều cực phẩm, nhưng chưa từng thấy ai độc ác thế này.

Ác ý sâu như vậy, bọn họ cũng tự hỏi vì sao.

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của rất nhiều cô gái muốn biết rõ mọi việc, cô bạn A cũng đăng lên bài post ảnh chụp màn hình cuộc đối thoại Bạch Tiểu Vân giải thích với cô vì sao muốn lùi thời gian hát, đồng thời cũng có người đăng đoạn ghi âm mấy câu bọn họ mắng chửi Bạch Tiểu Vân. Mặc kệ Bạch Tiểu Vân là người thế nào, nhưng được mời đến hát còn bị người ta cố ý bới, khiến cho cậu khó xử, làm ai cũng thấy phần nộ.

Càng ngày càng nhiều căn cứ chính xác được đưa ra, sự tức giận của mọi người với Niệm Niệm dần dần biến thành sự đồng tình với Bạch Tiểu Vân.

888L: Mẹ nó, vậy xem đến giờ này, chứng cứ có một đống, Niệm Niệm đâu, cô có thể đứng ra giải thích không? Bạch Tiểu Vân làm gì cô mà cô phải hại người ta như thế?

900L: Người như thế nên cút khỏi giới võng phối!

904L: Nếu như không ai đứng ra tố cáo hết mọi chuyện, có phải cô muốn anti Bạch Tiểu Vân đến mức phải rời khỏi giới võng phối không? Loại cực phẩm như cô mau cút đi có được không? Không có người như cô, giới võng phối mới không xảy ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy!

930L: Người này rõ ràng có vấn đề về thần kinh!

1000L: À ừm, tôi vừa nhận được một đoạn ghi âm cùng một ít ảnh chụp đối thoại, đăng lên đây cho mọi người cùng xem. Sau khi xem xong, mọi người có thể hiểu vì sao. Tôi chỉ có thể nói, Bạch Tiểu Vân thật sự rất vô tội... Đối với cách làm của Niệm Niệm, tôi không biết dùng từ ngữ gì để hình dung... Được rồi, ông hoàng kỹ thuật đừng tra IP của tôi, những thứ này không phải của tôi mà là bạn tôi gửi cho. Trước đây cô ấy cũng anti Bạch Tiểu Vân, nhưng bây giờ thấy áy náy trong lòng, sợ bị tra ID nên mới nhờ tôi đăng...

Ghi âm [20xx1015297xxxx]

Ảnh chụp 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,...

*Chú thích:

(1) 818: bát quái 1 chút, cùng bàn tán, nói những lời khó nghe hoặc mắng chửi, nói mỹ miều là bới móc những chuyện đã xảy ra từ đầu đến cuối.

(2) Nguyên văn là đại bài, ý chỉ những người có tính cách ngôi sao, kiêu ngạo (vừa mang ý tốt vừa mang ý xấu).

25. Chương 25: Động Cơ

ASK: Tiểu Vân sama, tôi thấy cậu thật quá hiền lành QAQ Rất muốn bóp bóp cậu — Fan.

ANS: Bóp đi o(*^_^*)o — Bạch Tiểu Vân.

**

Rạng sáng ba giờ, trong phòng tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng ong ong phát ra từ máy tính, Kỳ Tu đeo tai nghe bên cạnh máy lên, nhấn mở tập tin ghi âm vừa tải xuống.

Đoạn âm này hẳn là nửa chừng mới nhớ ra phải ghi âm nên bắt đầu rất đột ngột, không có mở đầu, cũng không biết ai đã hỏi gì trước đó, chỉ nghe thấy một cô gái dùng chất giọng vô cùng kiêu ngạo chia sẻ những chuyện cô ta đã làm với mọi người.

“Vậy cứ để nó chờ đi, kéo dài đến khi nó phải lên hát ở Mây Nhàn Nhạt.”

“Cô không thích cậu ta như thế thì mời cậu ta đến hát ở xã đoàn mình làm gì?”

“Buồn chán quá nên nghĩ cách trêu nó ấy mà. Thấy dáng vẻ bị bỏ rơi của nó, không ai giúp đỡ, trong lòng tôi rất sáng khoái. Nó đúng là một tên thánh mẫu, bịa một, hai lí do cũng cho là thật, không một chút nghi ngờ, quả thật ngu không chịu nổi. Bây giờ nó vẫn lui thời gian hát bên kia, A sẽ cho nó đãi ngộ đặc thù, lười thứ tự hát, như vậy bên Mây Nhàn Nhạt nhất định sẽ có người bắt nạt, nếu như không ai phát hiện ra, chờ nó hát xong, tôi phải đăng một bài post vạch mặt nó, để cho người trong xã đoàn nó biết nó chạy tới chỗ chúng ta hát trong ngày kỷ niệm thành lập xã nó, còn cố ý không muốn quay về xã đoàn của mình. Cô nói, những người khác trong xã nó sẽ nghĩ thế nào?”

“Niệm Niệm, cô thật độc... Nói như vậy, người trong xã đoàn sẽ không để yên cho cậu ta đâu.” Có người đùa giỡn rằng, “Nhưng mà sao cô ghét Bạch Tiểu Vân thế? Tôi thấy cậu ấy cũng bình thường mà, trước đây cậu ấy kéo kịch của cô sao?”

Niệm Niệm cười khinh thường, *“Ha ha, bản thân nó thật ra chẳng có vấn đề gì, còn có chút thánh mẫu.”*

Có người cũng cười theo, *“Niệm Niệm không nên kì thị người ta nha, người ta thánh mẫu mà cô cũng ném đá.”*

“Phụt, có phải vì nguyên nhân này nên tôi mới ném đá nó đâu.” Nói xong, Niệm Niệm ngừng vài giây, “Các cô có nhớ mẹ đẻ trước đây của nó không?”

“Mẹ đẻ?”

“Đâu Đâu? Tôi nhớ. Lúc trước mẹ đẻ của cậu ấy cướp vai của Cố Mỹ Nhân đúng không? Lúc đó rất ảm ỉ, cô gái kia hình như cũng là cực phẩm, hơn nữa hồi ấy Bạch Tiểu Vân cũng không tốt lắm, còn phát biểu gì đó? Vậy nên từ đó có rất nhiều người anti Bạch Tiểu Vân. Chẳng lẽ cô cũng vì vậy mà anti cậu ta sao? Tôi chưa từng thấy cô nói thích Cố Tử Ý nha.”

Niệm Niệm cười khê, *“Cố Tử Ý chẳng liên quan gì tới tôi cả. Tôi đâu có thời gian rảnh rỗi mà thích anh ta. Sự kiện đó chỉ là một cơ hội để ném đá nó thôi, khi đó chính tôi anti nó đầu tiên, nhiều người về sau*

mới cùng tôi bóp méo ý xin lỗi của nó, cùng tôi anti nó. Lúc đó thật ra nó vô tội, nhưng mà ai bảo mẹ để nó muốn nó nổi tiếng nên mới tìm đường chết, đụng tới tôi. Không anti nó, trong lòng tôi rất khó chịu.”

Giọng điệu chắc chắn như hiểu rõ nội tình của Niệm Niệm đã hấp dẫn lòng hiếu kỳ của mọi người, còn có vài người gấp gấp truy hỏi nguyên nhân cụ thể là gì.

“Niệm Niệm, rốt cuộc vì sao lại ghét mẹ đẻ cậu ta như thế?”

“Mau nói đi.”

“Con đàn bà Đâu Đâu kia rất cực phẩm, các cô có biết không? Từ lâu tôi đã ngứa mắt với cô ta, rất là trơ trẽn, hồi đó cô ta ôm đùi biết bao nhiêu chuẩn bị nổi tiếng và các CV hàng đầu thì không nói, trong tay còn giữ rất nhiều trao quyền tác phẩm nổi tiếng.”

“Cô nói vậy tôi mới nhớ ra. Trước đây cô ấy quả thật rất trơ trẽn... Nghe nói vì muốn nhanh chóng nâng đỡ Bạch Tiểu Vân nổi tiếng, muốn nuôi một người mới thành một CV tử hống, đến lúc đó cô ta sẽ có cảm giác siêu việt, nên mới kiếm nhiều trao quyền tác phẩm hay.”

“F nói không sai. Đúng là như thế. Khi đó tôi cũng muốn làm kịch, lúc xin trao quyền vài tác phẩm vô cùng yêu thích, tác giả nói toàn bộ bị cô ta lấy hết rồi. Ghét nhất là cô ta còn lấy được toàn trao quyền có một không ai. Mẹ nó, cô ta có thể làm được nhiều kịch như vậy không? Mà cái nào cũng là truyện nổi tiếng, dự trữ nhiều trao quyền như vậy có phải rất ích kỷ không... Cũng không biết lượng sức Bạch Tiểu Vân, cái đồ ẻo lả kia có thể phối được thụ trong mấy tác phẩm đó hay sao?”

“Mẹ nó, cô ta cũng quá cực phẩm rồi...”

“Cô ta dành hết cho Bạch Tiểu Vân sao? Đúng là tình yêu chân chính...”

Niệm Niệm tiếp tục nói, “Ừ thì là tình yêu chân chính, ha ha, chỉ đáng tiếc chân chính đến mức tự tìm được chết. Con trai cô ta cũng chết theo. Nếu Đâu Đâu không lui giới, với một đồng tác phẩm đầy người muốn phối trong tay cô ta, mặc kệ Tiểu Bạch Liên OOC nhiều thế nào, dần dần cũng sẽ khiến nó nổi tiếng được, còn có thể là đồ trong suốt chẳng mấy ai biết đến như ngày hôm nay sao... Nếu ngày nào đó cô ta quay về giới thấy con trai nhà mình bị ném đá thảm như vậy, chắc chắn, nghĩ thấy sướng cả người.”

“Hóa ra là muốn trả thù cô ta...”

“Niệm Niệm, thật ra cô với cô ta mới là tình yêu chân chính, ha ha.”

“Yêu cái đầu cô! Ghét cô ta cả đời còn được. Từ ngày tác phẩm yêu thích của tôi bị cô ta giành trao quyền, lúc đó tôi thật sự rất thích, còn đi tìm cô ta thương lượng xem có thể để Thương Hà hợp tác với Bạch Tiểu Vân hay không. Kết quả là cô ta còn tỏ vẻ kiêu căng, chê Thương Hà là người mới, không đủ nổi tiếng, không xứng với đứa con Bạch Liên đại nhân của cô ta. Lúc đó tôi chỉ cười, cô ta cũng không tự nhìn xem

Tiểu Bạch Liên là loại gì... Chưa từng thấy ai chỉ vì cái lợi trước mắt, muốn làm cho con trai mình nổi tiếng đến mức như thế. Nhưng cũng đáng đời, lúc đó dám chọn người nổi tiếng như Lâm Thành đại thần, còn lên thương lượng với chuẩn bị đổi Cố Tử Ý, cuối cùng chính mình mới... ha ha... Báo ứng...”

“Được rồi, vì chuyện này nên cô ta mới lui giới nhỉ.”

“Đúng vậy, khi đó tôi chỉ đợi cơ hội ném đá chết cô ta, ai ngờ mới ném một chút đã lui giới. Lui giới thì cứ lui, trao quyền phải trả về chứ! Thế mà cô ta không trả cái nào, toàn bộ kịch bị hãm hại trong tay cô ta! Khi đó tôi bức xúc cực kỳ, nhưng cô ta lui giới mất rồi, không ném đá được, lửa giận không có chỗ trút, đành phải chuyển sang Bạch Tiểu Vân cô ta yêu quý nhất. Chẳng phải tất cả trao quyền tác phẩm nổi tiếng đó đều vì cậu ta mà ra sao, vậy ném đá cậu ta là được. Dù sao thằng ngốc kia còn đăng mấy câu xin lỗi gì đó, tôi có thể viện cớ mà ném đá. Ném đến khi nào giải hận mới thôi.”

“Hóa ra chuyện phức tạp như vậy...”

“Niệm Niệm, cô quá cố chấp rồi... Nhưng vì sao bây giờ vẫn còn ném đá cậu ta chứ?”

“Ném thành thói quen rồi, nó vừa ngu ngốc vừa thánh mẫu, fan lại ít, khi tâm trạng không tốt thì tới ném đá nó cho vui.” Thanh âm Niệm Niệm vui vẻ tiếp tục vang lên, “Các cô biết không, có một thời mỗi ngày trên diễn đàn vông phối đều mắng chửi nó, đó là do tôi phân thân đấy.” Niệm Niệm nâng cao giọng một chút, trông có vẻ vô cùng hưng phấn, “Khi đó MIU cứ kéo âm của kịch “Y nhân”, cứ nhấn tin thì thẳng nhóc đó lại giả chết, hậu kỳ cũng bức xúc, cả hai chúng tôi đều rất giận. Sau đó, tôi để cô ta cùng đi ném đá Tiểu Bạch Liên cho vui. Chúng tôi đổi n acc, ném đá mấy trăm lần. Sau khi ném loạn xạ, tâm trạng quả nhiên tốt hơn nhiều, ha ha. Nói thật, sau này khi các cô không vui cũng có thể đi anti mấy CV mình ngứa mắt, nếu không thì anti Tiểu Bạch Liên cũng được, fan của nó không dám hó hé tiếng nào đâu. Có khi mấy SB tự cho là chính nghĩa nghĩ rằng fan nó quá cuồng, sẽ ném đá giúp các cô. Chơi vui miễn chê. Cứ đổi nhiều host là được, bảo đảm sau đó các cô sẽ rất thoải mái...”

“Quả thật, anti người khác rất vui, bình thường tôi cũng hay anti XXXX.”

Kỳ Tu trầm mặc nghe mấy cô gái cùng nhau chia sẻ phân thân thể nào, ném đá thể nào, nhân phẩm CV thể nào, chuẩn bị ném đá CV nào khiến bọn họ ghét... Thảo luận vô cùng hăng say.

Lông mày của anh nhíu chặt, anh nhìn đồng hồ, phần sau đoạn ghi âm còn hơn nửa tiếng, mấy người trong đó thảo luận vui vẻ, khí thế ngất trời.

“Các chị em chờ tôi một chút, tôi đi lừa Bạch Tiểu Vân, để nó đợi thêm lát nữa.”

Ba phút sau đó, thanh âm Niệm Niệm tức giận vang lên, “Mẹ nó, Tiểu Bạch Liên dám nói nếu tôi không sắp xếp cho nó lên trước, nó sẽ đi. Ái chà, ảo tưởng được mời là thành đại thần rồi sao, tưởng mình thành ngôi sao rồi chắc. Lúc đó tôi chỉ muốn cho nó cút luôn.”

“Phụt, vuốt lông Niệm Niệm, cô đã để người ta đợi đủ lâu rồi, chắc sốt ruột lắm rồi. Tôi thấy cậu ta đến từ

sáu giờ chiều, lúc đó tôi còn cố ý không nhận ra cậu ta, chỉ cho cậu ta áo xanh, vậy mà cậu ta không tức giận.”

“Nó tức giận cái gì, hồi trước tôi lừa nó mời Kỳ Tu đến rồi đá nó đi, nó cũng không đánh rắm một tiếng nữa là. Giờ để nó lên hát cũng được, đúng là một SB không có não.”

“Niệm Niệm đừng nóng giận, đợi lát nữa cậu ta lên mic, chúng ta cùng trút giận.”

“Tiểu Kiều, cô muốn làm gì?”

“Đợi lát nữa cô sẽ biết. Chắc chắn sẽ khiến nó mất mặt.”

Đoạn cuối trong ghi âm là mấy câu cô gái tên Tiểu Kiều kia mắng chửi Bạch Tiểu Vân khi cậu hát.

Hóa ra không phải bọn họ nhờ miệng nói nhằm mà là cố ý để Bạch Tiểu Vân cùng tất cả mọi người nghe được. Bọn họ nghĩ Bạch Tiểu Vân là đồ ngu, không muốn chuyện bé xé ra to, nên không dám phản bác họ. Nhưng bọn họ không ngờ cô bạn C tính tình nóng nảy sẽ nổi giận ngay tại chỗ, cũng không ngờ các cô gái đang vây xem không chịu nổi sự khinh bỉ và kì thị của họ, càng không nghĩ tới Cảnh Trình, Kỳ Tu, cô bạn A và nhiều người khác đều đứng ra đập chứng cứ vào mặt họ. Đồng thời, họ trăm triệu lần không ngờ được, có người trong số họ phản bội, giao ra đoạn ghi âm này.

Trước đây Bạch Tiểu Vân cứ nhường nhịn để bọn họ khinh thường, vậy nên họ không sợ hãi mà tiếp tục giở trò. Kết quả chẳng nghĩ rằng sẽ có một ngày thế này.

Nghe xong ghi âm, Kỳ Tu bắt đầu đọc ảnh chụp đoạn nói chuyện. Bên trong có rất nhiều lời Niệm Niệm khoe khoang “chiến tích” anti Bạch Tiểu Vân, hầu hết đã nhắc đến trong ghi âm, có một cái không nhắc tới chỉ là chuyện lúc trước cô ta hay đi ném đá Bạch Tiểu Vân.

Kỳ Tu tiếp tục xem, thấy ở cuối cùng có một đoạn.

Niệm Niệm dùng 15 chữ màu đỏ thắm viết vài câu.

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Mẹ nó! Hôm nay Long đảng phát hành rồi!

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Vừa nghĩ đến chuyện nó thành CP với Thương Hà nhà tôi mà muốn nôn

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Làm sao bây giờ, kịch Cảnh Trình làm lúc nào cũng nổi tiếng, có vẻ Long đảng không tệ lắm, nhưng Tiểu Bạch Liên ẻo lả thế làm sao phối kịch tốt như vậy được!!

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Không được, tôi muốn đại diện cho tình yêu và chính nghĩa đi ném đá nó, ném chết nó —

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Có ai muốn đi cùng không —

Thương Hà: = =

Thương Hà: Cô lại phát bệnh à...

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Thương Hà sama đi cùng không be — Lẽ nào làm CP với một tên ảo lả như thế cậu không thấy khó chịu sao be —

Thương Hà: Tôi không hề muốn làm CP với cậu ta, được chưa = = Chẳng biết trước đây ai muốn để buộc chúng tôi vào với nhau... Ai thích CP này đúng là mất mùa rồi..

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: So, đi cùng đi $O(n_n)O\sim$

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Đi nào anh hùng, cũng không phải lần đầu tiên —

Thương Hà: Đợi chút, tìm host đã.

Niệm Niệm suốt đời anti Bạch Liên Hoa: Kích động quá đi mất ($\wedge o \wedge$)/~

Kỳ Tu nghe ghi âm được một giờ, mất nửa giờ đọc hết chỗ ảnh chụp này. Anh nhìn đồng hồ, đã qua năm giờ, hơn mười phút nữa bé ngốc kia sẽ thức dậy. Kỳ Tu không biết sau khi cậu nhìn thấy những cái này, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào.

Một người cậu không hề quen lại tìm đủ mọi cách hại cậu trên internet, thỏa thích trút giận lên cậu. Bất cứ ai gặp phải chuyện như vậy cũng không thể cười trừ cho qua chuyện.

Kỳ Tu lấy điện thoại di động ra, tỉ mỉ chia một nhóm riêng cho người có tên là Thỏ nhỏ kia.

Kỳ Tu nói: Khi có chuyện không vui thì gọi điện cho anh, điện thoại của anh mở máy 24 giờ đợi em.

Thật ra anh còn muốn nói những lời khác, nhưng rõ ràng đây không phải thời cơ thích hợp.

Cuối cùng, Kỳ Tu còn đăng một cái weibo.

Kỳ Tu: *Cô gái à, tuy rằng nick trên internet chỉ là một cái tên ảo, nhưng phía sau nó cũng là một người sống, có tình cảm sẽ biết đau thương. Dù cô chỉ ném đá cái nick trên internet kia, nhưng người bị xúc phạm vĩnh viễn là người phía sau. Mặc kệ đã từng xảy ra chuyện gì, cậu ấy cũng không có lỗi với cô, nhưng cô nợ cậu ấy một lời xin lỗi.*

Bình thường Kỳ Tu rất ít để tâm đến chuyện trên mạng, nhưng lần này anh không thể không để ý. Đối với người đã tổn thương Bạch Tiểu Vân, anh sẽ không mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Niệm Niệm nói cô ta tùy ý xúc phạm Bạch Tiểu Vân vì không có ai giúp cậu, nhưng đó là quá khứ. Hiện tại, làm sao anh có thể nhìn cậu bị người ta bắt nạt mà không để ý đây?

Đêm đó, diễn đàn vông phổi rất náo nhiệt, các loại chứng cứ liên tiếp được tung ra, rất nhiều người canh post cả đêm không ngủ. Sau khi nghe và đọc xong căn cứ chính xác mà cô gái nợ đăng lên, rất nhiều người không thể dùng từ phần nộ để hình dung về tâm tình của họ.

Một lý do hoang đường như vậy lại là lí do khiến những kẻ anti kiên trì anti người khác. Không ai có thể tin một cô gái có thể điên cuồng đến thế.

Diễn đàn vông phổi, weibo, YY, thậm chí cả trang web của Đêm Trăng Thương Sen, đâu đâu cũng đều có thể thấy những người công khai lên án Niệm Niệm.

Không ngờ cực phẩm này có thể làm nhiều chuyện cực phẩm như vậy...

Mẹ nó, Bạch Tiểu Vân quá oan ức rồi, đúng không? Đây là nằm im cũng trúng đạn. Niệm Niệm kia, cô bị thần kinh à?

Quá kinh người cũng bệnh đó! Mẹ nó tâm trạng cô không tốt sẽ lôi Bạch Tiểu Vân ra chửi, sau này tâm trạng tôi không tốt, tôi cũng lôi cô ra chửi cho cô sướng nhé.

SB, bệnh viện đang chờ cô ()

Sao cô lại trốn viện, người như thế quả thật không thể nhịn được, mắng cô ta SB còn là sĩ nhục chỉ số thông minh của SB.

Mẹ nó cái gì mà con đàn bà thiếu não? Lúc trước tôi còn tưởng Bạch Tiểu Vân có thù hận sâu với cô ta, nào ngờ... Thật không biết nói gì... Chuyện mẹ để cậu ta làm thì cô tìm mẹ để cậu ta chứ. Mẹ để cậu ta cực phẩm thì tìm mẹ để cậu ta đi, liên quan quái gì đến Bạch Tiểu Vân!

Đồng cảm vô cùng với Bạch Tiểu Vân, vô duyên vô cớ chọc phải một con chó điên...

Trong ghi âm còn khoe đã anti người ta hai năm, còn lộ bộ dạng vô cùng đắc ý, thật sự là!\$*@&%#\$

Cái đồ SB này chẳng lẽ không nên lập tức nhẹ nhàng cắt khỏi giới võng phôi sao?

Antifan, ném đá, lừa đảo, chửi tổ kịch, đổi người, hãm hại người, xúi giục người khác cùng nhau anti, hai mặt... Thật đúng là chuyên JP nào cũng làm đủ hết rồi, mau cắt đi! Cắt luôn đi!

Phát rồ như vậy, đồng chí Niệm Niệm, cô có biết họ người ta viết như thế nào không _

Nếu như cô ta thật sự rời khỏi giới võng phôi, nói không chừng một lúc nào đó lại tiếp tục góc đầu dây anti Bạch Tiểu Vân đấy.

Mẹ nó, sau này ai dám anti Bạch Tiểu Vân nữa thì đó chính là cực phẩm đã trở về, đến lúc đó ném đá chết nó!

Trước đây cô kiêu ngạo lắm mà? Giờ tiếp tục ra giải thích nữa đi? Ra hiệu thuốc được chứ?

Niệm Niệm! Cô không định gửi Bạch Tiểu Vân một lời xin lỗi sao?

26. Chương 26: An Ủi

ASK: Tiểu Vân sama, khi cậu khổ sở, không vui, cậu sẽ làm thế nào? — Fan.

ANS: Tìm Kỳ Tu $O(n_n)O\sim$ — Bạch Tiểu Vân.

**

Đêm đó, rất nhiều người mất ngủ. Các cô gái không ngừng mãnh liệt lên án công khai, ngay cả những người từng tham gia ném đá Bạch Tiểu Vân cũng không ai ngủ nổi.

Cả đêm Thương Hà liên tục F5 diễn đàn võng phôi, từng giờ từng phút để ý đến diễn biến, khi nhìn thấy ảnh chụp đoạn nói chuyện cuối cùng kia, cả người hấn đỡ đần. Hấn biết thảm rồi, sau này trong giới võng phôi, đây sẽ là phần lịch sử đen tối.

Hấn mau chóng gửi tin nhắn cho Bạch Tiểu Vân, nói rằng tất cả đều là hiểu lầm, mong Bạch Tiểu Vân có thể nói đỡ cho hấn.

Thế nhưng Bạch Tiểu Vân không hề trả lời.

Người xem được ảnh chụp còn có Niệm Niệm. Phần trò chuyện kia ở trong nhóm nội bộ của bọn họ, cô không ngờ lại có gián điệp. Vì vậy, cô vội vã mở cái nhóm kia, tức giận muốn tìm ra kẻ phản bội.

XX là đạo đức giả: Ai là gián điệp? Mau ra đây!!

XX là đạo đức giả: Muốn tôi từ từ tra ra sao??? Mau ra đây!!

XX là đạo đức giả: Còn cần tôi nhắc lại à?

XX là đạo đức giả: Mẹ nó, lúc đó chẳng phải chúng ta đều cùng nhau mắng Tiểu Bạch Liên, ngay cả con J kia cũng mắng rất vui vẻ sao, giờ xảy ra chuyện lại muốn đẩy tôi ra, các người ung dung tự tại chẳng sao cả? Thật sự đã là XX còn muốn lập đền thờ mà. Nói cho các người biết, không đơn giản thế đâu? Nếu như tôi không thể lẫn lộn trong giới nữa, các người cũng đừng hòng!!

XX là đạo đức giả: Tưởng rằng chỉ như vậy đã có thể bóp chết tôi sao? Bà đây đổi nick tái chiến!! Chọc mù mắt các người!!

Thấy Niệm Niệm kích động như vậy, mười người còn lại trong nhóm đều khuyên Niệm Niệm.

F: Niệm Niệm, quên đi, cô nói xin lỗi cho xong chuyện. Nói như vậy tổn thương tình cảm quá.

XX là đạo đức giả: Ha ha, tổn thương tình cảm? Mẹ nó, khi cái con J kia đăng ảnh chụp lịch sử trò chuyện và ghi âm lên có nghĩ đến chuyện tổn thương tình cảm không? Địch!

Tiểu Kiều: ... Nếu như đêm nay cô không hại Tiểu Bạch Liên kia thì đám ngốc bên Mây Nhân Nhật đâu có biết, sau đó sẽ không lên YY chứ.

XX là đạo đức giả: Ha ha, là ai nói muốn giúp tôi báo thù, cuối cùng mắng người ta là đồ trong suốt phổi đâm mý bị mọi người nghe được?

Tiểu Kiều không thèm nói nữa.

F: Được rồi, mọi người đừng âm ỉ, hiện tại chỉ càng khiến chúng ta không vui, đêm nay ai cũng bị ném bom, mỗi người ở đây đều từng anti Bạch Tiểu Vân, có cái gì mà biện minh. Còn cái con dám phản bội chúng ta, ngàn vạn lần đừng để tôi biết nó là ai, ha ha... Nhưng Niệm Niệm đừng nóng giận, ai thèm quan tâm bọn họ nói gì, cùng lắm thì chúng ta đổi nick tái chiến, tôi không tin bọn họ có thể ném đá chết chúng ta (”) Còn cái con gián điệp kia, có gan thì mày cứ việc tuồn ra ngoài, cẩn thận chúng tao ăn thịt mày đấy~

Bởi vì kiêng dè trong nhóm cho gián điệp, vài người bọn họ kéo nhau vào tổ thảo luận, thương lượng xem xử lý thế nào.

Cuối cùng, Niệm Niệm đăng lên bài post và weibo nói mấy lời ấy nấy, nội dung thoát nhìn rất thành khẩn, dường như thật lòng ăn năn, hứa rằng sau này sẽ không anti Bạch Tiểu Vân, còn rời khỏi giới vông phôi. Sau đó, ban cấp cao của xã đoàn Đêm Trăng Thường Sen cũng phát thông báo ngay trong đêm, nói là vì Niệm Niệm làm ra những chuyện quá mức ác liệt, xã đoàn xóa tên cô ta, tất cả những gì cô ta làm đều không liên quan đến Đêm Trăng Thường Sen.

Post xin lỗi của Niệm Niệm cũng có ít hiệu quả, đại bộ phận quần chúng không còn kích động nữa. Có những người không hiểu rõ sự việc còn bình luận rằng quần chúng quá hung hăng, ép người ta đến mức lui giới. Thậm chí còn có người bắt đầu trách cứ Bạch Tiểu Vân.

“Cái người tên Bạch Tiểu Vân kia cũng không đúng mà. Không có lửa làm sao có khói(1)... Nếu đáng thương đến thế, sao lúc đầu không giải thích rõ ràng đi? Hay chỉ muốn làm bánh bao mềm tranh thủ sự đồng tình?”

“Người qua đường vậy xem thăm muốn hỏi một câu, tất cả mọi người có thể liếc mắt nhìn ra ai là thủ phạm, vậy mà Bạch Tiểu Vân ngu tối mức không nhận ra sao? Hơn nữa, chuyện trước đây Bạch Tiểu Vân cướp vai của Cố Tả Ý cũng phủ nhận luôn sao? Nếu như cậu ta thật sự oan ức, sao lúc đó không giải thích?”

“Niệm Niệm đã xin lỗi rồi, sao Bạch Tiểu Vân không tỏ thái độ gì?”

“Cái cô đăng ảnh chụp lịch sử trò chuyện cũng quá hai mặt rồi... Không phải các cô là bạn tốt của nhau sao? Theo quan điểm cá nhân của tôi, cách làm của cô chẳng khác gì Niệm Niệm, đều thích đâm sau lưng () “

Ngay khi quần chúng đã yên tĩnh lại, những lời kỳ quái này lập tức xuất hiện, thậm chí ngày càng nhiều hơn.

Mấy cô nàng vốn chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ đi ngủ thấy được những lời này, nghĩ đây quả thực đang khiêu chiến sự nhẫn nại của họ.

“Nổi giận rồi đó! Giải thích cái mẹ gì? Cô không biết antifan bây giờ đã không còn thuốc nào cứu được rồi sao? Khi CV không tỏ thái độ, họ nghĩ mình vô cùng siêu phàm, CV chỉ là bánh bao mềm, fan đều là NC. Nếu CV thật sự tranh cãi với họ, họ sẽ càng anti, nếu như vượt qua được sự bối mớ của họ, được, mặc kệ có lí hay vô lí, trên đầu sẽ bị gắn ngay một cái mũ BLX, sau đó CV sẽ bị anti kinh khủng hơn. Vậy nên Bạch Tiểu Vân không xuất hiện đáng bị ném đá hay là bánh bao mềm? Cô bị thần kinh đúng không?”

“Cái cô ném đá người đăng lịch sử trò chuyện kia, tuy rằng trước đây người nọ cũng anti, nhưng chí ít còn có lương tâm, biết việc mình làm là sai. Hơn nữa, nếu không có cô ấy đưa ra những cái này, loại lập dị như Niệm Niệm còn ở trong giới vĩnh viễn không ai biết, sau này còn có bao nhiêu CV vô tội bị ném đá vô duyên vô cớ?”

“Ha ha, mấy người lâu trên chắc là người thân của Niệm Niệm trôi lên rồi. Còn tiếp tục ném đá Bạch Tiểu Vân nữa, lương tâm bị chó ăn rồi à? Cô xin lỗi nhưng vì sao Bạch Tiểu Vân nhất định phải đáp lại cô? Chẳng lẽ cô nghĩ mình làm nhiều chuyện cực phẩm, làm tổn thương người ta, chỉ cần nói xin lỗi, người ta phải tha thứ cho cô? Công chúa đại nhân, biết xấu hổ một chút có được không (”) ”

“Năm đó Bạch Tiểu Vân không ra mặt giải thích việc mình không biết chuyện đổi người cũng dễ hiểu mà. Khi đó người nọ là mẹ đẻ của cậu ấy, người ta lui giới rồi, sự việc cũng đã qua. Nếu như cậu ấy tiếp tục nói toàn bộ đều là lỗi của cô ấy, mình hoàn toàn không biết gì hết, giải thích như vậy không có vấn đề gì nhưng khó tránh cho người ta nghĩ ra cậu muốn phủi sạch quan hệ, bỏ đá xuống giếng. Làm như vậy quá tổn thương người khác. Tôi nghĩ với tính cách của cậu ấy, cậu ấy tuyệt đối không làm được việc này. Hơn nữa, giờ có chứng cứ xác thực, vậy nên âm mưu của Niệm Niệm đã được chứng minh. Nhưng lần này Niệm Niệm lại đơn phương diễn cho người ta xem, cô ta đương nhiên sẽ cố tỏ ra mạnh mẽ một chút. Làm sao cô biết được cô ta có chạy ra lăn lộn, giả vờ đáng thương, khóc lóc cầu xin Bạch Tiểu Vân hay không?”

“Xin lỗi có tác dụng đếch gì? Dù sao cũng anti người ta rồi (”) ”

Kết quả mười phút sau đó, những lời Niệm Niệm vừa nói trong nhóm lại bị tung ra.

Lần này các cô gái nổi giận không ngớt, tất cả đều muốn ném đá cái loại không biết xấu hổ này cút khỏi giới.

“Còn muốn đổi nick về tái chiến để chọc mù mắt chúng tôi ư, ha ha, đại nhân thật tuyệt sắc.”

“Chắc chắn, Đêm Trăng Thường Sen là một đám cực phẩm (”) Tôi biết ngay cái loại như cô ta sao có thể dễ dàng xin lỗi rồi lui giới như thế, hóa ra là muốn đổi nick tái chiến, ha ha...”

“Ồ, nhìn khí thế như này, đâu có chút ý hối cải đâu. Mẹ nó, không lui giới thì sau này sợ rằng còn anti Bạch Tiểu Vân kinh khủng hơn.”

“Nhìn nick kia, chắc chắn, người này vẫn kiêu ngạo như cũ.”

“Niệm Niệm, ngay cả mặt trái cũng quá cực phẩm!!”

Niệm Niệm vừa nhìn, quả nhiên lại tuôn ra ngoài, bình mề chẳng cần giữ(2), trực tiếp hung hăng kiêu ngạo đăng một cái weibo.

Niệm Niệm: *Ha ha, đổi nick tái chiến thì làm sao? Tôi thích anti cậu ta đấy thì sao? Có giỏi thì cứ tới cắn tôi đi (”)*

Chỉ có thể nói people die if they zuo.

Giọng điệu khiêu khích trong weibo của Niệm Niệm đúng là tìm đường vào chỗ chết.

Có cô gái trực tiếp nổi giận, muốn đưa weibo của Niệm Niệm lên bảng hạng nhất Bảng xếp hạng tìm kiếm, kể lể với tất cả mọi người trong giới biết có một con rồ cực phẩm như vậy. Đồng thời, còn có người tìm ra thông tin cá nhân ngoài đời, gửi tin nhắn cho cô ta.

“Giúp cô nổi tiếng, không cần cảm ơn.”

“Không biết xấu hổ đến vậy, cẩn thận bị người ta ăn thịt nha __ ”

“Chắc chắn, rảnh rồi sinh nông nổi(3), cô muốn chết đến thế cũng hết cách rồi (”) ”

“Còn muốn tiếp tục ngang ngược nữa không? Chúng tôi có thể tiếp tục đó~”

Cho đến lúc này, Niệm Niệm mới cảm thấy sợ hãi. Nhìn trên weibo có rất nhiều người biết chuyện cực phẩm cô đã làm, không ít người ngoài giới cũng mắng chửi cô. Hiện tại, cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm giác bị cộng đồng thóa mạ, bị người khác công kích. Hơn nữa, điều làm cô hoảng hốt hơn cả là có người trực tiếp nhắn tin cho cô. Thấy số điện thoại của mình cũng bị người ta tìm ra, cô sợ đến phát khóc.

Trong tiếng chửi rửa ùn ùn kéo đến, cô mới hiểu được, không phải cứ trên internet thì có thể không kiêng nể gì mà ác ý tổn thương người khác. Có đôi khi dùng lời nói công kích còn khó chịu hơn ăn một cái bạt tai gấp trăm ngàn lần.

Mà cô, trước đây đã làm những chuyện quá tàn nhẫn, hiện tại gặp phải quả báo rồi...

Niệm Niệm khủng hoảng sâu sắc và đau khổ hối hận, vô cùng hối hận. Cô sợ đến khóc lên, sự tình âm ỉ lớn đến vậy, ba mẹ, còn trường học nữa, phải ăn nói thế nào? Sau này cô sẽ bị đối xử ra sao?

Cô khóc, đăng một cái weibo, xin lỗi Bạch Tiểu Vân, xin lỗi những người khác, đồng thời thừa nhận sai lầm của mình, hứa vĩnh viễn sẽ không trở lại giới vông phối nữa.

Còn cái xã đoàn cực phẩm Đêm Trăng Thường Sen cũng bị các vị trên diễn đàn vông phối phỉ nhổ, tự mình hạ lệnh cấm. Còn những người bị lộ ra và Thương Hà cũng bị mọi người phỉ nhổ thật lâu. Da mặt dày một tí thì tiếp tục xin lỗi, ở lại trong giới, còn không thì trực tiếp tuyên bố lui giới.

Cuối cùng, sự việc cũng kết thúc. Mà lúc đó đã là trưa ngày hôm sau.

Tối hôm qua thật ra Bạch Tiểu Vân ngủ không được ngon, buổi tối mơ thấy ác mộng, thường giật mình tỉnh lại.

Mặc kệ là ai, trải qua chuyện tối qua chắc cũng không thể vui vẻ được.

Bạch Tiểu Vân thức dậy, khởi động máy di động, thấy tin nhắn của Kỳ Tu cùng vài cô gái khác nhắn tới. Có chút khó hiểu.

Tối hôm qua cậu ngủ rất sớm, vậy nên cũng không vậy xem sau đó xảy ra chuyện gì, căn bản không biết vụ

JP của Niệm Niệm.

Đợi đến khi cậu mở máy vi tính mới phát hiện trên diễn đàn vông phối treo một vài bài post, vừa nhìn tiêu đề đã biết liên quan đến sự tình tối qua.

Vì vậy, Bạch Tiểu Vân chậm rãi leo lầu, càng xem, tâm tình càng trở nên trầm trọng... Hóa ra mọi chuyện không như cậu tưởng. Trước đây, cậu nghĩ mình phối âm có vấn đề, vậy nên mọi người không thích mình. Kết quả đến khi đọc được lý do của Niệm Niệm, cậu có chút mê man. Cô gái ở trước mặt cậu làm nũng đáng yêu kia lại chính là người luôn luôn ném đá cậu trên internet...

Đả kích này vô cùng trầm trọng, vậy nên dù cậu thấy được lời xin lỗi của Niệm Niệm, hiện tại cũng không thể nào nói ra được hai chữ tha thứ.

Bạch Tiểu Vân khó chịu trong lòng, gửi một tin nhắn cho Kỳ Tu.

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu, hiện tại tâm tình của tôi không tốt, cũng không nói nên lời tha thứ. Có phải tôi thật sự rất ngốc hay không, cho nên mới trở thành đối tượng xả giận cho người khác?

Lúc này Kỳ Tu đang nằm trên giường, nửa ngủ nửa tỉnh. Anh nghe thấy điện thoại vang lên, mắt nhắm mắt mở nhìn, là tin nhắn của Bạch Tiểu Vân.

Thấy lời cậu nói, Kỳ Tu rất đau lòng. Tất cả không phải lỗi của cậu.

Kỳ Tu không thể cảm thấy tính cách mềm yếu là sai. Có thể sẽ có người nghĩ cậu rất ngốc, rất dễ bắt nạt, dễ lợi dụng. Thế nhưng người như cậu chỉ ít sẽ không mang một bụng tràn đầy ác ý, không ghi hận trong lòng, không có thù tăt báo, không tính toán chi li.

Chỉ là, người như vậy thường cũng dễ bị chịu tổn thương từ người khác.

Kỳ Tu: Đứa ngốc... Đó không phải là lỗi của em. Người làm sai là người khác, không hề liên quan đến em. Em có thể khổ sở, nhưng không nên vì thế mà cảm thấy tự trách, cũng không cần hoài nghi tất cả những gì mình đã làm. Theo anh, em là một người hiền lành, khoan dung, chân thành. Mà những điều tốt đẹp này là phẩm chất không phải ai cũng có.

Kỳ Tu: Anh thích em như vậy, thế nên đừng vì một chút chuyện không hay mà hoài nghi chính mình. Chỉ có một điều duy nhất phải chú ý đó là trong tương lai, khi em đối tốt với người khác cũng phải bảo vệ bản thân. Đừng để mình bị tổn thương dễ dàng, được không?

Sau khi thấy Kỳ Tu nói, Bạch Tiểu Vân có chút ghen ngào.

Cậu biết bản thân cho tới bây giờ chưa từng là một người xuất sắc, thậm chí, trong mắt mọi người, cậu chỉ

là bánh bao mềm, nhưng lời của Kỳ Tu có thể giúp cậu thân nhiên đối mặt với rất nhiều chuyện.

Bạch Tiểu Vân: Anh cũng gọi tôi là đứa ngốc QAQ

Kỳ Tu nhìn đối phương không còn đau khổ, sa sút tinh thần nữa, mà là dùng giọng điệu có chút âm ỨC lên án anh, biết khúc mắc trong lòng đứa ngốc này đã được giải rồi.

Khóe miệng Kỳ Tu giương lên ý cười nhàn nhạt, lộ ra âm áp.

Kỳ Tu: Độc quyền của anh, sau này chỉ có anh được gọi như vậy.

Bạch Tiểu Vân: Sao có thể bá đạo thế được, kháng nghị!

Kỳ Tu: Kháng nghị vô hiệu.

Bạch Tiểu Vân: Tôi muốn kháng án! (#)

Kỳ Tu: Bác bỏ.

Bạch Tiểu Vân: QAQ

Kỳ Tu: Sao lại khóc nữa rồi, đứa ngốc?

Bạch Tiểu Vân: Tôi mới không khóc, đồ ngốc...

Kỳ Tu: Ừ, vừa đủ hợp thành một đôi ngốc nghếch.

Trên mặt Bạch Tiểu Vân từ lâu đã không còn thấy vẻ u sầu, thay vào đó là nụ cười tươi rói. Cậu nhìn tin nhắn cuối cùng của Kỳ Tu mà không trả lời, còn ôm lấy cái điện thoại nhỏ bé của mình ngắm tin nhắn kia mãi.

Không biết có phải lỗi giác của cậu không, nhưng cậu nghĩ giữa cậu và Kỳ Tu quá mức mờ ám...

Khi cậu gặp khó xử, Kỳ Tu sẽ ra mặt nói thay cậu, khi cậu cô đơn, anh sẽ ở bên cậu, khi cậu khổ sở, anh sẽ mở điện thoại 24 giờ vì cậu, khi cậu khó đi vào giấc ngủ, anh sẽ kể chuyện xưa để cậu.

Tuy rằng cách nhau internet, nhưng bất tri bất giác, Kỳ Tu đã chiếm hữu cuộc sống cậu. Thậm chí, có đôi khi cả ngày cậu đều nghĩ đến người kia.

Cậu thích Kỳ Tu rồi ư?

Còn Kỳ Tu thì sao?

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là “Thương dăng bắt đĩnh vô phùng đích đản”, nghĩa đen là ruồi bọ không đốt trứng kín vỏ, nghĩa bóng là nếu mình không có lỗi thì chẳng ai nói được gì.

(2) Nguyên văn là “Phá quán tử phá suất”, nghĩa đen là bình đã vỡ thì ném vỡ luôn, nghĩa bóng là việc đã hỏng thì mặc kệ, không có chí cầu tiến.

(3) Nguyên văn là “Bất tố tử tự bất hội tử”, nghĩa là không có việc gì làm nên kiếm việc làm, kết quả làm hỏng.

27. Chương 27: Chủ Nhân Mới

ASK: Vân phi, quỳ xuống cầu tình trạng gần đây của Nhóc Con(1), đã lâu không thấy nó làm hành động gốc nghề rồi QAQ — Fan.

ANS: Gần đây nó dối tôi, nhất quyết không phối hợp o(o#) — Bạch Tiểu Vân.

**

Trải qua một trận âm ỉ dữ dội, diễn đàn võng phối trở lại yên bình và tĩnh lặng. Cái kết của sự kiện Niệm Niệm không cho khiến mọi người phải cảnh giác và nghỉ lại, đồng thời cũng giúp Bạch Tiểu Vân đạt được không ít thiện cảm của người qua đường. Tuy rằng bây giờ Bạch Tiểu vẫn là một người không có danh tiếng như trước, nhưng rốt cuộc không còn là “Tiểu Bạch Liên” mà người ta nói nữa.

Những sự kiện của giới võng phối lắng xuống, rất nhiều thứ đã từ từ thay đổi, ví dụ như từng có một thời cứ sinh nhật CV thì làm kịch mừng sinh nhật, thế nhưng tới bây giờ, kịch sinh nhật đã bị thay thế sang cách mừng sinh nhật khác, đó là topic tài liệu.

Thông thường, các topic tài liệu đều là fan CV sắp xếp, chỉnh sửa địa chỉ download và code, đến ngày sinh nhật CV sẽ đăng lên diễn đàn võng phối. Vì vậy các CV trong giới võng phối, có đến 99% CV có topic tài liệu.

Chỉ có Bạch Tiểu Vân vì trước đây bị anti quá kinh khủng, các fan sợ mời gọi đám anti sẽ khiến cậu vô tội lại bị ném đá, vì vậy đều yên lặng thích cậu, không mở topic tài liệu trên diễn đàn võng phối.

Hiện tại đám người Niệm Niệm đã đi, không ít người bắt đầu quan tâm Bạch Tiểu Vân, hơn nữa còn có ấn tượng tốt đẹp từ “Long đăng”, mấy ngày này rất nhiều cô gái mở post cầu đề cử kịch có liên quan đến Bạch Tiểu Vân.

Quá nhiều người hỏi, một cô gái đứng ra thách thức để các fan Bạch Tiểu Vân trực tiếp mở một topic tài liệu, tiện cho mọi người tìm kịch.

Vì vậy, các cô gái trước đây thích Bạch Tiểu Vân từ khi cậu hay xuất hiện trong YY đã đưa ra code mình âm thầm tự chuẩn bị sẵn, giúp Bạch Tiểu Vân mở topic tài liệu đầu tiên trong diễn đàn vòng phối.

Topic tài liệu được trình bày rất trong trẻo, thanh nhã, nền lâu chính bị đổi thành cảnh trời xanh, bên trên còn có vài đám mây trắng bay tới bay lui. Phía dưới trống trải liệt kê một ít post kịch và địa chỉ download, bao gồm toàn bộ kịch Bạch Tiểu Vân tham gia làm chủ dịch, hiệp dịch, quần chúng cho đến nay, cùng với một ít ghi âm bài hát phúc lợi. Đáng yêu nhất là phía hai bên bài post còn có hình một con thỏ nhỏ đáng yêu, khi kéo chuột xuống, con thỏ sẽ bày ra tư thế khác nhau.

Lâu một cửa bài post, cô gái làm code đã để lại một ít lời tuyên truyền và số nhóm.

1L Sói xám bự cùng thỏ trắng nhỏ: Bởi vì có quá nhiều người hỏi tài liệu về Tiểu Vân sama và số nhóm, các chị em trong “Sở nghiên cứu Sói xám bự và Thỏ trắng nhỏ” bọn tui đã cùng nhau sắp xếp các tác phẩm của Tiểu Vân sama, mong các chị em có thể ủng hộ Tiểu Vân sama nhiều hơn. Tiểu Vân sama của tui rất đáng yêu, đáng yêu (◡◡)/~

Cùng với đó, 1234567x là số nhóm mà bọn tui lập cho Tiểu Vân sama, tạm thời là nhóm sơn trại, bọn tui còn đang cố gắng dụ dỗ chính chủ, hoan nghênh mọi người cùng nhau tới yêu thỏ o(*^_^*)o Bên cạnh đó, Tiểu Vân sama không có YY riêng, nhưng trong YY chính thức của xã đoàn Mây Nhàn Nhặt, cậu ấy có một phòng riêng, rất nhiều lần tui đã thấy Tiểu Vân sama kể chuyện trước khi đi ngủ cho mọi người, hơn nữa thường thường có bất ngờ ngoài ý muốn, khi rảnh rồi mọi người nhớ tới chơi nha (◡◡)/~

Topic tài liệu cùng tuyên bố, các chị em trong “Sở nghiên cứu Sói xám bự và Thỏ trắng nhỏ” cùng những người yêu thích Bạch Tiểu Vân lập tức sẽ chiếm lâu giật tem.

2L: Thành viên sở nghiên cứu tới giật tem, thỏ nhỏ quá đáng yêu, code GJ!

3L: Sói xám bự và thỏ trắng nhỏ, lâu chủ đặt nick thật dễ thương __

4L: Tò mò muốn biết bất ngờ ngoài ý muốn là gì __

5L: Trả lời lâu trên, có người nói Sói xám bự sẽ tới vậy xem o(*^_^*)

6L: Tha thứ cho iem nhà quê không có mạng, Sói xám bự là ai?

7L: Tự mình tới phòng của Tiểu Vân sama vậy xem sẽ biết ngay, Sói xám bự ăn Thỏ trắng nhỏ rất đáng yêu CRY o(*//// ///*)q

14L: Post kịch thật trong sáng, mây trắng bay bay, thỏ nhỏ còn động đây.

15L: Vậy thỏ nhỏ chính là Tiểu Vân sama sao? Cầu diễn cố(2)!

20L: Nhắc mới nhớ đã lâu rồi thỏ nhỏ không xuất hiện, quả thực ngược CRY

21L: Vậy nên đêm nay chị em để nhóm trưởng đi dụ dỗ thỏ nhỏ đi, xiết tay o(o#)

Chỉ là khi nhóm trưởng đại nhân của “Sở nghiên cứu Sói xám bự và Thỏ trắng nhỏ” đi dụ dỗ chính chủ, cậu lại không có nhà.

Công việc hiện nay của Bạch Tiểu Vân thoải mái hơn trước đây rất nhiều, không còn phải tăng ca thường xuyên như trước nữa. Phòng của Bạch Tiểu Vân rất thoải mái, so ra thì phòng thiết kế của An Viễn khổ cực hơn một chút. Vì vậy hôm nay An Viễn tăng ca —

Sau khi tan tầm, Bạch Tiểu Vân mau chóng về nhà nấu cơm tối. Cậu biết An Viễn là đồ cuồng làm việc, khi làm việc tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện ăn uống. Dạ dày của y không tốt, lại chẳng biết tự chăm sóc bản thân cẩn thận. Lần trước bị té xỉu cũng không rút được kinh nghiệm, vẫn cứ làm việc là quên như trước.

Từ sau khi An Viễn và Bạch Tiểu Vân trở nên quen thuộc, mỗi lần y tăng ca, Bạch Tiểu Vân sẽ đưa cơm tối cho hắn để ăn khuya, dần dần, Bạch Tiểu Vân biết rõ sở thích, sở ghét của An Viễn. Bạch Tiểu Vân thuận miệng cũng có thể kể ra An Viễn thích nhất ăn ngô xào, ghét nhất rau cần, cà rốt cộng thêm rất nhiều loại rau khác, hơn nữa trong thức ăn tuyệt đối không thể cho rau thơm và hành. Nếu như bỏ thêm cái đó, hắn sẽ bắt cậu phải gấp ra từng chút một, không lấy hết sẽ không mở miệng ăn.

Đối với một người không kiêng ăn như bạn học Bạch Tiểu Vân mà nói, bạn học An Viễn quả thực kén ăn một cách quá đáng, dinh dưỡng cũng không cân đối. Thế nhưng bạn học An Viễn vẫn kiên quyết nhấn mạnh y không kén ăn, chỉ là không thích ăn mấy thứ đó quá nhiều mà thôi ()

An Viễn có thể viện đủ mọi lý do cho bản thân, Bạch Tiểu Vân đâu phải đối thủ của y, vì vậy lần nào cũng không cãi được, chỉ có thể nghe theo y.

Bạch Tiểu Vân lấy ngô từ trong tủ lạnh ra, từ sau khi quen biết An Viễn, trong tủ lạnh của cậu hầu như lúc nào cũng có ngô, khi An Viễn không tăng ca cũng tới nhà cậu ăn cơm kén, những món này nhất định phải có.

Bạch Tiểu Vân rửa sạch chúng, sua đó bỏ vào nồi, cho dầu, bắt đầu xào ngô cho An Viễn.

Chuẩn bị xong, cậu múc món móng giò đậu tương chưng cách thủy đã làm từ trước vào cái chén lớn nhất trong cặp lồng, cùng mang cho An Viễn ăn. Bởi vì lần trước không hiểu vì sao An Viễn bị đau tay, cả ngày cứ kêu rên gào khóc. Bạch Tiểu Vân chưng móng giò cho y, nói với y rằng ăn cái gì bổ cái đó! Kết quả An Viễn tin thật, ồn ào kêu Bạch Tiểu Vân tiếp tục làm cho y ăn.

Bình thường sinh hoạt của Bạch Tiểu Vân rất túng quẫn. Khi ở nhà, phần lớn thời gian cậu đều làm thức ăn chay, chỉ khi nấu cơm cho An Viễn, mặc kệ thức ăn đắt tiền cỡ nào, cậu cũng không chút xót tiền của mình.

Khi ra ngoài, Bạch Tiểu Vân thấy trời âm u, dường như sắp mưa, lập tức quay về nhà lấy thêm hai cái ô dự phòng.

Về phần vì sao lại lấy hai cái, bạn nghĩ cái tên An Viễn kia sẽ nhớ mang theo ô ư? __

Bạch Tiểu Vân nhanh chóng đi tới trước bàn làm việc của An Viễn, quả nhiên y chỉ nhìn chăm chăm vào máy tính, đầu cũng không thèm ngẩng lên một cái đã trực tiếp lên tiếng: “Để ở đây đi, đợi chút nữa tôi ăn.”

Bạch Tiểu Vân vẫn đứng ở bên cạnh y, vẫn duy trì tư thế đưa cặp lồng cho An Viễn, không nhúc nhích. Tuy rằng cậu biết An Viễn bận rộn xong sẽ ăn sạch cơm, nhưng khi đó thức ăn đã nguội hết rồi. Vậy nên cậu phải ở đây giám sát.

An Viễn dừng tay, ngẩng đầu đối mặt với đôi mắt đang trừng mình của Bạch Tiểu Vân, “Tôi sai rồi...” Sau đó ngoan ngoãn nhận lấy cặp lồng, “Thơm quá đi, Tiểu Vân, cậu thật đảm đang.” Nói xong ăn từng miếng, từng miếng.

Y vừa thiết kế một bức đồ họa nhưng vẫn chưa thỏa mãn, trong lòng vừa gấp gáp vừa phiền muộn, nhưng Bạch Tiểu Vân đến khiến tâm tình của y tốt lên rất nhiều, tâm trạng đang bùng nổ cũng kiềm nén xuống. Ngoài miệng An Viễn không nói ra, nhưng trong lòng y rất cảm động. Y có rất nhiều bạn bè, nhưng người thật sự quan tâm tới y thì không có mấy ai. Mà cái người thoát nhìn ngốc nghếch ở trước mặt lại thật lòng quan tâm y. Sự quan tâm của cậu không phải chỉ nói ngoài miệng mà dùng hành động cho y thấy.

Khi An Viễn ăn, Bạch Tiểu Vân lấy cho y một chén nước, có chút suy tư hỏi, “An Viễn, sao anh làm việc liều mạng như thế... Chẳng quan tâm tới thân thể của chính mình chút nào.” An Viễn là người nhận được phần tiền lương và tiền thưởng cao nhất trong phòng họ, nhưng cũng là người làm việc liều mạng nhất, khổ cực nhất. Số lần y thức đêm tăng ca chắc cũng nhiều nhất. Bạch Tiểu Vân không hiểu, với điều kiện của An Viễn, y không cần phải như vậy.

An Viễn nở nụ cười, trêu chọc cậu, “Vì cuộc sống thôi, nếu không sao nuôi bản thân được?”

Bạch Tiểu Vân lắc đầu, “Anh nghĩ tôi sẽ tin sao...”

An Viễn cúi đầu, tập trung vào đồ ăn thơm phức, “Vậy cậu nghĩ vì cái gì...”

“Không biết, nhưng nếu anh cứ không quý trọng thân thể của mình như thế, tôi nghĩ cần phải tìm một công tơi chăm sóc anh.” Bạch Tiểu Vân quả quyết nói.

Tính cách này của An Viễn phải có một công trấn áp được y mới được.

Thấy bộ dạng Bạch Tiểu Vân nghiêm túc lạ thường, An Viễn bật cười, kết quả suýt chút nữa làm mình nghẹn chết.

Bạch Tiểu Vân thấy thế, mau chóng đưa nước cho y, “Cho dù bị tôi nói trúng cũng đừng kích động như vậy.”

“Tôi không kích động... Khụ khụ, muốn tìm cũng phải tìm một thụ hiền lành tới làm ấm giường cho tôi.” An Viễn cười hì hì, chớp mắt quynh rũ nhìn Bạch Tiểu Vân, “Nếu nói muốn tìm ai, tôi cưới cậu về là được rồi.”

Bạch Tiểu Vân phồng má, đùa giỡn ngược lại, “Thụ thụ yêu nhau không làm ăn được gì đâu. Hơn nữa tôi đã có người trong lòng, anh không còn cơ hội nữa rồi.”

An Viễn nhìn bộ dạng đỏ mặt của Bạch Tiểu Vân, cười hì hì với cậu, nói: “Kỳ Tu? Là Kỳ Tu đúng không?”

Bạch Tiểu Vân trừng mắt liếc y, không trả lời câu hỏi. Nào ngờ An Viễn vẫn cố hỏi, “Cậu đã thổ lộ với anh ta chưa? Anh ta có nói gì không? Người khác cũng không tệ mà, người thích anh ta rất nhiều, cậu phải nắm chắc cơ hội tỏ tình nha — ”

Bị An Viễn nói liên tiếp như vậy, Bạch Tiểu Vân ngại ngùng, thẳng thắn mặc kệ y, làm bộ chuẩn bị thu dọn cặp lồng. “Tôi phải về nhà rồi.”

An Viễn nhìn thổ con bị ép đến then thùng, lập tức ôm cõm tõi vào ngực, dùng ánh mắt đáng thương vô cùng nhìn Bạch Tiểu Vân, “Tôi sai rồi, tôi không nói gì hết, cũng không biết gì hết T.T”

Bởi vì An Viễn còn phải làm việc, Bạch Tiểu Vân không ở lại lâu, mau chóng trở về.

Khi cậu vừa xuống xe bus, trên bầu trời bắt đầu rơi xuống từng giọt mưa. Hơn nữa, hạt mưa rất lớn, chắc sắp mưa to rồi. Cậu mau chóng mở ô ra, vừa mở được, cơn mưa tầm tã đột ngột rơi xuống, người trên đường cũng mau chóng chạy đi trong mưa.

Mưa quá lớn, cũng rất nặng hạt, quần của Bạch Tiểu Vân bị ướt một chút, ngay khi cậu chạy vội vào nhà, chợt phát hiện dưới gốc cây hoa quế của khu nhà có một vật nhỏ đen xì xì. Bởi vì mưa to tầm tã, cậu không nhìn rõ được đó là cái gì, đến gần mới biết, hóa ra là một con chó nhỏ!

Lúc này, bé con kia ở trong màn mưa rất buốt, mắt không mở nổi, lông toàn thân bị xối ướt, dính bẹp trên người càng khiến nó trở nên nhỏ nhắn. Bé con dường như cảm thấy có người bên cạnh, giật giật đầu, trong

miệng phát ra tiếng gừ gừ nhỏ, bộ dạng đáng thương.

Bạch Tiểu Vân thấy trong lòng chua xót, cẩn thận ôm nó vào lòng. Vì vậy bộ lông ướt sũng của bé con kia khiến quần áo của cậu cũng ẩm ướt theo.

Sau khi về nhà, Bạch Tiểu Vân không quan tâm tới quần áo bị ướt của mình, trực tiếp mang cả con chó nhỏ vào phòng tắm, mở nước ấm rồi tắm cho nó.

Chó con bị trời mưa khiến cho thân thể lạnh lẽo, run rẩy liên tục.

Bạch Tiểu Vân dùng khăn mặt tinh tế lau khô thân thể cho nó, sau đó dùng máy sấy sấy khô lông nó. Xong xuôi tất cả, Bạch Tiểu Vân tìm một bộ quần áo cũ không dung nữa tạm thời làm cái ổ nhỏ cho chó con.

Không biết có phải vì bị vứt bỏ hay không, chó con có vẻ bất an, không chịu nằm yên ngủ.

Bạch Tiểu Vân vươn tay sờ sờ đầu nó, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, tao sẽ không tổn thương mày.”

Chó con ngẩng đầu, hai mắt mau chóng nhìn người trước mặt, híp híp mắt, nhẹ nhàng giật giật đầu đáp lại Bạch Tiểu Vân, sau đó vẫy vẫy đuôi với Bạch Tiểu Vân hai cái, lúc này mới ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống ngủ.

Dường như chó con hiểu cậu nói gì, điều này làm Bạch Tiểu Vân rất vui vẻ. Cậu cúi thấp đầu, cười hỏi: “Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

“Gừ gừ gừ gừ...” Chó con gừ vài tiếng.

Bạch Tiểu Vân vui vẻ bưng bưng vào nhà bếp lấy một ít canh móng giò cho vào bát, sau đó bỏ thêm cơm vào. Cậu đặt đồ ăn xuống trước mặt chó con, “Tối ăn chút gì đi, ăn xong không đói, không lạnh nữa.”

Chó con đứng dậy, ngửi ngửi cái bát, sau đó vươn đầu lưỡi liếm nước canh, soạt soạt ăn đồ ăn thơm ngon.

Chắc con chó này đã bị bỏ đói rất lâu, trông nó nhỏ như vậy, chắc mới cai sữa chưa lâu đã bị người ta vứt bỏ trong cơn mưa tầm tã, quá đáng thương QAQ

Sau khi chó con ăn xong, tinh thần tốt lên rất nhiều. Nó chạy vòng quanh cái hộp nhỏ, sau đó nhìn Bạch Tiểu Vân mà vẫy đuôi.

Bạch Tiểu Vân rất hài lòng, “Bọn họ không cần mày, tao cần mày. Sau này chúng ta ở cùng nhau nhé? Tao sẽ đối xử tốt với mày.”

Chó con cọ cọ tay Bạch Tiểu Vân, dường như đang đáp lại câu hỏi của cậu.

Trong cuộc sống đột nhiên có thêm một sinh mệnh, Bạch Tiểu Vân vô cùng hưng phấn.

Từng ấy năm trời cậu chỉ thui thủi có một mình, ngày qua ngày, cậu cho rằng mình đã quen với cuộc sống cô độc, đi làm, về nhà, ăn cơm một mình, xem TV một mình, ngủ một mình...

Nhưng bây giờ có thêm bé con này, cậu nghĩ căn nhà này không còn vắng lặng như vậy nữa, bởi vì sau khi về nhà, mặc kệ cậu vui vẻ hay buồn bã, chí ít cũng có bé con ở bên cậu.

Lúc này trong lòng Bạch Tiểu Vân rất hạnh phúc, cậu muốn mau chóng chia sẻ chuyện này cùng Kỳ Tu.

Nói cho anh biết, trong nhà mình có thêm bé con này đến ở $O(n_n)O$

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là Tiểu Bất Điểm (tên con chó), nghĩa là bé nhóc/nhóc con/cậu nhóc.

(2) Điển cố, hay còn gọi là điển tích, nghĩa là những tích truyện xưa, thường là kể về các tấm gương hiếu thảo, anh hùng liệt sĩ, các tấm gương đạo đức, hoặc những truyện có tính triết lý nhân văn trong lịch sử (thường là của Trung Quốc)

28. Chương 28: Sói Xám Bự, Thỏ Nhỏ, Nhóc Con

ASK: Đại thần, lần đầu tiên nhìn thấy Vân phi, anh có cảm giác gì? — Fan.

ANS: Muốn mau chóng nhìn thấy người thật. — Kỳ Tu.

**

Bạch Tiểu Vân mở máy tính. Khi đăng nhập QQ, cậu hắt xì một cái. Cậu nhìn lại quần áo ẩm ướt của mình, lúc này mới nhớ ra mình vội vàng cho chó con ăn mà quên mất không thay bộ quần áo ướt sũng trên người ra QQQ

Đến khi ý thức được vấn đề này, cả người cậu dường như đã lạnh cóng. Vì vậy Bạch Tiểu Vân lập tức đứng dậy đi tắm nước nóng.

Dòng nước chảy ra từ vòi hoa sen, Bạch Tiểu Vân chà xát cánh tay, trong lòng thầm nghĩ ngàn vạn lần đừng bị cảm nha...

Sau khi tắm rửa, cậu trở lại trước máy tính. Bạch Tiểu Vân phát hiện có người xa lạ thêm bạn cậu, trên khung chứng thực viết là fan của cậu. Bạch Tiểu Vân nhấn đồng ý.

Gần như đồng thời, đối phương cũng gửi tin nhắn tới.

Nhào vào thỏ đáng yêu: Tiểu Vân sama (^o^)/~ Em đã chờ cả một ngày.

Bạch Tiểu Vân thấy con gái nhà người ta thêm QQ mình còn phải chờ đợi cả ngày, chợt cảm thấy hổ thẹn.

Bạch Tiểu Vân: Xin lỗi, xin lỗi QAQ Hôm nay tôi có việc nên về trễ.

Nhào vào thỏ đáng yêu: Sama thật tốt he he, không phải em đang trách anh đâu QAQ Thực ra em là fan trung thành của anh từ lâu rồi o(*//// ///*)q Các chị em mở một nhóm Q của anh 1234567x, bên trong có rất nhiều người thích anh. Chúng em đều mong sama có thể tham gia. Vì vậy quỳ xuống cầu sama đồng ý ()

Nghiêm túc mà nói, ngoại trừ phối âm, ngay cả weibo Bạch Tiểu Vân cũng ít lên, càng không có nhóm fan. Cậu vẫn nghĩ mình không nổi tiếng, chẳng ngờ tới một ngày có fan tìm mình, nói rằng đã lập nhóm fan cho cậu.

Tuy rằng rất ngoài ý muốn, nhưng Bạch Tiểu Vân không từ chối lòng tốt của cô bạn Thỏ đáng yêu, thậm chí còn có chút cảm động. Vì vậy cậu gõ vào thanh tìm kiếm, nhập số nhóm, sau đó tìm thấy nhóm có tên “Sở nghiên cứu Sói xám bụi và Thỏ trắng nhỏ” kia.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn các cô, đã tham gia rồi O(n_n)O~

Đồng thời, Bạch Tiểu Vân lập tức được các cô gái trong nhóm nhiệt tình tung hoa hoan nghênh.

Quản lý 1: Tiểu Vân sama vào rồi, hoan nghênh tung bông *, °*:. ()/\$:*. °*.

Fan 1: Gào khóc, nào vào thỏ nhỏ (^o^)/~

Fan 2: A a, nào vào thỏ nhỏ O(n_n)O~

Fan 3: He he, nào vào thỏ nhỏ o(*^ ^*)o

Fan 4: Hú hú, nhào vào thỏ nhỏ ~ ()/~

Fan n: Ha ha, nhào vào thỏ nhỏ o(*)

Bạch Tiểu Vân đúng là bị sự nhiệt tình của các cô làm cho kinh ngạc.

Bạch Tiểu Vân: Cảm ơn mọi người.

Bạch Tiểu Vân: Nhưng vì sao lại là thỏ nhỏ QAQ

Quản lý 2: Bởi vì chúng em là sở nghiên cứu Sói xám bụi và Thỏ trắng nhỏ __

Tỉ mỉ nghĩ lại hàm nghĩa trong cái tên nhóm này, Bạch Tiểu Vân nghĩ dường như cậu đã hiểu ra cái gì đó rồi __

Rất nhanh, nhóm trưởng đã đổi Bạch Tiểu Vân thành quản lý, các cô gái trong nhóm cũng vui mừng khôn xiết. Lần đầu tiên Bạch Tiểu Vân tiếp xúc gần gũi với fan của mình, cảm thấy bọn họ đều rất năng động, hoạt bát, tốc độ đánh chữ spam vô cùng nhanh, cậu có chút không theo kịp họ.

Mặc dù rất thích nhóm này, nhưng cậu vẫn nhớ tới mình có chuyện quan trọng phải làm, đó chính là tìm Kỳ Tu. Vì vậy, cậu nói một tiếng có việc bận với người trong nhóm rồi bỏ chạy, thu nhỏ cửa sổ chat. Vừa chuẩn bị xong, góc dưới màn hình lại vang lên thanh âm, một cái loa nhỏ nháy nháy, lại có người xin gia nhập nhóm.

Bạch Tiểu Vân nhấn mở xem lời yêu cầu gia nhập, nhìn không được suýt nữa phì cười.

Người nọ viết rằng: Fan trung thành của thỏ nhỏ.

Sau khi nhấn đồng ý, Bạch Tiểu Vân lại mở cái cửa sổ chat vừa thu nhỏ kia ra.

Quản lý 1: Hoan nghênh người mới (^o^)/~

Quản lý 2: Lại có em gái mới vào, hú hú ~

Fan 1: Hoan nghênh, chị em chúng ta là sở nghiên cứu thân thiết, cùng nhau vây xem thỏ nhỏ đi O(n_n)O~

Fan 2: Người mới mau báo số đo ba vòng __

Fan 3: Cô bên trên đừng có dọa người mới sợ.

Fan 4: Cả đám các cô đều là người xấu, các cô dọa sợ em gái mới vào rồi!

Fan 2: Tôi sai rồi QAQ tôi chỉ nói giỡn thôi _ Em gái mới vào dễ thẹn thùng vậy ha ha.

Sói xám bụi: Chào mọi người, tôi là người mới *mỉm cười*

Fan 4: O.O Em gái mới vào tên là Sói xám bụi.

Đọc đến đây, Bạch Tiểu Vân cũng không nhận được nữa.

Bạch Tiểu Vân: Phụt...

Bạch Tiểu Vân: Chào em gái, hoan nghênh tới sở nghiên cứu Sói xám bụi và Thỏ trắng nhỏ O(n_n)O~

Bạch Tiểu Vân: Mong người mới đừng quên báo số đo ba vòng, đăng ảnh chân dung o(*_*)

Sói xám bụi: Đánh!

Bạch Tiểu Vân: Chính anh tự nhận mình là em gái mới vào (^_~)

Sói xám bụi: Anh chưa nhận là em gái *cười xấu xa*

Bạch Tiểu Vân: (#_#)

Quản lý 1: Chuyện gì vừa xảy ra?

Quản lý 2: Vừa rồi không phải là Tiểu Vân sama chứ be?

Fan 1: Người mới không phải là em gái mà là đàn ông sao?

Fan 3: Thật ra đó là người quen của Tiểu Vân sama sao?

Bạch Tiểu Vân: Anh ấy chính là con Sói xám bụi kia (#_#)

Fan 1: Sói xám bự $\Sigma(\text{ " } a$

Fan 2: Chờ một chút! Sói xám bự... Chẳng lẽ là người mà tôi đang nghĩ tới sao?

Fan 4: Gào khóc, Sói xám bự là cái người trong tên nhóm của chúng ta kìa!!

Quản lý 2: Sói xám bự là đại thần!!!!!!!!!!!!!!

Quản lý 3: (O) meo~

Quản lý 1: Nhất định là tôi mới QQ sai cách, không ngờ, không ngờ trong một lúc cả hai vị chính chủ đều tới

Quản lý 2: Nhóm sơn trại của chúng ta đã vén mây thấy trời xanh rồi o(*^_^*)o

Quản lý 3: Chúng ta thật sự là sở nghiên cứu Sói xám bự và Thỏ trắng nhỏ rồi __

Fan 1: Vậy Sói xám bự đã có rồi, Thỏ nhỏ còn xa không __

Fan 2: Tiểu Vân sama __

Fan 3: Sói xám bự tới ăn thỏ nhỏ rồi o(*^_^*)

Thỏ nhỏ: QAQ

Sói xám bự: Ngoan~

Fan 4: Chụp màn hình!

Fan 3: Má ơi! Không đành lòng nhìn thẳng, thỏ nhỏ ở trước mặt Sói xám bự quả thật rất ngoan ngoãn nghe lời!

Fan 2: Ôm ngực ngã xuống đất __(:3) __

Fan 4: Đây chẳng phải ngoan ngoãn nằm thẳng mời người ăn tươi sao __

Thật ra đại bộ phận các cô gái trong nhóm đều là fan NC của Kỳ Tu, đồng thời cũng là fan CP Kỳ Tu và

Bạch Tiểu Vân, nhìn tên nhóm cũng có thể biết thuộc tính của các cô __ Tuy rằng đã thần tượng Kỳ Tu rất nhiều năm, nhưng Kỳ Tu không có nhóm Q, các fan hầu như chưa bao giờ thấy người thật. Lần này được gặp anh trong nhóm của Bạch Tiểu Vân, khỏi nói các cô kích động đến cỡ nào. Nhiều nhóm CV như vậy mà chưa từng thấy số Q của Kỳ Tu, chỉ có trong nhóm của Tiểu Vân, hơn nữa còn là Kỳ Tu chủ động xin vào, nếu nói chẳng có gì mờ ám, đánh chết các cô cũng không tin __ Còn có thể xem thân mật như vậy, cả đám đều bị thích CRY.

Nhưng dù mọi người gào khóc, hú hét, vẫn không có ai lên diễn đàn vòng phối mở post CP, cũng không có ai giống trống khua chiêng nói cho mọi người tin tức Kỳ Tu cũng tham gia nhóm này trên diễn đàn.

Nếu là sở nghiên cứu, vậy thì cứ đóng cửa chậm rãi quan sát JQ, không phải sao __

Bỏ lại các cô gái hăng hái hùng hục spam trong nhóm, Bạch Tiểu Vân mau chóng gõ riêng cho Kỳ Tu.

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu, hôm nay tôi nhặt được thằng nhóc này o(*)

Kỳ Tu: Thằng nhóc?

Bạch Tiểu Vân: Ủ, là một con chó con, chắc vừa mới cai sữa. Tôi đi đưa cơm tối cho Tiêu Hoàng Thư, khi về đến khu nhà thì thấy nó ở dưới tầng cây. Hôm nay bên chỗ tôi mưa to xối xả, nó đáng thương nằm trong mưa, bị tôi phát hiện nhặt luôn về nhà *mỉm cười*

Bạch Tiểu Vân: Nhưng mà chẳng phải ai để lạc mất nó, thật đáng thương T.T

Bạch Tiểu Vân: Vậy nên tôi chuẩn bị nuôi nó.

Kỳ Tu: Quả nhiên chỉ có thỏ nhỏ giàu lòng nhân ái.

Kỳ Tu: Hiện tại tình hình nó thế nào?

Kỳ Tu vừa hỏi đến đây, Bạch Tiểu Vân cảm thấy dưới chân mình có một thằng nhóc lông lông mượt mà chạy tới chạy lui. Cậu cúi đầu nhìn, chó con cọ cọ quanh chân cậu, cái đuôi con vẫy cật lực.

Bộ dáng nó vui vẻ, không hề giống kiểu nằm úp sấp, buồn bã ỉu xìu, mềm nhũn cả người lúc trước.

Bạch Tiểu Vân: Hiện tại nó rất vui vẻ quăn quít với tôi *cười trộm*

Kỳ Tu: Nó vui vẻ vì có nhà mới và chủ nhân mới.

Bạch Tiểu Vân: Chắc là thế $O(n_n)O\sim$

Bạch Tiểu Vân: Kỳ Tu, anh muốn nhìn thấy nó không?

Kỳ Tu: Có.

Bạch Tiểu Vân cúi đầu ôm lấy chó con, nào ngờ lại nhìn thấy trong khung chat nhảy ra lời mời chat webcam của đối phương.

Đột nhiên, tim Bạch Tiểu Vân đập lệch nhịp. Cậu vốn chỉ định chụp một tấm ảnh cho Kỳ Tu xem mà thôi, không ngờ Kỳ Tu hiểu lầm ý của cậu. Nhìn cái cửa sổ chat webcam kia, trong lòng cậu có chút kích động, cũng có chút khẩn trương...

Liệu có phải cậu sẽ thấy được Kỳ Tu hay không? Quả là một sự quyến rũ vô cùng lớn... Bây giờ ngay cả bộ dạng người mình thích như thế nào cũng không biết, cậu thật sự quá thất bại QAQ

Trải qua hai giây đấu tranh nội tâm, Bạch Tiểu Vân giật giật ngón tay, nhấn đồng ý.

Lại đợi qua vài giây, trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh của cậu, nhìn bộ dáng bên trong, Bạch Tiểu Vân có chút hối hận. Cậu vừa mới tắm rửa xong, tóc còn ướt sũng, còn mặc áo ngủ, quên mất tiêu không để ý đến bề ngoài QAQ

Khi cậu còn đang hối hận vì hình tượng của mình, cậu mới phát hiện ra webcam của người bên kia đen xì xì.

Kỳ Tu đâu rồi?

Rất nhanh, hình ảnh của đối phương lay động, có ánh sáng, sau đó trên màn hình xuất hiện một người, là một cậu bé!

Chỉ thấy cậu ấy nhanh chóng làm một mặt quỷ lè lưỡi trước camera, thoáng cái lại không thấy bóng dáng đâu.

Bạch Tiểu Vân vẫn còn mê man trước tình huống ngoài sức tưởng tượng thế này... Đại thần là một thằng nhóc con? Không có khả năng! Cậu bé đó mới chỉ hơn mười tuổi, sao có thể là đại thần! Lẽ nào... Đại thần có con trai lớn như vậy?!!

$\Sigma(\quad) a$

Bạch Tiểu Vân bị chính sức tưởng tượng của mình làm cho hoảng sợ... Đột nhiên cảm thấy bất lực. Lẽ nào

đối tượng thầm mến của cậu là trai thẳng sao

Đả kích này lớn tới cỡ nào chứ...

Kỳ Tu vỗ hai cái vào hông em trai, cười nhẹ, “Mau ra ngoài chơi đi.”

Em trai xoay hông dính vào trên ghế, “Em muốn xem chị dâu có bộ dạng gì, không ngờ là một con thỏ ngơ ngác, ha ha ha...”

Không phải em trai anh open đến thế, mà là trước đây rất lâu, Kỳ Tu đã come out với người nhà rồi. Ban đầu, người nhà của anh không chấp nhận, dần dần thấy ngoại trừ thích đàn ông, Kỳ Tu không khác gì những người bình thường, từ từ họ cũng chấp nhận.

Vừa rồi khi Kỳ Tu nói chuyện phiếm với Bạch Tiểu Vân, em trai anh chạy vào trong phòng, thấy anh trai mình trò chuyện cả ngày đều mỉm cười nên mới hiểu kỳ muốn biết là ai.

Kỳ Tu mỉm cười trả lời, là chị dâu của em. Vì vậy cậu bé mới tò mò, chen vào chỗ của Kỳ Tu, chiếm lấy máy tính, cướp chuột nhấn mời chat webcam.

Sau khi nhìn thấy chị dâu ngơ ngác trước màn hình, nhóc làm một cái mặt quỷ rồi mỹ mãn chạy ra.

Chị dâu của nhóc lớn lên thật đáng yêu.

Kỳ Tu cười, phát phát tay, ý bảo em trai đi ra ngoài, “Nhớ đóng cửa vào.”

Còn bên này, Bạch Tiểu Vân bị đả kích trầm trọng, sợ hãi đến chết lặng, đang do dự không biết có nên tắt webcam đi không...

“Sao lại sắp khóc rồi?”

Đột nhiên, Bạch Tiểu Vân nghe một thanh âm quen thuộc không gì sánh được, cậu mạnh mẽ ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy một chàng thanh niên tuấn lãng trong màn hình. Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn cậu, khóe miệng còn mang theo ý cười cực nhạt.

Bạch Tiểu Vân nhìn chằm chằm màn hình, nhìn đến ngây ngẩn. Cậu tròn tròn mắt nhìn, có chút bối rối.

Người kia, anh ấy mới là Kỳ Tu sao?

“Tiểu Vân, sao đột nhiên không vui rồi? Vừa nãy là em trai anh, nó cướp máy tính của anh để mở webcam,

em đừng giận.” Kỳ Tu thấy Bạch Tiểu Vân vẫn rầu rĩ không vui, lo lắng Bạch Tiểu Vân giận vì nghĩ anh cố ý trêu cậu, phải nhanh chóng dỗ dành.

Nghe xong lời này, nếu trước mặt Bạch Tiểu Vân có một cái gương, cậu nhất định có thể thấy được biểu tình trên mặt mình biến hóa mất tự nhiên đến mức nào.

Sau khi biết được cậu bé kia là em trai của Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt thẹn thùng đỏ lên o(*//// //\\/*)q

Vậy nên mới nói, hiện tại đã hiểu được tâm tình len lén hạnh phúc là sao rồi __

“Tiểu Vân.” Kỳ Tu hô một tiếng, anh vừa nhìn rất rõ ràng rãnh mạch nét mặt của Bạch Tiểu Vân thay đổi, không hiểu thỏ nhỏ vừa hiểu lầm cái gì.

“Kỳ Tu?”

“Ừ, vừa rồi em làm sao thế?”

“Không, không sao...” Bạch Tiểu Vân lắc đầu, mau chóng phủ nhận. Sao cậu có thể mặt dày nói rằng vừa rồi mình hiểu lầm cái gì, quá mất mặt luôn đó QAQ

Lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng cười khê, mà trong webcam, Kỳ Tu cũng đang để nắm tay bên mép, tràn đầy ý cười. Bạch Tiểu Vân luôn nghĩ tiếng cười của Kỳ Tu rất êm tai, không ngờ người thật cười cũng đẹp trai đến vậy.

Bạch Tiểu Vân thấy bây giờ đầu óc của cậu đang quay quay rồi...

“Chẳng phải em muốn cho anh xem thằng nhóc kia sao? Giờ có thể nhìn thấy nó không?”

Thanh âm của Kỳ Tu kéo lại lực chú ý của Bạch Tiểu Vân. Cậu cúi đầu phát hiện thằng nhóc vừa nãy cứ một mực cọ đầu, xoay quanh bên chân cậu lúc này đang ngồi xổm, đôi mắt mở to đáng thương nhìn cậu.

Trong lòng Bạch Tiểu Vân yên lặng xin lỗi nó, không phải cố ý bỏ quên mà đây QAQ

Xấu hổ ôm lấy chó con, đặt nó ở trước máy vi tính, Bạch Tiểu Vân giơ chân trái phía trước của nó lên, vẫy vẫy với Kỳ Tu, “Trò chuyện với đại thần đi~”

Chó con “gâu gâu” hai tiếng.

Anh nhìn thấy người kia chơi đùa với chó con, ánh mắt rực sáng, khoe miệng giương lên, chó con còn vẫy móng vuốt với mình, người kia cũng lắc lư đầu, trông vô cùng đáng yêu...

“Ừ, rất dễ thương, tên của nó là gì?”

Bạch Tiểu Vân xoa xoa đầu chó con, khẽ cười, “Còn chưa đặt tên... Có thể làm phiền anh nghĩ hộ một cái không?”

Kỳ Tu cười, “Trông nó nhỏ như vậy, gọi là Nhóc Con đi.”

Bạch Tiểu Vân gật đầu, đôi mắt cười cong cong, “Cảm ơn O(n_n)O~”

Nhóc Con cũng gật đầu với Kỳ Tu giống chủ nhân, còn vẫy vẫy đuôi.

Kỳ Tu nhìn cảnh này mà thấy vô cùng vui vẻ.

Đỡ lấy Nhóc Con trên người, Bạch Tiểu Vân đặt nó xuống mặt đất, sau đó nó sôi nổi chạy về phía bát cơm của mình, nằm úp sấp xuống, còn lắc lư đuôi với chủ nhân, rồi bắt đầu ngủ vù vù.

Nó muốn dành khoảng thời gian kế tiếp cho chủ nhân và đại thần __

29. Chương 29: Thử

ASK: Vân phi, cậu với đại thần có phải ở bên nhau rất hòa thuận không? — Fan.

ANS: QAQ — Bạch Tiểu Vân.

**

“Nhóc Con đâu?” Kỳ Tu phát hiện ra Nhóc Con đã biến mất khỏi tầm mắt anh.

“Nó đi ngủ rồi, thật đúng là đồ lười.” Sau khi nhìn Nhóc Con nhắm mắt đi ngủ, Bạch Tiểu Vân xoay người nói với Kỳ Tu.

“Nhóc Con bị vứt bỏ, lại còn mắc mưa, chắc nó mệt lắm rồi.”

“Ừ.”

Bầu không khí vừa rồi rất tốt, nhưng sau khi Nhóc Con rời đi, chỉ còn hai người với nhau, Bạch Tiểu Vân đột nhiên thấy ngại lờ. Trước đây đối mặt với Kỳ Tu, cách internet không thể thấy mặt nhau, cậu muốn nói gì thì nói cái đó. Bây giờ thì ngược lại, vừa nghĩ đến Kỳ Tu đang nhìn mình, Bạch Tiểu Vân muốn nói mà không nói được nên lờ.

Sự yên lặng đột ngột của Bạch Tiểu Vân, Kỳ Tu cũng cảm nhận được. Qua màn hình webcam, anh có thể hiểu thêm về cậu. Ví dụ như đôi mắt của Bạch Tiểu Vân rất có linh khí, lông mi cũng rất dài, khi cậu chớp mắt thật khiến lòng người ngứa ngáy, khi cậu khấn trương sẽ vắn vẹo ngón tay, còn có mấy động tác nhỏ đáng yêu, khi cậu xấu hổ sẽ giả vờ lơ đãng nhìn về hướng khác, sau đó vươn một tay xoa xoa mặt mình...

Vừa nghĩ đến vẻ mặt vui mừng của Bạch Tiểu Vân, Kỳ Tu nói, “Em rất thích nó.”

Nhắc đến chó con, ánh mắt Bạch Tiểu Vân dường như sáng sửa hẳn lên, “Đúng vậy, sau khi nó tới nhà, tôi sẽ không phải ở một mình nữa.” Bạch Tiểu Vân cười nói, thật ra chỉ thuận miệng mà nói, cũng không có hàm ý gì đặc biệt.

Nhưng Kỳ Tu nghe thấy lại có chút thương tiếc.

“Tiểu Vân ở một mình sao?” Giọng điệu của Kỳ Tu vẫn ôn hòa như cũ, không có gì thay đổi. Nhưng thật ra trong nội tâm anh không bình tĩnh như ngoài mặt.

Bạch Tiểu Vân thầm tự hỏi sao Kỳ Tu lại biết, nhưng nghĩ lại chắc Kỳ Tu thấy mình ở một mình nên hỏi, vì vậy gật đầu, “Đúng vậy.”

Những điều này Kỳ Tu đều biết cả, anh hỏi câu kia thật ra để dẫn dắt hỏi những lời này, nửa đùa nửa thật hỏi, “Có muốn tìm một người tới chăm sóc em không?”

Đối với Bạch Tiểu Vân, ban đầu đúng là Kỳ Tu rất có thiện cảm với cậu, thấy cậu bị người ta bắt nạt rất đáng thương, muốn bảo vệ cậu. Lâu dần, cảm giác như vậy trở nên ngày càng mãnh liệt. Anh biết mình đã thích con thỏ nhỏ ngơ ngác này rồi, muốn thương cậu, yêu cậu. Nhưng anh không xác định được cảm giác của Bạch Tiểu Vân đối với anh là gì, sợ dọa đến cậu. Vì vậy anh đành phải tìm cách uyển chuyển biểu đạt ý tứ của mình.

Thật ra nếu là người có kinh nghiệm, nhất định có thể lập tức nhận ra ý của Kỳ Tu.

Chỉ là bạn học Bạch Tiểu Vân ở phương diện tình cảm trong sạch như một tờ giấy trắng, phản ứng còn chậm chạp hơn bình thường n nhíp, đơn thuần cho rằng ý của Kỳ Tu trên mặt chữ, không có suy nghĩ sâu xa gì.

Cậu lắc đầu, “Tôi có thể tự chăm sóc bản thân rất tốt, còn có thể nuôi Nhóc Con đến béo mẫm, trắng tròn

(^o^)/~”

Kỳ Tu lập tức cười khanh khách.

Chắc là Bạch Tiểu Vân không hiểu ý anh rồi. Kỳ Tu biết thỏ rất ngốc, tự nhủ bản thân tạm thời không được quá sốt ruột, từ từ ăn thỏ mới ngon.

“Ừm, Tiêu Hoàng Thư nói khi cậu ta tăng ca, em thường mang cơm cho cậu ấy, nói là ăn rất ngon. Khi anh tăng ca sao lại chẳng có thỏ con tri kỷ như thế tới chăm sóc chứ?” Kỳ Tu nhớ tới tin nhắn lần trước Tiêu Hoàng Thư nhắn cho anh, trong giọng điệu bình tĩnh không che giấu được nội tâm nhỏ nhen —

Không biết lần này có phải thỏ con đột nhiên thông suốt hay không, cậu hơi cúi đầu, ngại ngần gãi gãi mặt mình, “Sau này có cơ hội sẽ làm cho anh ăn.”

Dường như vì lần đầu tiên được nói chuyện qua webcam với Kỳ Tu nên Bạch Tiểu Vân có hơi kích động, không nói rõ cho Kỳ Tu, trong lòng nghĩ muốn nói rằng sau này Kỳ Tu tới chơi sẽ làm cơm cho anh ăn, kết quả lời nói ra miệng sao lại có cảm giác như ông xã tăng ca về không được ăn bữa cơm tình yêu của bà xã, sau đó bà xã lập tức dỗ dành, em sẽ làm cho anh ăn —

Vì vậy sói xám bự nhớ kỹ những lời này.

“Được, anh nhớ rồi, sau này không được đổi ý.” Sói xám bự đồng ý xong tuyệt đối không để cho người nào đó có thời gian tự hỏi, lập tức lảng sang chuyện khác, “Mấy cô gái trong xã đoàn đặt một gian hàng ở Comic Con thứ bảy cuối tuần, họ tính hôm đó sẽ tổ chức gặp mặt một lần, em đi không?” Thực ra đêm nay nếu như Bạch Tiểu Vân không gọi anh, anh cũng sẽ gọi cậu. Anh biết con thỏ ít khi lên weibo như cậu sẽ không đọc được cái weibo họp mặt được đăng hôm nay.

Quả nhiên, đối phương kinh ngạc nhìn anh, “Gặp mặt? Tôi không biết QAQ.”

“Không biết có đi hay không à?”

“Không phải QAQ Không biết ở chỗ nào...”

Kỳ Tu cười nhẹ, “Chờ anh.” Sau đó anh mở weibo, copy cái kia cho Bạch Tiểu Vân.

Bạch Tiểu Vân thấy tin nhắn Kỳ Tu gửi tới thì có chút giật mình, “Không ngờ ở ngay chỗ tôi...” Nghĩ vậy, cậu lập tức hỏi han, “Anh sẽ tới sao?”

Cậu mong chờ nhìn Kỳ Tu, đợi đối phương trả lời.

“Vậy em có mong anh tới không?”

Sau khi nghe cậu đó, trong lòng Bạch Tiểu Vân đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, nhưng lập tức bị cậu gạt bỏ... Cậu không biết Kỳ Tu có thật là cong không, vóng trong giới có cả trai thẳng và gay. Hơn nữa cho dù anh cong cũng không có khả năng thích cậu...

Trước đây chỉ nghe thanh âm cũng thấy cậu kém anh một khoảng cách rất xa, hiện tại nhìn thấy người thật lớn lên với vẻ ngoài thế nào, Bạch Tiểu Vân càng thêm tự ti.

Kỳ Tu là một người xuất sắc như vậy, người như anh làm sao có thể thích cậu được? Giữa bọn họ có chênh lệch vô cùng lớn...

Anh hỏi như vậy, thật giống như trước đây, coi cậu là bạn bè, chỉ là một câu nói đùa.

Dẫu vậy, trong trái tim Bạch Tiểu Vân vẫn khắp khởi mong chờ, tay cậu khe xiết lại, cân nhắc ngôn từ kỹ lưỡng mới chậm rãi mở miệng, “Anh... Vì sao lại hỏi như vậy?”

Kỳ Tu cười cười, không trả lời.

Bạch Tiểu Vân không nói chuyện. Cậu nghĩ mình suy nghĩ quá nhiều rồi, xấu hổ cười, “Đương nhiên rất mong chờ. Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau. Anh tới nơi này, tôi sẽ mời ăn. Lần trước còn nợ anh một bữa.”

Trong khoảnh khắc, bầu không khí giữa hai người lâm vào xấu hổ. Cái cửa sổ mỏng manh kia cuối cùng vẫn không thể đâm thủng, hai người chỉ có thể tiếp tục cẩn thận, e dè tiến tới gần nhau, suy đoán tâm ý của đối phương.

“Chuyện lâu như vậy rồi còn nhớ.” Kỳ Tu nhớ ra cái Bạch Tiểu Vân nói là chuyện lần trước anh sao chép số liệu cho cậu, lúc đó anh chỉ thuận miệng đáp ứng, không ngờ Bạch Tiểu Vân vẫn nhớ rõ ràng.

“Đương nhiên tôi nhớ kỹ.”

Thật ra, mỗi việc của anh, tôi đều nhớ rất kỹ.

Nhưng Bạch Tiểu Vân không dám nói ra.

“Thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi.” Kỳ Tu thấy cái đầu nhỏ của em trai lấp ló len lút sau cửa, biết là nó đang nghe trộm hai người trò chuyện, vừa nhìn đồng hồ cũng sắp tới mười một giờ, hơn nữa thoạt nhìn Bạch Tiểu Vân cũng có chút uể oải, anh liền chủ động kết thúc lần webcam này.

“Được, anh cũng ngủ sớm một chút.”

Đột ngột kết thúc như vậy, tuy rằng không nữ, nhưng Bạch Tiểu Vân vẫn len lén liếc mắt nhìn Kỳ Tu một cái rồi tắt webcam.

Bất ngờ được nhìn thấy Kỳ Tu thật. trong lòng Bạch Tiểu Vân trái lại cảm thấy lo lắng... Người đang thăm mền đều trở nên ngu ngốc, sẽ suy nghĩ vẫn vơ rất nhiều... Bạch Tiểu Vân bây giờ chính là như thế.

Cậu ép bản thân tạm thời đừng nghĩ lung tung, đi tới bên cạnh Nhóc Con, thấy nó ngủ vù vù. Cậu lấy điện thoại ra len lén chụp ảnh nó đang ngủ, sau đó đăng ảnh Nhóc Con lên weibo.

Bạch Tiểu Vân: *Ba tiếng trước, nhà của tôi nghênh đón một thành viên mới Thưa dịp bé con ngủ say, tôi nhanh tay chụp một tấm ảnh $O(n_n)O\sim$*

[Ảnh]

Rất nhanh, weibo của Bạch Tiểu Vân thông báo có người phát lại, dù sao giờ cũng chưa ngủ, cậu lập tức mở ra xem người phát lại nói cái gì. Kết quả cái người đầu tiên phát lại rõ ràng là Kỳ Tu!

Kỳ Tu: *Bé con đang ngủ ngon lành kia gọi là Nhóc Con XD*

@ Bạch Tiểu Vân: *Ba tiếng trước, nhà của tôi nghênh đón một thành viên mới Thưa dịp bé con ngủ say, tôi nhanh tay chụp một tấm ảnh $O(n_n)O\sim$*

[Ảnh]

Số lượng fan trên weibo của Kỳ Tu nhiều hơn Bạch Tiểu Vân gấp mười lần, ngay khi anh phát lại, lập tức có rất nhiều cô gái bình luận phía dưới.

Fan 1: Gào khóc, đại thần phát lại weibo kìa (ˆoˆ)/~

Fan 2: Tôi phát hiện đại thần là người đầu tiên phát lại __

Fan 3: Vậy điều này thể hiện từng giờ từng phút anh đều quan tâm Vân phi, *ôm mặt* o(*///// ////*)q Em đành tự mình nhẹ nhàng rút đi.

Fan 4: Thành viên mới đến nhà Vân phi từ ba tiếng trước, vậy mà ngay cả tên của nó, đại thần cũng biết!!!

Fan 5: Emma, đáng yêu quá, thật muốn bóp bóp. Nhóc Con, cái tên thật phù hợp.

Fan 6: Vậy Nhóc Con là tên do Vân phi đặt sao be @Bạch Tiểu Vân

Bạch Tiểu Vân trả lời Fan 6: Đại thần đặt đó $O(n_n)O\sim$

Fan 7: Thích thú đáng xấu hổ, tôi sẽ không nói ra đâu __

Fan 8: Lượng lớn thông tin xông tới biết nói sao đây, muốn chuyển thành fan CP rồi 233333

Fan 9: Sự thành thật của Vân phi phải được like một cái (^o^)/~

Kỳ Tu trả lời Bạch Tiểu Vân: Đi ngủ đi.

Bạch Tiểu Vân trả lời Kỳ Tu: Được, anh cũng thế.

Sau khi trả lời Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân đi ngủ luôn, nhưng mà đêm đó cậu ngủ không ngon.

Đêm ấy, trong cơn mơ của cậu chỉ có một người, nhưng người kia cứ ở mãi phía trước, mặc kệ cậu cố gắng chạy nhanh thế nào cũng không đuổi kịp... Cậu ngã xuống mặt đất, hai tay trầy xước chảy máu, hạt mưa nặng nề quất trên người. Cậu chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn người kia cách cậu ngày càng xa...

Bạch Tiểu Vân thấy rất khó chịu... Trong lòng nặng nề hoảng hốt, trong mắt như có gì đó muốn chảy ra...

Cậu ở trên giường lật qua lật lại, ngủ rất không an ổn. Cuối cùng khi cậu tỉnh lại, phải mất một chút thời gian mới có thể tỉnh táo hoàn toàn.

Bạch Tiểu Vân sờ sờ đầu mình, dường như phát sốt rồi...

Kéo lê thân thể nặng nề, mệt mỏi đứng dậy, Bạch Tiểu Vân khó chịu, uể oải. Cậu thay quần áo, lấy chút đồ ăn cho Nhóc Con rồi mau chóng vào bệnh viện.

Kết quả Bạch Tiểu Vân bị bệnh gần một tuần, chữa chữa trị trị mãi vẫn không khỏi.

An Viễn thấy cả ngày Bạch Tiểu Vân buồn bã, ủ rũ mãi thì rất lo lắng.

“Hau là cậu đối bệnh viện khác xem?” An Viễn sờ sờ đầu Bạch Tiểu Vân, vẫn có chút nóng.

Bạch Tiểu Vân gật đầu, “Đợi lát nữa tôi tới bệnh viện số 5 xem...”

Tuy rằng An Viễn rất lo, nhưng bệnh tật là việc không ai có thể ngăn cản được, vì vậy y lấy nước nóng cho Bạch Tiểu Vân, căn dặn cậu nhất định phải uống nhiều nước, uống thuốc đúng hạn.

An Viễn trở lại bàn làm việc của mình, đem việc mình lo lắng nói với Kỳ Tu.

Buổi chiều ngày hôm đó, Bạch Tiểu Vân vừa về đến nhà, điện thoại chợt vang lên. Đầu cậu rất choáng váng, căn bản không nhìn người gọi là ai đã nghe máy.

“Alo, Tiểu Vân... Anh là Kỳ Tu.”

30. Chương 30: Gặp Mặt

ASK: Có phải Vân phi là người rất dịu dàng, ngoan ngoãn không — — Fan.

ANS: đương nhiên —— Kỳ Tu.

**

“Giờ anh đang đứng ở quảng trường trung tâm thành phố X. Anh bị mất ví tiền rồi, có thể tạm thời xin em thu nhận không?” Lúc này vị đại thần nào đó tự xưng mất ví tiền ra vẻ vô cùng bình tĩnh, dường như đang nói về chuyện người khác..

Bạch Tiểu Vân nhướn mày, cực kỳ kinh ngạc, “Cái gì? Anh... Anh... Anh chờ chút, tôi tới ngay!”

“Được, anh ngồi ngay dưới pho tượng kia chờ em. Em đừng vội, cứ từ từ cũng được.”

“Ừ ừ.” Bạch Tiểu Vân vội vàng cúp máy, cầm lấy quần áo cuống quýt chạy ra ngoài.

Lúc này Nhóc Con lạch bạch chạy theo Bạch Tiểu Vân muốn ra bên ngoài, khi cậu đóng cửa suýt chút nữa đã kẹp nó ở khe cửa.

“Bốp” Cửa lớn bị khóa lại, Nhóc Con chưa kịp phản, cả cái đầu đập vào cửa.

Nhóc Con lui về phía sau hai bước, nghiêng đầu ngó xỏm nhìn cánh cửa đóng chặt, vươn móng vuốt nhỏ muốn cào cào đầu mình, nhưng mà không cào được, nó không có cách nào ngoài kêu “gừ gừ” hai tiếng.

Chủ nhân, cậu vừa mới về lại muốn đi đâu

Khi Nhóc Con còn đang thương tâm vì chủ nhân không để ý đến nó, nào ngờ giây tiếp theo lại nghe thấy tiếng chìa khóa cắm vào cửa. Nhóc Con mừng rỡ đứng lên, quả nhiên thấy được bóng dáng chủ nhân. Hai cái chân ngắn ngủi của nó mau chóng chạy lại, chạy vòng vòng xung quanh chủ nhân. Cuối cùng chủ nhân cũng dừng bước, nhìn nó một chút.

“Nhóc Con, giờ tao phải đi đón Kỳ Tu. Mà ngoan ngoãn ở nhà chơi một lát, chốc nữa về tao sẽ mua “chuột nhỏ” cho mày.” Bạch Tiểu Vân vỗ vỗ đầu Nhóc Con, sau đó cầm lấy ví tiền mình để quên trong phòng, rồi lại nhanh chóng đóng cửa.

Trong căn phòng vắng vẻ chỉ còn một mình người, à không, một con chó ngơ ngác ngồi chồm hổm trên mặt đất chớp chớp mắt.

Chủ nhân đi gặp người trong mộng rồi, (O) ghê~ Nhóc Con vừa ới cảm thấy mát mát đã mau chóng sung sướng nhảy nhót trong nhà, thiếu điều lăn qua lăn lại trên mặt đất luôn.

Ngày kia chính là ngày diễn ra Comic Con. Bạch Tiểu Vân biết sẽ có ít nhiều CV hoặc staff muốn tới gặp mặt sớm một ngày. Nhưng cậu thật sự không ngờ Kỳ Tu sẽ tới hôm nay, lại còn bị mất đồ!

Trước đây Bạch Tiểu Vân đã bị trộm ghé thăm một lần, lần này lại đến lượt Kỳ Tu bị ghé thăm. Trong lòng Bạch Tiểu Vân len lén nguyên rửa bọn chúng mau chóng bị chú cảnh sát tóm được.

Cậu lo lắng chạy xuống lầu, đúng lúc này có xe taxi đi ngang qua. Bạch Tiểu Vân ngoảnh đi ngoảnh lại không còn cái nào khác, trực tiếp bắt xe đi tới quảng trường trung tâm.

Phòng ở mà An Viễn cho cậu thuê cách quảng trường không xa lắm, nhưng vận khí của Bạch Tiểu Vân không quá tốt, dọc đường đi cứ gặp phải đèn đỏ.

“Bác tài, sao nhiều đèn đỏ như vậy chứ...” Bạch Tiểu Vân rất sốt ruột, nghĩ đến Kỳ Tu không một xu dính túi đang chờ mình ở đâu đó, cậu hận không thể lập tức tới bên cạnh anh.

“Cháu trai đừng gấp, gặp đèn đỏ bác cũng bó tay. Nhiều nhất năm phút nữa là tới rồi.”

“Được.”

Bạch Tiểu Vân gửi một tin nhắn cho Kỳ Tu, nói là mình sắp tới rồi.

Có thể thấy đôi mắt nhỏ sắp khẩn cấp để độ đỏ bùng rồi, đại thần RP mới ban phát sức mạnh, vòng vào một hồi, bọn họ không gặp một cái đèn đỏ nào nữa.

Ô tô đỗ ở ven đường, Bạch Tiểu Vân đưa tiền cho tài xế, “Bác tài, làm phiền bác rồi.”

Tranh thủ khi tài xế trả tiền thừa, Bạch Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn xung quanh quảng trường, muốn tìm kiếm bóng dáng Kỳ Tu.

“Cháu à, tiền của cháu.”

“A a, cảm ơn bác.” Bạch Tiểu Vân nhận lấy tiền lẻ tài xế đưa, rút điện thoại di động ra muốn gọi cho Kỳ Tu.

Khi cậu ngẩng đầu chuẩn bị bấm số điện thoại, chợt phát hiện có một người đứng trước mặt mình. Anh nhìn cậu, khóe miệng nở nụ cười khế, bất kể vẻ ngoài hay thân hình đều có vẻ cực kỳ xuất sắc trong dòng người.

Bạch Tiểu Vân nghĩ Kỳ Tu trong webcam đã đủ làm người ta mãn nhãn, không ngờ người thật còn đẹp hơn trong màn hình.

Vốn đang bị cảm mạo tới mơ màng, Bạch Tiểu Vân nghĩ hô hấp của mình không thông.

Bạch Tiểu Vân kiên định tin tưởng, phản ứng không bình thường như vậy nhất định là do triệu chứng của cảm mạo gây nên! (^)

“Tiểu Vân, anh vừa thấy ở đối diện có người xuống xe giống em, không ngờ thật sự là em.” Kỳ Tu bước vài bước về phía Bạch Tiểu Vân. Trong nháy mắt, cự ly giữa hai người kéo gần hơn rất nhiều, thậm chí cậu còn có thể thấy được bóng dáng ỳnh trong ánh mắt Kỳ Tu.

Bạch Tiểu Vân nghĩ đầu mình sắp tiêu rồi. Mỗi câu mỗi chữ Kỳ Tu nói đều quanh quanh quẩn quẩn trong óc cậu.

Mặc dù trên mạng quen thuộc nhau đến cỡ nào, nhưng khi người thật đứng ở trước mặt mình, vẫn sẽ có cảm giác không được tự nhiên, đặc biệt đối phương chính là người mình thầm mến.

Bạch Tiểu Vân tự nhủ bản thân phải cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó mở miệng, “Đợi lâu chưa? Xin lỗi, vừa rồi trên đường đều là đèn đỏ, đỗ lại mất một ít thời gian.”

“Không có, vừa nói chuyện điện thoại xong thì em đến.” Trên mặt Kỳ Tu vẫn giữ nụ cười như trước.

“À, Kỳ Tu, anh có báo cảnh sát chưa?” Bạch Tiểu Vân nhớ tới chuyện Kỳ Tu bị trộm, sốt ruột dò hỏi.

Kỳ Tu lắc đầu, “Bên trong cũng chẳng có nhiều tiền mặt, không muốn gây thêm phiền phức nên anh không báo cảnh sát.”

Bạch Tiểu Vân gật đầu, tuy rằng cậu cảm thấy rất tức giận vì chuyện này, nhưng khi chỉ bị trộm có mấy trăm đồng gì đó, phần lớn mọi người đều bắt đắc dĩ tự nhận mình không may.

Thấy hia gnười vẫn còn duy trì tư thế đứng tại chỗ, Bạch Tiểu Vân ngại ngần gãi gãi đầu, “Kỳ Tu, anh có còn sắp xếp gặp bạn bè nào khác không? Nếu không thì tới nhà của em ở tạm đi...”

Bạch Tiểu Vân nghĩ, Kỳ Tu đi một chuyện đường dài, bây giờ gặp được mình, hơn nữa còn mất ví tiền, nếu như dẫn anh đi khách sạn ở thì không tốt lắm... Dù sao trong nhà của An Viễn vẫn còn phòng trống, tiện cho Kỳ Tu có thể ở tạm hai ngày.

Kỳ Tu nở nụ cười, “Được, làm phiền em rồi. Nhưng mà anh tới sớm thật ra để gặp một người bạn.”

Bạch Tiểu Vân hiếu kỳ, “Ai?”

“Em.”

Nghe được những lời này của Kỳ Tu, trái tim Bạch Tiểu Vân nhảy mạnh một nhịp, trên mặt có chút nóng nực.

Đương nhiên, tất cả phản ứng của Bạch Tiểu Vân đều được Kỳ Tu thu vào trong mắt, nghĩ tới mục đích mình tới sớm, anh hỏi, “Mặt em sao đỏ thế? Có phải bị cảm không?”

Bạch Tiểu Vân sờ sờ trán mình, “Rõ ràng đến thế sao?”

“Bị cảm bao lâu rồi?” Kỳ Tu bước tới, vươn tay đặt lên trán Bạch Tiểu Vân.

Ngón tay Kỳ Tu nhẹ nhàng chạm lên làn da có chút nóng của cậu, trong chớp mắt dường như mọi việc diễn ra tại một pha quay chậm, Bạch Tiểu Vân có thể nhìn mỗi động tác của Kỳ Tu cực kỳ rõ ràng. Ngón tay mang theo nhiệt độ hơi lạnh, không hiểu sao có cảm giác làm cho trái tim đập càng nhanh.

Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc thân mật với Kỳ Tu. Bạch Tiểu Vân cố gắng ổn định trái tim đang đập loạn nhưng khuôn mặt đỏ ửng lại bản đúng tâm tư của cậu lúc này.

“Một, một tuần...” Bạch Tiểu Vân lắp bắp thành thật trả lời.

Kỳ Tu nhíu mày, giọng điệu nghiêm khắc hẳn lên nhưng vẫn lộ ra quan tâm sâu sắc, “Em sốt rồi... Lần trước không phải em nói có thể tự chăm sóc bản thân sao?”

Bạch Tiểu Vân chớp mắt, không nói gì.

Thấy cậu im lặng, Kỳ Tu nhẹ giọng hơn, “Gần đây có bệnh viện không? Đi khám trước đã.”

Vì vậy chỗ đầu tiên hai người tới sau khi gặp mặt là bệnh viện. Vừa vặn đó là Bệnh viện số 5 lần trước Bạch Tiểu Vân đã nói với An Viễn.

Trong cái bệnh viện lớn này có rất nhiều người, muốn đăng kí phải xếp một hàng dài. Kỳ Tu để Bạch Tiểu Vân tìm một chỗ nghỉ ngơi, anh đi xếp hàng. Không chỉ có vậy, việc nộp tiền, lấy thuốc sau đó cũng là do Kỳ Tu chạy ngược chạy xuôi giải quyết. Trước đây Bạch Tiểu Vân đều đi bệnh viện một mình, cái gì cũng phải dựa vào bản thân rất phiền phức. Hiện tại Kỳ Tu đi cùng cậu, cậu cũng không cần làm gì.

Bạch Tiểu Vân nghĩ Kỳ Tu ngoài đời chẳng khác gì trên mạng, có cảm giác làm cho người ta an tâm.

Khi ra khỏi bệnh viện, trời đã tối rồi. Bạch Tiểu Vân nhìn trời một chút, nói với Kỳ Tu: “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Kỳ Tu từ xa tới, thân là chủ nhân, đương nhiên Bạch Tiểu Vân muốn mời khách. Bạch Tiểu Vân lục lọi trong đầu xem nên đi nơi nào ăn mới được.

Anh gật đầu, “Chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

Bạch Tiểu Vân có chút giật mình, nhưng mà nghĩ tới Kỳ Tu đi đường dài vốn đã đủ mệt mỏi, nào ngờ còn phải đến bệnh viện thay cậu chạy tới chạy lui từ lầu trên xuống lầu dưới, hiện tại khẳng định anh mệt chết rồi, nhất định rất muốn nghỉ ngơi. Nghĩ như vậy, trong lòng Bạch Tiểu Vân thấy xấu hổ.

“Nếu anh không chê, về nhà em làm cho anh ăn...”

“Chỉ cần là em làm, anh đều thích.”

Bạch Tiểu Vân nở nụ cười, không còn cảm thấy xa lạ như trước. Giữa hai người giống như lúc trò chuyện với nhau trên mạng, bất tri bất giác trở nên vô cùng thân thiết, “Anh tin tưởng tay nghề của em như vậy à, nếu em làm rất khó ăn thì sao?”

Kỳ Tu cũng cảm nhận được thái độ của Bạch Tiểu Vân thay đổi, cười nói, “Vậy anh sẽ ăn sạch sành sanh.”

Món ăn nhỏ nhỏ làm, đương nhiên anh thích hết.

Mặt Bạch Tiểu Vân không biết vì bị sốt hay vì có con sói xám bự ở bên cạnh mà đỏ ửng hết cả lên.

Cậu cùng Kỳ Tu đi vào siêu thị lớn(1) gần nhà, chọn thực vật ở khu rau quả.

“Kỳ Tu thích ăn rau không? Cà thì sao?” Bạch Tiểu Vân tỉ mỉ chọn nguyên liệu nấu ăn, thỉnh thoảng quay đầu hỏi Kỳ Tu.

Mà Kỳ Tu luôn luôn cách cậu cự ly 10 cm, dùng vẻ mặt yêu chiều chăm chú nhìn cậu chọn thức ăn. Tuy rằng đây là lần đầu tiên hai người chính thức nhìn thấy nhau ngoài đời, nhưng bầu không khí giữa hai người hòa hợp không gì sánh được. Hai hình ảnh ở bên nhau hài hòa không ngờ.

Kỳ Tu nhìn thẳng vào mắt cậu, dịu dàng nói, “Đều có thể, anh không kén ăn. Nhưng mà em sinh bệnh, đừng nấu thức ăn quá nhiều dầu mỡ, thanh đạm là được rồi.”

Lần này Kỳ Tu đến gặp Bạch Tiểu Vân bởi vì nghe nói cậu sinh bệnh, trong lòng lo lắng vô cùng. Cho đến tận khi nhìn thấy người, khối đá nặng nề trong lòng anh mới rơi xuống.

Tuy rằng bệnh tình của Bạch Tiểu Vân mãi vẫn không đỡ, nhưng cũng không tính là quá nghiêm trọng. Không biết là do mũi tiêm của bác sĩ ở bệnh viện số 5 tiêm cho cậu có tác dụng hiệu quả hay bởi vì được gặp người trước mặt mà tâm tình trở nên sung sướng, bây giờ Bạch Tiểu Vân thấy tinh thần tốt lên rất nhiều.

Mua đủ thức ăn, Bạch Tiểu Vân dẫn Kỳ Tu về chỗ mình ở.

Trong tay Kỳ Tu xách đồ ăn, đứng ở phía sau Bạch Tiểu Vân. Cậu móc chìa khóa ra mở cửa.

Cửa vừa mở, bé con đen xì xì ở bên trong liên tục mừng rỡ sữa vang.

“Gâu... Gâu...” Nhìn thấy chủ nhân đã về, Nhóc Con vừa sữa vừa nhảy, vô cùng sung sướng.

“Nhóc Con.” Thanh âm của Kỳ Tu mang theo ý cười, hướng tới chào hỏi bé con đang phấn khởi kia.

“Gâu...” Nhóc Con lắc lắc đuôi bắt chuyện với anh, sau đó nhanh như chớp với tới bên chân Bạch Tiểu Vân, chạy vòng vòng quanh cậu.

Chủ nhân ngốc, sao cậu lại chủ động mang sói xám bụi về nhà thế __

*Chú thích:

(1) Siêu thị lớn: Nguyên văn là Hypermarket).

31. Chương 31: Tiến Dần Từng Bước

ASK: Thành thật mà nói, nhân dịp Comic Con để tiến dần từng bước mới là mục đích của anh đúng không — — Tiêu Hoàng Thư.

ANS: Cậu có đoán thử xem — Kỳ Tu.

**

Tuy rằng Nhóc Con đã cố gắng hết sức để nhắc nhở chủ nhân chuyện “sói xám bự tới”, nhưng thỏ nhỏ ngốc nghếch căn bản không hiểu được ý của nó.

Bạch Tiểu Vân sờ sờ đầu Nhóc Con, rất áy náy nói, “Xin lỗi nhé, Nhóc Con. Vừa rồi tao quên không mua “chuột nhỏ” cho mày. Lần sau tao sẽ mua cho có được hay không?”

Nhóc Con yên lặng quay đầu, bức tường nội tâm nứt ra từng mảnh hò hét: Chủ nhân, ý của tôi không phải con chuột, tôi muốn nói đến sói xám bự cơ QAQ Người đâu, cứu mạng, chủ nhân ngốc quá đi mất... Vậy nên bị ăn tươi gùi đó là đương nhiên rồi —

Bạch Tiểu Vân không biết rốt cuộc Nhóc Con bị làm sao đành phải ngẩng đầu nhìn Kỳ Tu, đúng lúc Kỳ Tu cũng đang nhìn cậu. Vậy nên hai người cứ đứng nhìn nhau, sau đó Bạch Tiểu Vân thấy Kỳ Tu cười với cậu.

Nụ cười của anh đúng là rất đẹp... Bạch Tiểu Vân phát hiện mặt mình đang nóng lên.

“Có phải vì có người lạ tới nên Nhóc Con không quen không?” Kỳ Tu đoán.

Bạch Tiểu Vân vội vã lắc đầu, “Không đâu... Nhóc Con rất ngon, chắc bởi vì em quên không mua đồ chơi nên nó giận đấy.”

Kỳ Tu gật đầu, sau đó bước tới hai bước, đến trước mặt Bạch tiểu Vân, thấy ánh mắt cậu nhìn mình mà suýt chút nữa nhịn không được giơ tay ra xoa xoa tóc cậu.

“Đỡ sốt chưa?” Kỳ Tu thấy mặt Bạch Tiểu Vân hồng hồng, tưởng rằng còn chưa hạ sốt.

Bạch Tiểu Vân sờ trán mình, sau đó sờ mặt mình, vội nói, “Hạ rồi, hạ rồi. Đã đỡ nhiều rồi. Kỳ Tu, anh nghỉ ngơi một lát đi, em đi nấu cơm. Nhà của em chỉ có mình em ở, anh đừng ngại...”

“Anh tự hỏi sao bộ dạng chủ nhà của em lúc này còn khấn trương hơn anh thế?” Kỳ Tu trông Bạch Tiểu Vân đang hoảng loạn, cười cười trên cậu.

“Đâu có QAQ” Bạch Tiểu Vân lắc đầu, tuyệt đối không thừa nhận.

Thật ra vào đến nhà Bạch Tiểu Vân rồi, Kỳ Tu không hề có chút ngại ngùng nào, ngược lại Bạch Tiểu Vân thì thấy mất tự nhiên — Vậy nên đây chính là vấn đề khí chất khác biệt hoàn toàn giữa công và thụ —

Bạch Tiểu Vân đi nấu cơm, Kỳ Tu ngồi yên trên sô pha không thể nhìn thấy thỏ nhỏ lập tức ngó nghiêng về phía phòng bếp. Nhưng cách một bức tường, Kỳ Tu không tài nào bóng dáng Bạch Tiểu Vân.

Lúc này chủ nhân nhỏ của ngôi nhà, Nhóc Con chạy tới trước mặt Kỳ Tu, một một nhảy nhót bên chân anh, ý đồ muốn con sói bụi này để ý đến mình.

Kỳ Tu liếc mắt nhìn thẳng nhóc chân ngắn kia, vì vậy anh khom người, néo néo Nhóc Con, “Nhóc Con, sao thế?”

“Gâu!” Nhóc Con kêu hai tiếng.

“Mày không chào đón tao đến sao?”

Thân thể Nhóc Con hơi lui về phía sau một chút, lắc đầu oan ức, “Gâu...”

Đâu có đâu QAQ

“Vậy tức là mày rất hoan nghênh tao?” Kỳ Tu nở nụ cười.

Nhóc Con gật đầu, “Gâu~”

Kỳ Tu thấy hình như Nhóc Con nghe hiểu lời anh nói, khoe miệng khê nhếch mang theo vài phần ý cười, tiếp tục hỏi, “Bình thường mày sẽ luôn ở bên Tiểu Vân à?”

“Gâu gâu~” Nhóc Con có chút kiêu ngạo, đó là đương nhiên —

Tuy rằng Nhóc Con không biết nói nhưng biểu tình trên mặt và động tác nó thật sự biến đổi. Kỳ Tu thấy thú vị, “Ngày mai tao thay chủ nhân mày mua “chuột nhỏ” cho mày nhé?”

Nhóc Con lăn trên mặt đất hai cái, nhảy qua nhảy lại vẫy đuôi với Kỳ Tu. Nhờ một con “chuột nhỏ”, Kỳ Tu đã thuận lợi mua chuột được Nhóc Con —

Nhóc Con biểu lộ, sói xám bụi gì đó, hoan nghênh đến nhà của chủ nhân tôi (◡◡)/~

Thấy Nhóc Con vui vẻ tới vậy, sói xám bự tiếp tục hỏi, “Vậy mày biết Tiểu Vân thích ai không?”

“Gâu!”

Không phải là anh sao?

Tuy rằng Nhóc Con vô cùng trắng trợn nói thẳng chân tướng cho sói xám bự, nhưng đáng tiếc đại thần không hiểu ngôn ngữ của người hành tinh gâu gâu —

Đương nhiên, Bạch Tiểu Vân bận rộn trong phòng bếp căn bản không biết Kỳ Tu và Nhóc Con đang làm gì. Cậu còn đang tỉ mỉ làm cơm cho hai người. Lúc trước cậu đã hứa sẽ nấu cho anh ăn, vậy nên đêm nay nhất định không thể làm hỏng QAQ

Lần đầu tiên Bạch Tiểu Vân thấy nấu cơm quá áp lực, càng để ý, càng muốn làm thật hoàn mỹ.

“Cần hỗ trợ không?” Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của Kỳ Tu.

Thân thể Bạch Tiểu Vân chợt cứng đờ, bàn tay run lên, lỡ đổ toàn bộ thìa chứa muối vào trong nồi.

Bạch Tiểu Vân vội vã ổn định khỏi hoảng loạn, xoay người lại, phát hiện Kỳ Tu cách cậu không xa, mỉm cười nhìn cậu.

“Em làm là được rồi, anh nghỉ ngơi đi, còn một món nữa là ăn được rồi $O(n_n)O\sim$ ” Bạch Tiểu Vân cười ôn hòa.

Kỳ Tu gật đầu nhưng cũng không rời đi, chỉ đứng nhìn Bạch Tiểu Vân, “An Viễn nói em nấu ăn rất ngon, rất cuộc tối nay cũng được ném thử.”

Tuy rằng đưa lưng về phía Kỳ Tu, nhưng Bạch Tiểu Vân cảm thấy Kỳ Tu đang nhìn chằm chằm mình, động tác trở nên mất tự nhiên hẳn, “Thực ra em làm không tốt lắm...”

Kỳ Tu không nói gì, nhưng Bạch Tiểu Vân nghe được tiếng anh cúi đầu cười.

Hai người đều yên lặng, Kỳ Tu nhìn Bạch Tiểu Vân, còn cậu cố gắng bắt bản thân phải tập trung nấu thức ăn. Thật ra trái tim cậu từ lâu đã chạy đi đâu mất rồi. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Kỳ Tu tận mắt, trong lồng ngực cậu đập loạn cào cào.

Quả nhiên tiếp xúc gần gũi với đối tượng thâm mến gì đó vừa ngọt ngào vừa bối rối QAQ

Trong đầu Bạch Tiểu Vân rối loạn như tơ vò, chờ khi cậu xoay người lần nữa, phát hiện ra Kỳ Tu đã không còn đứng đó.

Ngực cậu đột nhiên trầm tĩnh lại, nhưng có chút trống trải...

Chuẩn bị thức ăn xong xuôi, Bạch tiểu Vân chợt nhớ tới gì đó, mau chóng gửi cho An Viễn một tin nhắn, nói cho y biết mấy ngày nay Kỳ Tu muốn ở tạm chỗ này.

Dù sao phòng ở cũng là của An Viễn, tuy rằng y nói cho cậu thuê, nhưng Bạch Tiểu Vân vẫn thấy mình nên nói cho y một tiếng.

An Viễn rất nhanh đã trả lời cậu, bên trên chỉ có bảy chữ và một icon — Không ngờ động tác nhanh như vậy —

Bạch Tiểu Vân nhìn đi nhìn lại mấy lần, nhận thấy mỗi chữ An Viễn nhắn tới cậu đều biết, nhưng ghép lại với nhau thì không hiểu ý mà y muốn nói là gì.

Chẳng lẽ Kỳ Tu đã báo trước cho An Viễn rồi ư?

Cất điện thoại đi, Bạch Tiểu Vân bưng thức ăn từ nhà bếp ra ngoài, hô một tiếng “Kỳ Tu”.

Trên người cậu vẫn còn đeo tạp dề, hơn nữa còn mang theo khí chất an tĩnh, ngoan ngoãn, nhìn thế nào cũng ra thuộc tính nhân từ(1), Kỳ Tu càng nhìn càng muốn mau chóng cưới cậu về nhà —

Nhóc Con nghe thấy tiếng chủ nhân gọi, lập tức chạy tới vây lấy cái bát cơm nhỏ của mình dạo một vòng, xoay xoay ăn từng miếng lớn.

Cơm tối Bạch Tiểu Vân làm rất đơn giản, một món mặn, một món chay, một món canh. Đương nhiên, nếu như đối thành người khác tới nhà Bạch Tiểu Vân, khẳng định cậu sẽ chuẩn bị một bữa cơm phong phú hơn nhiều. Nhưng do khi đi mua thức ăn, Kỳ Tu nhiều lần kiên quyết, vậy nên Bạch Tiểu Vân không tiếp tục khách khí nữa. Thật ra cậu cũng cảm thấy được, thái độ Kỳ Tu đối với cậu rất thân thiết, không khách sáo, xa lạ giống những người mới gặp lần đầu tiên khác.

Có thể là do hai người trên mạng đã tập thành thói quen, có một loại ăn ý. Vì vậy đến khi gặp mặt người thật không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

“Anh thấy bây giờ anh vô cùng hâm mộ Tiêu Hoàng Thư...” Kỳ Tu ăn một miếng đồ ăn Bạch Tiểu Vân làm, giọng điệu hơi ước ao.

Cậu ngẩng đầu, sững sờ nhìn thẳng vào Kỳ Tu, “Sao vậy?”

Vì sao đột nhiên Kỳ Tu lại nhắc tới An Viễn?

“Bởi vì cậu ấy bình thường có thể ăn thức ăn em làm. Thật hâm mộ.” Kỳ Tu thầm than, quả nhiên nói chuyện với thỏ nhỏ không cần phải quá uyển chuyển —

Giờ Bạch Tiểu Vân mới hiểu là Kỳ Tu đang khen mình, có chút ngại ngùng, “Nếu có cơ hội, sau này em có thể...” Bạch Tiểu Vân đột nhiên ngậm miệng.

Cậu ở cách Kỳ Tu xa như vậy, sau này nào có cơ hội gì QAQ Cậu thật sự quá ngốc mà!

Lời đó Bạch Tiểu Vân nói rất nhỏ, Kỳ Tu cũng không nghe rõ.

**

Hiện tại Kỳ Tu đang ở trong phòng tắm tắm rửa. Bạch Tiểu Vân nhìn giường trong phòng khách mà ngây người.

Từ khi nhận được điện thoại của Kỳ Tu cho đến giờ, Bạch Tiểu Vân luôn bị vây trong trạng thái bận rộn không ngờ, tự nhiên không có nhiều tinh lực để nghĩ đến chuyện xấu hổ hay không xấu hổ... Nhưng mà sau khi ăn cơm chiều thì cậu nhàn rồi hẳn, đột nhiên bên cạnh mình có thêm một người, còn là người mình thích, tâm tình Bạch Tiểu Vân chẳng thể bình tĩnh được nữa.

Buổi tối này, làm sao cậu vượt qua được đoạn thời gian ở một mình cùng Kỳ Tu, đầu óc Bạch Tiểu Vân rối loạn vô cùng, ngay cả một bài tương hồ cũng không đủ để miêu tả. Cậu chỉ biết bây giờ đã sắp mười giờ rồi, nên đi ngủ QAQ

Bạch Tiểu Vân lấy ga giường và đệm bông trong ngăn tủ ra, bắt đầu trải giường cho Kỳ Tu. Bình thường không có ai ở, Bạch Tiểu Vân đã giặt mấy thứ này sạch sẽ thơm tho, bây giờ có khách tới, đương nhiên phải trải thật tốt.

Từ nhỏ Bạch Tiểu Vân đã rất giỏi việc làm, vậy nên dù làm một mình, cậu cũng trải đệm rất nhanh. Sau đó, Bạch Tiểu Vân trải cả ga giường ra. Bởi vì An Viễn mua giường thật sự quá rộng, Bạch Tiểu Vân chỉ có thể quỳ gối trên giường, vươn người duỗi tay để trải.

Kỳ Tu ở phía sau vừa tắm xong đi ra, đúng lúc nhìn thấy trên giường có một con thỏ nhỏ đang chăm chú trải giường, đương nhiên điều quan trọng nhất bên eo thỏ nhỏ lộ ra thịt mềm trắng muốt —

Vào lúc này, Bạch Tiểu Vân quay đầu lại nhìn thấy Kỳ Tu, đôi mắt chớp chớp thuần khiết không gì sánh được, lời nói ra không hề mang hàm ý khác, “Tắm xong rồi à, chờ em một chút, lập tức trải xong ga giường.”

Kỳ Tu vội ho một tiếng, “Khụ khụ, không có việc gì, anh quên mấy thứ... Anh vào trong lấy...” Vì vậy, cửa

nhà tắm lại đóng lại, rất nhanh bên trong vang lên tiếng nước chảy __

Bạch Tiểu Vân chớp mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, sau đó ngồi ở trên giường đã được trải xong.

Căn nhà bình thường lạnh lẽo đột nhiên có người ở, trong nháy mắt cậu thấy náo nhiệt hơn nhiều. Ngay cả nghe thấy tiếng nước truyền đến từ phòng tắm dường như cũng hết sức vui vẻ.

Bạch Tiểu Vân thở dài, nếu như Kỳ Tu có thể ở nơi này mãi mãi thì tốt biết bao.

Ngay sau đó, cậu lại thở dài một hơi, cậu đang mơ mộng hão huyền rồi...

Khi Kỳ Tu đi ra, Bạch Tiểu Vân đã rời khỏi đó. Anh mở cửa ra ngoài nhìn, chợt thấy Bạch Tiểu Vân đang ngồi xổm trước ổ cửa Nhóc Con, nhỏ giọng nói gì đó với nó.

Có thể là do thanh âm của Bạch Tiểu Vân quá nhỏ, Kỳ Tu nghe không rõ ràng. Nhưng anh thấy bóng dáng Bạch Tiểu Vân ngồi xổm ở nơi đó trông vô cùng cô đơn, vô cùng khiến người ta cảm thấy thương yêu.

Bạch Tiểu Vân nhẹ nhàng sờ sờ đầu Nhóc Con, lặng lẽ nói với nó, “Nhóc con, có phải tao quá tham lam hay không... Nếu như Kỳ Tu cũng thích tao, liệu anh ấy có bằng lòng ở lại nơi này không?”

Nhóc Con chớp mắt nhìn cậu.

Bạch Tiểu Vân dường như không nhìn thấy, vẫn nhỏ giọng trò chuyện như cũ, “Nhóc Con, mày thích anh ấy không?”

“Tao rất thích anh ấy...”

“Rất thích...”

*Chú thích:

(1) Nhân thể: người hiền lành, đảm đang, giỏi việc nhà.

32. Chương 32

ASK: Xin hỏi hai người ở bên nhau từ lúc nào __ — Fan.

ANS: Từ lúc mọi người không biết __ — Kỳ Tu.

**

Đây đã là lần thứ năm Bạch Tiểu Vân ngăn người trước máy tính hôm nay. An Viễn đánh máy tư liệu xong thì lặng lẽ đi tới bên người Bạch Tiểu Vân, thấy bạn học Bạch Tiểu Vân đang mắt hờn mắt vía. Y đi qua, vỗ nhẹ lên bờ vai cậu.

Bạch Tiểu Vân mạnh mẽ xoay người lại, phát hiện người phía sau là An Viễn.

“Đầu óc bay đi đâu mất rồi __ ” An Viễn trêu chọc, hất hất cằm với Bạch Tiểu Vân, “Cậu đang nhớ đến ai đó ở nhà sao?”

An Viễn không nói hẳn ra, trên mặt y vẫn duy trì nụ cười bí hiểm, suy nghĩ cẩn thận lướt nhanh trong đầu. Ví dụ như vì sao người nào đó đột nhiên đến đây, hơn nữa chỉ liên lạc với mỗi thổ nhĩ, ví dụ như vì sao người nào đó trực tiếp đến ở nhà của thổ nhĩ, ví dụ như ngày hôm nay thổ nhĩ có biểu hiện không bình thường, liệu có phải đêm qua đã xảy ra chuyện gì tương đối thú vị hay không __

Bạch Tiểu Vân bị ánh mắt của An Viễn làm cho sợ hãi, đứng dậy, “Khụ khụ, ừm... Tôi muốn đi WC...”

Đóng cửa ngăn phòng lại, Bạch Tiểu Vân lấy điện thoại di động ra gửi cho Kỳ Tu một tin nhắn. Thời gian nghỉ trưa rất ngắn, vậy nên cậu không trở về được.

Buổi chiều ngày hôm đó, công việc của Bạch Tiểu Vân không có tiến triển gì, vất vả lắm mới đợi đến lúc tan làm, cậu vinh quang trở thành người đầu tiên rời khỏi phòng làm việc.

Tiểu Vũ ngồi đối diện Bạch Tiểu Vân đỡ kính mắt, còn tưởng mình nhìn lầm rồi. Đúng lúc này An Viễn chậm rãi đi tới, Tiểu Vũ tò mò hỏi thăm y, “Anh đẹp trai, hôm nay cả ngày Bạch Vân đều đứng ngồi không yên, lần đầu tiên là người về sớm nhất khi tan làm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

An Viễn vươn một ngón tay đặt lên môi làm động tác suy, sau đó hơn cúi thất lưng, “Đang yêu rồi __ ”

**

Khi Bạch Tiểu Vân vội vàng vàng về tới nhà, Kỳ Tu đang chơi “chuột nhỏ” cùng với Nhóc Con. Kỳ Tu để con chuột chạy trên mặt đất, Nhóc Con hưng phấn chạy về phía trước muốn vồ lấy, kết quả là thân thể cục mịch của nó có sức lực quá lớn, trực tiếp kẹp đầu vào khe ghế sofa.

Cái mõng Nhóc Con lắc qua lắc lại, kêu gào hô hoán Kỳ Tu tới cứu nó.

Đại thần đứng một bên lắc đầu, mau chóng cứu nó ra.

Kỳ Tu ôm lấy Nhóc Con, vuốt vuốt lông cho nó, khoe miệng còn mang theo ý cười. Anh ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Tiểu Vân đang đi tới, lập tức thả Nhóc Con xuống đất, “Em về rồi? Hôm nay làm việc thế nào? Rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Bạch Tiểu Vân cứ như nằm mơ, sao cậu có cảm giác Kỳ Tu giống chủ nhân của ngôi nhà này hơn cả vậy QAQ

Khi Bạch Tiểu Vân đi làm, Kỳ Tu không chỉ chăm sóc Nhóc Con rất tốt, còn nấu sẵn cơm chờ Bạch Tiểu Vân trở về.

Sau khi đi làm về, trong nhà có người nấu cơm ngon canh ngọt chờ mình, không giống như trước đây, về nhà không có ai trò chuyện cùng, có đau ốm cũng chỉ một thân một mình.

Ăn cơm tối Kỳ Tu tự tay làm, Bạch Tiểu Vân ngẩng đầu cười với anh, không nói gì hết.

Kỳ Tu nhìn thấy nụ cười kia, chợt ngẩn ngơ trong nháy mắt. Không hiểu vì sao, nụ cười của Bạch Tiểu Vân thật khiến anh cảm thấy thương yêu.

Sau khi cơm nước xong, Bạch Tiểu Vân cần cù chủ động ôm đồm việc rửa chén, còn một mình Kỳ Tu ngồi trên sofa trong phòng khách đọc tạp chí. Bạch Tiểu Vân vừa bước tới, vốn người nào đó đang “hết sức chăm chú” đọc tạp chí lập tức quăng nó lên mặt bàn, “Tiểu Vân, có thể cùng anh ra ngoài mua ít đồ không?”

Bạch Tiểu Vân gật đầu, “Có thể chứ, bây giờ đi luôn sao?”

“Chờ em xong việc thì đi.” Kỳ Tu đứng dậy bước về phía cậu.

“Em không có việc gì.” Bạch Tiểu Vân vừa nói vừa cởi tạp dề đang mặc trên người ra.

Kỳ Tu đứng bên cạnh chủ động giúp cậu cởi, “Để anh giúp em.” Thanh âm của Kỳ Tu vang lên ngay bên tai Bạch Tiểu Vân, hai tay với ra sau lưng của cậu vô tình đụng vào hai tay của Kỳ Tu.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc da thịt, trái tim đập lạch điệu...

Bạch Tiểu Vân lập tức rút tay về, cố gắng để bản thân không biểu hiện quá mức kỳ quái.

Mà hết thấy những phản ứng này đều được thu vào tầm mắt của Kỳ Tu, mỉm cười ở khóe miệng anh cũng trở nên cứng ngắc.

Khi Bạch Tiểu Vân xoay người nhìn Kỳ Tu lần nữa, hai người đều che giấu tình tự vừa rồi, khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Anh định mua cái gì?” Bạch Tiểu Vân khóa xong cửa, nghiêng đầu hỏi Kỳ Tu.

“Đi mua vài bộ quần áo, dù sao cũng không thể mặc mỗi một bộ trong vài ngày.” Kỳ Tu cười cười.

Lúc này Bạch Tiểu Vân mới nhớ ra, Kỳ Tu bị kẻ trộm ghé thăm, khi cậu nhìn thấy Kỳ Tu cũng chỉ có một mình anh, ngay cả hành lí cũng không có.

Bình thường Bạch Tiểu Vân mua quần áo đều vừa rẻ vừa thực dụng, tuy rằng như vậy không có nghĩa là cậu không phát hiện ra đồ Kỳ Tu mặc đều là hàng hiệu cao cấp. Vì vậy Bạch Tiểu Vân đưa anh tới đoạn đường hoàng kim⁽¹⁾ của thành phố, nơi này có rất nhiều cửa hàng mang nhãn hiệu nổi tiếng.

Thông thường hầu như Bạch Tiểu Vân sẽ không tới đây mua quần áo, ngoại trừ thỉnh thoảng tới đây cùng An Viễn.

Kỳ Tu trực tiếp đi vào mấy cửa hàng bán quần áo, chọn vài món ra thử. Bạch Tiểu Vân không thấy Kỳ Tu vào phòng thử đồ lần nào, yên lặng chảy nước mắt giàn dụa trong lòng.

Đại thần là cái giá áo trời sinh QAQ Mặc quần áo kiểu gì cũng đẹp không nói nên lời QAQ

“Xin hỏi cái áo này có màu trắng, nhỏ hơn một size không?” Kỳ Tu đưa chiếc áo lông cừu màu đen trong tay cho cô gái bán hàng. Cô ấy lập tức lấy một cái áo khác ra.

Kỳ Tu nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Vân ở cách đó không xa, “Tiểu Vân thử cái này xem? Anh nghĩ em mặc vào sẽ rất hợp.”

Bạch Tiểu Vân có chút bối rối lùi một bước, không biết phải làm sao, “Em, em không định mua quần áo mới đâu, Kỳ Tu.”

“Không sao, em cứ thử một lần đi.” Kỳ Tu cầm quần áo đặt vào tay Bạch Tiểu Vân, sau đó đẩy cậu về phía phòng thử đồ, giúp cậu đóng cửa.

Bạch Tiểu Vân nhìn cái áo trong tay, đấu tranh một phen rồi vẫn thay quần áo.

Sau đó, Bạch Tiểu Vân vô thức đi tới trước xem biểu tình của Kỳ Tu. Anh chỉ mỉm cười nhìn cậu, không nói lời nào.

Bạch Tiểu Vân thấp thỏm xoay người lại nhìn chính mình trong gương, tuy rằng kiểu dáng giống nhau,

nhưng mặc vào lại hoàn toàn không thấy đẹp như Kỳ Tu QAQ

“Đẹp lắm.” Kỳ Tu đi tới bên người Bạch Tiểu Vân, một tay khoác lên vai cậu.

Một động tác vô thức của Kỳ Tu khiến thân thể Bạch Tiểu Vân cứng đờ, vội vàng trốn vào phòng thử đồ.

Có cần phải mất mặt đến không QAQ Quả nhiên ở cùng với đối tượng thầm mến, cả người đều trở nên quái dị.

Sau khi Bạch Tiểu Vân cầm quần áo thay ra, Kỳ Tu cười cười để cho người bán hàng gói tất cả lại

“Kỳ Tu, cái áo này...” Bạch Tiểu Vân không thể không biết xấu hổ nói câu tiếp theo ra, dù sao Kỳ Tu cũng chưa từng nói mua để làm gì, hỏi ra lại thành tự mình đa tình.

Kỳ Tu đã tính toán từ lâu cười rất tự nhiên, “Đang có chương trình khuyến mãi mua một tặng một, chúng ta mỗi người một cái đi. Ngày mai có thể cùng nhau mặc.” Kỳ Tu không nói lời dư thừa, sung sướng đưa ra quyết định.

Bạch Tiểu Vân nhận cũng không được, chối cũng không xong. Đối với Kỳ Tu, cho đến bây giờ cậu vẫn không biết phải từ chối anh như thế nào. Hơn nữa, câu cuối cùng Kỳ Tu nói thật sự bắn trúng trái tim của Bạch Tiểu Vân.

Mặc quần áo giống Kỳ Tu ra ngoài sẽ như thế nào?

Bạch Tiểu Vân chìm vào suy nghĩ của chính mình.

Mua xong quần áo, Bạch Tiểu Vân lại dẫn Kỳ Tu đi dạo khắp nơi trong thành phố.

Sắp tới chín giờ, hai người mới trở về nhà. Thật tình cờ, khi Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu vừa về đến nhà, An Viễn tới.

Lúc đó Bạch Tiểu Vân đang thu dọn những đồ mới mua về, vì vậy người ra mở cửa chính là Kỳ Tu.

“Tiêu Hoàng Thư...” Kỳ Tu đã từng gặp mặt An Viễn nên biết y. Nhưng việc An Viễn đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà Bạch Tiểu Vân khiến anh có chút không ngờ.

An Viễn cười sâu xa, “Đại thần tới đây sao không báo cho tôi biết một tiếng?”

Kỳ Tu lùi lại phía sau mấy bước để An Viễn tiến vào, biểu tình trên mặt không hề thay đổi, “Khi tới đây

bị mất đồ, đành phải tìm Tiểu Vân cấp cứu.”

“Mất đồ cơ đấy →_→”

Đại thần chỉ cười mà không nói.

“An Viễn, sao anh lại tới đây?” Bạch Tiểu Vân đi tới đúng lúc thấy được An Viễn. Y chớp mắt vài cái với cậu. Không biết vì sao, bị An Viễn nhìn như vậy, gương mặt Bạch Tiểu Vân có chút đỏ lên.

Rõ ràng đâu có làm gì đâu... Ánh mắt kia của An Viễn khiến cậu sợ rúm cả người.

“Đến thăm cậu thôi, nếu như bị người ta bắt cóc, tôi cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lí chứ, đúng không _”

“Cậu nói bậy cái gì thế...” Bạch Tiểu Vân có chút sốt ruột. Mong Kỳ Tu đừng suy nghĩ nhiều về mấy lời An Viễn nói QAQ

An Viễn nhìn thấy mặt Bạch Tiểu Vân đỏ bừng thì càng cảm thấy vui vẻ “Bạch Vân, sao mặt cậu đỏ thế? Có phải vẫn còn sốt hay không?”

Bạch Tiểu Vân đỏ mặt tía tai bị An Viễn trêu chọc trừng mắt liếc y, tuyệt đối là y cố ý!! (#)

“Tiêu Hoàng Thư gọi là An Viễn sao?” Lúc này Kỳ Tu đột nhiên sáp tới hỏi một câu.

“Ừ ừ.” Bạch Tiểu Vân gật đầu.

Kỳ Tu đi tới bên người cậu, cúi đầu cười nói, “Không ngờ khí chất và Tiểu Hoàng Thư người thật rất phù hợp.”

“Kỳ Tu, anh làm mất tôi?” An Viễn buồn cười nhìn Kỳ Tu và Bạch Tiểu Vân, quả nhiên đại thần nào đó rất hay bao che khuyết điểm... Bất nạt thở nhỏ một chút thôi mà đã lập tức trả đũa ngay được.

Kỳ Tu mở hai tay, “Cậu nghĩ như vậy thì tôi cũng chẳng muốn giải thích.”

Bạch Tiểu Vân liếc mắt nhìn An Viễn, bình thường cậu bị An Viễn đùa giỡn mà không thể phản bác, ngày hôm nay Kỳ Tu lại có thể khiến y không nói nên lời. Bạch Tiểu Vân len lén nhìn Kỳ Tu, khóe miệng hơi giương lên.

An Viễn tới nhà Bạch Tiểu Vân còn chưa kịp ngồi xuống, điện thoại đi động lại vang lên.

Nhìn cái tên người gọi được báo trong điện thoại, An Viễn lập tức thu hồi bộ dạng bất cần đời của mình, “Alo...”

Không biết đối phương đã nói cái gì, biểu tình trên mặt An Viễn ban đầu từ có chút khản trương, sau lại mang ý cười không quá rõ ràng.

“Chờ tôi, tôi sẽ tới ngay. Đừng có chạy lung tung biết chưa, có người nào đó nói ở vùng này có rất nhiều trộm cắp.” Ngụ ý của An Viễn rất rõ ràng, câu cuối cùng chính là tùy tiện nói bậy —

Bạn học An Viễn giây trước vẫn duy trì hình tượng bình tĩnh, giây tiếp theo đã lập tức xù lông, “Tảo Hoàng đội trưởng thật giỏi nha! Cẩn thận bị yêu quái bắt đi! Không nói nữa, cúp máy đây. Ngoan ngoan đứng tại chỗ chờ tôi...”

Ngắt điện thoại, bạn học An Viễn phóng khoáng phát phát tay ra đi không chút lưu luyến, trực tiếp chạy tới sân bay.

Đối với An Viễn đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Kỳ Tu chỉ dùng một câu then chốt.

“Đội trưởng cũng tới.”

Bạch Tiểu Vân lúc nào cũng phản ứng chậm chạp hiếm khi nhanh trí như lần này. Cậu gật đầu đồng tình nói, “Em cũng nghĩ như thế.”

Sau khi An Viễn rời đi, trong nhà chỉ còn lại Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân và Nhóc Con. Ngày hôm nay dưới sự giáo dục của Kỳ Tu, rốt cuộc bạn học Nhóc Con cũng học được cách phanh lại khi chạy quá nhanh. Vì vậy, lúc này nó rất vui mừng một mình chạy băng băng rồi phanh gấp trước cửa nhà. Vào lúc này, đương nhiên nó sẽ không tới quấy rầy các chủ nhân bồi dưỡng tình cảm —

*Chú thích:

(1) Đoạn đường hoàng kim: là đoạn đường tập trung nhiều trung tâm thương mại, cửa hàng nổi tiếng, nhà cao tầng...

33. Chương 33

ASK: Một bạn nhỏ nào đó cho rằng hai người đang kéo dài chậm rãi thời gian ở chung →__→ — Người thần bí.

ANS: Bạn nhỏ biết ở chung là cái gì sao — Kỳ Tu.

**

Đương nhiên, Nhóc Con đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Tình cảm giữa đại thần và bạn trẻ Bạch Tiểu Vân không cần bồi dưỡng cũng đủ sâu sắc __

Khi An Viễn tới sân bay, liếc mắt một cái đã thấy được người đàn ông có vóc dáng cao ráo kia trong đám đông.

Bởi vì hắn đưa lưng về phía An Viễn nên không phát hiện ra y.

An Viễn nhẹ chân bước, chậm rãi đi về phía hắn. Đúng lúc y muốn vỗ vai khiến hắn bất ngờ, An Viễn căn bản chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì người kia đã lập tức xoay người nhìn y, khuôn mặt khỏe khoắn còn mang theo ý cười ấm áp.

“Tiểu Viễn...” Khác với bề ngoài cường tráng, thanh âm của hắn rất dịu dàng.

An Viễn có chút thất thần, mẹ nó, đội trưởng không chỉ có dáng cười ấm áp, ngay cả giọng nói cũng mang theo tình cảm ấm áp...

An Viễn thừa nhận, tuy rằng đây không phải lần đầu tiên y và đồng chí đội trưởng gặp mặt __ Thế nhưng vẫn bị hoa hoa lệ lệ giết chết trong chớp mắt như trước.

Bị đội trưởng quay người lại, phát hiện ra hành vi mờ ám của mình, An Viễn vô cùng bình tĩnh giật ngón tay, làm tư thế say hi với hắn, nụ cười trên mặt rạng rỡ như đóa hoa đào nở rộ. “Không ngờ đội trưởng không bị bắt cóc, thật không khoa học.”

Đội trưởng: “...”

Hắn nhìn An Viễn, rõ ràng người kia cười xán lạn như vậy, câu đầu tiên nói ra sau một thời gian dài không gặp vẫn ngu ngốc như thế.

Lập tức, đội trưởng lộ ra nụ cười bao dung, bình tĩnh đùa giỡn ngược lại, “Chẳng phải chờ cậu đến rồi “tảo hoàng”(1) sao...”

“...” An Viễn trừng mắt liếc hắn, chỉ tiếc đôi mắt xéch lên của người đẹp An Viễn nhìn thế nào cũng không có lực sát thương, ngược lại còn có chút quyến rũ.

Đội trưởng tuyệt đối không thừa nhận khi hắn thấy ánh mắt kia, một giây đồng hồ sau đó hít thở không thông.

An Viễn thông dong đi bên đội trưởng, bóng lưng hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Y mở khóa xe, bỏ hành lý của đội trưởng vào cốp xe phía sau, rồi phóng khoang mở cửa xe, ánh mắt lóe lên, mở miệng trêu chọc: “Đồng chí đội trưởng có thể nể mặt tới tậ xá ở một đêm không?”

“Chẳng phải cậu nói sẽ giúp tôi tìm khách sạn sao?” Về mặt đội trưởng nghiêm túc nhìn An Viễn.

“Đã đến tận đây rồi còn ở khách sạn làm gì. Quả nhiên đội trưởng thật đúng là đại gia như lời mọi người bên ngoài đồn đại, chẳng hề xốt tiền chút nào. Thật đáng thương cho những con người khổ sở kiếm tiền mồ hôi nước mắt chúng tôi ~ Khinh bỉ anh.” An Viễn vừa nói vừa liếc nhìn đội trưởng.

Hắn lắc đầu cười cười, trong nụ cười lơ đãng mang theo chút yêu chiều, nhưng hắn không tỏ rõ thái độ.

An Viễn thấy đội trưởng chỉ cười mà không nói, cũng khẽ cười, “Sợ tôi ăn anh sao? Đội trưởng yên tâm, tôi là công dân tốt, luôn tuân thủ pháp luật. Anh ở một đêm cũng không bị tạm giam đâu.”

Kết quả là đội trưởng luôn luôn bình tĩnh tự nhiên cũng có chút đỏ mặt. Hắn ho nhẹ một tiếng, “Sao cậu lúc nào cũng không đứng đắn thế hả? Rõ ràng rất đẹp trai...”

“Tôi rất đứng đắn mà.” Được người trong lòng khen ngợi, người nào đó đắc ý chớp chớp mắt, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, còn nghiêm trang nói, “Đừng khách sáo với tôi, tới nhà của tôi ở một đêm cũng không sao, tội gì phải mất tiền.”

Lúc này đội trưởng mới gật đầu.

Rõ ràng chỉ đơn thuần muốn mời người kia tới nhà mình ở một đêm, nhưng quanh đi quẩn lại vẫn cố ý ra vẻ không đứng đắn... Vậy nên, bạn học An Viễn thật đúng là không được tự nhiên —

Buổi tối sau đó, tất cả mọi người đã đến đông đủ, nhóm QQ lập tức náo nhiệt đến mức bất ngờ.

Cái nhóm này là do trước đó không lâu khi biết thời gian tổ chức gặp mặt, Kỳ Tu đã kéo một ít bạn thân vào.

Cô bạn A: Ngày mai gặp mặt rồi (*)y

Cô bạn C: Tôi lại phải nhìn thấy khuôn mặt loli của cô OJL

Cảnh Trình: Nhìn Tiểu A mãi chán rồi, ngày mai tôi muốn xem mặt Vân phi o(*)

Hoàng đội trưởng: Hóa ra các cậu đều để ý Vân phi nhà tôi, mau khai báo thành thật đi, thèm nhỏ dãi bao lâu rồi __

Họa Tiên Tử: Vân phi nhà anh __ đội trưởng, anh nói như thế sẽ bị hai người đánh __

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Tiểu Hoàng Thư mà thấy nhất định sẽ phạt anh quỳ bàn giặt, đại thần sẽ đại diện cho tình yêu và chính nghĩa tiêu diệt anh, đội trưởng... Bảo trọng __

Hoàng đội trưởng: *cười trộm*

Cô bạn A: Các cô có thấy giọng điệu đội trưởng đêm nay không giống anh ấy bình thường lắm không...

Cô bạn C: Sao cứ thấy giống phong cách của bạn thụ nào đó __

Họa Tiên Tử: Tán thành hai cô →__→

Hoàng đội trưởng: Cô mới là thụ, anh đây đê hấn thoải mái (#)

Họa Tiên Tử: Vậy anh trai thừa nhận anh đang hack acc của đội trưởng hả?

Hoàng đội trưởng: Anh đây...

Hoàng đội trưởng: Tôi chỉ thừa dịp hấn đi tắm thì quang minh chính đại dùng tạm một lát thôi __

Cảnh Trình: Phụt, tắm hả __ hóa ra các cậu ở chung rồi sao? Không phải chứ, tiết tấu so với bên đại thần còn nhanh hơn...

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Vì sao nghe đến câu Cảnh Trình nói, lại liên tưởng tới nội dung nóng bỏng không chịu nổi, tiết tháo của tôi rút mất rồi __

Cô bạn A: Cậu không phải ở một mình __ ở chung gì đó o(*)

Hoàng đội trưởng: Hấn chỉ ở tạm nhà tôi thôi, một đám không CJ o(o#)

Cô bạn C: Chúng tôi đã nói cái gì đâu o(*)

Hoàng đội trưởng: Quan hệ của chúng tôi là quan hệ bạn bè rất CJ.

Cô bạn A: CJ →__→

Hoàng đội trưởng: *cười xấu xa* Nhắc đến ở chung →__→ Len lén báo cho các cô một tin, mấy ngày nay đại thần vẫn ở trong nhà Vân phi __

Cảnh Trình: !!!!!

Cô bạn A: !!!!!

Cô bạn C: !!!!!

Tên Lửa Trăm Phát Trăm Trúng: Gato quá...

Họa Tiên Tử: JQ quả nhiên luôn luôn nhanh hơn chúng ta tưởng tượng.

Hai đương sự bị nhắc tới không online cho nên không biết cái nhóm này vì một câu nói của An Viễn mà hưng phấn đến nửa đêm. Đương nhiên, các chủ đề không hài hòa cũng được bàn tán tới nửa đêm __

**

Sau khi Kỳ Tu đến, bệnh của Bạch Tiểu Vân khỏi nhanh một cách thần kỳ. Đương nhiên đây có phải nhờ vào sức mạnh của tình yêu, sức mạnh của tình yêu, sức mạnh của tình yêu hay không __ Đường như chỉ có bạn học Bạch Tiểu Vân mới biết rõ.

Ngày diễn ra Comic Con, Bạch Tiểu Vân vẫn thức dậy lúc sáu giờ rưỡi như trước đây. Cậu mở tủ quần áo, lấy bộ quần áo giống hệt nhau đã mua cùng Kỳ Tu tối qua, ngón tay chạm rai lướt trên bề mặt quần áo. Cuối cùng, cậu vẫn cất nó đi, lấy một bộ khác ra.

Dù sao hôm nay có rất nhiều người tới. Hai người đi cùng nhau, Kỳ Tu lại ở nhà cậu, bây giờ còn mặc quần áo giống nhau, người khác nhìn vào sẽ không tránh khỏi nghĩ tới chuyện khác... Nhưng cậu và Kỳ Tu không phải quan hệ như thế.

Cho tới bây giờ, trong lòng Bạch Tiểu Vân vẫn có một phần tự ti, vẫn luôn nghĩ Kỳ Tu không phải người mà cậu có thể theo đuổi...

Khi Bạch Tiểu Vân đang làm bữa sáng, Kỳ Tu đã thức dậy. Anh dựa ở cửa phòng bếp ngắm nhìn cậu.

Ngũ quan(2) của Bạch Tiểu Vân rất nhu hòa, đường cong khuôn mặt càng thêm mềm mại. Tia sáng xuyên thấu qua cửa sổ phòng bếp tiến đến, khiến cho cả người Bạch Tiểu Vân dường như càng thêm dịu dàng. Nhìn người kia đang chuyên tâm làm bữa sáng cho anh, trong lòng Kỳ Tu có cảm giác ấm áp của gia đình

và yên tĩnh.

Nếu như bọn họ là quan hệ tình nhân, có lẽ hiện tại anh sẽ bước tới phía trước, nhẹ nhàng ôm Bạch Tiểu Vân vào lồng ngực từ phía sau, rồi trao cho cậu một nụ hôn thật khẽ.

Kỳ Tu nhìn Bạch Tiểu Vân, lúc này cậu quay đầu lại, mỉm cười với anh, con mắt hơi nheo, nụ cười vô cùng đậm đặc, “Anh dậy rồi à? Chờ một chút, bữa sáng sắp xong rồi.”

Ngay trong nụ cười ấm áp này, Kỳ Tu thầm đưa ra một quyết định...

Khi ăn sáng, bạn học Nhóc Con vẫn chạy vầy quanh hai người, cái đuôi ngắn ngủi vẫy vẫy, đôi mắt to ngáp nước chờ đợi nhìn chủ nhân.

Chẳng lẽ bạn cho rằng Nhóc Con đang cầu xin chủ nhân cho ăn sao be? Vậy thì bạn đoán sai rồi o(*_*)

Bạch Tiểu Vân khẳng định không thể nào quên cho Nhóc Con ăn, ngay cả phần cơm đầu tiên cũng đặt vào trong bát Nhóc Con.

Kết quả là hiện tại, Nhóc Con chờ đợi nhìn hai vị chủ nhân như vậy thật ra vì muốn đi theo Bạch Tiểu Vân tới Comic Con vui chơi.

Bạch Tiểu Vân áy náy nhìn nó, “Comic Con rất đông người, mày không đi được, nếu chạy mất thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa ở nơi công cộng không thể mang theo thú nuôi.”

Nhóc Con nghe xong, thất vọng cọ cọ chân Bạch Tiểu Vân, trong miệng còn rên ư ử, bộ dạng đáng thương miễn bàn.

“Nhóc Con nghe lời đi, ngoan ngoãn trông nhà, buổi tối tao mang mày ra ngoài tản bộ được không?”

Nhóc Con nghe lời Kỳ Tu nói xong, không hề làm nũng với Bạch Tiểu Vân nữa. Nó ngẩng đầu nhìn Kỳ Tu, lắc lắc hai cái, sau đó sung sướng kêu hai tiếng với anh.

Bạch Tiểu Vân thấy Nhóc Con vui vẻ như thế, len lén nhìn thoáng qua Kỳ Tu. Quả nhiên Kỳ Tu rất giỏi, ngay cả Nhóc Con cũng nghe lời anh như vậy.

Bạch Tiểu Vân cúi đầu ăn một miếng cháo, cảm giác hiện tại Kỳ Tu như người chủ trong gia đình vậy QAQ

Cậu bị trí tưởng tượng của mình dọa sợ hãi, mau chóng bắt bản thân đừng suy nghĩ lung tung.

Rất nhanh An Viễn đã gọi điện thoại tới một lần.

“Người đẹp, đừng ở trên lầu thân mật gần gũi với đại thần nhà cậu nữa, mau xuống đi. Tôi với đội trưởng chờ các cậu ở dưới lầu.

“An Viễn, anh còn nói như vậy nữa thì sau này sẽ không được ăn khuya.”

“Emma, thô nhỏ bây giờ cũng học được uy hiếp người khác rồi. Quả nhiên bị đại thần ~ dạy ~ hư~” An Viễn cố ý kéo dài vài âm cuối.

“Hôm nay anh hưng phấn như vậy, nhất định là do được ở bên đội trưởng.” Bạn học Bạch Tiểu Vân hợp thời cơ phản kích một câu. Vì vậy An Viễn lúc nào cũng nhanh mồm nhanh miệng bị nghẹn họng, không nói nên lời.

“Chúng tôi xuống tới nơi rồi, ngắt máy đây.” Bạch Tiểu Vân cười, ngắt máy, cùng Kỳ Tu đi xuống dưới.

Kỳ Tu ở phía sau cậu, nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Vân. Hôm nay cậu không mặc bộ quần áo giống của anh, thực ra anh cũng đoán trước được điều này. Tuy rằng biết hành động lúc đó của mình có chút ấu trĩ, nhưng tất cả mọi người đều là người thường, mọi ngày anh có lý trí tới mấy đi chẳng nữa thì khi ở trước mặt người mình thích cũng không tránh được những suy nghĩ ngây thơ. Muốn tặng cậu một món quà, muốn nhìn thấy cậu cười, muốn nắm tay cậu...

Anh chỉ lấy một cái cơ để tặng quà cho cậu, mặc dù đoán trước Bạch Tiểu Vân sẽ không mặc bộ đồ nổi bật như vậy ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong, cũng muốn có thể thực hiện được. Vậy nên lúc này Kỳ Tu hơi thất vọng, chỉ chột lóe lên rồi biến mất.

Sau khi xuống lầu, rốt cuộc Bạch Tiểu Vân cũng được gặp đội trưởng trong truyền thuyết.

Bạch Tiểu Vân chỉ cảm thấy cái tên đội trưởng không phải hư danh. Đội trưởng rất đẹp trai, nhìn qua rất nam tính, vóc người tam giác ngược vô cùng đẹp, cả người rắn rỏi.

Người như vậy quả thực rất hấp dẫn, cũng khó trách An Viễn cứ thắm thương trộm nhớ đội trưởng.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Vân gặp đội trưởng, nhưng hai người không phải xa lạ gì, bình thường quan hệ trên mạng cũng không tệ, hơn nữa bây giờ trong xe toàn là người quen, vì vậy chờ sau khi mọi người chuẩn bị xong rồi, An Viễn khởi động xe ô tô.

“Hai người các cậu làm gì ở trên lầu mà lâu như vậy __”

“Trêu con trai.” Về mặt Kỳ Tu bình tĩnh vô cùng.

An Viễn nghe xong, thiết chút nữa phụt ra, “Con trai...”

Thấy An Viễn bị Kỳ Tu trêu, Bạch Tiểu Vân len lén nở nụ cười, “Kỳ Tu đang nói đến Nhóc Con...”

Lúc này, Nhóc Con đang ghé vào sofa ngủ khi chợt hắt hơi một cái.

*Chú thích:

(1) Tảo hoàng: sex

(2) Ngũ quan: Bao gồm mắt, mũi, lông mày, miệng, tai.

34. Chương 34

ASK: Vân phi, em bắt đầu thành fan cuồng của anh từ hồi Comic Con, gào khóc, lúc đó thật sự em rất muốn bóp anh một cái o(*) — Fan.

ANS: Bóp bóp O(n_n)O~ — Bạch Tiểu Vân.

**

Lần tham gia Comic Con này, xã đoàn Mây Nhân Nhật đã đăng weibo từ trước. Sau khi biết được có rất nhiều CV sẽ tới, chị em trong giới vống phôi đều muốn đến nhìn hình dạng CV như thế nào.

Có những CV xác nhận mình sẽ tham gia, nhưng có không ít CV còn lại không biểu thị chính xác có thể tới hay không, ví dụ như đại thần lúc nào cũng lặn. Bất kể mọi người hỏi trên weibo thế nào đi chăng nữa, đại thần vẫn không mở ra xem, cũng không trả lời —

Đương nhiên, các chị em luôn luôn không bao giờ bỏ qua JQ sẽ không dễ dàng buông tha bất cứ cơ hội nào, kết quả là trong góc phòng tổ chức, rất nhiều cô gái túm năm tụm ba lại với nhau. Có lẽ trong số những cô gái tới xem Comic Con này ẩn núp rất nhiều fan của đại thần...

Tuy rằng bọn họ hằng hái tới vậy xem, nhưng trên mạng chỉ có thanh âm của đại thần, chưa từng lưu truyền ảnh chụp của đại thần, vì thế thật ra họ chẳng biết ai là đại thần o(*)

Nhưng mà những cái này không phải điều quan trọng! Khẩu hiệu của các chị em là cho dù không biết cũng có thể đoán!

Vì vậy ngay khi bốn anh chàng đẹp trai bước vào hội trường, có rất nhiều người mắt lóe sáng...

Bốn người đi thành hai đôi tiến vào, khỏi phải nói oách tới cỡ nào. Hơn nữa thường có rất nhiều cô gái vây quanh họ chụp ảnh, còn hỏi có phải là CV hay không? Sự hăng hái này khiến người qua đường cũng phải rơi nước mắt khó hiểu!

Từ lâu An Viễn đã tập thành thói quen đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn của người khác, miệng y khẽ vương ý cười, còn nháy mắt quyến rũ với người ở hai bên đường, lập tức gây ra một loạt tiếng thét chói tai. Chỉ là đội trưởng đi bên cạnh y dường như có chút không quá thích ứng. Tính cách của hắn và An Viễn đối lập nhau. An Viễn phóng khoáng, không chịu gò bó. Đội trưởng khiêm tốn, nghiêm túc. Tuy rằng có thể bù trừ cho nhau nhưng cũng tồn tại rất nhiều vấn đề, đó cũng là điểm mà hắn và An Viễn cần phải cùng giải quyết.

Vì sự chậm hiểu của đội trưởng mà An Viễn bất an, chịu tổn thương. Đổi lại, vì An Viễn quá mức nổi bật mà đội trưởng không dám tùy tiện tiến lên.

Đội trưởng lặng lẽ nhìn thoáng qua người bên cạnh, khẽ mấp máy miệng, suy nghĩ một chút thì thay đổi lời định nói. Hắn nửa đùa nửa thật: “Cậu lúc nào cũng có nhiều người thích như vậy.”

An Viễn đắc ý nháy nháy mắt với đội trưởng, “Sức quyến rũ quá lớn cũng là một cái tội...”

Thật ra An Viễn rất muốn nhân cơ hội hỏi một câu, vậy anh có thích tôi không?

Còn có một người cũng không thích ứng được với hoàn cảnh, đó là Bạch Tiểu Vân.

Bình thường lúc rảnh rỗi, nếu cậu không ghi âm trả nợ thì cũng tranh thủ thời gian làm thêm để kiếm thêm thu nhập, mấy thứ như Comic Con với cậu mà nói thật sự rất tham gia.

Hơn nữa, cậu không có quá nhiều người thân quen, lần đầu tiên đi cùng với nhóm Kỳ Tu, bị nhiều người nhìn theo như vậy, Bạch Tiểu Vân vẫn thấy không quá tự nhiên. Cậu mở to mắt nhìn Kỳ Tu, đáng dấp cực kỳ giống con thỏ nhỏ đang sợ sệt.

Kỳ Tu vẫn quan sát từng cử chỉ của Bạch Tiểu Vân, vì vậy thấp giọng hỏi: “Không quen sao?”

Bạch Tiểu Vân gật đầu: “Rất kỳ lạ.”

Kỳ Tu thật muốn vươn tay sờ sờ đầu Bạch Tiểu Vân, chỉ là ở đây có quá nhiều người, không tiện cho ai đó nhân cơ hội chọc ghẹo —

Bọn họ đi tới quầy hàng của xã đoàn Mây Nhân Nhật. Từ xa xa, Bạch Tiểu Vân đã thấy được nơi đó bị vây kín người.

Nhìn thấy đoàn người đại thần đi tới, cô bạn C thần kinh thô lập tức hô một tiếng “Hey, đại thần, Vân phi, Tiểu Hoàng Thụ, đội trưởng, ở đây, ở đây.”

Bởi vì một câu của cô bạn C, mấy CV vô cùng thần bí trong truyền thuyết chưa kịp nói tiếng nào đã bị các fan vây kín ngay tức khắc.

Không biết có phải khí chất ngốc nghếch đáng yêu của bạn học Bạch Tiểu Vân rất dễ nhận ra hay không, các fan nhận ra cậu đầu tiên.

“Oa oa, là Bạch Tiểu Vân sama sao be? Sama có thể ký cho em một chữ không be QAQ Quỳ xuống cầu xin!!” Fan A cần vớ kí tên tới vây lấy Bạch Tiểu Vân xin chữ ký.

Từ trước tới nay Bạch Tiểu Vân không biết từ chối bao giờ, huống chi người trước mặt cậu bây giờ là một cô gái thích cậu. Vì vậy cậu gật đầu, đỏ mặt ký tên của mình — Bạch Vân.

“Sama, thiếu một chữ “Tiểu” rồi.”

Nhờ lời nhắc nhở của cô, Bạch Tiểu Vân mới phát hiện ra mình viết nhầm tên thật vào đó QAQ

Trong lòng cậu thầm chửi rửa bản thân một phen, cũng may tên thật của cậu và nickname chỉ khác nhau một chữ QAQ

“Xin lỗi, vừa rồi hơi khấn trương QAQ” Bạch Tiểu Vân ngẩng đầu cười áy náy với cô gái, một nụ cười như thể lập tức khiến cô bạn gục luôn.

“A, a, không sao, không sao, Vân phi đừng khấn trương, đừng khấn trương.”

Cô gái luôn miệng an ủi Bạch Tiểu Vân, thật ra trong lòng đã sớm bị sự đáng yêu của Bạch Tiểu Vân đánh gục. Thật đúng là một chú thỏ nhỏ vừa dễ thương vừa lễ phép như vậy, rất đáng yêu lại dễ xấu hổ phải không?

Cmn thực khiến các chị gái thương yêu nhĩ??

Sau cô bạn A, có rất nhiều fan lục tục tới, vừa ký tên vừa chụp ảnh.

Có cô gái thử hỏi: “Vân phi có thể chụp ảnh không?”

Bạch Tiểu Vân ngăn người, sau đó ngại ngần gật đầu, “Có thể, nhưng mà các cô đừng bỏ sung vào lí lịch onlien có được không?”

“Vân phi đừng lo lắng, sẽ giấu riêng, giấu riêng!!!”

Kết quả là hiện tại Tiểu Vân sama của chúng ta vừa ký tên, vừa chụp ảnh, bận rộn quay cuồng.

Đại thần ở bên cạnh có thể là do khí chất nên các cô gái chỉ dám xin chữ ký, không một ai dám xin chụp ảnh. An Viễn ký tên cho mấy người, sau đó ngại phiền phức, lôi kéo đội trưởng nhà y len lén trốn đi. Bây giờ chỉ có bạn học Bạch Tiểu Vân còn chăm chỉ ký tên cho từng người tới xin, các cô gái còn lại cũng chạy hết tới chỗ cậu, bao vây xin chữ ký và chụp ảnh chung.

Bạch Tiểu Vân cư xử với ai cũng rất nghiêm túc, mặc dù thật ra đối phương không phải hướng về phía cậu, nhưng cậu không suy nghĩ quá nhiều.

Đại thần đứng một bên không yên lòng ký một chữ, sau đó hạ bút, nhìn Bạch Tiểu Vân cách đó không xa.

Trong tầm mắt anh, chỉ thấy cậu mỉm cười chụp ảnh chung với một cô gái, mà cô ấy còn hơi nghiêng đầu, tựa lên vai Bạch Tiểu Vân.

Không thể không nói, khí chất của Bạch Tiểu Vân rất ôn hòa, hơn nữa khi cậu cười lộ lên làm cho người nhìn cảm thấy thư thái, thoải mái. Vì vậy khi cậu cười với máy ảnh như vậy đã hạ gục không ít trái tim con gái. Rất nhiều fan trung thành của Bạch Tiểu Vân biểu thị, bọn họ là người qua đường đã chuyển thành fan sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Vân ngoài đời trong dịp Comic Con lần này.

Nhưng mà điểm quan tâm của đại thần không hề nằm ở nụ cười trên mặt kia, mà là ở trên vai.

Thật ra đại thần là một bình giám chua — Kết quả là sau khi chụp tấm ảnh đó, đại thần hướng tới chỗ Bạch Tiểu Vân.

“Được rồi chứ? Chúng ta qua bên kia xem được không?”

Đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc, Bạch Tiểu Vân vô cùng bận rộn ngẩng đầu lên, ánh mắt mê man liếc nhìn Kỳ Tu, dường như đang hỏi ở đây phải làm sao bây giờ.

Vừa nhìn thấy đại thần chỉ đi cùng với Bạch Tiểu Vân, một số cô gái miễn cưỡng lập tức hiểu ra điều gì đó —

Có người mở miệng nói: “Đại thần chụp ảnh chung cùng với Vân phi có được không? Đảm bảo không truyền ra ngoài!”

“Hả?” Bạch Tiểu Vân quay đầu nhìn cô gái nọ, trong lòng cũng có chút chờ mong. Ngay cả ảnh chụp của Kỳ Tu cậu cũng không có chút dừng nói tới ảnh chụp chung...

Kỳ Tu đi tới bên người Bạch Tiểu Vân, vươn tay ôm lấy vai cậu, nhẹ nhàng cười nói: “Được.”

Các cô gái vây xem kinh ngạc hô lớn, mau chóng lôi máy ảnh ra chụp. Người nào sai lầm quên mang máy ảnh cũng lập tức rút điện thoại di động ra chớp lấy khung cảnh đầy JQ này, nhằm, là chụp lại hình ảnh tràn đầy yêu thương này —

Vậy nên người ta còn truyền cho nhau một tấm ảnh, sói xám bự đắc ý ôm lấy thỏ nhỏ nhà mình, vô cùng bá đạo, còn thiếu chưa nói người này là của tôi nữa thôi. Mà con thỏ nhỏ nằm trong lòng sói xám bự còn có chút kinh hoàng nhìn con sói bên cạnh mình, trong mắt có chút không tin, khuôn mặt đỏ ửng —

Sau khi chụp tấm ảnh đó, sói xám bự mau chóng kéo thỏ nhỏ đến chỗ khác, trong lòng có chút hối hận.

Nếu biết trước sẽ có nhiều người chiếm lấy thỏ nhỏ nhà anh như vậy, vừa xin ký tên vừa đòi chụp ảnh, anh sẽ không dẫn cậu tới, trực tiếp ở trong nhà cậu cũng không tệ —

Đương nhiên mặc dù Kỳ Tu có ghen nhưng cũng cảm thấy rất vui vẻ thay Bạch Tiểu Vân. Tuy rằng tỏ vẻ bình thường, nhưng ít ra khi đó, miệng anh vẫn nở một nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

Bạch Tiểu Vân vẫn còn choáng váng đến tận bây giờ, nhưng lại không biết nói ra như thế nào, vừa rồi Kỳ Tu ôm cậu...

Ôm cậu...

Thân thể cậu dường như có điện giật, trong lòng rung động mạnh mẽ. Tiếp xúc thân mật như vậy khiến Bạch Tiểu Vân khó có thể tin nổi, nhưng lại có chút sung sướng, cảm giác ngọt ngào dâng tràn trong lồng ngực...

“Sao mặt em đỏ thế?” Lúc này, sói xám bự còn cố ý xấu xa cúi đầu nhẹ giọng hỏi Bạch Tiểu Vân.

Cậu nhìn gương mặt Kỳ Tu ở gần mình, lui ra một chút, ánh mắt lóe lên, “Có thể ở đây có quá nhiều người, có chút bức bối...” Nói xong, cậu còn cố ý phẩy phẩy tay trước mặt mình, ra vẻ đang quạt mát hạ nhiệt độ.

Kỳ Tu cười, “Nóng quá thì cởi áo khoác ra.”

Trong hội trường có rất nhiều người, rất chen chúc. Trên trán Bạch Tiểu Vân toát ra chút mồ hôi. Nghe Kỳ Tu nói vậy, cậu gật đầu, cởi áo ra, Kỳ Tu rất tự nhiên giúp cậu cầm lấy.

Bạch Tiểu Vân có chút ngại ngùng, “Nè, Kỳ Tu, em tự cầm... Người khác sẽ...” Người khác thấy như vậy sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta. Nhưng mà Bạch Tiểu Vân không nói ra miệng.

Kỳ Tu khó hiểu nhìn Bạch Tiểu Vân, nhướn một bên lông mày, “Người khác...”

Thấy thái độ tự nhiên như vậy của anh, dường như không có ý nghĩ gì khác, Bạch Tiểu Vân lắc đầu, “Không có gì... Cảm ơn anh.”

“Từ lúc nào em bắt đầu khách sáo với anh như vậy?” Kỳ Tu nhíu mày.

Bạch Tiểu Vân vô tội chớp mắt nhìn Kỳ Tu, trong óc linh hoạt nghĩ, “Như vậy sẽ lễ phép hơn...”

Kỳ Tu cũng không bắt bẻ, nở nụ cười với cậu.

Kết quả là hình ảnh Kỳ Tu ở cùng với Bạch Tiểu Vân bị không ít cô gái chụp được.

Tuy rằng trạng thái ảnh là tĩnh, nhưng ánh mắt Kỳ Tu liếc nhìn Bạch Tiểu Vân cùng với sự che chở mọi lúc mọi nơi của anh vô cùng rõ ràng. Hơn nữa, trong tay Kỳ Tu còn cầm áo của Bạch Tiểu Vân, thỉnh thoảng anh sẽ cúi đầu nói nói cười cười với cậu. Liên tưởng tới một số việc trước đây trên diễn đàn vòng phối, rất nhiều người khẳng định, hai người này yêu nhau rồi...

Đối với lần Comic Con kia, một cô gái vô cùng sắc bén đưa ra tổng kết chính xác về bốn người —

Thời nay quả nhiên lưu hành trung khuyến phối nữ vương, sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ __

35. Chương 35

ASK: Lúc Vân phi nghe đại thần đọc đoạn thổ lộ, trong lòng có cảm giác gì __

ANS: Thật ra lúc đó tôi bối rối vô cùng, căn bản không nghe rõ gì hết QAQ

**

Mặc dù nói là hoạt động gặp mặt của xã đoàn Mây Nhàn Nhật, nhưng mục đích cuối cùng của mọi người là muốn quan sát gần gũi thỏ nhỏ, cùng với vậy xem JQ của sói xám bự và thỏ nhỏ... Vấn đề thâm thúy này chỉ sợ có mỗi người trong tổ chức mới biết được thôi ()/

Dẫu vậy, người tính không bằng trời tính. Hôm nay có rất nhiều CV và fan tới, khung cảnh hỗn loạn, có chút không điều khiển được. Mọi người vui vẻ quyết định khi ở hội trường, các CV tạm thời tản ra, vài người đi với nhau, đến giờ ăn cơm lại tập trung.

Vì vậy, sói xámbury quang minh chính đại độc chiếm thỏ nhỏ, đứng ở bên cạnh mình __

Bình thường Bạch Tiểu Vân không có chút hứng thú nào với truyện tranh và phim hoạt hình, đi dạo một vòng lớn trong hội trường, chỉ nhận ra một số ít nhân vật. Vì thế khi gặp được một số coser, chỉ cần trên mặt Bạch Tiểu Vân lộ ra chút nghi hoặc, Kỳ Tu ở bên cạnh lập tức sẽ tỉ mỉ giải thích cho cậu.

Mấy năm gần đây, ngoại trừ giới vồng phôi ra, cái mà các fan thích nhất và oán giận nhất chính là Kiếm Tam.

Mọi người đều biết, chỉ cần các CV và staff trầm mê vào Kiếm Tam, chuyện CV nợ âm là bình thường như cơm bữa. Trong giới có một vụ rất nổi tiếng, để giục âm của một vị CV, các fan và staff trong tổ kịch đã tập hợp thành một đội vào server mà CV đang chơi, lập đội giết y, giết đến khi y chịu giao âm. Cuối cùng, các chị em lập đội giết CV kia cũng thành công gia nhập đội ngũ chơi cơ tam, mỗi ngày cày trang bị phó bản, vui đến quên trời đất.

Thật ra đây là một câu chuyện bi thương. Mà vị CV bị giết kia à... Y chính là đồng chí Tiểu Hoàng Thư __

Trước mặt có một đám coser cos nhân vật Kiếm Tam, đứng tạo dáng pose cho mọi người chụp ảnh. Bạch Tiểu Vân đứng trong đám người vây xem, sau đó cậu chỉ vào một Tú Tú cầm quạt mà nói: “An Viễn chơi Thất Tú.”

Kỳ Tu cười cười, “Anh biết.”

“Anh cũng chơi sao?” Bạch Tiểu Vân biết có rất nhiều CV chơi trò này.

“Trước đây từng chơi, nhưng đã lâu không chơi rồi. Mà anh quen An Viễn chính là vì chơi trò này.”

Bạch Tiểu Vân bưng tỉnh gật đầu, vừa nghĩ tới trong giới có rất nhiều người chơi, cậu có chút ngạc nhiên, “Thật sự chơi vui đến vậy sao?”

“Nói như thế nào nhỉ? Còn phải xem là chơi với ai nữa.”

“Chơi cùng bạn bè thì sao...”

“Ừ.” Kỳ Tu gật đầu, sau đó nhìn Bạch Tiểu Vân, “Em muốn chơi thì bảo anh dẫn em.”

“Sau này nếu muốn chơi, em sẽ tìm anh.”

Bạch Tiểu Vân không có hứng thú quá lớn với game, vừa rồi hỏi chẳng qua cũng vì hiếu kỳ mà thôi.

Hội trường không quá lớn, Bạch Tiểu Vân chỉ là một quần chúng xem náo nhiệt, mau chóng đi dạo xong một vòng. Chẳng qua cậu không biết, khi cậu nhìn những người khác, thật ra có rất nhiều người cũng len lén ở sau lưng chụp ảnh cậu và Kỳ Tu.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, cả đám người tới điểm tập hợp. Nhóm cô bạn A đã chọn xong địa điểm, vì vậy mười mấy người lại cùng nhau đi ăn cơm.

Bởi vì Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu sống chung một chỗ, hơn nữa tối hôm qua An Viễn đã tiết lộ chuyện “ở chung” trong nhóm, đâm ra ánh mắt mỗi người nhìn Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu đều mang theo vài phần thấu hiểu —

Lúc ăn cơm, đương nhiên là bạn thân ở bên bạn thân, bạn trai ở bên bạn trai —

Vì vậy vị trí bên cạnh Bạch Tiểu Vân thuộc về Kỳ Tu là lẽ đương nhiên.

Có người cố ý hỏi, “Đại thần, sao mấy ngày nay không có chút tin tức nào của anh thế? Anh đến đây từ bao giờ?”

Kỳ Tu lật ngược chén, rót nước rồi đưa cho Bạch Tiểu Vân, sau đó bình tĩnh trả lời: “À, tôi tới từ lâu rồi.”

“À~~ Hóa ra đại thần đến sớm như vậy, đến thăm Vân phi sao, ha ha. Nghe nói anh ở nhà của Vân phi.” Giọng điệu của cô gái kéo rất dài, còn cười đầy ẩn ý.

Đương nhiên Kỳ Tu biết ý tứ của bọn họ, nhưng mà bạn học Bạch Tiểu Vân không hề biết. Vì thế cậu trung thực nói cho mọi người, “Khi Kỳ Tu tới đây đã bị mất đồ, vừa lúc nhà tôi có phòng trống, để anh ấy ở nhà tôi, tránh phải ra khách sạn thêm phiền phức.”

An Viễn ở đối diện cười hì hì nói, “Con thỏ nhỏ nhà cậu đối xử với Kỳ Tu tốt như vậy, tôi ăn giấm rồi.” Nói xong còn giả vờ làm bộ dạng bị người ta cười mất thứ mình yêu thích, ầm ỨC nhìn Bạch Tiểu Vân.

Bạch Tiểu Vân: “...”

An Viễn nói như vậy, cô bạn C cười ha hả, “Tiểu Hoàng Thụ nói vậy, đội trưởng nhà anh cũng sẽ ghen, phụt...”

An Viễn liếc mắt nhìn đội trưởng, bàn tay nâng cằm, lười biếng hỏi, “Đội trưởng sẽ như thế sao?”

Nhìn như y hời tùy ý, trong lòng lại có chút khẩn trương, tuy rằng bình thường y hay nói đùa nhưng cũng mang vài phần thật lòng.

Đáng tiếc đội trưởng không nói lời nào, dường như cố ý không thấy câu hỏi của An Viễn.

Y có chút thất vọng rũ mắt xuống, vì vậy bỏ lỡ hình ảnh đội trưởng hơi gật đầu với mình.

Bình thường mọi người đều hay đùa giỡn như vậy, không có ai thật sự cho là thật, dù sao trong giới võng phối, CV và CV bị ghép đôi nhiều lắm, ngay cả có những CV trai thẳng sau khi quen với bầu không khí trong giới cũng sẽ đùa như vậy. Vì thế người cho rằng những điều này là thật cũng chỉ có người thật sự động lòng.

Sau một phen cười đùa, mọi người bắt đầu ăn uống không chút hình tượng. Theo lời cô A mà nói, dù sao trên thế giới ảo cũng không giữ được hình tượng gì, ở ngoài đời giả vờ làm thực nữ quả thực mệt muốn chết.

Mọi người ở đây đều quen nhau, trước đây cũng từng gặp mặt, tuyệt đối không xa lạ.

Giữa chừng có người muốn rót rượu cho Bạch Tiểu Vân, toàn bộ bị đại thần ngăn cản.

“Tiểu Vân bị cảm, không thể uống.”

Bạch Tiểu Vân ở bên cạnh ngại ngần cười một cái. Dù thể nào đi chăng nữa, đám con gái vẫn không nở ra tay với một chú thỏ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hơn nữa người ta bị bệnh, đương nhiên phải thông cảm. Vì vậy một chén đầy này, đại thần cạn thay Bạch Tiểu Vân o(*)

Cơm nước xong xuôi, mọi người lại tụ tập chơi trò chơi. Bạch Tiểu Vân cũng nghĩ không biết họ có chơi mấy trò mạo hiểm như nói thật lòng hay gì đó không. Kết quả ngoài dự đoán, cả đám người kéo nhau đi khu vui chơi.

Một đám người điên điên khùng khùng muốn tìm cái gì đó kích thích để chơi.

An Viễn vốn có chút sợ độ cao, đến khi lên tận trời mới sợ tới gào khóc, nôn ọe, nắm chặt lấy tay đội trưởng không muốn, nhân cơ hội sổ sàng người ta _

Đội trưởng không yên lòng nhìn An Viễn, nắm thật chặt lấy cái móng vuốt đang vươn tới của y, dường như đang an ủi y.

Bạch Tiểu Vân nhìn An Viễn sợ đến gào khóc thảm thiết, nhịn không được bật cười.

“Không ngờ An Viễn lại sợ cái này, ha ha.” Bạch Tiểu Vân không quá thích mấy trò chơi mạo hiểm nên không tham gia, nhận trách nhiệm giúp mọi người cầm điện thoại đi động và quần áo.

Nếu thỏ nhỏ đã không chơi, đương nhiên Kỳ Tu cũng ở lại bên dưới cùng cậu. Hiện tại hai người đang ngồi

trên ghế dài.

Tuy rằng Bạch Tiểu Vân ngốc nghếch, chậm chạp, nhưng cũng cảm nhận được sự săn sóc của Kỳ Tu. Dù cho con người của Kỳ Tu không tệ, đối xử với ai cũng rất tốt, nhưng dường như đối xử với cậu vẫn đặc biệt hơn một chút.

“Tiểu Vân.” Kỳ Tu đột nhiên hô một tiếng Bạch Tiểu Vân.

Cậu ngừng đầu xoay người nhìn về phía Kỳ Tu.

“Tạch tạch.” Hình ảnh được chụp.

Kỳ Tu lưu lại tám ảnh chụp chính diện Bạch Tiểu Vân trên điện thoại di động.

Mặc dù là chụp hình nhanh nhưng trông rất rõ ràng, Kỳ Tu thỏa mãn vô cùng. Nhìn ảnh chụp, khóe miệng của anh nhin không được hơi giương lên.

Khi An Viễn đi xuống, cảm giác như tất cả tứ chi và bộ phận trên cơ thể đều không phải là của y, cả người choáng váng, đội trưởng bên cạnh còn tràn đầy lo lắng nhìn y, đỡ y ngồi xuống ghế dài xong thì để mặc y tựa trên bờ vai mình.

“Tiểu Hoàng Thụ mạnh mẽ như vậy không ngờ cũng yếu đuối như thế, tôi nhất định phải chụp hình lại.” Mấy cô gái ở trên mạng luôn bị An Viễn độc miệng mắng bắt đầu nhìn “hả hê”, tuy rằng lời nói ra như vậy, nhưng vẫn quan tâm mua nước và lấy khăn tay cho An Viễn.

An Viễn vẫn yếu ớt tựa ở trên vai đội trưởng, một câu cũng không nói thành lời.

Đương nhiên, ngoại trừ An Viễn, còn có một cô gái hậu kỳ cũng không chịu nổi, vì vậy lần chơi “cực mạo hiểm” này vội vã kết thúc, thay vào đó là trò nói thật “vô cùng mạo hiểm”.

Nhưng không biết là Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu quá may mắn hay tại vị thần số phận không phù hộ cho họ vào thời điểm này, đối tượng bị xử không bao giờ là hai người họ.

“Sao Kỳ Tu và thổ nhĩ không bị trúng lần nào? Thật không khoa học! Lần này nhất định phải trúng!” An Viễn vừa bị cô bạn C xử xong, hết sức bất mãn. Y vừa bị “ép” phải hôn lên mặt đội trưởng một cái... Mẹ nó, cảm giác thật quá tốt, hôn xong cả người y đều thấy rạo rực!

An Viễn yên lặng ngọt ngào mắng trong lòng, thật muốn xử tên Kỳ Tu đang cười vui vẻ kia một lần.

Dường như vị thần số phận đã nghe được lời cầu khẩn thầm kín của An Viễn, lần này rốt cuộc cũng tới

phiên Kỳ Tu trùng.

“Khụ khụ.” An Viễn cười xấu xa, “Lần này cuối cùng cũng tới vị đại thần nào đó ha ha — Để tôi nghĩ xem phải xử lý anh như thế nào.”

Kỳ Tu cười cười, vẻ mặt chẳng hề gì, “Tùy cậu.”

An Viễn cười he he, “Hát xong “Sáo hán chỉ” lập tức chuyển sang đọc đoạn thổ lộ trong “Tương tư” với một người con trai ở đây một lần, nhất định phải nắm tay!! Tin rằng cái này chẳng hề khó với đại thần đúng không ha ha ha ha...” An Viễn dương dương đắc ý nhìn Kỳ Tu. Y không thèm đưa ra mấy yêu cầu hôn hít gì đó, như vậy chỉ càng giúp con sói bị được lợi —

Nghe xong lời An Viễn nói, không ít người cười ầm lên.

“Tiểu Hoàng Thụ, cậu quá độc ác ha ha ha...”

“Sáo hán chỉ gì đó, lần này tôi nhất định phải làm một cái tập hợp mới ha ha ha...”

“Mẹ nó, tôi muốn quay phim, tôi muốn quay phim... Đại thần đọc trực tiếp tuyệt đối là đồ quý hiếm.”

“Đại thần, em ủng hộ anh!”

Ngay cả Bạch Tiểu Vân sau khi nghe xong cũng nhin không được bật cười, bởi vì trước đây có một đợt bài hát “Sáo hán chỉ” này rất nổi tiếng trong giới võng phối, từng có rất nhiều CV hát, có người còn biên tập, cắt ghép lại, thành giọng nhiều CV hát chung với nhau. Lúc đó, quần chúng cảm thấy rất thích thú nhưng không được hoàn mỹ, bởi vì không có đại thần. Lần này, yêu cầu do An Viễn đưa ra cũng có ý nghĩa giúp quần chúng có thêm phúc lợi —

Nhưng về phần “Tương tư” — Nghe nói đó là bộ kịch thời kỳ đầu của đại thần bị quần chúng ném đá tới không thể ném nổi trong lịch sử kịch truyền thanh Mary Sue. Đoạn thổ lộ trong có muốn có bao nhiêu Quỳnh Dao thì có bấy nhiêu Quỳnh Dao, muốn có bao nhiêu lâm li bi đất thì có bấy nhiêu lâm li bi đất,... Hiện tại muốn Kỳ Tu đọc ra ở trước mặt nhiều người như vậy, tin rằng có không ít người nghe sẽ HHP(1) ngay.

Mọi người chờ đợi nhìn đại thần, toàn bộ con mắt sáng lấp lánh như sao ()

Kỳ Tu vội ho một tiếng, đứng dậy, “Tiểu Hoàng Thụ, cậu điên rồi à...” Anh lắc đầu cười, sau đó bình tĩnh hát hai câu điệp khúc trong “Sáo hán chỉ”. Hát mà chính bản thân anh cũng không nhin được cười, càng khó phải nói tới một đám đang cười nghiêng ngả trước mặt mình.

Sau hai câu hát đó, Kỳ Tu ngừng lại, “Được rồi, được rồi, tôi không hát được, cái này bỏ qua đi.”

Vì vậy đại thần tự xưng không hát được bị An Viễn hung hăng nhìn khinh bỉ một phen. Có người nói sao lúc anh hát bài “Có phải là tình yêu” với con thỏ nhỏ nào đó thì anh hát rất tốt vậy (#)

Khóe miệng Bạch Tiểu Vân vẫn mang ý cười, nhìn Kỳ Tu bị An Viễn phạt như thế rất chi là vui. Cậu còn đang chờ Kỳ Tu đọc lại đoạn kịch trong lịch sử đen tối của anh, nào ngờ Kỳ Tu xoay người lại, vươn tay về phía cậu...

!!!!

Mẹ nó, nếu như cậu không nhìn lầm, chẳng lẽ Kỳ Tu muốn đọc với mình!!

!!!!

Sai! Là muốn nắm tay mình! QAQ

Bạch Tiểu Vân đã không còn biết phải hình dung tâm trạng của mình như thế nào nữa rồi QAQ

Thấy Bạch Tiểu Vân không phản ứng, Kỳ Tu trực tiếp cứng rắn kéo tay Bạch Tiểu Vân. Cậu sững sờ đứng lên nhìn Kỳ Tu...

Anh lập tức nhìn cậu chăm chú, ánh mắt chân thành đọc lên đoạn lời kịch thổ thổ...

Lúc đó, trong hồi ức của mọi người, đoạn lời kịch bị chửi rửa là Mary Sue với Quỳnh Dao này bởi vì chẳng có thời điểm nào thích hợp, chẳng có địa điểm nào thích hợp, chẳng có người nào thích hợp được nghe.

Khi nhìn thấy Kỳ Tu nắm tay của Bạch Tiểu Vân như vậy, khi trong mắt hai người chỉ có đối phương... A~ Khung cảnh thâm tình đến thế, lãng mạn đến thế, ấm áp đến thế, hữu tình đến thế~ A~~~~~ Quỳnh Dao thì làm sao! A~~~~~ Lâm li bi đất cũng chẳng hề gì!

Tất cả đều tràn đầy tình yêu, có đúng không??

Khụ khụ...

Sau khi đọc xong, Bạch Tiểu Vân còn ngây ngốc nhìn Kỳ Tu, chẳng có chút phản ứng nào. Bởi vì giờ khắc này, trái tim của cậu đang nhảy nhót liên hồi.

Kỳ Tu thì lại thật thoải mái cười với mọi người, “Tôi đọc xong rồi, được chứ?”

“Tôi biểu thị tôi bị sốc rồi...” Người nói chính là cô bạn Cảnh Trình.

“Tôi bị chọc mù mắt rồi...” Vị này là cô bạn C.

“Tôi đã bỏ mình!” Vị này là cô bạn A.

“Tim hồng bay pháp phối kìa...” Vị này là em gái hậu kỳ.

“Đại thần, Vân phi, hai người...” Vị này là Họa Tiên Tử.

“Ông đây hối hận!!!!” Vị này là An Viễn _

“Không tệ!” Vị này là đội trưởng.

“Đọc, đọc tốt...” Vị này chính là Bạch Tiểu Vân vừa phục hồi tinh thần _

Lần này sói xám bị không chỉ không xấu mặt, ngược lại còn được ăn đậu hũ của người trong lòng, khỏi phải nói đặc ý tới cỡ nào.

Cả người anh rạng rỡ hẳn lên.

Mọi người ca hát, buổi tối ăn cơm, lần gặp mặt vui vẻ mau chóng tới lúc kết thúc.

Bởi vì đội trưởng mua vé máy bay đêm nên ba người còn lại tới sân bay tiễn đội trưởng.

Đưa mắt nhìn đội trưởng rời đi, Bạch Tiểu Vân nhìn thấy biết bao sự nuối tiếc, không nỡ trong ánh mắt An Viễn.

“Anh không nói cho anh ấy biết sao?” Từ lâu Bạch Tiểu Vân đã biết An Viễn thích đội trưởng, hơn nữa cậu nghĩ hẳn là đội trưởng cũng có ý với An Viễn. Bây giờ nhìn bộ dạng không được tự nhiên như vậy của y, Bạch Tiểu Vân rất muốn đóng gói y lại cho đội trưởng mang về!

An Viễn lắc đầu, “Về nhà đi, tôi tiễn hai người.”

An Viễn đưa Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu đến dưới lầu, sau đó nhanh chóng rời đi. Bạch Tiểu Vân biết tâm trạng hiện tại của An Viễn không quá tốt nên không mở miệng giữ lại.

Y cứ giữ kín như thế, đội trưởng phải hao tâm tổn trí đến khi nào mới đâm thủng được tảng cửa sổ kia... Bạch Tiểu Vân sốt ruột thay y.

Nhưng mà hiện tại cũng chỉ là suy đoán của cậu, dù sao cậu cũng không biết tình cảm thật sự của đội trưởng, nhưng cậu biết An Viễn vì đội trưởng mà đau lòng, khổ sở rất nhiều...

“Haizz...” Bạch Tiểu Vân thở dài một hơi.

“Vào đi thôi.” Kỳ Tu vươn tay xoa đầu Bạch Tiểu Vân, “Đừng thở dài.”

Bạch Tiểu Vân gật đầu, “Dạ.”

Đúng lúc này, có người ở cách đó không xa hô một tiếng gọi Bạch Tiểu Vân.

“Bạch Vân!”

Nghe được tiếng gọi, Bạch Tiểu Vân nhìn về phía thanh âm vọng lại.

Chỉ thấy ở dưới cột đèn đường cách đó một quãng, hai bóng người mơ mơ hồ hồ chạy vội vàng về phía cậu.

*Chú thích:

(1) HHP: cười một chút.

36. Chương 36

ASK: Để anh làm đại thần của em đi!

**

Kỳ Tu cũng nghe thấy thanh âm vang lên. Anh nhìn theo hướng nhìn của Bạch Tiểu Vân, phát hiện là một đôi nam nữ trung niên.

Anh quay đầu lại liếc Bạch Tiểu Vân, cậu đang nhìn bọn họ chằm chằm. Sau khi thấy rõ bộ dáng của hai người đang tiến tới, nụ cười vốn nở trên mặt trở nên cứng ngắt, lập tức nhú mào, trong ánh mắt hiện lên một chút khủng hoảng...

Trái tim Kỳ Tu bỗng nhói đau, anh không biết rõ hai người kia là ai, nhưng nhìn thấy Bạch Tiểu Vân như vậy, anh vẫn chắn phía trước cậu theo bản năng.

Ba của Bạch Tiểu Vân, Bạch Quang Huy cùng mẹ kế Trương Tuệ Phương đã đứng ở cửa khu nhà đợi Bạch Tiểu Vân cả chiều. Vốn hai người tìm tới đây bởi vì hôm qua Tiểu Vương trong thôn trở về thăm nhà, khi buôn chuyện với còn khen Tiểu Vân nhà họ thật thành công, phát đạt. Lúc ấy, hai vợ chồng họ không hiểu gì hết, vẫn như lạc vào sương mù, nhưng Trương Tuệ Phương vẫn để ý, bắt đầu hỏi han tình hình của Bạch Tiểu Vân khi hắn nhìn thấy.

Tiểu Vương nói cho họ rằng khi đi ngang qua một khu nhà cao cấp, sa hoa, bắt gặp Bạch Tiểu Vân bước xuống từ một chiếc xe đắt tiền, sang trọng. Loại xe này phải là ông chủ lớn siêu giàu mới có thể mua được. Bạch Tiểu Vân đi cùng với một người đàn ông, trông có vẻ quan hệ của họ không tồi.

Đương nhiên, Tiểu Vương không biết chuyện Bạch Tiểu Vân là gay, nhưng vợ chồng Trương Tuệ Phương thì biết. Vừa nghe Tiểu Vương nói, Trương Tuệ Phương đã nổi trận lôi đình. Trước đây gọi điện thoại muốn Bạch Tiểu Vân gửi tiền cho, năn nỉ hết sức, vất vả lắm mới nhận được ba vạn năm ngàn đồng, còn than vãn như bị ai giết vậy. Hiện tại nghe người ta kể, Bạch Tiểu Vân có nhà đẹp xe sang, nghèo đâu mà nghèo?

Trương Tuệ Phương cãi nhau với Bạch Quang Huy một trận, cuối cùng hai người thống nhất chạy đi tìm Bạch Tiểu Vân.

Đã lâu rồi bọn họ chưa gặp cậu, không biết bây giờ cậu đã trở nên giàu có. Nghe Tiểu Vương có nhắc tới một người đàn ông, họ thầm nghĩ rằng chắc là Bạch Tiểu Vân đào được mỏ. Dù sao Bạch Tiểu Vân có làn da rất đẹp, thoát nhìn trong trẻo, dáng người lại nhỏ nhắn. Cậu là đồng tính luyến ái, với diện mạo và thân thể này, chẳng phải y như đàn bà sao... Chắc là được ông chủ lớn nào đó bao dưỡng nên mới có tiền.

Hai vợ chồng nghĩ, nếu Bạch Tiểu Vân giàu rồi, người làm cha mẹ như bọn họ cũng có quyền lợi được hưởng phúc. Vì thế vợ chồng họ mau chóng thu dọn đồ đạc gọn nhẹ, sáng sớm đã ngồi xe từ trong thôn đi tới chỗ Bạch Tiểu Vân, tới thành phố rồi, lại dựa theo địa chỉ mà Tiểu Vương cung cấp, cuối cùng cũng tìm được khu nhà của cậu.

Nhưng mà đáng tiếc, khu nhà này không cho phép người xa lạ bước vào, đặc biệt là hai vợ chồng nhà quê ngang ngược, không hiểu lý lẽ như vậy. Họ chỉ nghĩ con trai mình giờ giàu rồi, hiện tại rất coi thường nhóm bảo vệ. Bị bảo vệ ngăn lại ở ngoài cửa, bọn họ còn cảm thấy bất mãn vô cùng. Tranh cãi ầm ĩ với bảo vệ một hồi, nhưng bất kể thế nào cũng không thể vào được, lúc này họ mới phải ngồi ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ.

Khi hai người thấy Bạch Tiểu Vân đã trở về, lập tức vui vẻ phấn khởi chạy tới chỗ cậu.

Ánh mắt sắc bén của Trương Tuệ Phương nhìn thấy người đàn ông vừa đẹp trai vừa cao lớn ở bên cạnh Bạch Tiểu Vân, vừa rồi anh còn thân mật sờ lên tóc cậu, cứ tưởng rằng người này chính là đại gia giàu có bao dưỡng Bạch Tiểu Vân.

“Xin hỏi, hai vị có chuyện gì không?” Kỳ Tu che ở trước người Bạch Tiểu Vân, mở miệng trước tiên.

Bạch Quang Huy vừa thấy Kỳ Ty, biết ngay anh là ông chủ lớn, vì thế cũng cố gắng ôn hòa nói, “Chào ông

chủ, hà hà, tôi là ba của Bạch Tiểu Vân, tên là Bạch Quang Huy. Người này là mẹ nó. Xin chào, xin chào!” Tay phải của Bạch Quang Huy xoa xoa trên quần áo vài cái, sau đó học bộ dáng trên TV, vươn tay muốn bắt tay Kỳ Tu.

Kỳ Tu cũng ông ta nắm hờ một chút, nghe ông nói là ba của Bạch Tiểu Vân, anh thoáng giật mình. Hơn nữa anh cảm thấy bộ dạng Bạch Tiểu Vân không giống như gặp được ba mẹ mình.

Anh không biểu hiện cái gì khác thường ra ngoài, “Chào chú, chào dì.”

Động tác Kỳ Tu đứng ở trước người Bạch Tiểu Vân làm cho cậu có chút cảm động, nhưng nhìn thấy bộ dạng ba mẹ vô cùng khách khí khi nói chuyện với Kỳ Tu, cậu cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Cậu biết rất rõ, lần này ba mẹ đến nhất định không có chuyện gì tốt.

“Ba... Dì, có chuyện không?”

Trương Tuệ Phương vừa nhìn sang Bạch Tiểu Vân, thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cười ha ha nói, “Tiểu Vân à, dì và ba con lần này đặc biệt tới thăm con đó nha.”

Không ngờ dì còn thân thiết gọi tên riêng của cậu chứ không phải kêu “biến thái”, Bạch Tiểu Vân cảm thấy vô cùng lạ lung.

“Đúng, đúng, ba với dì con đến thăm con. Con không mời bọn ba vào nhà ngồi sao? Đã trễ thế này, bọn ba đã đợi con cả một ngày đấy.” Ba Bạch Tiểu Vân mau chóng tiếp lời, vội vàng muốn vào trong nhà của Bạch Tiểu Vân.

Cậu có chút khó xử. Cậu biết rõ ba mẹ mình là dạng người gì, nếu đây là nơi cậu thuê trước kia, cho ba mẹ cậu vào ở cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng đây là nhà của An Viễn, hơn nữa rất cao cấp, cậu lo rằng họ sẽ tưởng đây là nhà cậu, muốn cậu nhường cho em trai. Huống hồ, bây giờ Kỳ Tu đang ở đây, trong nhà cũng chỉ có một phòng dành cho khách...

Trông Bạch Tiểu Vân cảm thấy khó xử, Trương Tuệ Phương biến sắc, giọng điệu trở nên không tốt lắm, “Sao thế, chê ba con và dì nghèo sao... Sợ làm bẩn nhà con à?”

Nếu nói lúc trước Kỳ Tu còn không hiểu được sự kỳ lạ trong mối quan hệ này là sao, nhưng hiện tại, thấy thái độ của Trương Tuệ Phương với Bạch Tiểu Vân, trong lòng anh bỗng hiểu ra. Đường như ba và mẹ kế của Bạch Tiểu Vân không ôn hòa như biểu hiện bên ngoài khi này...

Bạch Quang Huy khề đùng vào người vợ một chút, ý bảo bà ta đừng nói lung tung, “Dì con tính cách thế đây. Hôm nay bảo vệ không cho bọn ba vào, bà ấy có chút nóng nảy. Bạch Vân, mau dẫn ba vào nhà xem đi. Ái chà, hoàn cảnh ở đây thật tốt.” Nói xong, ông ta còn dẫn đầu đi trước.

Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu liếc nhau, bất đắc dĩ đi theo phía sau.

Sau khi Bạch Quang Huy và Trương Tuệ Phương đi vào nơi Bạch Tiểu Vân ở, ánh mắt không ngừng dòm ngó xung quanh.

“Má ơi, đồ đạc ở nhà này đẹp quá, bộ sofa này thật mềm mại. Ái chà, cái bàn này làm bằng thủy tinh cơ à... Bạch Vân, khi mua nhà chắc con tốn không ít tiền nhỉ? Hôm nào để em trai con cũng đến đây ở đi.” Trương Tuệ Phương đặt mông ngồi trên sofa nhún nhún vài cái, đôi mắt vẫn quét một vòng trong nhà xem có phát hiện ra cái gì không, càng nhìn càng thấy thích. Căn nhà này giá trị rất xa xỉ, Bạch Tiểu Vân giàu như vậy, bảo nó phân một phòng cho con trai bà ta ở là được.

Bạch Tiểu Vân rót nước cho bọn họ, “Nhà này không phải của con, là bạn của con cho con ở nhờ.”

Trương Tuệ Phương lập tức mất hứng, không hề tin tưởng, “Bạn nào mà tốt như thế, một căn nhà sắp đặt đẹp đẽ như vậy không ở, lại để cho con ở?”

Trước đây Kỳ Tu cũng không biết chuyện này, giờ nghe Bạch Tiểu Vân nói như vậy, trong lòng anh cảm thấy mình đã bỏ lỡ cái gì.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Trương Tuệ Phương, Bạch Tiểu Vân thật thà nói, “Vốn là chủ thuê nhà cũ có việc gấp, không thể cho con thuê nữa, lúc đó con còn bị trộm hết tiền, tất cả tiền bạc đều gửi cho ba khi em trai kết hôn, trên người tạm thời không còn đồng nào, nên không có tiền thuê phòng nữa. An Viễn thấy con sốt ruột, bảo con tới đây ở.”

Kỳ Tu nghe xong, cả người đều cứng đờ... Hóa ra còn có chuyện này. Tuy bây giờ nghe Bạch Tiểu Vân nói có vẻ đơn giản, nhưng lúc ấy không một xu dính túi, lại không có nhà để về, tình cảnh của cậu hẳn phải khó khăn vô cùng... Vậy mà vào thời điểm đó, anh lại không thể giúp đỡ cậu việc gì... Kỳ Tu vô cùng ảo não.

Trương Tuệ Phương hiển nhiên không tin. Bà nghĩ đây chỉ là cái cớ Bạch Tiểu Vân bịa ra, chỉ muốn mau chóng phải sạch quan hệ với bọn họ, không muốn cho con trai bà tới đây ở.

“Được rồi, đừng có nhắc tới chuyện cho em trai con tiền đi. Con mua được căn nhà tốt như vậy, gửi cho em có ba vạn năm là nhiều lắm hay sao? Cho dù con ghét dì vì dì không phải mẹ ruột con, về sau không muốn nuôi dì, nhưng lão Bạch là ba ruột con mà, bây giờ bọn dì làm lụng không đủ sống, bọn dì sẽ ở đây cho con phụng dưỡng. Dì nói cho con biết, pháp luật có quy định điều này, dì đã kiểm tra rồi. Con không chạy thoát được đâu.” Hai tay Trương Tuệ Phương xoa ở trước ngực, ánh mắt lờm sang Bạch Tiểu Vân, bộ dáng vô cùng đắc ý.

Trương Tuệ Phương nói như vậy trước mặt Kỳ Tu, không hề để ý đến cảm thụ của Bạch Tiểu Vân, cậu xấu hổ liếc nhìn anh một cái, im lặng không nói gì với Trương Tuệ Phương. Nhưng dù sao họ cũng là người lớn, cậu chỉ có thể kiên nhẫn giải thích, “Căn nhà này thật sự không phải của con đâu dì. Tiền lương một tháng của con chỉ có mấy ngàn đồng, làm sao mua được nhà ở tốt như vậy chứ.”

Bạch Quang Huy vừa nghe đã chỉ thẳng vào Bạch Tiểu Vân mà mắng, “Bạch Vân, ba con nuôi con lớn như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Nếu con không muốn nuôi ba thì cũng không cần phải ăn nói lấy lệ với bọn ba như vậy. Con nghĩ vì sao mà ba và dì con biết nơi này, người ngoài đã biết con ở chỗ này từ lâu rồi, còn có xe xin...”

Bạch Tiểu Vân căn bản không biết vì sao ba cậu và Trương Tuệ Phương có thể đưa ra kết luận như vậy, “Ba, dì, con nghĩ ở đây có chuyện hiểu lầm. Khi đó ngay cả tiền trả thuê phòng con cũng không có, làm sao thừa tiền đi mua xe được?”

Sự thật chứng minh, muốn giảng đạo lý thì phải giảng với người hiểu đạo lý mới được. Đối mặt với kẻ vô lại thì chẳng khác nào nước đổ đầu vịt.

Trương Tuệ Phương thấy bộ dáng của Bạch Tiểu Vân như là không muốn thừa nhận, biết là không trông cậy được gì nữa, vì vậy tức giận tóm lấy cái chén trên bàn mà ném vỡ toang, nước chảy lênh láng trên mặt đất. Bà ta đứng lên, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Bạch Tiểu Vân mà nói, “Đương nhiên là mày không có tiền mua, nhưng mày đi làm đi! Không làm đi có thể mua được nhà ở tốt như thế này sao?”

“Dì, xin bà hãy nói chuyện lịch sự một chút.” Người lên tiếng là Kỳ Tu.

Giọng điệu của Kỳ Tu rất nặng nề, sắc mặt trầm xuống nhìn Trương Tuệ Phương.

Anh hoàn toàn không ngờ được mẹ kế của Bạch Tiểu Vân lại ở trước mặt anh mà nói ra những lời khó nghe như vậy. Ở trước một người ngoài như anh, bà ta còn nói chuyện không khách khí với cậu như thế, anh khó có thể tưởng tượng bọn họ đã từng đối xử với Bạch Tiểu Vân như thế nào. Hơn nữa, ý vào mình là người lớn, thái độ của bọn họ thật dễ chịu.

Ở trước mặt sói xám bụi mà dám trắng trợn bắt nạt thỏ nhỏ nhà anh như thế, sói xám bụi khẳng định sẽ không chấp nhận.

Bạch Tiểu Vân nghe được lời đó mà mặt trắng bệch. Cậu không ngờ dì có thể nói ra mấy câu ác độc đến thế... Hơn nữa từ đầu tới giờ, ba cậu không hề nói đỡ cho cậu một câu nào, vấn đề ông ta quan tâm nhất là làm sao đòi được tiền của cậu. Nếu không phải hiểu lầm cậu sở hữu căn nhà này, cho dù cậu chết ở bên ngoài, chắc bọn họ cũng không mấy may quan tâm chút nào, lại càng không thêm tới thăm cậu.

Trương Tuệ Phương là người thích bắt nạt kẻ yếu, Bạch Tiểu Vân thì bà ta dám ra oai, nhưng nhìn Kỳ Tu nhìn mình đầy tức giận như vậy, bà ta vẫn có chút kiêng nể, dù rằng ngoài miệng vẫn không buông tha, “Không phải sao? Các người không có loại quan hệ này sao? Cậu ngủ ở nhà Bạch Vân nhà tôi mà không trả tiền à? Đi tìm gái bán hoa còn phải trả tiền đấy.”

Kỳ Tu xiết chặt nắm tay, anh thật sự sợ mình sẽ không kiềm chế được.

“Dì à, bà nói chuyện phải chú ý một chút!” Bình thường mắng cậu là đủ rồi, bây giờ ngay cả Kỳ Tu cũng bị liên lụy vào, đôi mắt Bạch Tiểu Vân đỏ ngầu lên. Hai người kia quả thật không nể chút tình cảm nào,

khiến cho chút tha thứ cuối cùng trong lòng cậu đối với bọn họ đều biến mất không còn chút dấu vết.

Thấy Bạch Tiểu Vân lúc nào cũng ngoan ngoãn lần đầu tiên phản bác lại Trương Tuệ Phương, bà ta lập tức chống nạnh rống lên, “Sao nào? Cái đồ biến thái chết dẫm nhà mày làm chuyện xấu còn không cho người khác nói sao? Mày tưởng rằng mắt tao mù rồi hay sao mà không thấy được gì. Vừa rồi trước cổng, hai người chúng mày còn sờ tới sờ lui, ọe! Tởm chết đi được. Một thằng đàn ông như mày còn ngủ với người ta, thật sự là... Sao nhà tao lại sinh ra cái loại biến thái như mày chứ! Đừng tưởng rằng giờ tìm được một người giàu để dựa hơi thì không sao, cẩn thận tao nói chuyện mày đồng tính cho tất cả mọi người, xem mọi người có ghê tởm mày hay không nhé.”

Bạch Tiểu Vân đã tức giận tới mức không nói nên lời, ánh mắt đỏ ngầu thật sự giống y như con thỏ.

Mọi người thường nói, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, huống chi là bị Trương Tuệ Phương mắng như vậy.

Nhưng trước khi Bạch Tiểu Vân mở miệng, có người đã giành trước.

“Bà nói đủ chưa?” Kỳ Tu hỏi, mặt không có biểu tình gì, thanh âm cũng không lớn như Trương Tuệ Phương vừa mắng chửi người, nhưng không giận mà uy khiến Trương Tuệ Phương sợ tới mức run một cái.

“Sao nào? Tôi dạy con tôi liên quan gì đến anh?”

“Thứ nhất, Tiểu Vân không phải con của bà, nhưng em ấy là người của tôi, bà giả trò ở trước mặt tôi bắt nạt em ấy, đương nhiên có liên quan tới tôi. Thứ hai...” Ánh mắt của Kỳ Tu trở nên sắc bén hơn, “Đây là nhà của tôi, phiền các người đổi sang chỗ khác mà ăn vạ, nơi này không chào đón các người, mời ra ngoài cho!”

Nhìn thấy bộ dáng Bạch Tiểu Vân bị mẹ kế bắt nạt, Kỳ Tu không khách khí chút nào, trực tiếp ra lệnh đuổi khách. Nếu không phải được nuôi dạy tử tế, anh thật sự muốn bảo hai người kia cút luôn.

Sau khi Kỳ Tu nổi giận, ba Bạch Tiểu Vân mới nói, “Tôi đến đây thăm con tôi, cậu dựa vào cái gì đuổi tôi đi?”

Kỳ Tu cười lạnh, “Vừa rồi chẳng phải Bạch Vân đã nói cho các người rồi sao? Căn nhà này không phải của em ấy. Là tôi mua, các người không hiểu hả? Giờ các người làm loạn ở đây, tôi có quyền mời các người ra ngoài. Đương nhiên nếu các người không đi, tôi có thể gọi bảo vệ tới mời các người ra ngoài.”

“Anh...” Trương Tuệ Phương đã quen thói đánh đá bị Kỳ Tu làm cho không nói nên lời. Vừa rồi bà ta liên tục nói Bạch Tiểu Vân bị Kỳ Tu bao dưỡng, bây giờ người ta hào phóng thừa nhận ở chung với nhau, nhà không phải thuộc về Bạch Tiểu Vân, cho nên bọn họ không thể tới, cũng đừng hòng tới, còn bị đuổi ra ngoài...

Trong lòng hai người Trương Tuệ Phương giận dữ vô cùng, nhưng vừa nhìn Kỳ Tu đã biết là người bọn họ không thể chọc vào, bọn họ dám ra oai với Bạch Tiểu Vân nhưng nào dám mắng Kỳ Tu. Vì thế Trương Tuệ Phương bật khóc, ngồi phịch xuống đất, vừa khóc vừa la lối om sòm.

“Mày đúng là thằng con bất hiếu... Không nuôi dưỡng ba mẹ sẽ bị Thiên Lô đánh chết. Bây giờ còn để cho người ngoài bắt nạt ba mẹ, cánh cứng cấp rồi, có chỗ dựa vững chắc rồi... Tao muốn kiện mày ra tòa!”

Ba của Bạch Tiểu Vân cũng nhảy dựng lên, “Đúng, phải đi kiện thằng con bất hiếu này! Có tiền rồi thì không quan tâm đến sự sống chết của ba mẹ nữa!”

“Tao phải kiện mày! Kiện mày!”

Có lẽ là do tức giận, cũng có lẽ do không thể nói nổi hai kẻ vô lại này, Bạch Tiểu Vân vô cùng bình tĩnh gật đầu, nhưng giọng điệu lại mỗi mệt lạ thường, “Đi kiện đi! Đến lúc đó tòa án phán thế nào, tôi sẽ làm như thế. Nhưng nhớ phải nói rõ chuyện các người ngược đãi tôi từ nhỏ ra sao cho quan tòa, để xem tòa phán làm sao.”

Chỉ có thể nói, những chuyện xảy ra đêm nay cùng những lời nghe được hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Kỳ Tu.

Cuộc sống của Bạch Tiểu Vân trong một gia đình như vậy có thể khẳng định phải chịu rất nhiều lời mắng chửi, sự đánh đập từ ba cậu và mẹ kế. Còn những tổn thương sâu sắc hơn, Kỳ Tu không thể nào tưởng tượng nổi.

Một đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh vụn vặt như vậy, còn có thể tích cực hướng về phía trước, không hận thù cuộc đời, cũng không có tư tưởng cực đoan, luôn hé ra nụ cười ấm áp, xoa dịu cho người khác, lúc nào cũng khoan dung với mọi người...

Ngoài trừ đau lòng, Kỳ Tu càng thêm thích Bạch Tiểu Vân. May mắn anh có thể gặp được một con thỏ ngọc nghếch như vậy...

Sự khác thường của Bạch Tiểu Vân khiến cho hai người kia ngừng kêu khóc, đột nhiên có chút không phản ứng kịp,

Kỳ Tu đến trước mặt bọn họ, từ trên cao nhìn xuống họ, “Hai vị lớn tuổi như vậy hẳn phải biết rõ chừng mực. Mặc dù là ba mẹ cũng nên biết tôn trọng người khác. Đừng có làm ầm ĩ như vậy, tin tôi đi, cuối cùng người chịu thiệt nhất định không phải là Bạch Vân. Không phải tôi đang uy hiếp các người mà đang nói sự thật. Tin rằng các người có thể hiểu được ý của tôi.” Kỳ Tu tạm dừng một chút, liếc mắt nhìn họ một cái.

Kỳ Tu quả thật là đang uy hiếp họ. Anh biết rõ tính cách của loại người như ba mẹ Bạch Tiểu Vân. Thật ra bọn họ rất sợ gây ra chuyện, càng sợ chọc phải người lợi hại hơn họ.

Quả nhiên Kỳ Tu vừa nói xong, sắc mặt của hai người đều thay đổi...

Đương nhiên, Kỳ Tu cũng không hy vọng sẽ phải làm tới bước kia, vì như thế cũng khiến Bạch Tiểu Vân chịu tổn thương rất lớn. Anh tiếp tục nói, “Hai vị đều là người hiểu chuyện, nếu trước kia hai người không hề coi Bạch Vân như con mình, giờ cần gì phải tới tự bôi xấu mặt. Bạch Vân không phải người nhẩn tâm, chờ sau này các người già rồi, số tiền em ấy phụng dưỡng các người sẽ không thiếu một xu. Nhưng các người phải tự hiểu, căn bản em ấy không nợ nần gì các người. Nếu các người cứ được voi đòi tiên, gây ra chuyện gì khác hoặc tiếp tục gây phiền phức cho Bạch Vân, ngại quá...” Kỳ Tu buông tay, nở nụ cười sâu xa đầy ẩn ý. Mấy lời cuối cùng chưa nói ra mới càng khiến hai người kia không rét mà run...

Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, bất kể trước đây đối xử với Bạch Tiểu Vân ra sao, giờ vẫn muốn tìm chút lợi từ cậu, nào ngờ bạn trai của Bạch Tiểu Vân kinh khủng như vậy...

Bọn họ tự biết đuối lý, nhưng có Kỳ Tu ở đây, họ không dám làm gì nữa, đành chán chường đứng lên, dù trong lòng còn có chút không cam tâm.

“Hai vị còn muốn nói gì sao? Hay là tôi mời bảo vệ lên đây tiễn hai người về nhà?” Kỳ Tu thấy họ còn không muốn đi, cười hỏi.

“Không, không cần... Chúng tôi tự về...” Sauk hi nói những lời này, hai người mau chóng biến mất.

Quả nhiên là người bọn họ không dám động vào...

Cuối cùng trong nhà cũng yên ổn.

Kỳ Tu tới trước mặt Bạch Tiểu Vân, xoa xoa đầu cậu, “Thật xin lỗi, vừa rồi anh tự ý...”

Bạch Tiểu Vân lắc đầu, “Không sao đâu, từ lâu em với họ đã không còn tình cảm gì... Ngược lại em nên cảm ơn anh, nếu không không biết họ sẽ làm âm lên tới lúc nào...”

Kỳ Tu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm Bạch Tiểu Vân vào lòng. Cậu không cảm thấy thẹn thùng hay khó xử chút nào. Giờ phút này, cậu chỉ cần một cái ôm như vậy.

Khi Bạch Tiểu Vân tựa vào vai Kỳ Tu, trong lòng cậu yên bình vô cùng, dường như tất cả những chuyện vừa xảy ra đã bị thổi mái ném ra sau đầu.

Bạch Tiểu Vân cẩn thận vươn tay lên, nhẹ nhàng ôm lại Kỳ Tu.

Điều mà cậu vốn chỉ ước ao xa vời trong cơn mơ giờ đang thành hiện thực...

37. Chương 37

ASK: Đây là một câu chuyện cổ tích vông phổi ngọt ngào, ngây thơ của thế giới khác.

ANS: Bạn nói đúng rồi.

**

Dựa vào lòng Kỳ Tu, nhiệt độ từ trên người anh truyền tới khiến Bạch Tiểu Vân cảm thấy rất ấm áp. Giờ khắc này, thậm chí cậu còn mong thời gian có thể dừng lại vĩnh viễn.

Trong đầu Bạch Tiểu Vân có một ý muốn sục sôi mãnh liệt, cậu rất muốn nói với Kỳ Tu...

“Kỳ Tu...” Bạch Tiểu Vân nhỏ giọng lên tiếng.

“Ừ.” Tiếng Kỳ Tu trả lời truyền đến.

Thanh âm của Kỳ Tu vẫn ôn hòa như vậy, khiến Bạch Tiểu Vân không kiềm chế được mà chìm đắm trong sự dịu dàng của anh...

Bạch Tiểu Vân rất muốn hỏi Kỳ Tu một câu, ở lại bên em có được không...

Kỳ Tu có đồng ý không?

Bạch Tiểu Vân không dám khẳng định.

Sau khi do dự một phen, cậu rời khỏi vòng tay của Kỳ Tu, lần đầu tiên dừng cảm nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, nhìn gương mặt anh tuấn ấy. Bạch Tiểu Vân cười cười.

“Cảm ơn anh...”

Cuối cùng, cậu vẫn không dám nói ra. Kỳ Tu là một người dịu dàng đến thế, cậu sợ tất cả chỉ là sự thương hại của anh đối với cậu mà thôi.

“Ngày mai anh phải trở về rồi, đêm nay nghỉ ngơi sớm đi. Chuyện xảy ra hôm nay để cho anh chê cười rồi...” Bạch Tiểu Vân xoay người, rũ mắt xuống, che giấu sự mất mát trong tâm hồn. Đây rõ ràng không phải những gì cậu muốn nói... Bạch Tiểu Vân, vì sao cậu không dũng cảm lên một chút?

Thế nhưng lúc này, Kỳ Tu lại kéo tay của cậu.

Thân thể Bạch Tiểu Vân bỗng cứng đờ.

Đưa lưng về phía Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân nghe rõ từng câu từng chữ anh nói với cậu —

“Tiểu Vân, nếu như có thể, hãy để anh làm người thân của em được không? Lấy thân phận người yêu để yêu em, lấy thân phận người nhà để thương em. Khi em ốm, anh sẽ chăm sóc em. Khi em buồn, anh sẽ dỗ dành cho em vui vẻ. Khi em cần anh, anh nhất định sẽ xuất hiện trước mặt em. Khi em không cần anh, anh cũng sẽ quán quít ở bên em... Tiểu Vân, anh đã chờ em từ lâu lắm rồi, thích em từ lâu lắm rồi. Anh vẫn muốn nói cho em biết, anh rất hy vọng sau này người được ở bên em cả đời chính là anh.”

Quay lưng về phía Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng mỗi câu, mỗi chữ đều mạnh mẽ vang vọng trong trái tim cậu...

Cậu đã từng thận trọng đoán già đoán non, đã từ từ ti vô số lần, đã từng không dám thổ lộ tình yêu say đắm ra thành lời... Hóa ra đều do cậu quá mức tự ti...

Bây giờ, ngay khi cậu bị người thân phũ phàng vứt bỏ, cậu lại nghe được lời thổ lộ từ người mình yêu.

Cho tới lúc này, cậu chưa từng nghĩ rằng Kỳ Tu sẽ thích mình... Một người ưu tú như Kỳ Tu lại thích cậu...

Hạnh phúc ập tới quá đột ngột, Bạch Tiểu Vân cảm thấy không chân thật, giống như một khung cảnh mỹ lệ trong giấc mơ, cậu không nỡ tỉnh lại...

Bờ vai Bạch Tiểu Vân khẽ run, im lặng rơi nước mắt.

Kỳ Tu đi tới trước mặt cậu, một lần nữa ôm người đang giàn dụa nước mắt vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cậu.

Nhìn những giọt nước mắt tuôn rơi, trái tim Kỳ Tu cũng đau đớn theo.

Anh hơi cúi đầu, hôn lên mái tóc của Bạch Tiểu Vân: “Dù em khóc cũng không sao, bờ vai của anh vĩnh viễn cho em tựa vào. Ở trước mặt anh, em không cần phải cố gắng kiên cường như vậy nữa. Muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười. Bạch Vân, em chính là bảo bối của anh, bất kể gặp phải chuyện gì, cũng có anh ở đây.”

Bạch Tiểu Vân vươn tay ôm lấy Kỳ Tu, thanh âm nghẹn ngào nói lên điều khát vọng nhất trong lòng mình, “Kỳ Tu... Kỳ Tu... Em muốn... có một gia đình, anh... có thể cho em không?”

Thứ mà một người sinh ra đều dễ dàng có được lại quá sức khó khăn với Bạch Tiểu Vân. Sau khi mẹ cậu qua đời, ba và mẹ kế vẫn ghét bỏ cậu, trong gia đình đó vẫn không có vị trí dành cho cậu. Vậy nên khi cậu có thể nuôi sống bản thân, cậu vẫn luôn sống một mình ở bên ngoài, cô đơn nhiều năm như vậy...

Điều cậu khao khát nhất là có một gia đình thật sự.

Khi về nhà có người đang chờ mình, mình nấu cơm có người thích ăn, mình có thể cùng ai đó xem tivi, cùng ai đó chia sẻ mọi buồn vui trong cuộc sống...

Điều Bạch Tiểu Vân muốn chỉ đơn giản như vậy mà thôi...

Kỳ Tu không biết phải trả lời như thế nào mới không khiến Bạch Tiểu Vân khổ sở. Anh chỉ có thể nghiêm túc gật đầu.

Lời nói vĩnh viễn không đủ chân thật để tạo được niềm tin, Kỳ Tu muốn dùng hành động để nói cho Bạch Tiểu Vân biết, anh sẽ cho cậu một gia đình, để cậu không hối hận khi chọn ở bên anh.

“Tiểu Vân, không chỉ có anh làm người nhà của em, còn có ba mẹ chúng ta, em trai chúng ta, còn có Nhóc Con... Ba mẹ vẫn mong anh sớm có thể theo đuổi em một chút, đưa em về nhà, cả nhà chúng ta cùng sống chung với nhau...”

Bạch Tiểu Vân không thể tin tưởng, ngẩng đầu lên, trong mắt còn mang theo nước mắt.

Cậu hiểu rõ ba mẹ mà anh nói không phải là hai người nhà mình, còn có người em trai kia...

Nói cách khác, Kỳ Tu đã nói chuyện về cậu với người nhà từ lâu, hơn nữa tất cả mọi người đều chấp nhận cậu.

Nếu như cậu không nghe lầm, ý của anh chính là như vậy.

Sự bất ngờ hạnh phúc cứ ào tới dồn dập quá đột ngột, Bạch Tiểu Vân hoàn toàn bối rối.

Kỳ Tu nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn vương trên mặt cậu, chậm rãi tới gần Bạch Tiểu Vân, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khóe môi cậu.

Mỗi một động tác của Kỳ Tu đều rất nhẹ, dường như muốn thông qua nụ hôn này để biểu đạt hết thấy tình yêu thương dạt dào, ngay cả trên môi cũng mang theo nhiệt độ ấm áp... Sau đó, Kỳ Tu từ từ hôn lên hai cánh môi của Bạch Tiểu Vân...

Thời gian tựa như dừng lại ở thời khắc này, Bạch Tiểu Vân nghĩ, hình như cuối cùng cậu cũng mở được

cánh cửa hạnh phúc thuộc về mình.

**

Không biết từ lúc nào, trong giới vông phối bắt đầu thịnh hành xu hướng dùng ASK, mức độ phổ biến có lúc còn vượt qua cả weibo. Các CV và staff trong giới hầu như đều mở, các fan cũng nhiệt tình gửi câu hỏi mỗi ngày, ngóng chờ CV có thể trả lời mình, sau đó hiện ra trên trang chủ.

Đương nhiên ASK có lí do để được ưa chuộng. Ngoại trừ nó có thể hỏi han tiến độ kịch, còn có thể hợp thành đội đi đùa giỡn CV, hỏi han thêm càng nhiều tin tức __

Vì vậy dưới sự giật dây của mấy cô gái trong nhóm, Vân phi cũng chạy theo xu hướng một lần.

Kết quả vừa mới mở ra, Vân phi đã lập tức bị sự nhiệt tình hỏi han của fan hâm mộ dọa sợ QAQ

Tuy rằng trong giới luôn loan truyền tin Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu yêu nhau, nhưng hai nhân vật chính chưa từng công bố rõ ràng, dù cho có người đăng rất nhiều ảnh chụp Kỳ Tu đi cùng Bạch Tiểu Vân trong Comic Con, cũng có không ít người xác nhận rằng lúc đó Kỳ Tu chăm sóc Bạch Tiểu Vân rất dịu dàng...

Thế nhưng, bọn họ vẫn chưa từng thừa nhận.

Phía đại thần, bởi vì khí chất quá mức mạnh mẽ, năng lực giả chết và vòng vèo đánh lạc hướng vượt xa người bình thường, nên tất cả mọi người chuyển dời ngọn lửa hóng hớt hừng hực sang Vân phi yếu ớt hơn, mong có thể đào móc được chút tin đồn hay ho từ phía Vân phi __

ASK: Vân phi, cậu thích đại thần sao __ — Fan.

ASK: Sama, anh có biết vì sao trước đây đại thần muốn nhận Long đăng không be O(n_n)O~ — Fan.

ASK: Sama, em rất thích anh, cũng rất thích thấy đại thần gọi anh là Vân phi 233333 Sama, anh thích không be? — Fan CP.

ASK: Vân phi, nếu như em thổ lộ với anh, đại thần có PIA em hay không? — Fan.

ASK: Có tin đồn đại thần công khai thổ lộ với anh ở trước mặt rất nhiều người, có chuyện này thật không? — Fan tin đồn.

ASK: Vân phi, Vân phi, em liều mạng đến đây nói một câu, yêu nhau đi!!!! Yêu nhau đi!!!! — Fan hăng hái.

Thấy hầu như toàn bộ đều là câu hỏi về cậu và Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân quả thực dở khóc dở cười.

Chuyện giữa cậu và Kỳ Tu chỉ có mấy người bạn thân trong giới võng phối mới biết. Bây giờ Kỳ Tu chuyển về trạng thái nửa ở ẩn, Bạch Tiểu Vân cũng không kể chuyện này cho người khác.

Nhưng chính bởi vì bọn họ không bày tỏ thái độ, cũng không thân mật, nên mọi người mới càng thêm mong ngóng tin tức về bọn họ.

Bạch Tiểu Vân tìm mấy câu hỏi trong ASK tương đối hàm súc để trả lời, sau đó mở trang chủ ASK của Kỳ Tu ra, hứng thú vô cùng đọc câu trả lời của anh. Nhưng mà cậu phát hiện ra ASK của Kỳ Tu dường như giống hệt mình, hầu hết đều là câu hỏi về anh và cậu o(*)

Lúc này, có một em gái gửi tin riêng cho cậu. Bạch Tiểu Vân vừa nhìn, là quản lí trong nhóm của cậu.

Hiếu Mộng: Vân phi, chúc anh sinh nhật vui vẻ o(*^_^*)o Ca hội đêm nay sẽ bắt đầu lúc tám giờ, các chị em có ghi âm ít lời chúc phúc, đến lúc đó Vân phi nhớ tới chơi nha. Nếu có thể hát tặng một bài gì đó ở hiện trường thì thật tuyệt vời o(*)

Ngày mai là sinh nhật của Bạch Tiểu Vân, nhưng vì trùng vào đêm Giáng sinh nên mọi người quyết định chúc mừng sớm một ngày.

Các cô gái trong nhóm fan của Bạch Tiểu Vân tổ chức một ca hội sinh nhật cho cậu. Có thể tất cả mọi người còn canh cánh trong lòng chuyện Bạch Tiểu Vân bị anti quy mô lớn trước đây, vì thế đối với ca hội lần này, những người hâm mộ đều tự giác coi đây là hoạt động nội bộ, chỉ có các thành viên trong nhóm vui vẻ hết mình một chút, không tuyên truyền trên diễn đàn võng phối, cũng không mời các CV khác tới để góp vui.

Đối với các fan nhiệt tình như thế, cho tới bây giờ Bạch Tiểu Vân chưa bao giờ từ chối. Vì vậy đêm nay, cậu đã tới gian phòng “Sở nghiên cứu sói xám bụi và thỏ trắng nhỏ” mà các fan tự mình mở cho cậu.

Số người trong phòng không nhiều lắm, nhưng đều rất nhiệt tình. Mọi người đổi áo theo hình thức thống nhất, sau khi Bạch Tiểu Vân tới, trong khung chat đồng loạt bắt đầu gửi câu chúc mừng sinh nhật vui vẻ.

Sói xám bụi ăn thỏ trắng nhỏ. Sinh: Vân phi, sinh nhật vui vẻ, chúc anh trở thành một con thỏ hạnh phúc (˘o˘)/~

Sói xám bụi ăn thỏ trắng nhỏ. Nhật: Vân phi, sinh nhật vui vẻ, chúc anh trở thành một con thỏ hạnh phúc (˘o˘)/~

Sói xám bụi ăn thỏ trắng nhỏ. Vui: Vân phi, sinh nhật vui vẻ, chúc anh trở thành một con thỏ hạnh phúc (˘o˘)/~

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. Vẽ: Vân phi, sinh nhật vui vẻ, chúc anh trở thành một con thỏ hạnh phúc (^o^)/~

Bạch Tiểu Vân thấy kiểu chúc phúc có phong cách riêng như thế, cười rất vui vẻ.

Để tỏ lòng cảm ơn, cậu mau chóng gõ chữ trên khung chat.

Thỏ trắng nhỏ: Cảm ơn lời chúc của mọi người, tôi rất hạnh phúc.

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. A: Vân phi phá hỏng đội hình, đáng xấu hổ (^)

Thỏ trắng nhỏ: Tôi sai rồi QAQ

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. C: Làm nũng cũng rất đáng xấu hổ (^)

Thỏ trắng nhỏ: QAQ

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. Hoàng: Nói cho chúng tôi biết vì sao đêm nay không thấy con sói xám bự nào đó đi. Chúng tôi sẽ tha thứ cho cậu __

Thấy An Viễn nói, Bạch Tiểu Vân vui vẻ, hóa ra quanh đi quẩn lại vẫn là muốn hỏi thăm về Kỳ Tu.

Thỏ trắng nhỏ: Anh ấy ra khỏi nhà, chưa về.

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. A: Khẳng định là sói xám bự muốn một mình cùng thỏ trắng nhỏ trải qua ngày mai, chúng ta đều hiểu mà 23333333

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. C: Tôi nghĩ cô nói đúng __

Vì vậy ngay khi không chú ý thật ra lại thể hiện sự ân ái __

Ca hội sinh nhật rất thoải mái, quản lí chuyển sang hình thức trò chơi, chia hai người một nhóm, hai nhóm cùng PK tài nghệ.

Có người nói ai thắng sẽ được Vân phi hôn một cái o(*)

Vì vậy mọi người dùng hết tài năng, ca hát, kể chuyện cười, và đọc nhịu gì đó đều được đưa ra.

PK khoảng hai tiếng, cuối cùng ban giám khảo vẫn quyết định chọn người gây cười nhiều nhất — Nhóc Con.

Nhóc Con nghe thấy trên kênh YY rất náo nhiệt, vì vậy chạy tới bên cạnh Bạch Tiểu Vân, dùng ánh mắt mong đợi nhìn chủ nhân, mãnh liệt yêu cầu hát một bài.

Vì vậy bạn học Nhóc Con cùng tiếng “gâu gâu” đáng yêu còn có thể biến âm của mình và bài hát “Chúc mừng sinh nhật” đã khiến các cô gái yêu thích đến lần qua lần lại, những thí sinh cũng thua tâm phục khẩu phục o(*)

Sói xám bự ăn cỏ trắng nhỏ. Fan 1: Mẹ nó, Nhóc Con quá đáng yêu, còn biết hát Chúc mừng sinh nhật!

Sói xám bự ăn cỏ trắng nhỏ. Fan 2: Thích đến mức ôm ngực ngã xuống đất __(:3) __ Rất muốn xin Vân phi PO một bức ảnh của nó QAQ

Lúc này, bạn học Nhóc Con vô cùng phong cách vẫy đuôi kiêu ngạo không gì sánh được với Bạch Tiểu Vân, sau đó ưỡn ngực, ngẩng cao đầu trở lại ổ nhỏ của mình. Cái ổ này là món quà Kỳ Tu quay lại lần trước đã mua riêng cho nó — Nhóc Con thích lắm.

Mọi người vui vẻ xong, dĩ nhiên cuối cùng là thời khắc quan trọng.

Rất nhiều cô gái ghi âm lời chúc mừng cho Bạch Tiểu Vân, quản lý mở từng cái một cho cậu nghe.

Ban đầu là các chị em trong nhóm cùng nhau hát bài Chúc mừng sinh nhật, sau đó từng người chúc phúc một. Đoạn chúc mừng rất dài... Bạch Tiểu Vân vẫn lắng nghe từng câu.

Lần đầu tiên nhận được nhiều lời chúc và sự quan tâm như thế từ fan, Bạch Tiểu Vân cảm động đến mức viền mắt đỏ ửng.

Sau nửa tiếng chúc mừng của fan, một đoạn BGM ngân vang lên, một tiếng người vui vẻ cất lời.

“Vân phi~ Thỏ nhỏ~ Tiểu Vân, đoán xem tôi là ai... He he... Đờ mờ thu âm chúc mừng sinh nhật gì đó thật là ngượng mà~”

Vừa nghe đến giọng nói này, mấy trăm cô gái trong hiện trường lập tức khiếp sợ...

“Mẹ nó, mỹ nhân!!! Là mỹ nhân!!!”

“Gào khóc, tôi có nghe nhầm không!!! Mỹ nhân ”

“Ha ha, không ngờ mỹ nhân là người đầu tiên thu âm lời chúc!!”

“Emma, mỹ nhân thu âm chúc mừng sinh nhật Vân phi, thật quá tuyệt vời o(*) ”

“Đã lâu không được nghe giọng mỹ nhân, viên mãn rồi! Vân phi, em yêu anh, gào khóc!”

Cố Tả Ý thu âm chúc mừng sinh nhật, có thể nói là ai cũng không ngờ tới. Dù sao lí do ban đầu Bạch Tiểu Vân bị ném đá chính bởi vì Đâu Đâu cướp vai của Cố Tả Ý, cho Bạch Tiểu Vân không biết gì tới phổi.

Hiện tại, lần đầu tiên trong suốt quãng thời gian làm vồng phổi, Cố Tả Ý đột nhiên ghi âm lời chúc mừng sinh nhật, thật khiến không ít người kinh hoàng.

Bạch Tiểu Vân cũng có chút bất ngờ, nhưng lại hiểu được ý tứ bên trong. Dù sao Kỳ Tu cũng là đại thần của giới vồng phổi, mối quan hệ của anh rất rộng, quen biết được rất nhiều đại thần, ví dụ như Cố Tả Ý nhà Lâm Thành bộ hạ. Có một lần khi trò chuyện với bạn của Kỳ Tu, Bạch Tiểu Vân quen được Lâm Thành và Cố Tả Ý.

Đối với chuyện ban đầu, Bạch Tiểu Vân vẫn luôn muốn xin lỗi Cố Tả Ý. Nhưng cậu không ngờ rằng, Cố Tả Ý không để ý tới chuyện hồi đó, khi thấy nick của cậu thì lập tức chủ động nói chuyện với cậu, nhưng nội dung ấy hả... Vẫn là trêu đùa nhỏ thôi...

Lúc đó, Cố Tả Ý nói thế này, “Ha ha ha, cuối cùng ông đây cũng có thể đùa giỡn tiểu thụ rồi. Ngửa mặt lên trời cười to! Thỏ con ngây thơ, đáng yêu như thế, mấy cậu ngàn vạn lần đừng cướp của tôi. Mẹ nó, thỏ con đáng yêu, để tôi bóp bóp chút.”

Khi Bạch Tiểu Vân không quen Cố Tả Ý, cậu cũng giống như tất cả những người không có danh tiếng khác, cứ nghĩ các đại thần cách bọn họ rất xa vời. Nhưng sau này cậu mới biết được, không chỉ có Kỳ Tu, còn có Cố Tả Ý, Lâm Thành... Bọn họ đều là người bình thường, không phân biệt đại thần và trong suốt.

Vậy nên câu đầu tiên Bạch Tiểu Vân nói với Cố Tả Ý là lời xin lỗi muộn ba năm kia.

Tuy rằng lỗi không nằm ở Bạch Tiểu Vân, nhưng trong lòng cậu vẫn băn khoăn.

Cố Tả Ý nói căn bản anh không để ý tới mấy chuyện đó, kết quả còn khiến anh phải an ủi ngược lại Bạch Tiểu Vân.

Vì vậy mỹ nhân và Vân phi từ từ biến thành bạn tốt __

“Chúc mừng Vân phi lại trẻ thêm một tuổi mới, sinh nhật vui vẻ (3) Đờ mờ, cậu trông nhỏ như vậy lại trẻ ra thì phải làm sao QAQ ... Còn cái gì khác để nói không be... Vân phi, chừng nào thì cậu và đại thần trở về? Thật là nhớ cơm cậu nấu... Đương nhiên, cái tôi muốn nhất vẫn là cậu ha ha ha... Emma, hậu kỳ

sama nói chỉ có một phút, tôi lại nói tới bốn phút rồi. Thôi chúc Vân phi ngày ngày vui vẻ~~ Yêu cậu, moah moah (3) ”

Bạch Tiểu Vân nghe đoạn chúc mừng đặc thù của Cố Tả Ý mà nhin không được bật cười, quả nhiên sau đoạn ghi âm đó, có một người gửi tin riêng cho cậu.

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. Trốn: Vân phi QAQ Tại sao tôi nghe lời chúc của chính mình mà chẳng dám nhìn thẳng... Mẹ nó, rõ ràng lúc đó ông đây rất phong độ!!! (#)

Thỏ trắng nhỏ: Thế à __ Tôi không nghe thấy~

Sói xám bự ăn thỏ trắng nhỏ. Trốn: (^)

Tiếp theo là đoạn ghi âm của Lâm Thành bệ hạ nhà Cố Tả Ý, sau đó là Tiêu Hoàng Thư, đội trưởng, cùng rất nhiều đại thần trong giới võng phối.

Lúc đó, các cô gái vừa nghe vừa cào nick, CV phía sau mỗi đoạn ghi âm khiến mọi người đều điên cuồng.

Nếu như đây là một bộ kịch, như vậy đây tuyệt đối là bộ kịch tụ tập được nhiều đại thần ở ẩn nhất giới võng phối, mặc dù nó chỉ là một đoạn chúc mừng sinh nhật cũng là đoạn chúc mừng có đội hình xa hoa nhất.

Có người nói, đoạn chúc mừng sinh nhật Bạch Tiểu Vân này được lưu truyền trong giới võng phối rất lâu, đội hình CV trong đó chỉ cần nghe cũng khiến người ta chảy nước miếng.

Đương nhiên, có thể mời được nhiều CV cấp bậc thần thánh như vậy, công lao thuộc về đại thần.

Những người này đều là bạn của Kỳ Tu, nghe thấy anh nói muốn tặng một đoạn ghi âm mừng sinh nhật cho vợ mình, các đại thần không cần nhiều lời, lập tức gửi lời chúc của mình tới.

Nghe các vị CV nói trong đoạn ghi âm, mọi người hiểu ngay, Vân phi và đại thần yêu nhau, mặc dù ai cũng nói mập mờ, nhưng tuyệt đối là ý này.

Trên diễn đàn võng phối khẩn cấp mở topic hóng hót, đem tin tức khiến đồng bào sung sướng này thông báo cho tất cả mọi người.

“Khóc, quả nhiên Vân phi và đại thần yêu nhau, có vẻ rất hạnh phúc, chúc mừng!”

“Mẹ nó, đêm nay mặt đám anti chắc đều sưng vù lên rồi. Mỹ nhân nhà người ta và Vân phi có quan hệ rất tốt, trước đây đám anti còn ném đá Vân phi rất hăng say ha ha ha ha. Tự tát vào mặt mình thật đúng là

chuyện vui nhất trên đời.”

“Tuy rằng đêm nay Vân phi không nói gì, nhưng sao đột nhiên tôi rất muốn khóc... Trước đây Vân phi bị ném đá như thế, trên cái ask lần trước, tôi nhớ anh ấy đã nói nếu không phải vì đại thần, có khi anh ấy đã lui giới rồi... Nói ra nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng ngấm lại mà thấy lòng chua xót... Đêm nay có nhiều người chúc mừng cho anh ấy và Kỳ Tu đại thần thế này, coi như là sau cơn mưa trời lại sáng... Tin rằng đại thần nhất định sẽ đối xử tốt với anh ấy... Vân phi cố gắng lên! Chúc mừng!”

“Quả nhiên là yêu nhau, rất cảm động... Bây giờ Vân phi có đại thần thương, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Từ một Tiểu Bạch Liên trước đây bị gần như cả giới võng phối ghét bỏ, đến bây giờ trở thành Vân phi được tất cả mọi người chúc phúc, Bạch Tiểu Vân đã phải trải qua rất nhiều chuyện.

Nhưng những lời nói xấu và ác ý hăm hại không hề khiến cậu gục ngã, trong lòng cậu vẫn luôn giữ sự lạc quan, vui vẻ, quyết tâm hướng tới lý tưởng, để cậu kiên trì bước tiếp. Mưa gió qua đi sẽ thấy được cầu vồng xinh đẹp.

Người cuối cùng chúc phúc là Kỳ Tu. Dưới sự kỳ vọng của quần chúng, vốn tưởng rằng Kỳ Tu sẽ nói ra những lời vô cùng ngọt ngào, nồng nàn tình yêu. Nhưng Kỳ Tu chỉ nói một câu rất ngắn gọn —

“Tiểu Vân, sinh nhật vui vẻ. Anh rất nhớ em.”

BGM dần nhỏ đi, phần cuối của Kỳ Tu mặc dù rất ngắn lại làm người ta cảm thấy dư âm dai dẳng. Không cần quá nhiều lời ngọt ngào sáo rỗng, chỉ cần một câu “anh rất nhớ em” cũng đủ khiến tất cả mọi người cảm nhận được tình yêu sâu sắc anh dành cho Bạch Tiểu Vân.

Có cô gái nhảy cảm khóc luôn ở hiện trường, ngay cả bản thân cũng không hiểu vì sao mình lại khóc.

Có lẽ cô mừng vì Bạch Tiểu Vân đã tìm được hạnh phúc của mình, có lẽ cô cảm động vì một mối tình thâm lắng...

Nói chung, mỗi người đều cảm thấy ấm áp, dường như mình cũng hạnh phúc theo.

Bạch Tiểu Vân thâm tự nhủ trong lòng với Kỳ Tu, em cũng rất nhớ anh...

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Vân mở ASK của mình một chút, trong câu hỏi mới nhất, cậu thấy một cái rất đặc biệt.

ASK: Tiểu Vân, trước đây vì sự ích kỷ của tôi làm hại cậu bị người ta ném đá rất lâu trong giới võng phối. Vậy mà cậu còn bảo vệ tôi như thế... Thật sự rất xin lỗi, rất xin lỗi. Qua nhiều năm như vậy mới nói xin lỗi với cậu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhưng trước đây thật sự là tôi sai rồi, sau khi biết chuyện này,

tôi đã tự trách mình rất lâu, trong lòng luôn không yên ổn. Tôi không còn mặt mũi nào đối diện với cậu, vậy nên hôm nay chỉ dám lén lút vậy xem ca hội sinh nhật của cậu... Hiện tại, tôi là một fan hâm mộ của cậu, nhìn cậu vui vẻ, hạnh phúc như vậy, tôi cũng rất thỏa mãn. Tiểu Vân sama, sinh nhật vui vẻ, chúc cậu và Kỳ Tu hạnh phúc. — Giấu tên.

Bạch Tiểu Vân tỉ mỉ đọc kỹ từng câu, thời gian thực sự có thể làm cho người ta trưởng thành lên, vài năm không liên lạc, Đâu Đâu của bây giờ không còn là cô gái ngang ngược, không coi ai ra gì trước đây nữa.

Bạch Tiểu Vân nở nụ cười, thấy vui vẻ thay cho Đâu Đâu. Cậu mở QQ của mình, tìm một acc vẫn còn lưu ở nơi đó, gửi cho cô vài lời.

Sau khi ca hội kết thúc, Kỳ Tu gọi điện thoại cho Bạch Tiểu Vân. Buổi tối hằng ngày, Kỳ Tu sẽ gọi điện cho cậu.

Mỗi khi Bạch Tiểu Vân nghe được Kỳ Tu nói với cậu trong điện thoại rằng, “Anh muốn nghe giọng của em một chút thôi”, thanh âm trầm thấp, dịu dàng của anh luôn luôn khiến cậu không thể nào chống cự.

“Ca hội đêm nay thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi, lần đầu tiên nhận được nhiều lời chúc như vậy, em cảm thấy rất hạnh phúc.” Bạch Tiểu Vân thỏa mãn nở nụ cười.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của Bạch Tiểu Vân lúc này, Kỳ Tu cũng cười theo “Có nghe thấy đoạn của anh không?”

“Câu của người nào đó quá ngắn, em không nghe được.”

“Không nghe được mà biết là ngắn à?” Trong điện thoại truyền đến tiếng cười bất đắc dĩ của Kỳ Tu, “Muốn nghe hiện trường không? Anh có thể nói lời ân ái rất dài.”

“Không cần... Em sợ sẽ buồn nôn chết ha ha...” Bạch Tiểu Vân vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường.

“Ngày mai anh có thể trở về sớm sao?” Kỳ Tu đi công tác khoảng một tuần lễ. Bạch Tiểu Vân rất nhớ anh, mong rằng ngày mai có thể nhìn thấy anh.

Có lẽ bởi vì từ nhỏ cậu chỉ lớn lên một mình, bởi vậy tương đối miễn cảm với ngày sinh nhật. Cậu rất mong Kỳ Tu có thể cùng cậu trải qua ngày này... Qua nhiều năm như vậy, đều là một mình cậu trải qua, không có ai để ý tới.

“Ngày mai anh sẽ cố gắng về sớm.” Kỳ Tu có chút do dự.

Mặc dù Bạch Tiểu Vân có chút mất mát, nhưng vẫn rất thông cảm cho anh, “Không sao đâu, dù sao mai em cũng phải đi làm, đi cùng với An Viễn cũng được. Sau này anh về thì ăn bữa cơm bù sau.”

“Được.” Kỳ Tu trầm mặc vài giây, rồi lên tiếng, “Tiểu Vân, sinh nhật vui vẻ.”

Lúc này vừa vãn sang ngày mới...

Bạch Tiểu Vân gật đầu.

Có thể ở bên anh là điều em hạnh phúc nhất trên đời.

Ngày sinh nhật của Bạch Tiểu Vân trùng vào lễ Giáng sinh. Ngày đó, cậu vẫn đi làm như bình thường, nhưng buổi tối, công ty tổ chức hoạt động chúc mừng lễ Giáng sinh, mở một vũ hội hóa trang.

Người bị chinh phục khổ nhất chính là An Viễn. Bình thường y lúc thì yêu nghiệt, lúc thì là nữ vương, mọi người vừa yêu vừa hận thù chồng chất với y. Lần này có cơ hội, họ liền hung hăng xử y một trận, bắt y phải giả thành một nữ vương gợi cảm.

Không thể không nói, An Viễn rất hợp với đồ nữ. Tất đen, váy da, giày cao gót, tùy tiện chớp mắt quyến rũ một cái cũng có thể khiến một đồng người bị điện giật.

Nhưng mà thân là người bạn thân thiết nhất của An Viễn, làm sao Bạch Tiểu Vân có thể thoát bị xử lý tập thể vào lúc này chứ?

Vì vậy tỏ trắng mềm mại, ngơ ngác không thể may mắn trốn thoát, bị đám đồng nghiệp nữ chà đạp, đội tóc giả đen dài, phù hợp với đôi mắt to tròn, lại còn ngoan ngoãn khiến người ta yêu thương.

Cả đám quả thực chơi đến điên rồi, cuối cùng khi đi về, toàn bộ đều thay đổi hình dạng.

Bạch Tiểu Vân đỡ An Viễn uống say xuống lầu, có người lập tức bám cò với cậu. Bạch Tiểu Vân bước tới nhìn, người nọ là đội trưởng.

Cậu không ngờ đội trưởng có thể nhận ra bộ dạng của họ hiện tại, quả thật không biết phải nói gì...

“Bảo bối, nhảy với anh một bản nào...” An Viễn ôm vai Bạch Tiểu Vân, nói mê sảng.

Đội trưởng vươn tay nhận lấy An Viễn, để y ghé vào ngực mình.

“Tôi đưa cậu về nhé.” Đội trưởng bảo Bạch Tiểu Vân.

Bạch Tiểu Vân lắc đầu, “Tôi còn có việc. Anh đưa An Viễn về đi, gần đây tâm trạng của anh ấy không tốt, đêm nay uống hơi nhiều...”

Đội trưởng gật đầu, trên mặt tràn đầy lo lắng.

An Viễn hí mắt nhìn người trước mặt, sau đó hung hăng đẩy người ta ra, “Anh tránh ra...”

Đội trưởng bắt đắc dĩ kéo y lại, dùng một tay đè y, sau đó gật đầu với Bạch Tiểu Vân, “Tôi biết rồi. Tôi về trước đây. Có việc gì thì gọi điện.”

Nói xong, đội trưởng mở cửa xe, nhét An Viễn đang giãy dựa vào trong.

Bạch Tiểu Vân bước một bước, do dự nhưng vẫn lên tiếng.

“Đội trưởng... Tôi không biết nói vậy có được hay không, nhưng nếu anh cũng thích An Viễn thì nói thẳng với anh ấy đi. Đừng thấy bộ dạng vô tâm vô tư của anh ấy như vậy mà tưởng lầm, thật ra...”

Đội trưởng quay đầu lại, cười cười với cậu, “Cảm ơn. Tôi sẽ làm.”

Đưa mắt nhìn chiếc xe của đội trưởng biến mất trong bóng đêm, Bạch Tiểu Vân thở một hơi thật dài, mong An Viễn và đội trưởng lần này có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau.

Bạch Tiểu Vân một mình chậm rãi đi về nhà, ánh đèn đường chiếu chiếc bóng của cậu ra rất dài, rất dài...

Đêm nay Kỳ Tu vẫn chưa về, phải đến ngày mai mới có thể gặp được anh... Bạch Tiểu Vân nhịn không được nhớ tới Kỳ Tu, trong lòng thấy mất mát.

Bước chân chậm chậm trên đường cái, cả con đường đều tràn đầy không khí ngày lễ, khắp nơi đều thấy ông già Nô en và cây thông Nô en lấp lánh, rất náo nhiệt. Trên đường còn có rất nhiều cặp tình nhân nắm tay nhau vừa cười vừa nói, có gây răng sói đuổi nhau chơi đùa.

Bạch Tiểu Vân nhìn mà ước ao.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cậu vang lên.

“Giáng sinh vui vẻ~” Bạch Tiểu Vân nhìn thấy cuộc gọi của Kỳ Tu, vô cùng mừng rỡ, mau chóng chúc mừng anh.

“Giáng sinh vui vẻ~ Xin lỗi em, đêm nay anh không thể trở về...” Kỳ Tu có chút áy náy nói, sau đó lại bổ

sung thêm một câu, “Nhưng mà anh mua quà cho em đấy.”

“Ồ?” Bạch Tiểu Vân khó hiểu.

“Anh đã nhờ bạn mang đến cho em. Giờ người đó đang ở dưới pho tượng ở quảng trường trung tâm, nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đấy.”

“Làm gì mà thần bí thế?” Bạch Tiểu Vân rất tò mò, quà gì mà phải nhờ bạn gửi cho cậu.

“Được rồi... Mau qua đó đi.” Kỳ Tu không nhiều lời nữa, chỉ bảo cậu mau chóng đến đó.

“Được, được, nhưng làm sao em tìm được người đó?” Bạch Tiểu Vân đột nhiên nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng, bởi vì cậu căn bản không hề quen biết người bạn kia của Kỳ Tu.

“Cái này thì...” Kỳ Tu cười cười, “Người đó quen em mà...”

Kỳ Tu càng nói như vậy, Bạch Tiểu Vân càng thấy thần bí, “Quen em? Được rồi, có chút bất ngờ... Em sắp tới rồi. Không thích thì không nhận đâu nha.”

Kỳ Tu nở nụ cười, “Em thấy sẽ biết.”

Bạch Tiểu Vân cảm thấy để bạn của Kỳ Tu phải chờ thì rất mất lịch sự, vì vậy cố gắng bước nhanh hơn.

“Nhưng mà... Ngày mai mấy giờ anh về? Em đi đón anh.” Đương nhiên cái này còn quan trọng hơn quà cáp, vì thế Bạch Tiểu Vân tranh thủ hỏi Kỳ Tu, phía đầu dây bên kia của anh rất ồn.

“Sáng sớm tám giờ... Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, không cần đón anh.”

Tuy rằng Kỳ Tu nói thế, nhưng Bạch Tiểu Vân sao có thể không đi. Vì vậy cậu ghi nhớ thời gian trong lòng, chuẩn bị mai đi đón Kỳ Tu.

Cậu rất nhanh đã tới quảng trường trung tâm, bởi vì hôm nay là đêm Giáng sinh, rất nhiều thanh niên chơi đùa ở đó.

Bạch Tiểu Vân vất vả lắm mới tới được trước pho tượng, nhưng chỉ phát hiện một đám thanh niên, không thấy được bóng dáng người bạn mà Kỳ Tu nói...

Vì vậy cậu đứng tại chỗ, chuẩn bị gọi điện hỏi Kỳ Tu.

Ngay khi cậu cúi đầu xuống, cậu chợt nghe được một tiếng nói quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn...

“Tiểu Vân...”

Bạch Tiểu Vân khó tin ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn người trước mặt.

Thời gian dường như đảo ngược về quá khứ, trở lại khung cảnh lần đầu tiên gặp được Kỳ Tu.

Khi ấy, Kỳ Tu cũng như thế này, đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu như từ trên trời giáng xuống, khoe miệng mang theo nụ cười mỉm nhân nhật, ánh mắt nhìn cậu thật dịu dàng.

Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Vân ngây ngẩn cả người, lập tức cười tươi.

Cậu đứng tại chỗ, nghiêng đầu nhìn Kỳ Tu, cười hỏi, “Lại gạt em... Vậy là không có món quà bất ngờ hả?”

Kỳ Tu tiến lên phía trước, cầm hai tay của Bạch Tiểu Vân, “Gói anh lại làm quà cho em có được không?”

Bạch Tiểu Vân cúi đầu cười cười, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Kỳ Tu, âm thầm chấp nhận món quà này.

Kỳ Tu ôm người vào trong lòng, sau đó nắm tay cậu, đeo một vật vào tay cậu.

“Em đã bị bắt giam, vĩnh viễn là thỏ nhỏ nhà anh.” Kỳ Tu đan mười ngón tay với cậu, dịu dàng nói ra những lời bá đạo này.

Trên tay Bạch Tiểu Vân là một chiếc nhẫn.

Cậu gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên, chủ động hôn Kỳ Tu.

Trong mắt cậu còn vương nước mắt.

**

Em không phải là một người ưu tú, thậm chí mọi người còn cảm thấy em là một người nhu nhược lại không có chủ kiến.

Trong cuộc sống của em có rất nhiều chuyện không như ý, nhưng em chưa từng mất đi kỳ vọng với cuộc sống này.

Bởi vì em biết, có một người, người vẫn luôn chờ đợi để em gặp được.

Kỳ Tu, em đã từng rất tự ti, em cảm thấy mình không xứng với anh. Dù sao anh cũng là một người tuyệt vời đến vậy... Thế nhưng một khắc khi anh thổ lộ với em, em mới hiểu ra rằng, mình thật sự rất ngu ngốc. Nhờ anh, em mới biết được thật ra em cũng có rất nhiều điểm tốt, cũng có thể là một người rất hạnh phúc.

Đơn giản, dứt khoát...

Em vẫn tin rằng, dù trong cuộc sống, con người gặp phải bao nhiêu rắc rối, trắc trở, cũng phải tràn đầy hy vọng.

Không có con đường nào không đi được, không có hố sâu nào không thể đi qua, chỉ cần trong lòng có tình yêu, có hy vọng, một ngày nào đó hạnh phúc nhất định sẽ tới gõ cửa.

Vậy nên, em đã gặp được anh.

Kỳ Tu.

Hoàn chính văn.

38. Chương 38: Phiên Ngoại 01 – Bà Ngoại

Hôm nay là ngày mừng thọ bảy mươi tuổi của bà ngoại, Bạch Tiểu Vân đã bận rộn từ sáng sớm.

Dựa theo phong tục tập quán ở chỗ cậu, ngày mừng thọ sẽ tổ chức một bữa tiệc rượu để chiêu đãi mọi người.

Lần này tiệc sinh nhật của bà ngoại toàn bộ là do Bạch Tiểu Vân ôm đồm mọi việc, ngày hôm đó có rất nhiều họ hàng thân thích và người cùng quê tới.

Nhà bà ngoại đã từng được Bạch Tiểu Vân sửa một lần. Trước đây tường căn nhà được xây bằng bùn, rất cũ nát, nhưng bây giờ đã khác xưa rồi, mọi người đều biết cháu ngoại của bà Ngô rất tài giỏi, lại vô cùng hiếu thảo. Ngày lễ, ngày tết, mặc kệ cậu ở xa cỡ nào cũng phải về thăm hai ông bà một chút. Hơn nữa, cháu nuôi của bà cũng rất tốt, hiếu thảo với họ như cháu trai ruột.

Bà ngoại ngồi ở ghế trên chính giữa, cười vui vẻ nhìn vào ống kính.

“Bà ơi, nhìn bên này, ngẩng đầu lên một chút, được lắm~” Thợ chụp ảnh đang tìm một góc độ lớn để lấy

hết được toàn bộ cảnh gia đình.

Các dì của Bạch Tiểu Vân đều đứng trên bục, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười, Bạch Tiểu Vân đứng bên phải của bà.

Bà ngoại nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó vội vàng hô một tiếng: “Chờ một chút.”

“Làm sao thế?”

“Tiểu Tu còn chưa tới đây mà. Chưa đủ người, chờ một lát đi anh thợ.” Bà ngoại nhìn một vòng vẫn không thấy Kỳ Tu.

Bạch Tiểu Vân nghe được, lén lút cười. Bà ngoại đã biết quan hệ của cậu và Kỳ Tu, trước đây cậu còn lo bà sẽ không thể chấp nhận bọn họ, dù sao người già tuổi này rất khó có thể tiếp thu chuyện cháu trai mình là đồng tính luyến ái.

Nhưng lúc đó, bà ngoại chẳng hề nói gì cả, ngược lại còn coi Kỳ Tu như người trong nhà.

Có một năm, khi về thăm bà dịp tết âm lịch, Bạch Tiểu Vân len lén hỏi suy nghĩ của bà về chuyện giữa mình và Kỳ Tu ra sao, lúc đó bà ngoại kéo tay cậu, dấu chai trên tay bà lướt qua da Bạch Tiểu Vân.

Bà ngoại nói, “Cháu trai bà có số khổ, từ nhỏ đã chịu nhiều vất vả. Trước đây bà ngoại trông mà không làm được gì... Cũng may, bây giờ tốt rồi, Kỳ Tu là một người tốt, bà thấy được cậu ấy đối với cháu rất tốt. Bà không cầu mong điều gì, chỉ cần có người quan tâm, chăm sóc cháu, sau này không phải chịu khổ nữa. Thế nên mặc kệ cháu yêu ai, chỉ cần người kia đối xử tốt với cháu, bà đã yên tâm rồi.”

Bạch Tiểu Vân thuật lại những lời bà nói cho Kỳ Tu, anh nở nụ cười, ôm chầm lấy bả vai cậu từ phía sau: “Chúng ta cũng phải chăm sóc bà thật tốt. Bà cũng không dễ gì...” Kỳ Tu biết Bạch Tiểu Vân rất coi trọng tình thân, mà ngoại trừ anh ra, bà ngoại, ông ngoại hiện tại là người thân nhất của cậu.

Bây giờ Kỳ Tu đang chơi bài poker với người ta, quay đầu lại thấy được Bạch Tiểu Vân đang ngoắc mình.

“Đến chụp ảnh gia đình đi, bà ngoại nói còn thiếu mỗi mình anh.”

Kỳ Tu mau chóng đến bên cạnh Bạch Tiểu Vân, “Bà ơi, vừa rồi cháu có việc nên đến trễ, xin lỗi bà.”

Bà ngoại phẩy tay, “Không trễ đâu, vừa kịp đấy, ha ha. Nào nào, anh thợ chụp đi.”

Bà vươn tay ra, cầm lấy tay Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu, cười vô cùng hài lòng.

Hình ảnh ngưng đọng lại, một tấm hình gia đình tràn đầy yêu thương ấm áp và hòa thuận.

Tiệc sinh nhật của bà ngoại rất tuyệt vời, những người ở đây đều khen Bạch Tiểu Vân không ngớt miệng.

“Thấy không, Bạch Vân thật hiếu thảo. Trước đây khổ sở như thế, bây giờ cậu ấy đối xử với bà ngoại tốt quá. Còn ông Bạch thì...” Người nọ lắc đầu, “Chắc chắn, lúc đó đối xử tệ bạc với Bạch Vân, còn nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu ấy, lại coi thẳng nhỏ hơn như bảo bối. Bây giờ nhìn mà xem, Bạch Vân nhà người ta mua nhà, mua xe trong thành phố, nở mày nở mặt biết bao. Còn thẳng con thứ nhà ông Bạch cười về một mụ vợ ác như thú. Nó nhấn mặt một cái, ngay cả mẹ chồng cũng không dám hé răng. Mấy đồng tiền trước đây keo kiệt với Bạch Vân nhà người ta, giờ đưa hết cho thẳng con thứ vẫn không đủ. Thấy Bạch Vân thành đạt như vậy, chắc họ hối hận gần chết...”

39. Chương 39: Phiên Ngoại 02

“Mẹ ơi... Các anh đi Châu Âu chơi có thể dẫn con theo không?”

“Các anh con đi hưởng tuần trăng mật mà, con đi theo làm gì? Con thích thì sau này ba mẹ sẽ đưa con đi.” Mẹ từ chối đề nghị của Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm vừa nghe thấy, mặt mày nhăn nhó, “Đi cùng ba mẹ thì có ý nghĩa gì chứ, con muốn đi du lịch cùng anh Tiểu Vân cơ...”

Tiểu Thâm khóc lóc ầm ĩ, ăn vạ náo loạn với mẹ, sau đó chạy ngay vào trong phòng Bạch Tiểu Vân như một làn khói.

“Chị dâu, mẹ nói các anh đi hưởng tuần trăng mật, đưa em theo với được không? Em hứa sẽ nghe lời, rất biết điều, thật đó.”

Tiểu Thâm là một thằng nhóc ranh ma, trước mặt ba mẹ và Kỳ Tu thì ngoan ngoãn gọi Bạch Tiểu Vân là anh Tiểu Vân, khi bọn họ không có mặt, nó cứ vui mừng gọi “chị dâu”, “chị dâu”.

Nếu như bạn hỏi nó vì sao lại gọi thế, nó có thể vô cùng kiêu ngạo nói ra một trăm lí do.

Chị dâu của tớ lớn lên cực đẹp, tính cách cực tốt, lại cực dịu dàng, nấu cơm cực ngon, đối xử với tớ cực tốt, giống như con thỏ nhỏ... (lược bỏ n từ ca ngợi). Tớ rất rất rất thích anh ấy, tớ gọi là chị dâu thì làm sao, làm sao, làm sao (^)

Tiểu Thâm nói xong, đẩy cửa phòng Bạch Tiểu Vân ra, sau đó nó phát hiện anh trai của mình cũng ở trong này, nhưng mà sắc mặt anh trông rất khó coi, hơn nữa lúc này môi chị dâu nó còn đỏ đỏ, sưng sưng, ừ, khuôn mặt cũng rất đỏ.

Tiểu Thâm vô cùng trong sáng hỏi han một câu, “Chị, à không, anh Tiểu Vân, buổi tối đi ngủ anh bị muỗi cắn vào môi sao? Ha ha, Tiểu Minh ngồi cùng bàn với em cũng bị cắn, môi sưng rất là to, ha ha ha.”

Bị Tiểu Thâm nói như vậy, mặt Bạch Tiểu Vân càng đỏ hơn. Cậu chỉnh lại quần áo của mình, liếc mắt lườm Kỳ Tu... Giữa ban ngày ban mặt thì thôi đi, lại còn không đóng kỹ cửa. Nếu như bị trẻ con nhìn thấy, làm hư nó thì phải làm sao?

Bị Tiểu Thâm cắt đứt, Kỳ Tu mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, quay đầu đã thấy bộ dáng thỏ nhỏ nhà mình mắt ngập nước, lườm nguýt mình, lập tức có cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong lòng. Anh cười, sờ sờ tóc Bạch Tiểu Vân, sau đó giả vờ uy nghiêm nhìn em trai, “Em vừa nói cái gì đó? Không phải anh đã bảo chưa được đồng ý thì không được vào phòng sao?”

Tiểu Thâm thề lưỡi, đương nhiên nó biết, nhưng mà chẳng phải nó có chuyện gấp cần thương lượng với chị dâu sao...

“Em muốn đi hưởng tuần trăng mật cùng hai anh.” Tiểu Thâm cười he he.

Khóe miệng Kỳ Tu kéo ra một nụ cười khê, sau đó đi tới bên cạnh Tiểu Thâm, vỗ vỗ bờ vai nó, “Muốn đi cùng bọn anh ư...”

Tiểu Thâm mau chóng gạt đầu nịnh hót, “Dạ, dạ, anh à, em sẽ xách hành lý cho các anh, cầm đồ cho các anh, cái gì em cũng nghe theo anh, dẫn em theo với có được không?”

Kỳ Tu khom người xuống, mỉm cười nói hai chữ, “Không được.”

Chẳng cần nghĩ cũng biết, sói xám vừa bị quấy rầy chuyện tốt nhất định sẽ không đồng ý o(*)

Tiểu Thâm đặt tia hy vọng cuối cùng lên người chị dâu mình. Nó biết, chỉ cần chị dâu đồng ý, anh trai nó khẳng định cũng sẽ đồng ý. Ai bảo anh trai nó thương chị dâu nó nhất, cái gì cũng nghe theo chị dâu ()

Bạch Tiểu Vân nhìn dáng vẻ tủi thân của Tiểu Thâm, buồn cười nói.

“Để lần sau có được không? Lần sau Tiểu Thâm muốn đi nơi nào, anh sẽ dẫn em đi.”

Tiểu Thâm nghĩ, bản thân nó hoàn toàn không thể chống cự lại chị dâu đang mỉm cười chăm chú nhìn mình, sau đó lại vô cùng dè dàng nói chuyện với mình.

Vì vậy Tiểu Thâm mơ mơ hồ hồ gạt đầu đồng ý, ngay cả anh trai nó tổng nó ra ngoài từ lúc nào cũng không biết.

Chờ đến khi nó phản ứng kịp mới phát hiện cửa phòng đã bị khóa rồi QAQ

Vì vậy sói xám bực lại áp đảo thổ trắng nhỏ xuống dưới thân mình lần nữa, sau đó, thẳng ranh con ngoài cửa phòng cứ gõ cửa không ngừng _

“Anh à, anh còn chưa nói cho em biết lần sau là bao giờ... Anh à, mở cửa ra đi... Các anh đang làm gì thế...”

Thật ra, đây là một câu chuyện bi thương (_)

40. Chương 40: Phiên Ngoại 03

Bạch Tiểu Vân bị An Viễn lừa gạt, rốt cuộc cũng bị lừa gia nhập đội ngũ chơi Cơ tam(1).

Vốn An Viễn còn đang đắc ý mình đã thành công gạt thổ trắng nhỏ vào nhận mình làm sư phụ, đợi cậu tốt nghiệp(2) rồi sẽ cùng nhau lăn lộn, kết quả thật không ngờ... Đồ đệ bảo bối của y có thao tác chó gặm, hơn nữa mỗi ngày đều cùng chồng chơi gay!!! (#)

Đối với chuyện lần này, An Viễn thực sự vô cùng đau đớn. Mỗi lần thấy hai người kia đến Hoa Hai hôn tới hôn lui, y không nhịn nổi mà M(3) Bạch Tiểu Vân: “Đồ đệ, vì sư khổ sở cật lực kéo level cho con, hiện tại đã bị người ta lừa gạt bỏ trốn mất rồi. Vì sư rất đau lòng!!!”

Đương nhiên người ôm thổ nhỏ bỏ trốn không phải ai khác, chính là đại thần mở acc nhỏ chuyên cùng Bạch Tiểu Vân chơi Cơ tam o(*)

Cuộc trò chuyện ở kênh cận(4) vẫn liên tục đẩy lên, câu nói với Bạch Tiểu Vân lập tức trôi đi mất.

Nhéo lỗ tai: Hai người này đang làm gì thế?

Muốn nghe nói chuyện: Tôi cũng không biết, đang tỷ thí hay sao ấy?

Nhéo lỗ tai: Có kiểu tỷ thí như vậy à... Sao tôi có cảm giác như đang đùa giỡn, hôn nhẹ nhau?

Lúc này, loli Thiên Sách của Kỳ Tu gửi một động tác tức giận, lập tức nhân vật ôm tay đứng tại chỗ.

Ngay sau đó, Bạch Tiểu Vân gửi một động tác hôn môi, vì vậy Tú Tú của Bạch Tiểu Vân hôn lên môi Kỳ Tu.

Thỏ trắng nhỏ ăn cà rốt: Lần này cuối cùng cũng được rồi (^ o ^)/~

Sói xám bụng ăn thỏ trắng nhỏ: Ừ, lần này góc độ và thời gian rất chuẩn.

Thỏ trắng nhỏ ăn cà rốt: Sau này cứ như vậy đi.

Bạch Tiểu Vân chơi trò chơi hoàn toàn thuộc đẳng ngắm cảnh, hiện tại Kỳ Tu quay về chơi lần nữa cũng chỉ cùng Bạch Tiểu Vân đi dạo bản đồ, sau đó chụp ảnh ở các địa điểm phong cảnh mỹ lệ.

Vừa rồi, bọn họ đang thử làm thế nào mới điều khiển được hai nhân vật kiss.

Sau khi thử vài lần, Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu cũng thành công.

Vì vậy Kỳ Tu gửi ảnh chụp màn hình cho Bạch Tiểu Vân, ảnh hai người kiss ở Hoa Hải. Bạch Tiểu Vân gửi ảnh cho An Viễn, lập tức thấy An Viễn nhẩn tới.

Tiểu Hoàng Thư: Mẹ nó!!!! Ân ái đáng xấu hổ!!!

Tiểu Hoàng Thư: Mẹ nó, bảo cậu đánh phỏ bản thì không đi, cả ngày chỉ dính chặt lấy Kỳ Tu, các cậu giỏi lắm!!! (#)

Tiểu Hoàng Thư: Ông đây cũng phải lừa đội trưởng chơi hôn môi với tôi (^)

Bạch Tiểu Vân tươi cười, sau đó trở lại màn hình trò chơi, gửi một hàng chữ.

Thỏ trắng nhỏ ăn cà rốt: Chúng ta làm một lần nữa đi O(_)O~

Sói xám bụng ăn thỏ trắng nhỏ: Được, 3, 2, 1...

Kênh cận lại bắt đầu bị spam.

Nhéo lỗ tai: Quả nhiên là đang đùa giỡn hôn nhẹ...

Muốn nghe nói chuyện: Hình như có vẻ đẹp đấy.

Nhéo lỗ tai: O.O

Muốn nghe nói chuyện: Em muốn thử một chút không? Tôi có thể cố gắng phối hợp với em.

Nhéo lỗ tai: (#)

Muốn nghe nói chuyện: Honey à, thế nào?

Nhéo lỗ tai: ...

Nhéo lỗ tai: Được... Nhưng mà, anh hôn tôi (^)

*Chú thích:

(1) Cơ tam: Game JX3 (Kiếm hiệp tình duyên 3), ở VN gọi là Võ lâm truyền kỳ 3.

(2) Tốt nghiệp: max level (ngày trước max level sẽ cho xuất sư, ra khỏi sư môn).

(3) M: tin nhắn mật.

(4) Kênh cận: Trong game, kênh cận là kênh chat chỉ có những người ở xung quanh mới nhìn thấy.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 04

Bạch Tiểu Vân và Kỳ Tu ở bên nhau đã nhiều năm, bạn học Nhóc Con yếu đuối trước đây giờ cũng đã trở thành một con chó to bự.

Mặc dù là một con chó ta giả mạo, nhưng bạn học Nhóc Con lớn lên vừa to vừa cao vừa anh tuấn, là thần tượng của loài chó, đối tượng thầm mến của nhiều con chó khác __

Lần trước, mẹ Kỳ rất nhớ Nhóc Con, đem nó mang về nhà nuôi. Nhưng vì trong lòng bạn học Nhóc Con của chúng ta vẫn luôn lo lắng cho chủ nhân nhà mình nên nó chỉ chơi một tuần rồi vội vã trở về.

Dưới sự huấn luyện của Kỳ Tu, hiện tại bạn học Nhóc con không chỉ biết bắt bóng, ca hát, đồ rác, thậm chí còn biết mua thức ăn giúp đỡ con __

Chờ một chút, hình như có gì đó là lạ __

Sau khi Nhóc Con trở về, nó nhào vào lòng Bạch Tiểu Vân làm nũng, van xin các kiểu, chẳng hề phù hợp với hình tượng anh tuấn, phong độ của thân phận cún.

Ổ nhỏ của Nhóc Con đã phải đổi mấy lần, nhưng mà điều nó thích làm nhất là buổi tối lén lút chạy vào phòng của Bạch Tiểu Vân, ghé bên giường cậu mà ngủ.

Thật ra Nhóc Con đặt trách nhiệm canh gác, bảo vệ chủ nhân của mình an toàn lên trên hết, cố gắng làm hết phận sự, nhưng mà... Chỉ khổ vị đại thần nào đó.

Kỳ Tu hôn một cái lên gò má của Bạch Tiểu Vân, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng của cậu. Đó là chỗ mẫn cảm của Bạch Tiểu Vân, Kỳ Tu sờ một cái như thế, cả người cậu run rẩy từng cơn.

Bạch Tiểu Vân mơ mơ màng màng vô lực vươn hai tay bắt đầu cởi quần áo của Kỳ Tu, Nhưng người ở trên phóng hỏa lại không chịu dập lửa.

Cậu híp mắt nhìn Kỳ Tu, hơi thở nóng bỏng phun vào bên cổ của anh, “Kỳ Tu...”

Kỳ Tu đùa dai hôn cậu một cái, sau đó đè người ta xuống giường, hôn lên từng tắc da thịt nóng hổi của Bạch Tiểu Vân.

Hô hấp quẩn quít, mờ ám triền miên...

Kỳ Tu từ từ vén quần áo của Bạch Tiểu Vân lên, ghé vào lỗ tai cậu mà thổi hơi nóng.

Bạch Tiểu Vân bị trêu chọc tới sắp không thở nổi...

Đúng lúc này, Nhóc Con lén lút chạy vào, thấy đại thần đè chủ nhân của mình xuống giường, trong miệng chủ nhân dường như còn nhẹ nhàng nói gì đó.

Hả? Đang chơi trò gì thú vị sao?

Nhóc Con đứng yên tại chỗ, nghiêm túc suy nghĩ vài giây, sau đó...

“Gâu gâu...” Nhóc Con sung sướng sủa to ở bên giường.

Chủ nhân, cậu đang bóp cái gì thế, hãy xem ánh mắt vô cùng ngây thơ, trong sáng của em nè →()

Bạch Tiểu Vân đẩy Kỳ Tu ra, kéo chăn che kín thân thể mình, đồng thời cũng che kín gương mặt đỏ bừng.

Kỳ Tu rất đau đầu, sau đó thở hồng hộc, đập vào đầu Nhóc Con, (đương nhiên không dùng sức __). “Nhóc Con, sau này không được lén lút chạy vào, biết chưa?”

“Gâu, gâu~” Em sai rồi, chủ nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-lien-dai-than-thuong-em>